LUCIA
DEMETRIUS

TE IUBESC, VIAȚĂ!

LUCIA DEMETRIUS

TE IUBESC, VIAŢĂ!

JAFUL

Să fie chiar atât de fadă cartea care i-a căzut în mână sau i se pare lui? Cândva parcă îi plăcea acest autor. Se înşela atunci sau nu-i mai dibuie azi gustul, aşa cum nu-l mai simte pe al atâtor mâncări, despre care ceilalţi, în sufrageria vilei, spun că sunt bune? Eh, tineretul e veşnic flămând şi apreciază orice, la nimereală. Au jucat tenis, s-au urcat pe un munte, au înotat în râu, şi se întorc acasă morţi de foame, ar mânca şi iască fiartă. Pe vremuri, în adevăr se gătea bine aici la „Vila Măgura“, acum s-au schimbat bucătarii, s-a schimbat stilul.

Ar fi momentul să plece la plimbare. Prin fereastra deschisă se vede soarele coborând spre dealul din faţă, e încă sus, deasupra lui, încălzeşte încă. Mai târziu va fi prea frig. E rece vara asta, e mai rece decât orice vară de care îşi aduce aminte. Să se îmbrace şi să plece. Cineva bate în uşă. Cine poate fi? Nu-l caută nimeni afară de pacostea aia de Trandafirescu, căruia i se pare probabil că sunt potriviţi, bătrâni amândoi, singuri amândoi. Uite, n-are să-i răspundă. Să se mai plimbe şi fără el cu paşii lui târşiţi, să mai găsească şi pe altcineva cu care să joace table! Ceva mai stupid nici nu se poate face.

În uşă se bate iar stăruitor, energic.

— Domnule doctor! Domnule doctor Marin, eşti acasă? Dormi? Doamne Dumnezeule!

Nu e vocea lui Trandafirescu. E o voce tânără, speriată. Parcă i s-ar fi întâmplat cuiva cine ştie ce.

— Da, numaidecât. Sunt aici!

E gata să se repeadă la uşă, dar îşi dă seama că şi-a scos azi după masă dantura, îl dureau gingiile.

— Numaidecât! mai strigă o dată, şi-şi potriveşte proteza.

în faţa uşii stă tânărul acela care poate că şi doarme cu racheta de tenis în mână, Sandu Avram. Acum are miinile goale, e răvăşit la faţă, tremură.

— Mama! A leşinat, i s-a făcut rău... Nu ştiu ce are. Domnule doctor, veniţi repede!

— Vin acum, să-mi iau haina.

Repede, repede! E cineva bolnav în vilă! Repede!

îşi îmbracă haina, îşi pune cravata. la aparatul de măsurat tensiunea, îl poartă cu el totdeauna când pleacă din Bucureşti pentru a se controla pe sine, tensiunea lui oscilantă. În doi paşi e la uşa doamnei Avram.

Sandu se învârteşte năuc în jurul patului maică-sii. Doamna Avram zace cu ochii închişi, e foarte palidă. Pulsul îi e foarte scăzut. Tensiunea scăzută şi ea. Inima bate rar şi încet. Nu e leşinată, şopteşte ceva ce nu se poate înţelege.

— Asta e urmarea curei de slăbire pe care o face. Ce-a mâncat azi?

— Mere.

— Şi ieri?

— A băut două ceaiuri şi a mâncat fructe.

— Aşa nu se poate trăi.

— De zece zile se chinuieşte aşa.

— Fă repede, te rog, o cafea tare. Am în odaie nişte comprimate de efedrină. Ai puţin alcool medicinal?

— Am, poftiţi, am o sticlă.

— Eu îi fac o fricţie pe tâmple şi pe mâini, dumneata grăbeşte-te cu cafeaua. Să-i punem în cafea şi puţin rom. Întreabă la bufet.

— Avem noi rom. Ea nici nu-l gustă, numai eu, după câte o excursie...

— Şi te rog fii atent la mese, să mănânce ce mănâncă toată lumea. Nu aşa se slăbeşte, există o măsură în. Toate. Vom vorbi despre asta mai târziu. Fă cafeaua.

Doctorul Marin freacă mâinile şi fruntea doamnei Avram cu alcool. Aleargă în odaia lui şi aduce comprimatul de efedrină. Bolnava a deschis ochii. Bea cafeaua cu înghiţituri mici. I se dă pastila de efedrină, o înghite supusă.

Doctorul Marin şi Sandu stau lângă ea, Marin calm, Sandu încă

speriat, privind când cu nelinişte la maică-sa, când cu întrebare la Marin.

— Pulsul a crescut, îi aud şi inima mai bine. N-avea nicio grijă, sau una singură: să mănânce omeneşte şi să se plimbe la aer.

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc!

— Vă mulţumesc! spune şi doamna Avram, care a prins puţină vlagă.

Doctorul Marin pleacă. Intră în odaia lui să-şi ia o] achetă de lână. Soarele a trecut dincolo de muchea dealului din faţă cât timp a stat el în odaia bolnavei. Îşi ia şi bereta. De când î s-a rărit părul, totdeauna seara îi e frig la cap.

în curtea din dosul vilei se aud strigăte vesele şi lovituri seci. Pesemne că se joacă popice. Pe vremuri juca şi el. Numai asta i-ar lipsi acum la tensiunea lui oscilantă.

Până la poartă duce o alee străjuită de amândouă părţile de petunii şi margarete mari. Dincolo de poartă începe drumul spre sat, drum de ţară, prăfuit, inegal. Pe câmpia de cealaltă parte a lui se adună încet bivoliţele care au păscut pe sub deal, merg pâlc către sat, legănându-şi pântecele enorm învelit în păr negru încleiat în noroi uscat, legănându-şi capetele cu ochi holbaţi şi boturi bă- loase. În mersul lor lent e şi o oarecare majestate, se gândeşte Marin.

înspre apus, acolo unde dealurile scad şi soarele se bănuie dincolo de ele, aerul îmbibat de praf e încă aurâu, e încă roziatâc. Către răsărât, unde munţii urcă şi-şi împreună şi desbină crestele, atmosfera albăstruie pare mai curată, mai străvezie, de parcă satul aşezat între munţi şi câmpia asta uşor prăfuită ar despărţi două ţinuturi fiecare din altă lume.

Un tractor trece pe lângă el duduind, săltând peste gropi, lăsând miros greu de benzină în urmă. După ce huruitul lui nu se mai aude, vine încet un car încărcat cu fân, tras de două bivoliţe. Aerul se îmbibă deodată de mireasma finului. E ca pe vremuri, se gândeşte Marin, pe vremurile când pe drumul ăsta nu treceau tractoare. Şi uite aşa, pentru că îmbătrâneşti, tot ce-a fost odată ţi se pare mai bun, şi devii un duşman al civilizaţiei numai

pentru că eşti tu cusurgiu, pentru că regreţi de fapt nu ceea ce a fost, ci pe tine, aşa cum ai fost. La întoarcere are să intre la doamna Avram, să vadă cum se simte. Chiar când a plecat el

era evident mai bine. Sunt ani de când n-a mai fost chemat la un pacient. După ce a ieşit la pensie de la spital n-a mai îngrijit-o decât pe sora lui. El vira. Dar Elvira a plecat la fata ei măritată în Elveţia şi după câteva luni a murit în mâinile unui mare specialist. El ar fi ţinut-o în viaţă câţiva ani încă. Aşa sunt oamenii, cred că dacă eşti pensionat ai uitat tot ce ai ştiut o viaţă întreagă. Te ucid încă viu. Cât i-a trebuit ca s-o pună pe picioare pe doamna Avram? Câteva minute. Odată cu înviorarea bolnavului, te înviorezi şi tu. Înserarea asta e parcă mai frumoasă decât cea de ieri, de alaltăieri.

Nu, n-are să meargă drept pe drumul care duce în sat, are s-o apuce pe cărăruia asta care coboară în stânga, între un câmp de varză şi râu, până jos, acolo unde apa Qoteşte şi prinde în cotul ei o dumbravă, o plajă mică, un pâlc de sălcii. Aici pescuia pe vremuri, când venea vara la „Vila Măgura“. Aici cobora uneori cu Luiza, asta de mult, când era foarte tânăr şi Luiza era şi ea o fetişcană bălaie, subţire, gravă. Lui îi plăcea tocmai gravitatea ei. Târziu, după ani de zile, a mai văzut-o, era măritată, avea doi copii, vorbea mult mai mult decât în adolescenţă, în sfârşit, era altă fiinţă, cu totul alta. Şi tot aici, în alţi ani, cobora uneori cu Paula. El pescuia şi Paula se bălăcea la soare. Paula ştersese în el cu totul amintirea Luizei. Ce curios că şi-a adus-o aminte acum! Pe urmă multă vreme n-a mai venit la „Vila Măgura”, a fost cu Paula în străinătate sau la Herculane, la Vatra Dornei, la Eforie. După moartea Paulei n-a mai putut merge un timp în niciunul din locurile în care fuseseră împreună. Abia acum, în vara asta, a venit aici. În şapte ani durerile se tocesc, iar de când a fost cu nevasta pe meleagurile astea sunt poate douăzeci de ani, poate mai mulţi.

Apa clipoceşte uşor şi trimite răcoare umedă. De aici, de jos, nu se mai vede nici câmpia uşor aurită, nici în partea dimpotrivă munţii vineţi, cu valurile lor din ce în ce mai inconsistente şi mai fumurii în depărtarea cea mai depărtată. De aici nu se mai vede nimic altceva decât râul sărind peste pietre, sălciile pe care cineva le-a ciopâr-

tit ca să-şi facă loc pentru pescuit sau pentru a trece mai uşor căruţa pe malul celălalt.

Parcă ar fi frig, sau nu chiar frig, dar prea umed. Şi nu e deloc

frumos. Nu, la ora asta nu e frumos. Se întoarce în şosea pe cărăruia care urcă la deal. Inima îi bate din ce în ce mai repede, respiraţia i se taie, şi se întreabă cum de a uitat că de la o vreme, de când inima îi merge atât de prost, urcă încet scările şi evită dealurile.

Dar şi sus, în drum, e acum altfel decât adineauri. Aburul dulce auriu dinspre apus s-a risipit, s-a topit. Munţii dinspre răsărit, peste care cerul s-a închis la culoare, încep să-şi piardă muchiile curajos repezite în sus, se îmbracă încet în abur, în nori pâcloşi. Deasupra capului numai încep să pâlpâie încet câteva stele nesigure, într-un albastru palid cenuşiu. Parcă nici panglica lată, albicioasă a şoselei nu se mai vede clar.

Marin se înfioară. I se pare că a adus sus, pe drum, umezeala de la râu în hainele lui. Dar în înserarea asta difuză e un fel de mister, de poezie a întunericului care stinge încet, treptat lumina, ca să dea viaţă stelelor şi acolo, peste muchea dealului să prevestească răsăritul lunii. Şi liniştea e lină, dar deodată se sparge, piere. De departe se aude apropiindu-se larma mai multor glasuri şi râsete. Se întoarce pesemne din sat grupul de pictori care, cu pretextul de a face portrete de ţărani, poposeşte în fiecare amurg la cooperativă, la o ţuică. Nu i-ar face plăcere să se întâlnească cu ei, sunt prea zgomotoşi şi parcă nefiresc de veseli. Grăbeşte pasul. Ce inegal şi plin de hârtoape e drumul ăsta! Nu-l mai vede el bine în întunericul care creşte, asta e. Ziua nu dă aşa în gropi. De mult ar fi trebuit să-şi facă ochelari de distanţă, dar i-a fost silă să mai adauge ceva la chipul lui, care şi aşa nu mai e acelaşi.

Merge repede şi parcă distanţa dintre el şi grup se micşorează, nu se măreşte. Uite în sfârşit poarta vilei. E deschisă larg şi pe ea iese o maşină care o apucă la dreapta, spre oraş. Sandu Avram închide porţile în urma maşinii. Când îl vede, pare stingherit.

— A fost… a fost doctorul Stoian din oraş. Dar a spus întocmai ce aţi spus şi dumneavoastră, că e o chestiune

numai de alimentaţie, adaugă el repede, de parcă ar vrea să dreagă o gafă sau o grosolănie.

— Dumneata l-ai chemat? nu se poate opri să nu întrebe doctorul Marin.

— Eu… ştiţi… n-aveam nicio îndoială, dar e mai bine…

— Sigur, sigur, e mult mai bine! spune scurt Marin şi nu-l mai aşteaptă pe Sandu, se îndreaptă singur spre casa acum luminată la toate ferestrele.

Aşa vasăzică! Tinerelul ăsta sau poate chiar maică-sa n-a avut încredere în el. Au telefonat în oraş după un doctor în plină activitate, un doctor care să ştie să deosebească o femeie sfârşită de nemâncare de una în adevăr bolnavă. Nu e vorba decât de o prostie, de nişte oameni sperioşi, n-are de ce să se simtă jignit. Şi +^ituşi se simte. Ce Dumnezeu, n-a spus niciodată vreo gugumănie la masă sau în conversaţiile întâmplătoare cu vreunul dintre oaspeţii vilei, nu adoarme la televizor, nu-i confundă pe unul cu altul când îi întâlneşte în parc, de unde au scos concluzia că e sclerozat, că nu mai poate nimeri un diagnostic? Pentru o stare atât de clară ca aceea a doamnei Avram, căreia şi bucătăreasa îi putea spune ce are, a fost nevoie să ceară confirmarea unui doctor din oraş? Doar îşi revenise sub ochii lui. A ce o fi semănând el, ce impresie le face, din ce se trage părerea asta despre incapacitatea lui? Pentru că nu joacă jocuri de societate şi se fereşte de ei când fac prea mult zgomot? Adineauri, acum două ore, la ananghie, l-a chemat ca pe un medic adevărat, şi după ce le-a trecut panica, şi asta datorită lui, l-au controlat ca pe o babă doftoroaie de ţară.

Sună clopotul care cheamă lumea la cină. Are un chef grozav să nu coboare. Să nu dea ochii nici cu familia Avram, nici cu alţii, cu nimeni. Nu, dacă n-are să se ducă în sufragerie, Trandafirescu e în stare să vină în odaia lui, să vadă ce i s-a întâmplat. Şi tânărul Avram ar putea crede că s-a supărat ca un moşneag susceptibil. E mai bine să se ducă.

Ah, cât sunt toţi de veseli şi de zgomotoşi! Se pare că mai adineauri i s-a făcut cuiva o farsă şi acum nu mai contenesc cu râsul şi nu pot uita ce bine le-a izbutit gluma.

10

Marin nu poate fi atent, nu pricepe despre ce e vorba pentru că nu-l interesează.

— A fost grozav, nu-i aşa? îl întreabă Trandafirescu peste masă.

— Grozav! răspunde ursuz Marin.

Doamna Avram mănâncă un muşchi în sânge. Tânărul Avram

îl întreabă, de parcă ar vrea să-i dovedească cât mai multă încredere:

— E bine aşa? Muşchi în sânge parcă aţi spus şi dumneavoastră.

— Poate că şi eu, mormăie Marin.

Se poartă exact aşa cum n-ar trebui să se poarte. De la celălalt capăt al mesei lungi, răsună un hohot de râs. N-are nicio legătură cu el râsetul ăsta, dar a picat tocmai în clipa în care i-a părut lui că Sandu Avram încearcă prea evident să-l împace. Crezi că nu ştie nimeni în vilă că doamnei Avram i s-a făcut rău, că a fost chemat el şi pe urmă, pentru mai multă siguranţă, un medic din oraş? Toţi oamenii ăştia nu aşteaptă decât să se ivească ceva ce se poate comenta, înflori, mă rog, o distracţie nouă afară de excursii, tenis şi popiei.

Cina asta nu se mai sfârşeşte. Apoi, deodată, ca împinşi de un arc lăuntric, sar toţi în sus şi se reped în salonul în care se află televizorul. Fiecare vrea să ocupe un loc bun.

— Hai la serial! Vino la serial! strigă, trecând pe lângă el, Trandafirescu.

În seara asta nu-i trebuie nici serial, nici nimic. Mai curând ar ieşi în grădină să vadă luna care a răsărit, dar se înfioară întreg la gândul frigului care trebuie să coboare de la munte.

între pereţii odăii lui nu e mai bine. De ce i-or fi zugrăvit în galben? Ţi se strepezesc dinţii ca şi cum ai fi în mijlocul unei lămâi uriaşe. Şi oglinda asta care îţi trimite un chip supt, învelit într-o piele striată uşor, de parcă s-ar fi jucat întâi o pisică cu ea şi pe urmă a fost intinsă pe faţa ta. E aceeaşi odaie în care a stat cândva cu Paula, de mult. Mobilierul nu s-a schimbat, numai culoarea pereţilor. Şi oglinda e aceeaşi, nu i s-au tulburat apele. Cum arăta atunci când se privea în ea? Părul îi era buclat, ochii aprinşi, îşi zâmbea sieşi, îşi zâmbea pen

11

tru că era plăcut la vedere. Ia să încerce acum să zâmbească, ce bine s-ar vedea că dinţii ăştia prea egali şi prea albi sunt falşi. Ba chiar şi cu gura închisă e vădit, după felul cum îşi înghite parcă buzele, că poartă o proteză sub care gingiile s-au subţiat. Gâtul ca de găină iese din gulerul cămăşii ca dintr-o cană largă, în care n-are ce căuta. Ochii s-au decolorat, e cert. Erau aproape negri şi acum sunt de un cafeniu spălăcit, sunt

mai curând galbeni. Cum se poate schimba aşa un om? Cum poate viaţa să-l jefuiască aşa de el însuşi, după ce că l-a jefuit de nevastă, de soră, de prieteni? Bine că mai există la Bucureşti Costel Atanasiu, ultimul prieten vechi, ultimul om pe care îl mai iubeşte, ultimul cu care mai are amintiri comune. Trebuia să vină cu el aici, la „Vila Măgura“ dar i-au plecat fiul şi nora într-o călătorie lungă şi el a rămas să le păzească locuinţa şi copilul. Da, Costel are un fiu, are o noră, are un nepot, viaţa lui e mai plină. Şi totuşi are destul timp pentru el, pentru Marin, are chiar nevoie de prezenţa lui, şi asta îi îmbogăţeşte viaţa cu ceva. Fără Costel ar simţi pustiul din jurul lui.

Ce rost are să se uite aşa, prosteşte în oglindă? Nu se cunoaşte destul? Se aştepta, pentru că s-a întors aici, unde a stat cândva în tinereţe, să-şi regăsească şi tinereţea, nu numai locurile? Cel mai bun lucru ar fi să se bage în pat şi dacă are să încerce să citească acea carte sălcie, sigur că are să vină şi somnul.

Aşternutul e îngheţat şi trupul său slab nu izbuteşte să-l încălzească. Nici măcar să se cuibărească în el. Parcă s-ar fi culcat pe o tavă de metal şi s-ar fi acoperit tot cu o tavă. Aşa vasăzică, au chemat un doctor din oraş ca să se asigure că bătrânul Marin n-a dat greş. Şi doar femeia se înviorase sub ochii lor, ai lui şi ai fiului ei. Aşa se explică proasta lui dispoziţie din seara asta. De ce îi dă ocol adevăratei pricini şi caută alte explicaţii în oglindă sau în amintiri? E cu totul şi cu totul firesc, oamenii vor confirmări când sunt bolnavi, lasă-i să li se confirme.

Din salon se aude până aici o muzică jucăuşă, al cărei fir nu-l poţi prinde. Din când în când răsună şi un hohot de râs pe mai multe glasuri. Petrec! Foarte bine, lasă-i să petreacă. Asta înseamnă doar vacanţă, să râzi şi pen-

tru nimica toată, să poţi râde. Într-una din verile în care a fost cu Paula aici, îşi aduce bine aminte, se crease o legătură de prietenie între toţi viligiaturiştii de la „Vila Măgura” şi se râdea de dimineaţa până seara. Atmosfera asta purcesese tocmai de la un poet mai în vârstă decât ceâlalţi, un umorist faimos care îi schimbase pe toţi, un fel de vrăjitor datorită căruia chiar cei mai ursuzi sau mai gravi se culcau şi se sculau cu zâmbetul pe buze.

Da, poetul acela era bătrân, bătrân ca şi el acum, dar el e îngheţat parcă, nu mai ştie să se apropie de nimeni. Sau oamenii nu se apropie de el? Oricum vina tot a lui rămâne, el sapă o distanţă între el şi lume cu gravitatea lui, cu teama asta permanentă că ar putea fi indiscret, ar putea fi neavenit, că s-ar gândi poate cineva; „ce mai caută şi moşul ăsta între noi?“ Despre bătrânul poet de atunci nimeni nu gândea aşa ceva.

Adoarme greu, lunecă într-o buimăceală care nu ştie dacă e somn sau trezire. Se află în mijlocul unui salon de bolnavi care întind mâinile către el, care îl cheamă cu privirea, trece de la pat la pat, palpează, prescrie, înviorează. S-ar părea că e destul să atingă bolnavul ca să-l facă să se ridice între perne, mai puternic şi mai înseninat. Dar uite, în ultimul pat de lângă uşă zace Paula, are chipul pe care l-a avut în ultimele ei zile, şi simte că nu-i poate face nimic, pe ea n-o poate vindeca, Paula trage să moară. Ştie sigur că Paula va muri şi îşi frânge mâinile de disperare şi neputinţă. Se trezeşte gemând, scăldat într-o sudoare rece. Vede încă faţa Paulei cu o precizie îngrozitoare, faţa pe care-o avea în agonie. Aprinde lampa de la căpătâi ca să se dezmeticească. Ceasul arată ora trei. Oh, Doamne, numai trei, mai sunt atâtea ore până în zori. Asta e adevărul adevărat, pe Paula n-a putut-o salva de la moarte. Nu numai el, niciun medic nu vindecă un cancer, n-are rost pe lângă durere să adauge şi dispreţ pentru sine. Să nu se mai gândească la asta, să nu se mai gândească la nimic. Să citească. Încearcă, dar nu înţelege ce citeşte. Ia fraza de la început şi tot n-o pricepe. Casa toată e liniştită, cuprinsă de somn. Numai în grădină ar fi frumos acum. Luna n-a apus încă, petuniile trebuie să îmbălsămeze aleea. Haide, un act de curaj, să se îmbrace gros şi să iasă în grădină. Coboară

13

din pat şi se înfioară. Acum? Afară? Ar fi nebunie curată. Tremură de frig numai la gândul că ar putea ieşi din casă. Şi parcă mai e şi alt tremur în el. Singur, afară, singur în noaptea rece, ca o fantomă, ca un duh rătăcitor. Aici cel puţin, deşi e singur în odaia asta galbenă, ştie că alături în dreapta, alături în stânga, dorm, respiră, visează atâţia oameni. Ce urât ar scârţâi paşii lui pe potecile cu pietriş, ce singură ar fi umbra lui în bătaia lunii: ce alte amintiri de altădată l-ar asedia în pustiul de afară?

Nu, venirea aici n-a fost o idee bună. Mult mai bine ar fi să se întoarcă la Bucureşti. Acolo cel puţin e Costel Atanasiu. Nu-l vede des, dar îşi telefonează aproape zilnic. Costel şi-a luat în serios rolul de bunic, nu mai are atâta vreme pentru el, dar sunt o siguranţă unul pentru celălalt, sunt ultima continuare a trecutului fiecăruia dintre ei. Dacă ar pleca mâine? Nu e bine, şi-ar închipui familia Avram şi alţii poate că pleacă peni. U că e un orgolios, că n-a suportat să fie controlat de alt medic. Chiar dacă s-a simţit umilit, nu trebuie s-o lase să se vadă. Şi ieri a cam lăsat-o, a fost luat prin surprindere.

Doamne, parcă se apropie somnul. Ar fi o soluţie, singura soluţie pentru atâtea gânduri neplăcute sau dureroase. Ce sărăcie de viaţă, ce sărăcie! Ţi s-a luat tot, tot ce-ai avut începând cu tine însuţi. Ai părăsit casa în care locuiai cu Paula. Ce să faci singur în ea? Ai risipit mobilele în patru vânturi, nu încăpeau în garsoniera în care te-ai mutat. Ţi-ai spus: „Nu sunt legat de lucruri!“ şi pe urmă ai văzut că erai legat, că îţi lipsesc, că fiecare mobilă de care te-ai despărţit era impregnată de viaţa ta, de amintirile tale, de trăirile tale. Meseria te-a părăsit, te-a părăsit ea pe tine. Într-o bună zi ai fost declarat bătrân, adică bun la nimic. Oh, nu ţi s-a spus aşa, dimpotrivă, despărţirea a fost festivă, încununată cu laude, cu flori şi regrete, ca înmormântarea unui om de preţ. Şi ai rămas cu mâinile goale, inutile, grele ca plumbul. Stai în picioare în dreptul ferestrei, te uiţi cu jind la grădină, te înfiori de răcoarea nopţii de afară numai când priveşti dealurile din faţă, munţii ghiciţi departe.

Ia te uită! De lângă cotitura aleei s-au ivit două siluete negre, lipite una de alta, care înaintează încet. Un bărbat şi o femeie. Nu-şi dă seama cine pot fi, care din-

ire locatarii vilei. Poate fata aceea bălaie care stă la masa de lângă fereastră în sufragerie şi băiatul aşezat totdeauna lângă ea, care o priveşte necontenit, aşa cum ar privi cineva un tablou intr-un muzeu. Ea râde, ciripeşte, mă- nincă, are totdeauna ceva de spus, de la locul lui el nu aude ce, iar băiatul o priveşte necontenit, cu o expresie de beatitudine pe chip. Ei ar putea fi. Ei sau alţii, dar vezi, când eşti încă tânăr te poţi plimba imr-o grădină până la trei noaptea, nu simţi răcoarea care coboară de la munte, nici prea marea linişte din jurul tău, iar de.

Singurătate nici nu poate fi vorba. Sunt doar împreună. Şi asta e pierdut pentru totdeauna. Dreptul de a te îndrăgosti. Poate că l-a pierdut de mult, de când era încă Paula în viaţă, dar tocmai pentru că Paula era lângă el, nici nu s-a mai gândit vreodată că s-ar mai putea ivi în viaţa lui altă iubire, nici timp de aşa ceva nu avea, ocupat până peste cap cu bolnavii, cu spitalul. Poftim, acum ar fi liber, nu mai există nici Paula, nici spitalul. Goethe a iubit până la şaptezeci de ani sau aşa ceva. Nu putea fi ridicol, era Goethe. Nu e vorba numai că era scutit de ridicol, dar vezi că se putea îndrăgosti, coardele din el răsunau încă. El are numai şaizeci şi cinci de ani şi nimic nu mai vibrează în el, nu se mai înfioară. Nici măcar în faţa frumuseţii naturii. Să fie cinstit cu el, se plimbă peste zi pe cele mai minunate drumuri, le vede frumuseţea, o apreciază obiectiv, dar o simte? Nu, nu mai simte nimic. A fost jefuit şi de vibraţii. O femeie sau un scaun e acelaşi lucru pentru el: vede, apreciază, etichetează după ce a cântărit şi trece mai departe. Cum era pe vremea când se îndrăgostea? Doamne, ce bogăţie, ce tumult i se deslănţuia în piept, ce înlănţuire de fericiri şi dureri, de îndoieli şi certitudini, de aşteptare, de speranţe, de dezamăgiri şi iar de nădejdi. De fiecare dată asta era iubirea cea mare, femeia cea mai extraordinară, întâlnirea cea mai neaşteptată, despărţirea cea mai sfâşietoare. Noroc că se însurase târziu, pe la patruzeci de ani, altfel poate că şi cu Paula lângă el s-ar mai fi îndrăgostit de alta. Vasăzică de la patruzeci de ani începuse să îmbătrânească. Să sărăcească înlăuntrul lui. De pe atunci viaţa începuse să-l jefuiască. Datorită acestui fapt căsătoria lui fusese bună, dar uite, nu s-a gândit niciodată pe atunci

15

câmd îi era devotat Paulei, că asta însemna a se împuţina, a împietri într-un fel. Iar acum e clădit parcă din stâncă pleşuvă. A fost un violoncel, acum e o piatră. O piatră care suferă că e numai atât. Suferă chiar? Nu, constată cu neplăcere. Se uită la el însuşi cu dispreţul cu care ar privi pe altul, un individ uscat ca un ciot.

Nu ştie când a adormit. Se deşteaptă cu razele soarelui printre scândurelele obloanelor închise, razele galbene şi tari pentru ochii încă buimaci. Întinde mâna spre noptieră, ia ceasul de buzunar de care nu s-a despărţit niciodată, nu ca să-l poarte

la el dar ca să-l poarte pretutindeni cu el în afară de ceasul de la mână. Îi pare mai sigur şi e ceasul tatălui lui. După atâţia ani vede mişcarea cu care taică-său scotea ceasul din buzunarul vestei. Nu duce cu el fotografii, i-ar fi ruşine de atât sentâmentalism, dar duce acest ceas mai evocator decât o fotografie. Uite că e nouă şi zece. Asta e o fericire. Până când se va spăla, bărbieri şi îmbrăca, până îşi va lua cafeaua cu lapte în sufrageria în care la ora aceea nu va mai fi nimeni şi numai Berta îl va bombăni că a întârziat atât, va trece o bună bucată de dimineaţă. La bătrâneţe tata spunea: „Treci zi, treci noapte, apropie-te moarte!“. Obosise şi el de a mai trăi şi doar nu ajunsese când a murit la vârsta pe care o are el azi. Dar ce Dumnezeu are de se gândeşte mereu la taică-său? E un semn de scleroză să uiţi ceea ce s-a petrecut ieri şi să-ţi aminteşti limpede ceea ce ai trăit cu patruzeci, cincizeci de ani în urmă. Dar uite că-şi aduce aminte şi ceea ce s-a petrecut ieri, mica jefuire pe care i-a adus-o familia Avram, şi-l doare tot atât de tare. Şi ăsta e un semn de bătrâneţe, să te gândeşti mereu la tine de parcă ai fi buricul pământului, de parcă universul ar fi mai puţin vast şi însemnat pentru că tu ai devenit şubred, pleşuv, ştirb, ursuz şi nesociabil.

Să rămână în casă ca să-i scrie o scrisoare lui Costel Atanasiu? Scrisoarea are când să-i ajungă, el nu va pleca de aici mai repede decât plănuise, aşa cum i-a trecut prin cap ieri. Nu, are să stea până la sfârşitul lunii numai ca să-şi dovedească lui însuşi că nu e nici atât de susceptibil cum ar putea crede alţii, că nu e nici atât de insensibil la frumuseţea locului, aşa cum se simte cu dezolare când

16

colindă cărările şi văiugile pe care le străbătuse odinioară. Acum are să se plimbe, e foarte cald, nu e pic de vânt. Scrisoarea are s-o scrie după masă.

Se poate ieşi în cămaşe, în sandale, cu pălărie de pale. O apucă de-a lungul râului în sus, spre munte. La început malurile lui sunt joase, valea largă, apa potolită, revărsată. În vale, aproape de râu, au tras câteva automobile, s-au ridicat câteva corturi. În faţa lor oamenii au întins şezlonguri, au deschis fotolii şi mese de călătorie, au desfăcut umbrele mari, colorate sau stau în plin soare şi beau cafea. Sunt mai mult dezbrăcaţi, copiii

se bălăcesc în râu, pe frânghiuţe întinse între corturi au pus la uscat rufe, costume de baie. Par fericiţi. Doctorul Marin îi simte fericiţi şi ca nealtădată se molipseşte parcă de bucuria lor. Îi e bine să-i simtă destinşi, să-i simtă viguroşi şi tineri. Vezi, viaţa poate fi şi frumoasă şi dacă nu te gândeşti numai la tine, dacă te laşi purtat fără împotrivire de ecoul veseliei altora, vara e vară, soarele e soare, mireasma pădurii de pe coastele care închid între ele şarpele râului şi panglica şoselei des înnodată şi cotită e şi pentru tine mireasmă.

Valea se îngustează, drumul urcă. Nu urcă brusc. Marin nu se teme să suie încet, domol. Râul s-a adunat şi el, s-a îngustat, nu se mai lăfăie pe pietriş mărunt, sare peste bolovani, se prăbuşeşte în găvane de piatră albă, spumegă, cântă, clipoceşte sau vuieşte după cât de înaltă îi e căderea. Adună în el tot soarele. În copăile de piatră e alb verzui, în micile cascade învălmăşeşte spumă şi stropi albi ca o zăpadă spulberată de viscol şi nouă-nouţă, acum picată din cer. Marin priveşte şi cerul, e de un albastru intens şi curat, adânc, adânc, un cer care n-a cunoscut niciodată vreun nor.

Aici, după tufele astea dese unde nu poţi fi văzut din drum, aşezat pe o lespede lată. Marin se uită la apa care dă parcă un spectacol de gală anume pentru el. În asemenea băiţe de piatră se cufunda altădată, în limpezimea lor, şi-şi lăsa spinarea bătută de cascada spumoasă şi grăbită al cărei rece nici nu-l mai simţea atât te biciură de tare, cu un soi de violenţă frenetică, asemeni unei bucurii dezlănţuite.

17

Soarele îl arde pe umeri şi pe spate. Ce-ar fi?... Ar fi o nebunie? Dar prea trăieşte cocoloşit, în prudenţă şi laşitate. Dacă renunţi, cedezi, te temi, nici nu se poate altceva decât să te covârşească bătrâneţile. Întâi ideea de bătrâneţe, apoi ea însăşi. Nu se gândeşte zi şi noapte decât la decăderea lui fizică şi morală. Ia să îndrăznească, îşi aduce aminte atât de bine de fericirea trupului când se cufunda fierbinte în apa rece şi curată, când se lăsa biciuit de ea. Trupului îi venea să strige de bucurie. Şi chiar nu te poţi opri să chiui când îţi pierzi deodată greutatea. Când eşti îmbrăţişat de toate părţile de ceva mai viu decât aerul şi mai zbuciumat, dulce şi rece zbuciumat. Apoi ieşi la soare, te perpeleşti, te încălzeşti, dar în mădularele tale a rămas bucuria

apei şi o uşurinţă în mişcare pe care n-ai avut-o altădată.

Marin se dezbracă repede în spatele tufişului. Parcă îl trece un fior de spaimă în trup, dar îl învinge. Soarele Îl arde. Nu se uită la el însuşi ca să nu se vadă iar slab, cu muşchii topiţi, cu încheieturile îngroşate. E o nebunie, îşi mai spune o dată, şi pe urmă se încordează, pipăie cu talpa goală pietrele ude de la marginea râului, se crispează întreg şi se aruncă deodată acolo unde adâncul e mai adânc, aşa cum făcea şi altădată. Mii de cuţite îl străpung din toate părţile. Se înverşunează să înainteze lu- necând pe muşchiul din fundul găvanului până sub cascada cea albă. E mai puternică decât el. Îl rostogoleşte peste lespezile mari şi colţuroase. Mai încearcă o dată să-şi potrivească spinarea slabă şi puţin încovoiată sub şuvoi şi e iar doborât. Se simte ca o rufă bătută cu biciul. Apa e mai tare decât el, apa e rece. Se caţără greu pe mal. I s-a tăiat suflarea. Se întinde la soare. În trup i-a pătruns un frig pe care soarele nu-l alină, nu-l ostoaie. Pământul îi pare îngheţat sub el. Se târăşte pentru că îi e anevoie să se ridice până la lespedea mare pe care a stat adineauri. I se pare rece şi ea. Oricum, trebuie să aştepte să se usuce, ca să se poată îmbrăca. Îi clănţăne dinţii, îi tremură mâinile şi picioarele, îl dor coastele şi genunchii. Pesemne că s-a lovit rău de pietre. Capul, capul trebuie acoperit, se gândeşte, restul poate sta la soare cât vrea, de încălzit tot nu se încălzeşte.

18

Aşa! Nici asta nu mai e cu putinţă. Trebuia să se gândească mai devreme. Tocmai asta era să se poată? Nebunie de om bătrân! Şi-a pierdut minţile. Atât de tare, de intensă a l'osl în el amintirea bucuriei de altădată. Să nu mă gândesc la bâtrâneţe, şi-a spus. Parcă dacă nu te gindeşti, o anihilezi.

Se îmbracă stângaci, împiedicat. Îl doare tot trupul. Urcă şovăind malul. Până acasă e departe. La venire nu şi-a dat seama. Ar face semn uneia dintre maşinile astea' care coboară spre sat sau poate spre oraş să-l ia până în vale, dar îi e ruşine. Se clatină la fiecare pas. Trebuie să-şi fi lovit rău genunchii. Şi frigul nu-i iese din mădulare. Are să se ducă totuşi la masă, altfel are să-l caute Trandafirescu şi să-l descoase ce e cu el. Dar Trandafi- rescu îi iese înainte pe aleea care duce la poartă.

— Unde ai fost, domnule? Aseai'ă nu te-ai arătat la televizor,

toată dimineaţa te-am căutat dar nu te-am găsit. Umbli în craiiâc?

— M-am plimbat, răspunde vag Marin şi simte cum cuvintele nu ies întregi din gura lui.

— Vrei gazeta de azi? A adus-o Predescu proaspătă din oraş. Deh’ aşa e când ai maşină. Stai ici pe bancă şi citeşte-o. Mai avem jumătate de oră până la masă.

— Mă duc în odaie. Sunt puţin obosit. Îţi aduc ziarul în sufragerie.

— Eşti obosit fiindcă umbli teleleu. Nu era mai bună o tablă în chioşc?

Doctorul Marin ridică din umeri şi intră în casă. În odaia asta galbenă ţi-e şi mai frig. Parcă ai sta în zeamă de lămâie. Se întinde pe pat şi se acoperă cu pledul. Da, s-a sfârşit de tot. Ce inutilitate să mai vrei bucurii. Să întorci timpul înapoi. Chiar să te gândeşti la trecut. Omul bătrân n-are trecut, n-are viitor, are numai un prezent mizerabil, gol şi sterp. Şi gândurile omului bătrân. Grijile lui păcătoase, ruşinoase. Ia să ne uităm în ziar. O fabrică nouă, mersul recoltei, hoteluri pentru turişti cu tot confortul. Foarte bine, trebuie şi confort. Nu oricine poate sta în corturi pe marginea apei ca oamenii aceia tineri, desigur, pe lângă care a trecut. La întoarcere nici nu i-a mai văzut, la întoarcere nu mai vedea nimic. Şi uite pagina cu anunţuri de decese. Asta nu-i place, n-o citeşte

niciodată. Răsuceşte ziarul şi decesele îi vin iar în faţa ochilor. În chenar sau fără chenar, după cât sunt de săraci sau de indiferenţi urmaşii. Şi ăsta într-un chenar mare, îl jelesc mulţi: Cum? nu se poate! Nu se poate! Costel Atanasiu! Poate e altul, or mai fi şi alţi Costel Atanasiu pe lume. Cine dă anunţul? Mariana, fiică. Radu şi Victor, fii! Nu e alt Costel, e al lui, prietenul lui, singurul, ultimul, iubitul! îl mai plâng şi alte rude, îl plânge şi el. Uite, scrie aici, printre alte nume şi doctor Silvestru Marin. Plânge şi el moartea fulgerătoare a lui Costel. Asta trebuie să fi făcut Radu. Dar de ce nu l-a chemat? N-a ştiut unde se află, de unde să-l ia. Poate mai e vreme să ajungă la Bucureşti, la înmormântare. Nu, înmormântarea a fost azi, joi, la unsprezece dimineaţa. Când se bălăcea el în râu. Înmormântarea a trecut. Costel a murit. Fulgerător. Şi doar avea

o inimă destul de bună. Costel a murit. Lumea a rămas absolut pustie. I-a fost luat şi Costel, a fost jefuit şi de Costel.

îi e groaznic de frig. Tremură de se zgâlţâie patul cu el. Inima s-a pornit să bată nebuneşte. I s-a pus o gheară pe inimă. Are pe masă un flacon de nitroglicerină. N-are să ia. Nu vrea. Există pe lume şi morţi fulgerătoare. Dar nu vin când le chemi. Să-şi măsoare tensiunea acum? Treaba ei, n-are decât să urce, să se dea peste cap. Şi nici n-ar putea s-o facă. Mâinile lui nu mai pot ţine nici ziarul. Cine bate în uşă? Să bată. Cineva deschide uşa, a uitat s-o încuie. E Trandafirescu.

— Ce faci, frate? Nu vii la masă?

Marin nu răspunde. Nu poate şi nu vrea.

— Ce e? Ţi-e rău? Arăţi, Doamne fereşte, ca o spaimă. Te-ai gălbejit şi te-ai scofâlcit deodată.

Aşa, aşa e bine. Poate că are să vină o moarte fulgerătoare. Inima doare ca înjunghiată.

— Şi arzi tot. Dumneata ai patruzeci de grade, ascul- tă-mă pe mine. Ce să fac? Spune-mi ce să fac?

— Nimic.

— Ei asta-i! Cum nimic? Eşti bolnav, doctore. Nu-ţi dai seama?

Acum, acum are să se întâmple ceva. Ceva foarte bun. Dar durerea asta e insuportabilă. Şi parcă nădejdea de adineauri se schimbă în frică. O frică lipsită de logică, o

frică animalică. Marin întinde mina spre măsuţa de noapte, apucă tremurând flaconul de nitroglicerină, bagă o pastilă în gură. Gheara se încăpăţânează să dureze. Frâca creşte. Curge parcă prin vene ca argintul viu. Se opreşte o clipă în inima care zvâcneşte şi se risipeşte iar prin tot trupul. Genunchii i se lovesc între eî cu zgomot de ciolane. În cap se dezlănţuie o furtună de gânduri neclare, spăimântătoare.

— Spune-i lui Sandu Avram... lui Sandu Avram...

— E la masă. Da, ce să-i spun?

— Să-l cheme pe doctorul Stoian din oraş. El ştie să-l cheme.

ARIPI ALBASTRE

Dacă te trezeşti cu ochii în lumină, uiţi pe dată ce-ai visat. Visul s-a spulberat din prima clipă, era parcă un vis bun, frumos, în care se împlinise ceva, sau se împlinise tot şi pieriseră toate

grijile. E păcat să nu ţi-l mai aduci aminte, parcă ieşi dintr-o baie, dintr-un râu spumos, în care trupul e uşor şi gândurile s-au risipit toate, nicio încordare în suflet sau în minte. Când îl uiţi ieşi cu trupul tău din fiecare zi, cu ponderea lui şi cu încleştarea preocupărilor obişnuite. Dacă ar putea cumpăra o perdea groasă, de culoare închisă, trezirea ar mai prelungi visul.

Vera se smulse din patul cald şi, cu tălpile goale pe duşumeaua fără covor, călcă spre fereastră. Un soare ţipător de auriu a suit peste acoperişurile din faţă, a suit în cerul albastru, nepătat de nori, a inundat întregul văzduh, a inundat jos străzile, poleieşte asfaltul, face să cânte culorile în care sunt îmbrăcaţi puţinii trecători. Din odaia vecină, unde locuieşte croitoreasa cea tânără, răsună un radio. Vera cunoaşte cântecul ăsta, i-a dat totdeauna un fior de veselie, de speranţă: „C'etait au temps des fleurs, / On ignorait la peur…“ îi e ei frică de ceva? I se pare uneori. Nu, nici ei nu-i e frică de nimic. Trăieşte timpul florilor. Trăieşte propria ei primăvară, trebuie s-o ştie, s-o simtă, a doua nu va mai fi niciodată.

Jos, pe bulevard, trec două fete care vorbesc şi râd tare. Râsul li se aude până sus, răsună pe bulevardul gol, pe care trece la ora asta o maşină cu foşnet moale pe asfalt. E devreme. E prea devreme ca să iasă în oraş în căutare, iar în căutare de lucru. Poate că familia aceea de alaltăieri se va hotărî dacă le trebuie sau nu meditatoare în

vacanţă pentru copii. Asta ar însemna masa de prânz. Şi scriitorul acela care are un roman de dactilografiat, asta ar insemna chiria. Dacă a sfârşit romanul. Scrie greu individul ăsta care o priveşte pe gânduri, pe sub sprâncenele incruntate, de parcă s-ar îndoi că e ea în stare să bată la maşină un asemenea roman. „C'etait au temps des fleurs…'* Cântecul s-a isprăvit. Ah, de n-ar închide vecina radioul! Când va avea bani, îşi va cumpăra şi ea un radio. Cine n-are azi radio? Uite, ea. N-a avut loc la cămin, n-are radio, casa asta veche n-are lift, sui cinci etaje cu piciorul până la mansardă. N-a fost o studentă strălucită, n-a mai fost loc la cămin pentru ea. N-are decât să fie strălucită pe viitor, totul depinde de ea, nu e nimeni vinovat. Atunci viaţa are să se organizeze altfel.

La Radio se dau acum ştiri. Vera îşi cântă singură şi se spală

cu apă foarte rece, adusă de pe sală, de la ciş- ttieaua comună. Apa rece alungă gândurile negre şi încurcate. Aşa e când te scalzi într-un râu de munte, în care şuvoiul te bate şi vrea să te ia cu el, şi deşteaptă în tine o veselie fără pricină, te întoarce parcă la copilărie. În sfârşit, într-un râu de munte e puţin altfel, eşti cuprins întreg de toate părţile de apă vie şi ochii îţi cad pe malurile verzi, cu arbori legănaţi de vânt, cu iarbă împestriţată de flori, sălbatecă. Nu e pricină de supărare asta, râurile f-înt acolo şi ea aici, soarele bate în fereastră, îi inundă odaia mică, lumina lui clipeşte în oglinda dulapului îngust şi astăzi, ziua de azi, nu are de ce să semene cu cea de ieri. Poate fi o zi de răscruce, o zi de început al unei epoci fericite. Chiar fericite! Şi fericirea există pe lume. De dimineaţă de când s-a trezit, e obsedată de râurile de munte. Să fie asta o presimţire a ceva bun, care se va întâmpla curând şi va schimba tot, sau numai o amintire a zilelor calde din copilărie şi adolescenţă în vara asta caldă şi ea, în care trebuia să stea locului, în mansarda cu aer coclit sau să umble pe străzi încinse, în căutare, mereu în căutare?

Vera îşi îmbracă rochia albastră, înflorată, pe care a spălat-o şi călcat-o ieri. Bună, îngăduitoare e vara pentru oamenii săraci! Ai nevoie de nimica toată ca să fii cum trebuie: o rochie, o pereche de sandale. Îţi dă chiar iluzia că eşti puţin cochetă, foarte puţin, dar atât cât ţi se cuvine.

23

Te uiţi în oglindă şi nu-ţi stă rău, nu eşti urâtă. Acolo unde ai să te duci să cauţi de lucru, au să-şi spună: „Uite o fată drăguţă! Poate că e şi harnică”. Şi ai să le dovedeşti că eşti harnică. Într-o zi, când ai să-ţi iei licenţa, când ai să fii profesoară într-o şcoală sau poate ai să intri în gazetărie... De ce ar fi cu neputinţă? Poate că ai să ajungi cândva la doctorat. La o bursă în străinătate? Există şi burse, n-ai decât să înveţi foarte, foarte bine şi să nu-ţi pierzi capul la examene. Poate că tot ce crezi că depinde de alţii depinde în mare măsură de tine. E destul s-o ştii, s-o vrei. La seminare de pildă sunt colegi care iau cuvântul pe loc, cu un aplomb formidabil, spun şi multe prostii, se exprimă înflorat şi grandilocvent, şi profesorii apreciază curajul, nu conţinutul răspunsului lor. Iau note mai mari decât tine. Haide, gata! Asta se cheamă invidie. Nu da toate vinile pe

timiditate. Sau dă-le, şi încearcă să nu mai fii timidă. După ce ai să înlături sfiala, să te cântăreşti cât poţi şi cât nu.

Cât e ceasul? Au! aproape zece. Trebuie să se ducă numaidecât la familia Florea, cea cu trei copii care au nevoie să fie meditaţi. Altfel sunt în stare să plece toţi la ştrand, să nu se mai hotărască nimic nici azi, să se amâne pentru cine ştie când. Şi vezi, e ciudat, în fiecare zi trebuie să mănânci! Vera izbucneşte în râs gândindu-se la ciudăţenia acestui lucru. Când locuia în târg, acolo, la mătuşa Veronica, bine-prost mânca în fiecare zi. Dacă ar fi rămas acolo după liceu, funcţionară pe undeva, vânzătoare sau casieriţă la un magazin cum o îmbia mătuşa, ar fi mâncat şi azi zilnic. „Ai gărgăuni, fată!“ îi spunea bătrâna. A venit în Bucureşti adusă de gărgăunii ei, şi n-a fost la înălţimea lor. N-a fost încă. Va fi.

Coboară uşor scara strimtă a mansardei, apoi scara largă a celor patru etaje. În dreptul primului cat trebuie să calce pe vârfuri, acolo stă proprietăreasa. Până acum n-a somat-o să-i plătească chiria pe luna trecută, i-a făcut doar aluzii glumeţe când a întâlnit-o pe stradă, în dreptul casei, dar poate veni şi ziua aceea. Şi chiar fără să fie somată, Vera ştie că are o datorie în spinare şi asta întunecă parcă soarele luminos al acestei dimineţi. Se repede din bulevardul Dacia, cu respiraţia scurtată de teamă, dar în Calea Dorobanţi soarele străluceşte iar foarte puternic.

24

tramvaiul trece huruind, trei florărese cu coşurile pline de culori proaspete şi umede stau în colţ, pe jos, cu poalele adunate în jurul genunchilor şi-şi strigă tare marfa, aşa că teama e uitată. Ah, cum aş vrea să fiu pictor, se gândeşte Vera, cum le-aş zugrăvi pe ele şi coşurile lor în desmăţul ăsta de culori, cum aş opri pe pânză pentru totdeauna imaginea asta bogată! „Aş vrea multe, aş vrea multe!“ îşi cântă în gând şi se îndreaptă spre strada Roma. Familia Florea e bogată, are o casă mare cu parter şi etaj, la ei trebuie să se mănânce bine. În orice caz pe săturate.

Maşina lor nu e în curte, semn rău. Vor fi plecat pe undeva. Poate că a plecat numai domnul Florea la treburile lui şi cei trei copii stau acasă şi abia îşi aşteaptă viitoarea meditatoare. Leneşi cum sunt, va fi greu cu ei, dar îi va răzbi. Haide, curaj

Vera! De ce îţi tremură picioarele? Ai să vezi că azi va fi altfel decât oricând!

Sună lung la soneria uşii principale. Îi deschide o jupânească cu şorţ alb. Nu e acasă decât doamna Florea, să poftească în hol, s-o aştepte. Holul e plin de tablouri mari semnate „Didina“. Copii probabil după alte tablouri care i-au plăcut Didinei, cine o fi ea, dacă nu chiar doamna Florea. Un peisaj de iarnă cu o colibă la geamul căreia sticleşte o lumină, un băieţel care mănâncă cireşe, o ţigancă, care parcă face cu ochiul, cu un coş cu flori, toate zugrăvite cuminte, lins, neted. Vera se fereşte să nu-i placă, vrea să fie politicoasă cu Didina, care în orice caz trebuie să facă parte din familia asta în care ea va lucra şi va prânzi. Florile din coşul ţigăncii nu seamănă deloc cu acelea pe care le-a văzut adineauri, cu acelea pe care îşi închipuie că le-ar picta ea, dar dacă va fi angajată aici, n-are nevoie să se uite pe pereţi. Şi are să fie angajată aici! Doamna Florea se iveşte într-o rochie de casă albă, cu volane. E puţin obosită, au avut oaspeţi aseară, au stat târziu, dar se trezise înainte de venirea Verei, n-a deranjat-o deloc. Clipeşte rar cu pleoapele puţin umflate peste ochii de un albastru şters.

— Dragă domnişoară, ne pare foarte rău, dar soţul meu a hotărât să ne ducă la Sinaia pe copii şi pe mine pentru toată vara. A şi plecat azi acolo cu copii cu tot să caute o vilă de închiriat. Ne toropeau căldurile Bucureştilor. Şi ne gândim că vom găsi poate acolo un profesor

local, în vacanţă, care să se ocupe de răsfăţaţii noştri. Aşa că te rog să ne telefonezi sau să treci la toamnă pe la noi, pentru că dacă va fi nevoie pentru trândavii mei de un ajutor şi dumneata vei avea puţin timp, să ne înţelegem atunci. Îmi pare rău, îmi eşti foarte simpatică!

Doamna Florea îşi trece mina uşor parfumată peste obrazul Verei, clipeşte iar cu pleoapele ei grele, zâmbeşte ca după o treabă bine încheiată şi se ridică. Se ridică şi Vera, convorbirea s-a sfârşit. Podeaua se clatină puţin sub ea. Dar încearcă să se ţină drept.

Aşa! îi e simpatică Didinei, – Vera e sigură acum că doamna Florea e Didina, nu se poate să nu fie ea! Şi aşa s-au spulberat toate nădejdile în legătură cu familia asta la care sigur că te-ai fi

săturat la prânz. Aşa se spulberă nădejdile, într-o secundă, şi le-ai hrănit zile întregi!

Căldura de afară se apropie de zăpuşeală. E abia la începutul lui iulie şi au şi năpădit căldurile. În holul casei Florea era răcoare. Străzile sunt inundate de o lumină prea galbenă, răscoaptă. Asfaltul se moaie sub picior, încotro s-o apuci? La scriitorul Tomescu nu se poate duce, nu primeşte dimineaţa, scrie până la prânz. Pe urmă doai'me. Singura soluţie ar fi să se întoarcă acasă. Ce să facă acasă? Dacă Livia ar fi în Bucureşti, ar căuta-o. A plecat şi ea, s-a dus la bunici, la Arad. Cu Livia te înţelegi, i te poţi şi plânge când ai un necaz, de ea nu ţi-e ruşine. Cu ea poţi şi râde din mai nimic. A plecat la Arad. Vera a rămas singură în oala asta cu capac care e Bucu- reştiul, să fiarbă în duhorile lui, în aburul lui pestilenţial. Acasă. Ce să facă acasă? Acoperişul se încinge pe măsură ce ziua înaintează, perdeaua subţire lasă să intre dogoarea amiezii. De alături se aude zgomotul maşinii de cusut, poate şi radioul. E şi radioul o pacoste, îţi trimite în auz ce vrea el, îţi vorbeşte despre lucruri care nu te interesează, îţi cântă o sârbă când tu ai vrea un Chopin. Toate spicheriţele au o voce antipatică, vorbesc fandosit, nu încheie bine fiecare cuvânt. Da, a încercat şi asta, s-a prezentat la Radio când a aflat că se caută spicheriţe, a făcut o probă bună, a citit simplu şi clar cu vocea ei bine timbrată – nu e înfumurată, dar e sigură de asta –, şi a fost angajată o alta, cu glas spart şi rostire pripită. Poate

că postul îi fusese făgăduit dinainte aceleia, care o fi avut cunoştinţe, relaţii, şi concursul a fost o formă, o bătaie de joc.

Ce stradă e asta pe care merge acum? A umblat în neştire şi nu-şi dă seama unde a ajuns. Câţiva paşi încă şi strada e tăiată de alta largă, pe care aleargă maşini multe. E Şoseaua Jianu, sigur. Case mari cu grădini se lăfăie pe amindouă părţile ei. De sus, din copacii care o străbat de la un capăt la altul, coboară mireasmă dulce de tei. Mai sunt încă tei în floare. Şi sunt oameni care se pot bucura de ei. Uite, ea nu mai e în stare să se bucure. S-a ghemuit în ea şi nu poate decât constata un lucru sau altul, nu-l poate primi cu elan în suflet. Ecourile nu stau totdeauna ia pândă ca copoii, gata să sară când sunt fluierate. Necazurile te tăbăcesc, te împietresc. Sigur că la douăzeci de

ani nimic nu s-a stârşit definitiv, dar care cale îi e deschisă acum? Stai pe bancă, miroşi parfumul de tei, şi se cuvine să fii optimistă pentru că ai douăzeci de ani şi pomii sunt în floare. Cine vorbeşte aşa nu ştie ce înseamnă mizeria Şi lipsa de perspective. Sau a avut, sau are altfel de iinereţe.

Vera îşi întinde picioarele ca să se dezmorţească, a stat prea crispată până acum, şi privirea îi cade pe sandalele ei. Una a început să se caşte la virf, i se desprinde talpa. Asta mai trebuia! Azi e ziua tuturor nenorochălor. Şi a marii singurătăţi. Trec atâtea perechi prin faţa ei. Nici nu le-a băgat în seamă până acum. Trec numai perechi, parcă omenirea toată s-ar fi preschimbat în cren- vurşti. Şi o senzaţie ascuţită, ca un fulger iute, îi străbate inima; profesorul Eremia! Azi nu s-a gândit deloc la el. Foarte Dine, nici nu trebuie să se gândească. El e cine ştie pe unde cu familia lui, la mare, la munte, el îşi plimbă silueta suplă şi puternică pe sub Tâmpa poate, îşi aşază privirea verde ca urzica pe copaci şi pe oameni, îşi petrece prin minte cursul de logică pe care ni-l va ţine anul viitor... i au ştie deloc că în mintea smintită a unei fete de douăzeci de ani s-a înstăpânit şi s-a înşurubat pentru cine ştie câtă vreme încă. E mai bine să se gândească la sandaua ei care s-a desfăcut, asta trebuie să aibă ieşire şi leac, decât la un om care trece pe lângă ea tot atât de neştiutor şi indiferent ca Steaua Polară.

27

Nimic, nimic nu e al meu pe lumea asta, se gândeşte Vera. Poate prietena mea Livia. Nu, nici ea. N-am nimic în viaţă, Livia are preocupările ei, încă o sută de prietene. Nu, sunt nedreaptă, Livia ţine la mine, are încredere în mine. La ce foloseşte asta când e acum atât de departe, acum când eu sunt nefericită? Şi mi s-a făcut şi foame. Azi de dimineaţă am uitat să mănânc. Am uitat! Dacă mi-aş fi adus aminte, ce aş fi mâncat? Jumătate de corn rămasă de aseară. Îmi place cuvântul „micul dejun“, are în el ceva substanţial şi pretenţios. Mătuşa striga: „Fată, vino la ceai!“ Şi aşa era, beam amândouă un ceai cu pâine neagră şi magiun. „Micul dejun“ trebuie să însemne altceva, un dejun mai mic, cu şuncă, fie şi parizer, cu unt, cu brânză, cine ştie cu mai ce. Ei, eu am uitat azi de micul meu dejun cu o jumătate de corn şi acum mă seacă foamea. Mai am câţiva lei în buzunar. Trebuie drămuiţi. Azi unul, mâine altul, până când se va ivi ceva. Trebuie

să calc binişor pe sandala asta căscată, să n-o fac praf înainte de a pune mâna pe alţi bani. Bulevardul e mai lung decât altădată, parcă ar fi de elastic şi un uriaş a tras de el să-l întindă, piaţa Romană nu se zăreşte încă. Urât lucru să măsori drumurile cu pasul, să nu poţi odată zbura deasupra lor. Bat câmpii, gândurile mele bat câmpii şi eu bat străzile.

în sfârşit şi piaţa Romană. Am s-o iau drept pe Romană până la simigeria care se află la colţul cu Aurel Vlaicu, să cumpăr de acolo doi covrigi a cincizeci de bani bucata, unul pentru la prânz, altul pentru diseară. Cu jumătatea de corn uscată de aseară trece şi ziua de azi. Tot ce e pâine e hrănitor, n-am să slăbesc eu din cale-afară.

Ah! ce bine miroase! Asta e cofetăria Coterbic. Au scos prăjituri proaspete. Ce-ar fi...? în loc de un leu pe doi covrigi, doi lei o prăjitură. Şi diseară? Apă proaspătă. Prea e mult timp de când n-am mâncat o prăjitură. Omul trebuie să facă şi o nebunie câteodată, altfel se prosteşte în resemnare. Tarta asta cu căpşuni arată grozav. Dar nu e destul de hrănitoare. Mai bine o plăcintă cu cremă. Asta are de toate, e un prânz întreg. Dar trece repede, parcă n-ar fi fost. Acum am făcut-o, am făcut-o. A fost bună, dar m-a ingreţoşat, am mâncat-o prea repede. Am înghiţit doi lei pe nerăsuflate. Am de ce să mă felicit. Greaţa şi căldura

asta nu prea merg împreună. Noroc că până acasă sunt doi paşi, traversezi Calea Dorobanţi şi intri în bulevardul Dacia.

Pe stâlpul ăsta de telegraf e lipit un bilet: „Caut preparator la limba română pentru bacalaureat. Telefonaţi la 24305 dimineaţa, până la orele 10“. Extraordinar! Pasărea albastră care e lângă tine şi tu o cauţi pe pustii locuri! Dacă biletul ăsta ar fi fost şi de dimineaţă aici, poate l-ar fi văzut. Poate, nu e sigur. Trebuie să spere însă din toate puterile că locul de preparator nu s-a ocupat încă. Dacă s-ar putea telefona acum! Eh, mai aşteaptă omul şi până mâine dimineaţă. Şi băiatul sau poate fata asta care se pregăteşte de bacalaureat mai are şi alţi colegi care nu sunt destul de siguri pe ei înşişi, care vor vrea lecţii, măcar câteva, măcar una pe săptămână. Dacă sunt mai mulţi, se mai soluţionează o nevoie, alta, începe să meargă. Sfârşeşte şi Tomescu romanul. Aşa te apucă descurajările din

mai nimic, şi te laşi dusă de ele ca de o apă.

în odaie e foarte cald, Vera nu se simte prea bine, prăjitura aceea cu cremă nu se lasă uitată, dar bileţelul citit pe stâlp adineauri nu poate fi uitat nici el. Un elev, pe urmă mai mulţi, în anul ăsta în care bacalaureatul se dă în toamnă nu se poate să nu-i găseşti, să nu te găsească aceia care au nevoie de ajutor. Se cuvine să ai puţină răbdare.

Ce bine că n-are un pat adevărat, cu saltea de lină. Un pat călduros, că are canapeaua asta care parcă respinge trupul. Când s-a mutat aici, toamna trecută, era dezolată că trebuie să doarmă pe suprafaţa asta arcată, neprimitoare, acum însă e bucuroasă că nimic n-o încinge, n-o îmbrăţişează cu moliciunea sufocantă. Aşa cum e, mansarda asta e plăcută, e casa ta, sus, deasupra mulţimii şi a zgomotului, e colivia ta de cintezoi singur, colivie cu uşi deschise când vrei.

Vera simte un fel de pace care o cuprinde încet, molcom. Perdeaua subţire de la fereastră fâlfâie uşor ca o aripă mare, albă. Parcă şi un soi de răcoare ar pătrunde în casă. Sau o umezeală? Se aude un soi de picurat, de ciuruit uşor. E acum pe o câmpie, un nor care trece peste boltă se scutură poate în glumă peste ea, încearcă să se

acopere cu un braţ de fân din căpiţa de alături, o latră tare un câine care păzeşte căpiţa şi Vera râde pentru că lătratul ăsta seamănă a scheunat.

Se trezeşte târziu. Alături radioul cântă tare ceva ce ea nu cunoaşte, dar care sună frumos, melancolic şi grav. Afară amurgeşte. Jos, pe podea, sub fereastră, e o baltă mare de apă. Probabil că a plouat vârtos şi pieziş. Asta somn, habar n-a avut ce se întâmplă afară. Şi se spune că se doarme adine după o masă îmbelşugată. Uite că se doarme şi după o prăjitură. Trebuie să şteargă repede duşumeaua şi să se ducă la Traian Tomescu. N-a mai fost de trei zile, o fi sfârşit până acum. Are să scrie la el acasă, el are maşină, el are să-i dicteze şi să stea cremene pe capul ei, bodogănind la fiecare greşeală. Nu-i nimic, nu-i nimic, aşa se câştigă pâinea şi prăjiturile, domnişoară care nu ştii ce e stăpânirea de sine.

Afară s-a făcut o dulce răcoare. Trotuarele sunt spălate, cerul e spălat şi acolo, departe, spre Piaţa Romană s-au desfăşurat

peste el eşarfe mari şi roşii. Printre ele câte o dungă opalină, palidă! La Tomescu s-ar putea merge cu tramvaiul ăsta care huruie şi-şi zdrăngăne geamurile lăsate. Dar se poate merge şi pe jos. Un om cuminte merge pe jos. Doar nu-i atât de mult până în spatele pieţei Sf. Gheorghe. Pe bulevardul Brătianu e acum lume multă, e ora plimbării. Trebuie să te strecori prin mulţime şi parcă zgomotul ei şi foiala asta în sus şi-n jos te ameţeşte, îţi dă un fel de nesiguranţă în pas. Era mult mai bine pe câmpia de adineauri, din vis, chiar dacă lătra câinele să-şi dea sufletul. La colţ cu strada Batiştei, Vera simte că ameţeşte de-a binelea. Nu mai e o senzaţie vagă, strada, lumea se învârtesc cu ea, e în mijlocul unei roţi mari care se răsuce. Şte repede-repede şi nicio imagine nu mai e clară. „Prăjitura!“ îşi spune ea, rezemându-se de un zid. Apoi îşi spune mai clar „foamea!“ şi aşteaptă acolo rezemată, să se potolească încăpăţânata rotire. Numai dacă n-ar cădea jos, dacă n-ar trebui s-o culeagă de pe jos oameni străini, nedumeriţi de ceea ce i s-a întâmplat.

încet-încet lumea se aşază la loc. Zbârnâitul din urechi, rotirea din cap se potolesc. Se desprinde de zid şi se poate ţine bine pe picioare. Trece eroic strada, cu încă o fărâmă de teamă că ar putea să-şi piardă echilibrul la mijlocul ei.

30

În dreptul marelui loc viran din Piaţa Brătianu, acolo unde se spune că se va clădi un circ, e din nou puhoi de lume. Circul nu se ştie când se va ridica, dar sunt acolo câteva cuşti cu maimuţe, Vera le-a văzut, şi oamenii se duc să se uite cu nesaţ la mişcările lor omeneşti.

Mai are o încercare grea: traversarea bulevardului pe care aleargă maşini şi tramvaie, şi dacă a ajuns în dreptul Spitalului Colţei totul devine uşor, nu mai sunt decât câteva străduţe de cotit. Traian Tomescu locuieşte la etajul unei case bătrâne, cu tencuiala de pe dinafară crăpată şi murdară. Scara care duce la el e şi ea murdară, o scară de lemn care trozneşte sub picioare, dedesubtul căreia Verei i se năzare că trebuie să fie cuiburi de şoareci. Se înfioară şi urcă iute. Sună la uşa cu vopseaua cojită şi aşteaptă mult, ca de obicei, să audă paşii în papuci târşiţi apropiindu-se de uşă.

îi deschide chiar domnul Tomescu, o priveşte pe sub sp.

Râncenele lui stufoase şi cărunte, o priveşte bănuitor şi Ursuz şi rosteşte aspru, cu glas gros:

— Nu sunt încă gata.

Vera e gata să coboare fără să mai întrebe când să mai vină, atât e de lovită de cuvintele lui, când Tomescu mârâie:

— Da’ hai, intră.

Vera intră. În biroul lui Tomescu pereţii sunt căptuşiţi cu rafturi de cărţi, cărţi legate în piele, albume imense, colecţii întregi de volume unul ca altul, enciclopedii poate sau cărţi de artă. Pe masa lui de scris se află o călimară de porţelan albastru, înflorat cu aur, o cană mare, suplă, tot de porţelan de un trandafiriu ireal, pe care plutesc parcă nouraşi opalini ca dungile asfinţitului de adineauri, o ceaşcă aidoma cănii. Lângă ele o lampă pântecoasă de cristal cu ape de aur, – Murano îşi spune Vera, dar nu e sigură –, cu mare abajur de dantelă albă, ca o rochie de mireasă. Lampa e aprinsă. Fotoliul în care stă Tomescu e de catifea verde, masa la care lucrează are picioare suple, arcate. Dar halatul de pe el e ponosit, fost cafeniu, şi urechile îi sunt îndopate cu vată care nu pare curată. Scriitorul loveşte din când în când abajurul cu condeiul şi din el se împrăştie un nor subţire de praf alb.

31

îşi toarnă încet cafea neagră din cana trandafirie în ceaşca alăturată, îşi răsuceşte o ţigară cu degetele îngălbenite de atât fumat, o aprinde şi se uită lung la Vera, de parcă ar gândi ceva rău, de parcă l-ar sfredeli o bănuială.

— Şi zici că ştii să scrii la maşină?

Pentru a zecea oară îi pune întrebarea asta. Vera ridică din umeri.

— V-a spus-o şi profesorul Simoniu, căruia i-am scris un curs.

— Da, da, mi-a spus.

Tomescu oftează, bea din cafea şi iar o străpunge cu privirea.

— Vrei o ţigară?

Asta ar mai lipsi! se gândeşte Vera. Ah, dacă mi-ar oferi o cafea! M-ar întări, mi-ar alunga ameţeala, mi-ar tăia foamea.

— Nu fumez, spune ea încet, cu gura uscată, şi nu-şi poate lua ochii de la cana de cafea.

Poate că Tomescu îi prinde privirea, poate că ghiceşte ceva.

— Bei o cafea? întreabă el şi o sfredeleşte iar cu privirea.

— Da, mulţumesc! şopteşte Vera.

Tomescu se ridică anevoie de la birou, abajurul clătinat răspândeşte praf diafan, îşi târăşte papucii până la o uşă cu geamuri acoperite de o perdeluţă de voal galben palid, piere îndărătul uşii care scârţâie şi se întoarce cu o ceaşcă înaltă, ciudată, strânsă parcă în corset, albastră, cu toartă răsucită, aurie. Îi toarnă cafea din cana mare, trandafirie şi i-o întinde peste birou.

— E rece.

Adevărat, cafeaua e rece, dar e tare, e bună, e amăruie, e un elixir pentru orice suferinţă.

Poate că are să-mi dea cafea de câte ori vom lucra împreună, se gândeşte Vera şi se ruşinează de gândul ei lacom.

— Îţi închipui că n-am să sfârşesc niciodată cartea? întreabă brusc Tomescu.

32

— Vai de mine! Cum o să-mi închipui aşa ceva? Dar mă gândeam… ştiu eu? nu s-ar putea să-mi daţi să scriu începutul până când o veţi sfârşi?

— Să scrii adică singură, fără mine? Fără să-ţi dictez eu? Nu, fetiţe! Eu şi când dictez mai modific câte ceva, mai corectez. Ţi-ai pierdut răbdarea?

— Nu, nu! Să nu credeţi aşa ceva.

E în stare să nu-mi mai dea nimic să scriu! Dumnezeule! Nu puteam să-mi ţin gura? Ce mă fac dacă…? Atunci nu mai e nimic de sperat, nimic! Lecţiile acelea presupuse… adică nimic.

— Vino săptămâna viitoare. Vino luni. Dar în zori. Începem lucrul devreme.

De câte ori i-a spus: vino săptămâna viitoare? Poate că de data asta, cine ştie? Poate că niciodată. N-ai ce spera, Vero, şi n-ai de ce dezespera. Acum trebuie să pleci acasă. Ai băut cafeaua, te-a concediat, de ce mai stai?

Tomescu nu dă mâna niciodată. I-o fi frică de microbi. Sau poate un scriitor atât de mare nu dă mâna cu oricine. Asta n-are nicio însemnătate, să-ţi dea de lucru şi nu-ţi trebuie altceva.

Afară s-a întunecat. Parcă e cu totul altceva să mergi pe stradă după ce ai băut o cafea. Vitrinele magazinelor sunt luminate puternic, prin uşa deschisă a unui restaurant străbate muzica unui taraf de lăutari şi zgomot de glasuri vesele şi

amestecate. Pe bulevard lumea s-a mai rărit. Au intrat oamenii în cinematografe, în teatre de vară, în birturi cu grădini, s-au mai dus pe la casele lor. Nici privirea ei nu mai e atât de împăienjenită, nu i se mai pare că străbate o masă agitată şi uniformă, distinge perechi, siluete singuratice. Singuratice ca ea, care va muri într-o zi de atâta singurătate, de atâta pustiu. Cum seamănă de departe... cum seamănă şi de aproape... El e! Profesorul Eremia! El, înalt, svelt, cu umeri largi, cu pas uşor, cu privirea aţintită înainte, peste capetele celorlalţi, cu privirea lui verde, care nu se apleacă şi nu culege nimic. Trece pe lângă ea! A trecut! N-a văzut-o, n-a recunoscut-o, bineînţeles. Nici la cursuri n-o vede. A trecut. Îl zăreşte acum din spate, pierzându-se între oameni. Inima ei, care a încremenit o clipă, bate acum cu lovituri de ciocan. Trebuie să-şi apese pieptul cu amândouă mâinile.

pentru ca inima asta nebună să nu i-l spargă. Vasăzică e aici, nu e la mare, nu e la munte, nu e departe, în străinătate, e aici. Şi ea n-a ştiut până acum. Ce-ar fi făcut, dacă ar fi ştiut? Ce drumuri ar fi bătut ca să-l întâlnească, să-l vadă? îi cunoaşte ea drumurile, când facultatea e închisă şi nu-l mai poţi pândi când iese, când intră la un curs? Oricum, asta schimbă complet faţa lucrurilor, Bu- cureştiul nu mai e pustiu, minunea de azi se mai poate întâmpla şi altă dată. Poţi să te plimbi în sus şi-n jos pe strada Vasile Lascăr pe care locuieşte el, să te plimbi la diverse ore ale zilei, ca să-l mai vezi o dată, măcar o dată. Până nu apucă să plece din Bucureşti, pentru că suntem numai la începutul lui iulie şi tot va pleca el. Să te plimbi! Cu sandala asta ruptă, care se va desface de tot dacă n-o dai la reparat. De unde să iei bani pentru cismar? Poate că mâine găseşti o lecţie. Are să-i roage s-o plătească după fiecare lecţie în parte. S-o creadă hapsână, s-o creadă în mizerie (şi n-ar greşi prea mult), s-o creadă cum or vrea, dar să-i plătească fiecare lecţie imediat.

În odaie nu mai e zăduful de peste zi. Binecuvântată fie ploaia! Poate sta liniştită la măsuţa de bucătărie care se cheamă masă de lucru, şi se poate gândi la profesorul Eremia. Omul ăsta, prin prezenţa lui, nu, chiar numai prin amintirea lui şterge toată realitatea înconjurătoare. Aşa a fost adineauri pe stradă,

aşa e acum, când se gândeşte la el. Pe lume nu mai există nimic, în afară de doi ochi verzi, care trimit un torent de lumină verde, de un glas aspru şi răspicat, torent şi el, care porneşte de la catedră şi inundă sala, de mişcările mâinilor lui brune, uscate. Te laşi cuprinsă, înecată, te pierzi pe tine însăţi, te topeşti în ceva care seamănă cu fericirea şi în acelaşi timp cu disperarea. Când magul pleacă, te regăseşti limitată, săracă, ţi-e frig. Dar amintirea lui rămâne tot ca o fericire şi o disperare.

Trebuie să fie târziu. Dinspre Dorobanţi se mai aude arar huruitul unui tramvai care se retrage, prin fereastra deschisă se vede peste case ca un fulger albastru lumina troleului care atinge firele electrice. Vera roade încet jumătatea de corn rămas din ajun şi parcă ar cuprinde-o somnul. Dar e păcat, e păcat să dormi când de la fereastră se vede un cer atât de întins, atât de larg, atât de împes

34

triţat de stele. E cu putinţă sub un asemenea cer să fii oropsit, nefericit? Stelele astea multe nu făgăduiesc nimic? Poate că spun ceva despre mâine, care va fi o alt fel d «zi, o zi în care se împlinesc şi cele nesperate. O zi a neprevăzutului. Viaţa e plină de neprevăzut. A bănuit ea azi, zbuciumându-se de dimineaţă până seara, că îl va vedea pe Eremia pe stradă? Uite ce-ţi poate aduce întâmplarea! Mâine poate aduce altceva, o posibilitate de lucru. Nici Tomescu n-are să mai scrie un an la cartea lui. Poate că norocul e la un pas, norocul cu chip însă necunoscut. A căzut o stea! Steaua asta cu lungă dâră de lumină în urma ei i-a făgăduit ceva chiar în clipa în care se gândea la noroc.

Poate că într-o zi are să capete o bursă. Într-o zi Eremia are s-o privească lung de la catedră şi are să-i pară că e altfel decât celelalte studente. Are să-i şi vorbească. Odată, cândva, are să plece la drum lung, la Paris poate sau pe malul Mediteranei. Orice e cu putinţă. Trebuie să ai puţină răbdare. Şi încredere. În ce să ai încredere?

O lampă cu abajur de dantelă albă împrăştie praf de stele, multe stele sclipitoare, iuţi. Se răspândesc, fug.

Vai, era gata să adoarmă pe prichiciul ferestrei. Putea să şi cadă în stradă. Bine că şi-a dat seama la timp!

Acum un somn bun şi mâine nimic nu se ia de acolo de unde a fost astăzi. Mâine e un început, o pornire spre miraculos.

Canapeaua te respinge ca un dos de albie, te cam doare spinarea, dar somnul e de puf, adânc, adânc.

TE IUBESC, VIAŢA!

După cina care se servea devreme, în sufrageria mică, plină de zgomotul asurzitor al oficiului alăturat, culoarele erau mult mai întunecate. Erau şi liniştite, o linişte sleită, rece, după larma oficiului. Jumătate din becuri se stingeau. Nu era vorba numai de economie, ci şi de faptul de a sili bolnavii să se culce devreme, să doarmă destul până la chinuitoarele termometre care îi trezeau la şase dimineaţa. Şi totuşi cei care n-aveau somn mai rătăceau pe coridoarele reci, se refugiau, zgribuliţi şi morocănoşi, în capul scărilor, unde era un curent grozav, dar unde se afla şi câte o scrumieră cu picior, singurul loc în care, aveai sau nu aveai voie, puteai fuma o ţigară. Dacă somniferele întârziau să-şi facă efectul, îţi mai prelungeai veghea şi în patul tău, cu lampa de căpătâi aprinsă, acoperită numai pe jumătate, către vecinul de pat, care poate voia să doarmă sau chiar dormea.

Anton Mureşanu, după cina searbădă, încerca să vorbească la telefon cu fratele lui, Mircea. N-aveau ce-şi spune în fiecare zi, dar convorbirea asta era totuşi un eveniment în viaţa lipsită de evenimente a spitalului. El îi povestea lui Mircea că i se mai făcuse o radiografie, încă una (la ce foloseau, asta ştia numai conştiincioasa doctoriţă Grecea, Anton îşi spunea totdeauna că fata asta frumoasă, corectă, înverşunată în a-şi duce la capăt menirea de doctor nu se va potoli până nu-i va găsi ascuns în vreun ungher al organismului şi un cancer), că i se mai făcuseră câteva analize, că infarctul pentru care era de fapt internat nu mai dădea semne de agravare aşa cum nu dădea nici de vindecare. Mircea nu prea avea ce povesti de la insti

tuţia la care lucra, îl întreba numai drăgăstos ce i-ar putea aduce la viitoarea zi de primire, ce cărţi îşi doreşte, ce-ar avea voie să mănânce şi i-ar face plăcere.

Pentru convorbirea asta, mereu aceeaşi, aşteptată de Anton toată ziua, trebuia să facă o coadă lungă pe culoarul întunecos. Era ora la care toţi bolnavii voiau să vorbească, ora la care îşi găseau rudele şi prietenii acasă. Mai încerca totuşi şi la alte ore,

dar Mircea putea fi la birou sau după cumpărături, într-o vizită chiar, că doar nu se călugărise. Apoi, după ce sfârşea şi convorisirea care îi părea a fi un ţel al întregii zile. Anton îşi fuma ţigara, în capul scărilor. I-o îngăduise medicul şef, trei ţigări pe zi îi îngăduise şi astea împărţeau ziua ca trei raze luminoase bezna.

Cât stătea la rând la telefon, pe culoarul rece în care abia se zărea om pe om, asculta vrând-nevrând ceea ce vorbeau, agasaţi că sunt auziţi de un cârd întreg de bolnavi, cei care ajunseseră să pună în sfârşit mâna pe receptorul umezit de alte mâini, aşezat cam sus pe peretele îngheţat. O bolnavă grasă, care abia îşi târa picioarele umflate, încălţate în târligi moi, dădea amănunte aproape penibile despre intestinele ei unei fiice probabil şi se interesa de copiii copiilor ei, dacă Paulina îşi făcuse părul permanent şi-i ieşise bine, dacă se găsise în cameră sticla de ulei rătăcită. Când avea să se întoarcă acasă, lasă, nimic nu se va mai rătăci în gospodărie, toate vor fi la locul lor. Se rupea greu de telefon grasa aceea cu părul cărunt, ofta din adânc, se uita cu îngăduinţă la cei pentru care făcuse jertfa de a-şi scurta convorbirea. Urma un voinic burdihă- nos, care tot timpul mormăise încet şi se mutase de pe un picior pe altul, cu impresia că de telefonul ăsta se abuzează, că nimeni nu ştie vorbi scurt ca să-i cruţe pe cei care îşi aşteptau rândul. Burdihănosul vorbea probabil cu nevasta lui, îi dădea şi el amănunte în privinţa insomniilor care îl rodeau, a coloanei vertebrale care îl durea, a mâncării de regim care îl scotea din fire, (ce nevoie aveau insomniile sau spondiloza lui de regim fără sare şi fără grăsime? Spitalul ăsta era îngrădit de nişte legi stupide!) se interesa şi el de familie, de prieteni, de „şeful“ care se informase sau nu de starea lui, de pardesiul care îi fusese dat la spălătorie şi sigur că era să fie scos de la curăţat cu nasturii plesniţi, de câtă căldură dădea beţivul

de mecanic. Stăteau în frig? Lasă că avea să vină el acasă, să pună la punct mecanicul. Acasă, da avea să vină în curând acasă. I se făgăduise. Acolo în sfârşit avea să doarmă! Şi el lăsa greu receptorul din mină. Era coadă lungă în urma lui? Să fie! Atâta bucurie ai aici, să vorbeşti cu cei de acasă. Închei altfel ziua, ţi se mai încălzeşte înima. ’

Fata firavă care venea după el trebuia să se ridice mult pe vârfurile picioarelor ca să ajungă la telefon. Şi pe ea venea anapoda halatul de spital, decolorat şi subţiat de cât fusese spălat. Pe unii atârnau halatele şi pijamalele, pe alţii plesneau. Le îmbrăcau şi ei aşa cum se întâmpla să le pice, foarte curate, e drept, dar foarte triste, foarte urâte. Şi fata se interesa de toată familia, şi ea se văita că nu-i mai treceau odată durerile de rinichi. Ea voia neapărat să ştie ce face pisica. Dormea mereu pe perna de la picioarele patului ei? Ce pisică extraordinară! Ataşată ca un căţel. Acasă avea s-o ţină mereu în braţe! Da, spera că o vor opera repede. În două săptămâni, cine ştie, aveau să-i dea drumul. Aşa spera, două săptămâni după operaţie.

Acasă! Acasă! Acasă! îi suna în urechi lui Anton când ieşea în capul scărilor să fumeze ultima ţigară a zilei. Aici nu se vorbea despre „acasă“. Câţiva bărbaţi, unii plini de demnitate (Anton nu-i cunoştea, dar îi presupunea personaje cu grade înalte), alţii mai smeriţi, mai absenţi, mai simpli, fumau şi ei. Se schimbau opinii politice, se vorbeau chestiuni grave. Lui Anton îi părea că niciunul dintre acei bolnavi nu se interesa în adevăr de problemele internaţionale, că fiecare era mult mai preocupat de plămânii, inima, ficatul sau splina lui, dar că toţi socoteau că e mai potrivit cu importanţa lor în ierarhia socială să discute, de vreme ce se aflau în faţă, chestiuni în adevăr la nivelul lor. Apoi, ţinându-şi care mâna pe ficat, care pe şale, o apucau de-a lungul culoarelor, spre camerele lor.

Anton Mureşanu intra fără zgomot în odaia lui. Josif Vrânceanu, a cărui lampă de căpătâi ardea încă, ascundea repede sub pernă cartea pe care o citea. De câte ori se auzea deschizându-se uşa, Vrânceanu ascundea cartea cu scoarţe negre. Toată lumea din jurul lui, medicii, surorile, bolnavii din cameră ştiau că citeşte Biblia, nimeni

nu se sinchisea de lectura bietului bolnav care nici nu putea, nici n-avea voie să se ridice din pat, nici prietenie nu legase cu nimeni, dar îşi ascundea cartea de fiecare dată, de parcă pentru el ar fi fost o primejdie şi pentru alţii o jignire.

— Fii liniştit, omule! îi spusese medicul şef, George Nicorescu. Uite, Mureşeanu fumează, ăsta mic, Vasilică, învaţă la

matematică. Fiecare cu paleativul lui. Citeşte şi Coranul dacă îţi face dumitale bine. Eu n-am nimic împotrivă. Te-aş opri dacă ai vrea să patinezi, dar să citeşti o carte atât de nevinovată!

Josif Vrânceanu se simţise rănit de cuvântul „nevinovată”, pentru el cartea era miraculoasă, doctorul ăsta nu respecta nimic. Dar nu se vindecase de reacţia asta bruscă, negândită. Cartea pe care o citea el trebuie ascunsă, s-ar fi putut ca vreunul din medici sau din bolnavii care intrau în odaie pentru că se plictiseau nu de alta, nu din prietenie cu cei trei care ocupau camera asta, să se apuce să-l ia peste picior, să vrea să discute cu el lipsa de concordanţă dintre cei patru evanghelişti de pildă, sau să-l reclame mai sus de şeful secţiei, de doctorul Nicorescu, la şeful spitalului, doctorul Cosma, că răspândeşte misticismul printre bolnavi. Nici să ţină piept cuiva într-o discuţie n-avea putere, nici să se apere că nu încearcă să facă prozeliţi. Adevărul e că nu încerca să facă. În zilele de primire, când Natalia, nevasta lui cea palidă şi cuvioasă, venea să-l vadă, îşi vorbeau în şoaptă despre resemnarea de mucenic pe care trebuia s-o aibă bolnavul, s-o aibă el adică, pentru că el ştie ceea ce nu ştiau ceilalţi: că există o lume eternă şi o viaţă eternă dincolo de asta trecătoare. Infarctul foarte grav pe care îl avusese (trei luni stătuse în camera de reanimare şi de alte patru era în rezerva asta, neclintit în patul lui), acel infarct spăimântător putea reveni mâine sau niciodată. Nici măcar doctorul Nicorescu nu-i putea da vreo asigurare în acest sens. Palpitaţiile, extrasistolele, scăderea şi urcarea bruscă a pulsului îl năpădeau pe neaşteptate, fără să se fi agitat, fără niciun motiv logic. El trebuia să se pregătească, din prudenţă, pentru drumul cel lung şi fără întoarcere, iar Natalia se simţea şi, ea datoare să-l asigure cu glasul ei monoton şi şters, că n-are de ce să-i fie teamă, că dincolo

e fără îndoială mai bine decât aici, că se vor întâlni când i-o suna şi ei ceasul. Iar că dacă va vrea Domnul să nu-l ia acum, ea are să-i facă acasă o viaţă liniştită, ocrotită şi caldă. Să nu-şi închipuie niciun moment că „dincolo” vor fi despărţiţi, că raiul e organizat (aşa spunea ea „organizat”) pe sexe. Nicăieri în Biblie nu scrie aşa ceva, acolo sufletele se asexuează şi stau fericite laolaltă. Întâlnirea lor era deci sigură. Numai termenul nu i-l

cunoşteau.

Anton Mureşanu se prefăcu a nu vedea gestul repezit al lui Josif Vrânceanu. Se îndreptă spre patul său, cel din mijloc. În patul de lângă fereastră Vasilică Dabă adormise, cu faţa adânc cufundată în pernă. Cartea de matematică rămăsese deschisă pe plapumă. Lampa şi-o stinsese, cartea uitase s-o pună pe noptieră. Un umăr şi spatele îi rămăseseră descoperiţi. Anton luă uşurel cartea, trase şi mai uşor plapuma peste adolescent. Noaptea era frig în spital, copilul putea răci.

Apoi Mureşeanu stinse şi lampa lui, după ce frunzări câteva minute un album Monet pe care i-l adusese Mircea. În odaie se făcu întâi foarte întuneric, apoi prin perdelele cenuşii care nu se uneau niciodată bine intră o supărătoare trâmbă de lumină gălbuie, sărăcăcioasă, murdară, de la puţinele becuri care luminau curtea interioară.

Acum nu venea somnul, acum începeau gândurile. Spaimele, amintirile. Întrebările. Speranţele. Da, şi ele uneori. Doctorul George Nicorescu se încăpăţâna să-i spună că avusese un infarct uşor. Ridica din umeri, râdea în bărbuţa lui ascuţită, îi dădea voie să fumeze trei ţigări, îşi aducea aminte cu memoria lui fără pereche de un afiş pe care îl făcuse Anton odinioară, cu mulţi ani în urmă, pentru un spectacol de revistă (la vârsta aceea era fericit de orice comandă, accepta orice, iar afişul fusese în adevăr izbutit), îi făgăduia încă multe şi mari isprăvi în viitor, un viitor a cărui dată n-o preciza, dar îl invita să nu se obosească, să nu se emoţioneze, să nu prea lucreze, să nu călătorească, să nu ia nimic în serios, în sfârşit, aşa cum îşi spunea sieşi Anton „să nu trăiască”. Fără toate aceste lucruri interzise de doctorul Nicorescu, viaţa nu exista. La toate aceste recomandări făcute pe ton de glumă de doctorul Nicorescu se adăugau cele pe ton sever de doctoriţa de salon,

40

Lidia Grecea, şi toate torturile minuţioase la investigaţii impuse de ea, aşa că Anton se întreba ce deosebire mai există între un infarct grav şi unul uşor şi se mai întreba încă dacă n-ar fi mai potrivit să-şi ia pătura în cap şi încetişor, domol, să se îndrepte spre cimitirul Bellu, să se strecoare într-un cavou, să se culce acolo şi să nu mai mişte. Acasă? Să se dorească acasă ca întreaga ceată de bolnavi care dădeau târcoale telefonului ce-i

lega de casă? Sigur, e mai bine acasă, de o mie de ori mai bine, acolo nu sunt laboratoare, nu sunt cabinete de radiologie, nu aştepţi cu sufletul la gură ca radiografiile de mâine să găsească tumoarea mult căutată, de parcă numai ea ar lipsi când ai un infarct, nu vine nimeni în zori cu termometrul, în odaia din stânga şi în cea din dreapta nu trage nimeni să moară, dar dacă nu lucrezi, dacă nu te emoţionezi de tot ceea ce intră pe uşa unui om normal şi-l face să vibreze, să se bucure, să se necăjească, dacă... în sfârşit, dacă totul trebuie să capete alt ritm, alt ton, altă culoare, casa ta mai e „acasă”? Mircea a fost bun, în clipa în care a simţit că Anton începe să urască spitalul, dar şi să se înfioare la ideea întoarcerii în casa lui în care stă singur, în atelierul în care nu va mai avea voie să lucreze „un timp oarecare” în ritmul lui obişnuit, îi făgăduise într-un elan că se va muta la el, la Anton, până când îl va vedea sănătos tun. Feciorul lui Mircea, care era aproape totdeauna pe teren, n-avea cine ştie ce nevoie de el când trecea prin Bucureşti. N-avea decât şi acest fecior. Sandu, să-şi petreacă şi el scurtele vizite în capitală tot acasă la Anton. Avea să le aducă puţină tinereţe şi veselie.

Anton se gândea la perspectivele astea şi încerca să adoarmă legănat de ele. Mircea necontenit la el acasă, în afară de orele de birou, bineînţeles. Sandu uneori, era lucru frumos, sigur. Era o mare deosebire faţă de atmosfera spitalului. Dacă te-ai gândi numai că vei îmbrăca halatul de catifea cafenie în locul nenorocitului ăsta de pânză roşie, răritâ, că nu vei avea în faţa ta la masă bătrâna aceea căreia îi aleargă ochii în cap ca nişte bile şi dinţii în gură ca la un joc de-a prinselea, bătrâna care nu dă greş o dată să se aşeze la altă masă decât a lui, şi tot e o fericire să pleci de aici. Ar fi o fericire, mai bine zis, dacă ai şti că şi inima s-a reparat pe acolo unde se destrămase, se în

fundase, ea ştie ce făcuse, ea şi medicii pe care nu-i înţelegeai niciodată. Şi în definitiv şi inima se putea vindeca acasă, fără veşnica obsesie a bolii care te apasă în spital.. Ce lucruri absurde, spitalul e creat ca să te vindece de boală, şi fugi din el pentru a găsi adevărata vindecare.

Nu, alt gând, altceva, repede. Cu asemenea îndoieli „mă voi vindeca? nu mă voi vindeca?“ nu se alungă insomnia. Poţi lua şi

trei ciclobarbitale, îndoielile sunt mai puternice. În albumul Monet pe care l-a deschis în grabă adineauri, era reprodus acel admirabil peisaj expus la Jeu de Paume, acel lan auriu în soare, semănat ici colo de maci, prin care coboară un şir de doamne cu rochii albastre, cu umbrele de soare albastre. Culoarea se topeşte în culoare, linia e ea însăşi culoare topită, lumina îmbibă tot, transfigurează tot, lumina şi culoarea contopite sunt fericire. Numele lor e fericire. Dacă va avea voie peste trei luni să plece în Franţa, aşa cum avea de gând, va revede. ^ acest tablou. Va fi primul lucru la care va alerga. Nu l-a întrebat încă pe doctorul Nicorescu dacă peste trei luni poate pleca. N-a avut curajul să-l întrebe. Dacă îi repetă zilnic că a avut norocul unui infarct uşor, de ce nu l-ar lăsa să plece? Dacă însă îi va spune; „Nu încă“, oricâte glume, versuri, cuvinte afectuoase va adăuga pe lângă asta. Anton se teme că se va prăbuşi de supărare, abia atunci se va prăbuşi. E o nerozie a nu pleca într-o călătorie acum, când o vrei tu, nu e o catastrofă. Dar câţi ani mai are el înaintea lui? Îi poate spune: „peste un an“? Nici el, şi niciun medic nu i-o poate făgădui cu precizie. Inima e imprevizibilă în toanele ei, inima e smintită. Şi n-are să mai vadă poate niciodată câmpul auriu, cu maci şi cu umbrele albastre al lui Monet. Ce nenorocire! Ce sfârşit de viaţă trist, jefuit de o ultimă mare bucurie.

E nebun? Astea sunt gânduri de om nebun. Ah, dacă ar putea fuma acum o ţigară! Nu se poate, şi-a dat cuvântul, trei pe zi i s-au îngăduit. Dar dacă ar coborî acum din patul în care de bine de rău s-a încălzit, dacă ar ieşi prin culoarul întunecat în capul scărilor, dacă dârdâind de frig ar trage în piept, cu sete, cu năduf, o ţigară, s-ar mai alina. Uite, astea sunt obsesii de drogat. N-a ajuns încă în asemenea hal de slăbiciune. Ştie să strângă din dinţi, să renunţe, să se gândească la altceva. La un Renoir! Bravo

lui, a şi găsit un gând care să-l ducă departe. Oare dacă în tinereţe, în maturitate, atunci când căuta îndârjit culoarea şi n-o găsea, şi n-o realiza pe placul lui, ar fi desco- perit-o printr-o minune sau cel puţin s-ar fi mulţumit ca alţii la aceea pe care o putea realiza renunţând la aceea pe care o visa, viaţa lui ar fi fost mai fericită? Şi aşa, resemnându-se la grafică, avusese momente de fericire. Fusese preţuit. Nu mărturisise niciodată

cât de amputat de natură, de soartă se simţise pentru că nu izbutise a fi un colorist. Adorase culoarea altora şi făcuse desenele lui, armonioase, spirituale, pline de fantezie (aşa cel puţin se spunea), se limitase la ce putea, râvnind ceea ce nu-i fusese dat. O singură dată se mărturisise unui prieten prozator, căruia îi făcea copertele. Acela scosese un strigăt din fundul inimii, poate că pentru prima oară sincer şi el în faţa altcuiva: „Şi eu m-am dorit toată viaţa poet. Scriu proză, mă bucur de apreciere în general, mă prefac şi eu că sunt satisfăcut de mine şi că mă socotesc vrednic de stima altora, dar pentru mine poezia e cu totul superioară oricărui alt gen de literatură. Sufăr ca un câine că n-o poate scrie. Să rămână taina noastră suferinţa asta, e mai bine aşa.“

Ceasul cu cifre fosforescente de pe noptieră îi arăta lui Anton că trecuse de ora unu. Trebuia să ia pe pipăite, fără să aprindă lampa, încă o jumătate de somnifer. E mai puţin bolnav decât alţii, e un caz mai uşor, i s-a spus şi repetat. Are să plece de aici. Are să deseneze nu acum, numaidecât, peste o bucată de vreme, ciclul acela la care s-a gândit uneori, de capete de copii. Rar a desenat copii. L-a desenat des pe Sandu când era mic. Copiii cu atâtea expresii, atâta gingăşie, atâta presimţire uneori a suferinţelor viitoare şi o bucurie totală alteori pe mutrele lor mici. Au o gamă nesfârşită de sentimente şi început de gând pe chip, dacă ştii să te uiţi la ei. Are să scoată cândva un album.

începe să i se facă somn. Copiii au pierit din mintea lui. Acum i se năzare, început de vis poate, catedrala trandafirie din Strasbourg. E în faţa lui, în plin soare, şi un soi de elan, de nemărginită bucurie îi umple începutul de vis. În primăvară va fi acolo, la Strasbourg, în faţa catedralei!

43

Lumina din perete, de deasupra mesei, se aprinde brusc. Uşa răsună, trântită.

— Cine a sunat? întrebă morocănos sora Ana.

— Eu, şopteşte încet, cu sfială Josif Vrânceanu. Nu mi-e bine.

— Ce simţi?

— Nu ştiu. O slăbiciune mare. Parcă mă cufund. Parcă nu-mi mai bate inima. Parcă mă topesc.

Sora îi numără pulsul. Se încruntă şi mai tare.

— Mă duc după medicul de gardă.

Iese lăsând lumina aprinsă, închizând brutal uşa.

Somnul lui Anton s-a risipit, catedrala din Strasbourg s-a şters din fundul ochilor lui. Se uită ţintă în becul din faţa lui, cel aprins deasupra mesei. Bine cel puţin că Vasilică doarme, că ne el nu-l trezeşte nimic.

Bolnavii, toţi cei care se ţin pe picioare şi-şi pot părăsi paturile, stau buluciţi pe culoare, în faţa uşilor lifturilor. Unii s-au îngrămădit în dreptul ferestrei din capul coridorului, prin care se zăreşte departe poarta. E zi de primire, se apropie ceasul la care portarul, neîngăduitor ca un zeu, va da drumul vizitatorilor, nici mai devreme, nici mai târziu cu un minut de ora hotărâtâ de direcţie. Bolnavii tremură de emoţie şi de frig. O persoană, o singură persoană poate veni la fiecare bolnav şi zile de primire sunt numai două pe săptămână. În sfârşit, o exclamaţie pe multe voci, care vine de la fereastră, îi anunţă pe cei din faţa liftului că poarta s-a deschis. Freamătul şi emoţia cresc. Primul lift urcă încărcat. Cei dintâi oaspeţi, după ce şi-au îmbrăţişat în grabă ruda, prietenul la care au venit, intră în odăi.

Anton nu s-a putut opri să nu-l aştepte pe Mircea pe culoar. N-avea niciun rost să-i iasă în întâmpinare, Mircea îi ştia odaia la un pas de lift, îşi vorbiseră şi aseară la telefon, dar nu s-a putut opri. În sfârşit, cu al treilea transport, vine şi Mircea. Se strâng repede şi stângaci în braţe, Mircea are mâinile ocupate de sacoşe pline, halatul alb îi stă hâit pe umeri, ochii mari albaştri îi sunt plini de lumină (parcă şi puţin umezi de o lacrimă stăpânită, se gândeşte Anton), dar oricum aduc o bucată de cer în atmosfera mohorâtă a spitâiuluL

44

în odaie, Mircea desface încet şi cu grijă sacoşele. Sunt pline de pachete şi pacheţele mici, frumos învelite în hârtie albă, sunt pline de cărţi şi de portocale. Mâinile lui mari şi bune (ca nişte lăbuţe de pui de urs, i-a spus totdeauna Anton) aşază frumos cărţile pe noptieră, orânduie în dulăpiorul de metal, pe rafturi, pachetele cu bunătăţi, desfac repede o portocală. Mircea îşi face de lucru, ca să se deprindă cu atmosfera odăii. Vorbeşte vesel şi clar despre însănătoşirea lui Anton, atât de vesel încât Anton ar putea să-l creadă dacă nu l-ar cunoaşte. Cât mai e până la primăvară? spune el. Poate nicio lună. După o perioadă de odihnă acasă, de adaptare la libertate, vor pleca la fiecare

sfârşit de săptămână undeva, la aer. Apoi, în vacanţa lui Mircea, pe care are de gând de pe acum s-o prelungească printr-un concediu fără salariu, se vor stabili la Vatra Dornei sau la Herculane unde va vrea Anton.

Anton deschide ochii mari, nu pricepe.

— Eu aveam de gând să plec peste trei luni în Franţa.

— Poate că e prea devreme după o boală ca a ta.

— Ai vorbit tu cu vreun doctor? Ţi-a spus ţie Nico- rescu pe care eu încă nu l-am întrebat... L-ai întrebat tu?

— Nu. N-am vorbit cu niciun doctor de aici, din spital. Dar se pare că ar fi o mare imprudenţă. Mi-au spus-o alţi prieteni ai mei, şi doctori, şi foşti bolnavi. În sfârşit, aşa spune oricine. Nu te necăji. Mai ai vreme în viitor. Peste un an-doi plecăm împreună.

— Un an-doi? îţi dai seama cât înseamnă de mult un an-doi? La vârsta mea sunt eu sigur că mai trăiesc un an sau doi?

— Nu vorbi prostii. Nu eşti bătrân. Ai noştri, părinţii, bunicii au trăit peste optzeci de ani.

— Tata nu. A murit la o vârstă pe care eu am depăşit-o.

— A murit dintr-un accident...

Mircea se opreşte brusc. Era să spună adevărul, era să spună „dintr-un accident la inimă“. Se corectează repede.

— A murit pentru că a fost prost tratat, neglijat. Asta se petrecea în timpul războiului şi toată atenţia medicilor era îndreptată spre răniţi, nu spre bolnavii care după opinia lor ocupau paturile din spitale, cuvenite celor aduşi de pe front.

45

— Da, da, da-da! Bine. S-ar putea deci anul ăsta să nu mai fie vorba de o călătorie departe.

— S-ar putea, eu doar nu dau verdicte, se grăbeşte Mircea. Îşi dă seama că lui Anton i-a pierit deodată orice elan, seninătatea chiar. Cine l-a pus să facă planuri de viitor pentru amândoi? Nu putea vorbi despre cai verzi pe pereţi? Şi-a imaginat că-i dă curaj fratelui lui, că îl distrează cu perspectiva unor plimbări apropiate. A oferit şi el ce poate oferi.

— Ah, ţi-am adus şi o revistă care reproduce un desen al tău mai vechi, o ilustraţie la „Luceafărul”. Uite-o!

Anton se uită la desen, mormăie ceva, nu pare nici mulţumit, nici supărat, pune revista pe pătură, la picioarele lui.

— Şi un bloc. Mi-ai cerut un bloc de desen.

— Lasă-l aici, pe noptieră.

Tac amândoi. Parcă nu s-ar mai găsi nimic de vorbit.

Pe marginea patului lui Vrânceanu s-a aşezat nevasta lui cea palidă, cu faţa latră, inexpresivă. Îşi vorbesc amândoi încet, foarte încet. Nu se aude nimic din ce-şi spun aici, la o depărtare de jumătate de metru, dar se ghiceşte după resemnarea şi liniştea lor că se înţeleg foarte bine în privinţa măsurilor pe care trebuie să le ia Natalia Vrânceanu dacă el, Josif, se prăpădeşte. „La Nehoi“ răzbate totuşi uneori până la ei. Se va duce ea la Nehoi după moartea lui? Vrea el să fie dus şi îngropat la Nehoi? Mai greu de crezut, un om smerit ca el nu-i poate cere nevestei să facă un efort atât de mare. Ea deschide uşurel sertarul noptierei lui şi strecoară un mănunchi de luminări şi o cutie de chibrituri. E prevăzătoare, să fie acolo la nevoie. El îi mulţumeşte în şoaptă. Nevasta îl hrăneşte încet, după ce i-a trecut sub bărbie un şerveţel de hârtie, cu un compot de mere adus de acasă, care nu arată mai bine decât compotul dat la mesele din spital. E îmbrăcată într-o rochie cenuşie, mohorâtă, a şi făcut un pas spre rochia de doliu, se gândeşte Anton, şi simte că n-o poate suferi pe femeia asta care a şi acceptat moartea şi a luat-o în braţe de pe acum.

Lângă celălalt pat de lângă fereastră, Vasilică încearcă să le zâmbească mamei şi surorii lui, aşezate pe cele două

scaune din odaie, aduse lângă bolnav. Două persoane care au avut voie să viziteze un singur bolnav! E drept, au venit din provincie, pe Vasilică nu l-a mai vizitat nimeni de vreo două săptămâni. Când a fost vorba să fie trecut la secţia de chirurgie pentru acea operaţie de DSA, cum îi spun medicii infirmităţii cu care s-a născut, operaţie care pe urmă s-a amânat fără să se renunţe de fapt la ea, medicii au telegrafia! la Telega să cheme pe cineva din familie care să-şi dea acordul, dar telegrama s-a întors înapoi. Vasilică pesemne că dăduse greşit adresa. Toate astea nu sunt însă motive serioase pentru directorul spitalului ca să dea voie la două persoane deodată, când regulamentul stabilit de el e clar: o singură persoană, o oră şi jumătate, de două ori pe săptămână, la fiecare bolnav. Şi totuşi! Anton Mureşeanu îl cunoaşte prea bine pe director, e incoruptibil, nici

miei tăiaţi, nici burdufuri de brânză, nici damigene de rachiu, nici parfumuri franţuzeşti, poftim! nu l-ar determina pe doctorul Cosma să calce regulamentul fixat de el în deplinătatea funcţiilor lui mintale. Aici e vorba de altceva. Directorul ăsta tare ca o stâncă s-a înduioşat de ceva, s-a umanizat o clipă. Vasilică trebuie să fie foarte bolnav, altfel de ce i-au amânat fără termen precis operaţia mai eficientă când eşti foarte tânăr decât mai târziu? Sau poate că nu e vorba de asta. Vasilică e un băietan cuminte, plin de încredere în medicină, în vindecarea lui (nu vorbeşte despre asta, dar probabil că o crede, el de fapt nu vorbeşte despre nimic), Vasilică nu s-a agitat că nu mai vine nimeni de la Telega să-l vadă, el învaţă pentru examene şi speră că le va putea trece într-un viitor apropiat. De ce i se dau aici atâtea medicamente, de ce vin doctorii să-l vadă? Ca să-l vindece, fireşte. Poate că simplitatea, încrederea asta l-au cucerit pe director. Sau poate cele două femei care au sosit de la Telega.

Anton se uită la ele. Nicio asemănare, nicio înrudire fizică sau psihică între ele şi Vasilică. El e slab, spelb, cu un chip peste care nu trec nici gânduri, nici impresii, nici sentimente. Chiar acum, când vrea să le zâmbească mamei şi surorii lui, faţa lui găseşte greu zâmbetul, o umbră de zâmbet. Probabil că e bucuros, dar nu ştie să se bucure.

47

Ele? Cele două femei? Crapă de sănătate, cu obrajii lor rotunzi şi rumeni, cu ochii lor care sticlesc glumeţ, cu umerii lor plini, cu braţele şi picioarele lor vânjoase. După îmbrăcăminte nu-ţi dai seama dacă sunt sătence care vor să pară orăşence, sau târgoveţe care n-au uitat de tot că au venit, copii, din sat. Mama lui Vasilică a plâns două lacrimi la repezeală în clipa în care a intrat în odaie, apoi optimismul şi vitalitatea ei firească au răzbit prin îngrijorare. Dacă nu l-au operat până acum pe băiat, înseamnă că nici nu e nevoie. De altfel se şi vede pe el, arată mult mai bine. Uite, i-a adus brânzoaice făcute de ea, jumări de la osânza porcului pe care l-au tăiat, mere şi nuci. L-au înscris la examene, la Câmpina. Sigur că va putea veni la nunta soră-sii Vita, nici nu le trece prin cap că va fi altfel. Vica se înroşeşte şi mai tare, râde fandosindu-se puţin, nici ea nu-şi închipuie că Vasilică nu va veni la nunta ei. Dacă a scăpat de operaţie, dacă

va scăpa şi de examene, nu-i mai rămâne decât să joace la nuntă.

Mircea simte că tot ceea ce se vorbeşte lângă palidul bolnav de alături îl absoarbe şi-l tulbură pe Anton. Inconştienţa celor două femei sănătoase şi vesele, tăcerea băiatului cu buze vinete, tăcere care înseamnă limite, lipsă de imaginaţie şi pentru nenorocire şi pentru noroc, toate astea sunt nefireşti, şi fratele lui, pe care şi el l-a indispus adineauri, ar trebui să audă altceva, să se gândească la altceva. Asta ar fi datoria lui, de asta a venit aici, să-l învioreze, să-l înseninеze pe Anton. Nu mai ştie despre ce să vorbească, nu mai ştie ce noutate să scoată la lumină.

— Spune, dragă, ce cărţi pot lua acasă? Ţi-am adus azi altele, nu mai ai loc pe noptieră.

Anton se întoarce brusc spre masa de noapte („of! n-are voie să facă mişcări bruşte!“ suspină în gândul lui Mircea), smulge din teanc un roman – două şi albumul Impresioniştilor.

— Poftim. La-le, du-le.

— Şi albumul?

— Mai ales el. Uite – şi Anton întoarce repede paginile –, le vezi? Renoir-ul ăsta, Pissaro-ul ăsta, câmpul cu maci şi umbrele albastre al lui Monet n-am să le văd în primăvara asta, n-am să le mai văd niciodată. Atunci

48

la ce bun să mai trăiesc? Să mă îndop cu doctorii, să las o liotă de medici să se trudească să mă ţină în viaţă?

— Nu te porni, nu fi absurd! Niciodată! De unde ai scos concluzia că „niciodată“?

— Pentru că o boală de inimă la vârsta mea nu se vindecă definitiv, se ameliorează poate. Nu mă vreau infirm.

— Antoane dragă, cu inima asta ameliorată să presupunem că n-ai să mai ajungi la Paris, e presupunerea ta, nu a mea. Hai să nu te contrazic, ca să nu te enervez. Dar ai să mergi cu mine să vezi aceste lanuri, aceste câmpuri, păduri, munţi, ape adevărate, toate adevărate. Ochii noştri nu mai ştiu să vadă şi să se bucure de o privelişte decât dacă a trecut din natură pe pânză? Atunci înseamnă că asta ne-a corupt, ne-a înstrăinat de viaţa cea adevărată. Am devenit nişte fiinţe artificiale care nu mai pot aprecia decât artificiul, sau transcrierea sau

interpretarea, cum vrei să-i spun. Toată stima pentru artă şi artist, dar şi mai multă stimă, sau admiraţie, sau încântare, extaz, ce vrei tu, în faţa creaţiei lui Dumnezeu.

Josif Vrânceanu întoarce repede capul spre ei. N-a auzit decât cuvintele „creaţiei lui Dumnezeu“ şi a tresărit de uimire, poate chiar de bucurie. Anton şi Mircea îi văd în acelaşi timp privirea şi gândesc la fel: „Sărmanul, ne crede poate credincioşi ca el. Sau cel puţin pe drumul cel bun, uşor de convertit. Să nu se apuce de lucru cumva, cu toată frica lui de director!“ Le vine să şi râdă. Asta i-ar mai lipsi lui Anton, un misionar care să-l bată la cap.

Şi pentru că au râs în sinea lor, s-au destins. Anton se gindeşte că Mircea are într-un fel dreptate. În clipa în care medicul îi va da drumul de aici, când afară va fi şi primăvară, fratele său are să-l ia cu maşina lui pe care o conduce atât de calm şi de lin, să vadă păduri, câmpii, dealuri. Poate chiar mai departe, când el va fi şi mai restabilit. Acolo, la Cheile Bicazului. Să mai treacă o dată prin acel incredibil tunel de piatră cenuşie, lung, nesfârşit de lung, pe lângă care spumegă, şi aleargă, şi bolboroseşte, şi cântă o apă limpede, străvezie, furioasă sau fericită de fuga ei neîntreruptă, asta numai ea ştie, furioasă sau fericită? oricum, fascinantă. Să mai privească o dată sus de tot, cu capul dat pe spate, acolo

unde pereţi colţoşi de stâncă tivesc un şuvoi albastru de cer, şi, dacă are noroc, în mijlocul potecii aceleia albastre, curgătoare şi ea ca un râu, să ardă plin, deslănţuit soarele, îmbăind în aur munţi, şosea, râu, stâncă aspră şi înaltă.

Anton mormăie, se uită în tavan în loc să se uite la Mircea, dar fratele lui simte că în bolnav s-a schimbat ceva, a cedat ceva din încăpăţânarea înverşunată de adineauri. Şi numai pudoarea sau un soi de ambiţie nu-l lasă să vorbească tare despre concesiile pe care a început să le facă în gândul lui „infirmităţii“. E pus încă pe bruftuială, pe împotrivâre, deşi în el ceva s-a mai liniştit. Il cunoaşte atât de bine.

— Primul nostru drum va fi la Curtea de Argeş. Nu e departe, n-are să te obosească şi e şi foarte frumos acolo, spune Mircea de parcă ar continua un plan început cu Anton, la care au fost amândoi de acord.

— Eh, la Curtea de Argeş! Bine că nu la Găeşti! mormăie Anton. N-ar fi vrut s-o spună, de fapt şi plimbarea asta, prima, va fi foarte frumoasă, ştie bine, dar e pornit pe împotrivire, pe scepticism, pe respingere a orice, a tot. Mircea e sigur că nu va putea pleca în străinătate, i-a spus-o mai limpede decât medicii, Mircea sigur că a vorbit cu doctorul Nicorescu, o ştie de la el şi nu vrea să i-o mărturisească. Interdicţia vine de la doctor, Mircea e doar însărcinat să-l pregătească treptat cu ea.

O soră voinică, severă cu ostentaţie (poate că de fapt i-ar veni să fie foarte blajină şi foarte politicoasă, asta se vede după ochii ei castanii, calzi) intră în odaie şi roagă oaspeţii să plece. E ora cinci. Bolnavilor li se pun termometrele, apoi trebuie să se odihnească.

— Nu ţi-am dat nimic să mănânci, se agită Mircea.

— Mi-ai pus destulă mâncare în dulap.

— Dar ştiu eu dacă şi când o vei mânca? Haide, te rog, repede! Ia asta!

Mircea desface iute un pacheţel şi duce la gură lui Anton ca la a unui copil un sandvici cu şuncă.

— Dacă… dacă se întâmplă în lipsa mea… şopteşte Natalia Vrânceanu, cu un ton egal, dar atât de răspâcat încât o aud şi vecinii de alături, să nu-ţi fie frică, Josife!

50

— N-o să-mi fie frică, Natalio, ştii bine.

— Eu am să mă rog dimineaţa şi seara pentru tine, să te duci uşor. Să nu suferi. Cum am un moment liber, în autobuz, la coadă la piaţă, mă rog pentru tine.

— Eh, un minut, două de suferinţă. Şi pe urmă ştiu doar că el mă aşteaptă. L-am visat, în vis mî-a făgăduit.

El o fi scris în mântea lui Josif cu literă mare? E vorba de taică-său sau de Dumnezeul în care crede neclântât? L-a şi visat, i-a şi făgăduit. Omul ăsta ar trebui să fie fericit dacă acesta e orizontul lui, dar nici el, nici ne- vastă-sa nu par fericiţi. Umili, resemnaţi, striviţi de renunţare, şi numai atât. Poate că se tem de urmarea unor păcate pe care le-au făcut cândva? Ce-au putut face oiţele astea? Poate că n-au postit în zilele indicate. Ceva mai rău nu-ţi poţi închipui privindu-i.

Natalia se apropie de patul lui Anton şi-i întinde o bucată de plăcintă cu praz, aşezată pe un cartonaş de cofetărie.

— Vă rog s-o primiţi. Eu am făcut-o.

Ii duce un cartonaş cu o bucată de plăcintă la fel şi lui Vasilică şi repetă aceleaşi cuvinte. Pesemne că a şi început să facă pomană pentru Josif, se gândeşte Anton, care abia s-a stăpânit să nu spună „bogdaproste”.

Sora şi mama lui Vasilică încep să se foiască de plecare. Din fustele lor largi de postav, din bluzele de flanelă groasă iese acum, după ce s-au mai încălzit în odaie, miros greu de lână plouată, uscată, plouată iar, şi iar uscată de nenumărate ori, şi miros iute de sudoare.

Il sărută zgomotos pe băiat, îl roagă să fie cuminte, să asculte de doctori, să le scrie dacă i se va da voie să vină la examene ca să-i pregătească gazdă la Câmpina, la tuşica Luţa cu care au şi vorbit ele, maică-sa mai plânge repede două lacrimi (atât îi e măsura: numai două lacrimi), Vica îi repetă că nici nu înţelege să nu vie şi el la nunta ei, şi pleacă amândouă, lăsând scaunele acolo unde le trăseseră, lângă patul băiatului.

Mircea e prins de un elan gospodăresc, chiar dacă ar fi să-l mai dea afară o dată sora cea cu ochi căprui. Trage scaunele la locul lor, lângă masă, acoperă bine pe cei trei bolnavi fără să-i întrebe dacă vor sau nu, deschide larg uşile cu geamuri către terasa pe care a plouat. Vrân-

ceanu n-are nimic de spus, a scos o mină de sub pătură şi mănâncă încet plăcinta cu praz. Vasilică stă cu braţele sub pătură, dar pe genunchii puţin ridicaţi şi-a aşezat cartea de fizică, la care se uită lung, pierdut, poate că aşa cum s-o fi uitat Narcis în pârâu. Anton îl urmăreşte pe Mircea cu ochii, înţelege un singur lucru, că l-a întristat, că s-a purtat urât cu el, că s-a jelit ca o muiere sau poate s-a înfuriat ca o muiere fără minte multă, că Mircea nu ştie ce plăcere şi ce bucurie ar putea să-i facă, iar el e capricios, ingrat şi mai rău încă, disperat de-a binelea. O disperare pe care nu se pricepe s-o ascundă, ca un om slab şi josnic ce e.

Mircea închide uşile de către terasă, se apropie de el, îl sărută pe frunte şi vrea să plece. Anton sare din pat (de data asta şi-a dat şi el seama că a sărit, că a făcut exact cea mai interzisă mişcare), îşi îmbracă nenorocitul de halat care nu-i ţine de cald, care-i e scurt şi strimt, şi vrea neapărat să-l conducă până la lift.

Îl conduce şi nu ştie ce să-i spună. Poate ar trebui să-i ceară iertare. Nu-i e uşor. De ce. Doamne, e atât de greu uneori să ceri iertare chiar omului care ţi-e cel mai scump? Pentru că în tine revolta nu s-a potolit încă, revolta împotriva vieţii.

— Te chem diseară la telefon!

— Aştept! La revedere, Antoane.

Liftul a coborât. Culoarul e gol. Se întunecă. Luminile electrice nu s-au aprins încă. În odaia de colo, de lângă a lui, Anton ştie că trage să moară compozitoarea aceea pe care a cunoscut-o cândva, tânără, blondă, înaltă, strălucitoare, plină de zâmbet, începând o carieră care ar fi trebuit să fie plină de succes. S-a îmbolnăvit de mult, acum trebuie să moară. Pe culoarul ăsta nu sunt internaţi numai cardiaci, sunt şi canceroşi. În odaia de peste drum de a lui va muri de aceeaşi boală nevasta unui coleg, a unui pictor, Munteanu, cu care nu e foarte prieten, dar pe care îl preţuieşte mult, care îi e drag fără să i-o fi spus vreodată. Pictorul ăsta are un suflet de înger. Acum îi moare nevasta încet, în chinuri mari. Pe fetiţa lor, Solveig, au izbutit s-o interneze împreună cu mama ei ca să nu agonizeze singură. Uneori Anton se întâlneşte pe culoar cu Solveig, nu ştie cum să-i vorbească, o mân^ie

sfios pe pletele lungi, castanii, ar vrea s-o strângă în braţe, să-i comunice intr-un fel compasiunea lui ilimitată, dar nu cutează. Fetiţa are în ea un fel de resemnare, de cuminţenie tristă care pe Anton îl uluieşte. Dacă s-ar opri să-i spună un cuvânt de îmbărbătare (de îmbărbătare! ce absurd!) s-ar putea întâmpla să i se taie glasul. Să-l podidească lacrimile. Pe el, un străin faţă de Sol- veig, pe când ea e atât de stăpânită, de înţeleaptă.

Ştie că şi pictorul Munteanu vine în anumite zile să-şi vadă nevasta. De câteva ori a ieşit pe culoar, l-a aşteptat ca să-i cuprindă mâinile, să-i spună că îi înţelege durerea, că e lângă el sau altă platitudine care se rosteşte în asemenea momente pentru că nici sinceritatea nu găseşte în clipe grele decât cuvinte uzate, apoi a fugit în odaia lui, s-a băgat în pat, a tremurat de frig şi de disperare că pentru Munteanu ar fi inutil, absolut inutil orice dovadă de afecţiune din partea lui. Pentru Munteanu nu e sigur decât un lucru pe lume, sigur şi important: că moartea e la un pas de nevasta lui. Moartea e la un pas

probabil şi de Josif Vrânceanu, cel cu luminările pregătite în sertar şi cu ochii deschişi larg către cerul care atâta aşteaptă; pe el! Moartea e poate la un pas şi de Vasuică Dabă şi în definitiv o fi şi de el însuşi, cu infarctul lui uşor şi cu micile restricţii care îl fac să se simtă strâns şi înghemuit ca un jambon bine legat în multe sfori care i-au pătruns în carne.

Bolnavii care se pot deplasa pe propriile lor picioare încep să se îndrepte către sufragerie. Sunt mai abătuţi decât în alte seri, mai obosiţi, mai dezolaţi, vizita celor de acasă a trecut, până la următoarea mai sunt trei zile pline. Enorm! Trei zile! E duminică, personalul grăbeşte cina, vor bieţii oameni să mai apuce acasă la ei o fărâmă din seara de duminică. Nu, n-are să se ducă în sala de mese. Îi ajunge şi-i prea ajunge mirosul ei, larma oficiului. Mircea i-a adus destule pacheţele de mâncare. Va mânca în odaie după ce vor isprăvi Vasilică şi Josif, amândoi transportabili numai cu căruciorul, la radiografii.

Culoarele se întunecă treptat. Nu e încă vremea întunericului, dar pesemne că norii au coborât jos, au acoperit cerul. Da, prin fereastra din fundul culoarului Anton vede că a început să plouă. Sigur că pe Mircea l-a apucat

53

ploaia înainte de a ajunge acasă, venise cu autobuzul, nu şi-a scos maşina lui de la parcaj. Ajunge acasă ud şi amărât. A venit să-l vadă, să-l hrănească, să-l aline, să-l încurajeze, a venit cu tot sufletul lui ca o pâine caldă, întins pe labele lui de pui de urs, iar el. Anton, n-a făcut decât să-l supere, să-l întristeze. Ah, cum ar fuma acum o ţigară! Una imensă, nesfârşită, care să dureze cel puţin un ceas. Dar asta ar fi a treia a zilei, şi după cină n-ar mai putea dormi fără să fi fumat iar. Ce păcătoşenie, ce slăbiciune. E mai rău decât o fiară care vrea hrană vie, care nu se poate stăpâni şi care, în definitiv, n-are de ce să se stăpânească, n-are motivele lui. Ce dementă, ce idee fixă, ce stupiditate s-a declanşat acum în întreaga lume împotriva tutunului! Nu e el o doctorie, asta e sigur, – dar nici nu se pot da pe el toate vinile tuturor bolilor. Unii fumători au atins 80, 90 de ani. Bine că nu s-a scornit şi că tutunul stârneşte spiritul războinic care agită unele popoare, că nu e el cauza cutremurelor sau a izbucnirii vulcanilor. A râiei e, fără îndoială, pentru unii medici. E atât de modern, de „en vogue“ să urâm

tutunul. Şi uite aşa, te învârteşti pe culoarul pustiu, ar trebui să te bagi în pat pentru că atâta mişcare câtă ţi-e îngăduită zilnic ai făcut azi, nu poţi fuma o nenorocită de ţigară, o infirmieră aleargă cu o tavă de ceaiuri de muşeţel care put, da, uite, put! Muşeţelul pute, a trebuit să fie internat aici ca să descopere că mireasma drăguţului, binefăcătorului muşeţel e de fapt putoare, când eşti silit să-l bei pe el şi numai pe el.

Inutil să încerce acum să-l cheme pe Mircea la telefon, s-a şi format o coadă în lungul peretelui pe care e fixat aparatul care înghite monede şi se opreşte când vrea el, din perversitate. Intră în odaie să mănânce. În pacheţelele frumos învelite de Mircea sunt sandviciuri cu brânză, cu muşchiuleţ, sunt felii de cake. E bine învelit şi un termos mic cu cafea neagră, Mircea e sigur că Anton o va bea abia mâine dimineaţă şi el nu vrea să-i înşele încrederea. Cât de bună ar fi acum o cafea cu o ţigară! Nu, n-are să abuzeze de încrederea lui Mircea.

— Mulţumescu-ţi ţie… şi pentru ziua de azi, spune Vrânceanu întinzând anevoie către noptieră ceaşcă de ceai.

54

N-a mai spus şi „Doamne“, o fi spus în gândul lui ca să nu propage religia în spital. N-are voie. Ştie el cui mulţumeşte.

— Vica şi-a cumpărat rochie de mireasă de la Câm- până! şopteşte Vasilică. În gura lui „Câmpina“ sună aşa ca Granada sau Londra pe buzele altcuiva. E plin de admiraţie. El care tace totdeauna, nu s-a putut opri să nu spună tare o veste atât de extraordinară.

— Te duci des la Câmpina? întreabă într-o doară Anton.

— Eu? Eu am fost de două ori, răspunde Vasilică. Acum, dacă am să dau bacalaureatul, are să fie a treia oară.

— Dar Câmpina e aproape de Telega, stăruie Anton.

— Este, aprobă liniştit Vasilică. Da’eu cu şcoala, vara cu vacile, cu caprele, cu învăţătura pentru toamna următoare. Treabă! Şi nici nu prea am voie. De când eram mic a spus doctorul din Telega ca să mă feresc de oboseală, că inima mea…

— Dar dacă păzeşti vacile, caprele, nu oboseşti? E bine pentru inimă?

— Le păzesc când trebuie, n-am încotro.

Şi Vasilică deschide iar cartea de fizică de pe genunchii lui..

— La Bucureşti ai venit acum pentru prima oară?
— Da, prima.
— Ai văzut puţin oraşul înainte de a te interna?
— Păi de la gară la spital, atât am văzut.

Lui Anton i se pare cumplit nu atât faptul că băiatul ăsta de şaptesprezece ani n-a văzut nimic, dar mai ales acela că nu a simţit nevoia să vadă, că n-o simte nici acum. Azi, în zilele noastre, asemenea tinereţe?

— La Casa Culturală din Telega nu faci parte din nicio echipă?
— Nu. N-am glas de cântat. Şi la noi la şcoală au spus că n-am talent nici la dans, nici la teatru şi doctorul a zis că n-am voie.
— La televteor nu te uiţi?
— N-avem. E la Casa Culturală.
— Şi nu te duci?

— N-am vreme. Seara învăţ.
— Asta nu e rău pentru inima ta?
— Nu, că stau cremene şi citesc. Ce-are a face cu inima?
— Dar la şcoală iei note bune?

Vasilică se fâstâceşte puţin, îi e ruşine.

— Iau la matematică, la fizică, la chimie, ba am luat şi la geografie… odată.
— Poate că eşti primul în clasă?
— Nu. La română… vedeţi… compuneri atât de slabe ca ale mele nici nu s-au mai văzut… Şi când e vorba de vorbit, adică la oral, ştiţi, parcă aş fi prost. La teze, la matematică, tot la ea, şi la chimie sunt foarte bun. De asta profesorul Ionescu zice să învăţ şi la facultate, să fac atomistica sau automatica, zice că s-ar putea să… adică ar fi posibil într-o zi să descopăr ceva sau să… în sfârşit, cu calculul stau bine, dar nu pot ţine minte o poezie pe dinafară. Odată am luat şi trei la română. Noroc de zece la… cum v-am spus. Tot profesorul Ionescu de la matematică s-a ţinut de capul părinţilor să mă operez. Că mama spunea; „Cum i-o fi scris“.

Vasilică tace istovit. Niciodată n-a vorbit atât de mult, n-a povestit atâtea. Respiră greu şi se sfieşte parcă şi de faptul că există pe lume, că ocupă un pat. Îşi trage pătura peste cap, a amuţit.

Eh, la ora asta trebuie să se fi răzit lumea la telefon. Anton îşi

pune iar sărăcia de halat, papucii, şi iese pe culoar. Un singur glas mai răsună după cotul pe care îl face coridorul ca să se ajungă la nefericitul, veşnic râv- nitul aparat care leagă spitalul cu „acasă“, spitalul cu lumea cea mare. E un glas amestecat cu tuse multă, un glas tremurător.

— De ce n-ai venit. Lenuţo? Te-am aşteptat... te-am aşteptat, Lenuţo...

Glasul tuşeşte iar, se opreşte, gâfâie.

— Te-am aşteptat, fata tatii... Hai? Cum? A venit tot neamul lui bărbatu-tău? Ha? Se supărau? Păi ei nu ştiau...? Bine, bine. Miercuri. Te aştept. Lenuţo... nu te aud, fată... Vorbeşte mai tare! Unde mă doare? Păi unde nu mă doare? Cum? O lămâie, Lenuţo. Asta doresc, o lămâie. Nu te aud, vorbeşte mai tare...

56

Anton se îndepărtează, se duce până în capătul culoarului să nu mai audă. Asta îşi doresc unii oameni, atât; o lămâie! Ce ruşine, ce ruşine să-ţi doreşti tu atâtea! Şi turnul trandafiriu al catedralei din Strasbourg să-l doreşti şi să te simţi atât de nedreptăţit că n-ai să-l mai vezi poate. Să-i aducă din odaia lui o lămâie bătrânului care vorbeşte la telefon cu nesimţita aceea de Lenuţa pe care a aşteptat-o şi n-a venit azi, şi n-o fi venit poate de mult? Să nu-l jicnească. Oricum se îndreaptă iar spre telefon, coteşte şi vede bătrânelul slab, slab, scund, care se căzneşte să agaţe receptorul la locul lui.

— Mă iertaţi, spune el încet, aveţi nevoie de o lămâie? V-am auzit din întâmplare. Eu am o mulţime de lămâi. Se strică în dulap. Nu vă supăraţi. Pot să vă aduc una?

Bătrânelul îl priveşte cu ochi stinşi, capul îi tremură pe umeri.

— Până miercuri... dacă se poate... că miercuri are să-mi aducă fata mea o lămâie.

— Nicio grabă. Aşteptaţi-mă o clipă aici. Nu trebuie să mi-o înapoiaţi, v-am spus, am multe.

Anton se duce cam repede către odaia lui, simte şi el că umblă prea repede, îi vine să ia din pungă două, trei lămâi, dar se teme să nu pună bătrânul în încurcătură. Ia una singură. Moşul îl aşteaptă rezemat de perete. A obosit, nu-l mai ţin picioarele. Ochii lui stinşi se aprind o clipă când văd lămâia. Cât o fi dorit-o, se gândeşte Anton şi i se strânge inima. Lenuţa aceea fi atât de săracă, de indolentă sau de zevzeacă?

Bătrânul începe să se scormonească în buzunarul halatului decolorat. Degetele lui scot la lumină câteva monede de douăzeci şi cinci de bani, fisele obişnuite de telefon. Cu o mină făcută ghiară numără în cealaltă palmă adunată căuş.

— Atât e destul? Un leu şi douăzecişicinci?

— Vai de capul meu! Vreţi să mi-o plătiţi? Dar nici eu n-am dat bani pe ele. Mi-au fost aduse. Vă rog! Vă rog! Dacă nu vă supăraţi, pot şi mâine să vă mai aduc una. Vă spun că mucezesc acolo... în ce cameră staţi?

Bătrânul se uită la el ca la un vrăjitor care ar putea preface pietrele în porumbei.

57

1

— La 3005.

— La doi paşi de mine. Eu stau la 3000.

— Dar nu trebuie. Îmi aduce Lenuţa miercuri... Şi aici ne pune lămâie în ceai, dar cât o unghie, cât un solz... Nu simţi nimic. Parcă n-ar fi.

— Ştiu. Primiţi şi de la mine, vă rog. Noapte bună. Să vă conduc?

— Dacă mă rezem de perete merg şi singur. Mulţumesc! Mulţumesc!

Apoi încet, după ce tuşeşte şi se îneacă, bătrânul îi spune ca pe o taină:

— Am o tumoare în plămân. Nu vor s-o scoată. Nici raze nu-mi fac. Spun că are să se usuce singură. Dacă o vrea, are să se usuce, dacă nu, aleluia! Nicio pagubă pentru nimeni. Am cam obosit. Mi-ajunge. Noapte bună.

Anton formează numărul telefonului lui Mircea.

— Ai ajuns acasă, băiete?

— De mult. Stau de o oră şi aştept telefonul tău. Cum te simţi?

— Mircea!

— Da, spune.

— Mircea!

— Ce e? Ce ţi s-a întâmplat? Vai de mine, ţi s-a întâmplat ceva!

— Nu. Nimic. Am remuşcări. M-am purtat urât cu tine.

— Nu vorbi prostii!

— Am spus vrute şi nevrute. Eram puţin surprins, puţin dezamăgit...

— Pentru că eu am vorbit ca un netot. Din dragoste pentru tine, Antoane, sunt mai prudent decât trebuie.

— Eşti mai înţelept, Mircea. Mai cumpătat. Totdeauna ai fost, şi aşa e bine. Mă ierţi?

— N-am ce ierta. Poate tu pe mine.

— Mă ierţi, Mircea?

— Antoane, vrei neapărat să-mi dai o noapte de insomnie şi să nu dormi nici tu?

— Nu, nu! Uite vezi? Dezechilibrat cum sunt, am să te molipsesc şi pe tine.

Mircea râde plin.

58

— Daqă n-ai izbutit o viaţa întreagă, n-ai să reuşeşti tu acum.

Râde şi Anton. Se cunosc bine aşa cum sunt, se acceptă, se iubesc de când s-au născut. Uneori îi şi place ca Mircea, care totdeauna il răsfaţă, să-l ia peste picior. Se restabileşte un echilibru, nu-l mai doare că e mereu privilegiat.

— Mulţumesc pentru bunătăţile din dulap. Am mâncat regeşte.

— Te rog să şi dormi regeşte.

— Întâi fumez o ţigară şi pe urmă mă culc.

— A câtea azi? glasul lui Mircea tremură puţin.

— A treia, Luftgeneralinspector ce eşti. Mi-am dat cuvântul, îl ţin. Noapte bună!

— Noapte bună, drăguţule. Încearcă să nu te mai gândeşti la nimic dureros. Mai avem bucurii înaintea noastră.

Mircea a închis receptorul. Bucuriile, viitorul le-a pus la plural. Şi cu cât firesc! N-are oricine norocul unui asemenea frate-prieten.

în capul scărilor e frig, e urât, e un curent care vine şi de sus, şi de jos, un curent care parcă vrea să te smulgă de pe bancă. O soră coboară de sus de la etajul patru ciocănind fiecare treaptă cu tocurile ei tari. Intr-o vreme surorile erau obligate să poarte pantofi cu tălpi de cauciuc, care să nu facă zgomot. Acum sunt obligaţi bolnavii să poarte halate subţiri, toate la fel, uniforma bolii şi a izolării, democratizarea suferinţei. Dovadă de democraţie e şi faptul că personalul poate purta ce încălţăminte

vrea sau are. Şi totuşi directorul Cosma e un om drept se spune, nu i se poate face un cadou, nu acceptă nimic, are numai idei şi simţul economiei. Se încadrează, spun bolnavii, în întreaga disciplină de economii a ţării. Ca şi cum bolnavul şi boala ar putea fi încadrate undeva, n-ar fi excepţii. Aşa bombăne în clipa asta Anton, bombăne în gândul lui şi trage adânc din ţigară, nu plimbă numai puţin fumul prin gură cum i-a spus doctorul Nicorescu. Ah, ce voluptate, ce bucurie, ce sete în sfârşit adăpată e ţigara asta!

Când trece spre odaia lui, Solveig se îndreaptă spre camera de gardă.

59

— N-am sunat, spune ea, mi-e urât să le sun la ora asta. Dacă sunt încă trează… Cred că mai e nevoie de o injecţie de morfină. Dozele vechi nu mai ajung…

— Fetiţa mea – murmură Anton atât de încet încât Solveig nu-l aude. Nici nu e nevoie să-l audă. Dacă inima lui sângerează, nu trebuie să i-o sfâşie şi pe a ei mai mult decât e sfâşiată.

Amândoi bolnavii din camera lui dorm, amândoi au stins lămpile. Anton apropie încetişor draperiile de pânză groasă, îşi nimereşte patul la lumina razei murdare care pătrunde printre ele. Ar citi ceva, dar nu cutează să aprindă lampa lui, să nu-i trezească pe ceilalţi. Îşi înghite somniferul pe bâjbâite. Dar, ştie el, somnul nu va veni curând. În clipa asta nu se mai gândeşte nici la Solveig, nici la bătrânul care îşi dorea o lămâie, nici la compozitoarea care curând, curând, va muri în odaia de alături, nici măcar la infinita bunătate a lui Mircea, la ochii lui atât de albaştri azi de parcă aduceau şi revărsau Adriatica în odaie. Nu se poate gândi decât la faptul că poate niciodată nu va mai vedea Londra, sau Pireul, sau Leningradul, sau coasta Siciliei, nici măcar marea la Constanţa, în amurg, de pe terasa Cazinoului, de unde e mai fru- moaşă decât din orice punct al litoralului. Marea! Cine are să-i dea voie să se ducă la mare? Nu va mai vedea nimic, nimic, şi lumea e mare, e felurită, e frumoasă. Va mai lucra poate uneori câte puţin. Ei şi? A lucrat destul. E drept, a lucra e o infinită fericire. Şi dacă ar fi avut şi culoarea lui Van Gogh… Galbenul lui, of. Doamne, galbenul lui Van Gogh! Auriul lui Claude Lovrain sau al- bastrul-cenuşiu al lui Turner… Forţa lor, a lui Van Gogh, a lui Turner de a face să

izbucnească uscat şi ape ca în prima zi a creaţiei, când îşi căutau viitoarea formă, forma definitivă. A fost atât cât a fost, a făcut cât a putut el face. Cele mai frumoase coperte şi ilustraţii de carte s-a spus, adesea despre el, cele mai gingaşe şi pline de fantezie vignete. Afişe, da şi afişe care surprindeau. Ei şi? înseamnă ceva ceea ce ai făcut sau mai înseamnă pentru tine ceea ce poate vei mai face? înseamnă ceva ceea ce ai trăit sau ceea ce vei mai trăi dacă va mai fi când, dacă te va mai lăsa inima? Şi nu să trăieşti oricum, nu să te

60

aşezi pe o bancă în Cişmigiu primăvara, la rând cu alţi pensionari, şi să te bucuri că mai ai parte să vezi o dată iarba încoll^nd, pomii înfrunzind. Ai apucat pe Dumnezeu de-un picior că ai mai prins o primăvară, că ai mai tras chiulul morţii cu un an. „Cel care a tras chiulul morţii, / Şi acum doarme pe o pernă de puf“. Cine a scris versurile astea? De cine sunt? Ah, da, sunt versuri din tinereţe ale lui Emil Botta. Şi tot el scria la bătrâneţe „Ro- sinante a pus şeaua pe mine / şi dulce-i povara…” De ce n-am ilustrat niciodată versurile acestui poet pe care l-am preţuit mai mult decât pe oricare altul? De ce n-am făcut-o la timp? Nu ştiu. L-au ilustrat puţin alţii, n-au găsit pentru el decât imagini vag, aburos delicate, inconsistente, de vis. El era mult mai mult, versurile lui erau mult mai mult, îmbinare de poezie şi sarcasm, de extaz şi ironie, de durere şi lunecare voită spre caricaturizarea durerii, de cântec de flaut şi stridenţe ale unor instrumente numai de el cunoscute, de strigăte din abisul închis în sensibilitatea a cărei dimensiune nu şi-o cunoaşte nimeni şi de bizar şi melodios ciripit de pasăre, de foşnet de pădure, de donquijoteşti elanuri eroice şi profunde căderi în dezgust sau descurajare, care la el sunau ca eoliene ecouri. L-am cunoscut, se gândeşte Anton, i-am spus de multe ori că îl preţuiesc (ah, niciodată nu i-am spus destul!), i-am recitat versuri de ale lui la colţ de stradă, făcându-l să se ruşineze ca de o faptă impudică, aş fi vrut să fim prieteni, poate că ar fi vrut şi el, dar era o sălbă- tăciune greu de domesticit şi eu un nefericit de orgolios- timid. Când mă gândesc la marile mele iubiri din poezia lumii, la Lafargue sau la Appolinaire de pildă, îmi spun că dacă am fi fost contemporani, i-aş fi urmărit pas cu pas, i-aş fi slujit la nevoie, aş fi făcut pentru ei orice. Şi uite, ce-am făcut pentru Emil Botta,

pe care îl socotesc un poet mare, absolut, a cărui dimensiune n-a fost încă bine cântărită de critică, poate nici de public? N-am făcut nimic. Nici măcar nu m-am apropiat destul de el ca desenator, ca ilustrator. Am făcut odată un desen pentru acea poezie: „în vreme ce sufletele rătăceau / Am rămas ca statui funerare…" Mi se pare că nici n-a apărut, da, e sigur că n-a apărut. L-am trimis unei reviste care nu

l-a publicat, avea ea poeţii ei „mai mari". Imbecilii! Să i-l fi trimis măcar lui, poate că i-ar fi făcut plăcere.

Uite, vezi, pentru asta trebuie să mai trăiesc. Pentru asta da. N-am să mai fac albumul cu capete de copii, sau poate că mai târziu, dacă oi mai avea vreme, dar mai întâi am să transcriu în desen poezia lui Emil Botta. Nu pentru ca alţii s-o înţeleagă mai bine, dacă pe alţii nu-i poartă ca o corabie fantomă pe toate oceanele trăirii şi visării, ca o pasăre măiastră prin toate ţările, dacă acei alţii n-o înţeleg citind-o, nu le va ajuta niciun desen din lume (ilustraţia de carte nu e manual de geometrie), eu am s-o ilustrez pentru bucuria mea, pentru fericirea mea şi ca un omagiu adus prea târziu marelui poet. Dacă voi putea să mă ridic la înălţimea lui, dacă voi putea găsi nuanţa şi vibraţia lui, dacă voi putea… dacă voi putea… N-am să stau în Ciş- migiu cu pensionarii pe bănci, am să stau acasă în atelierul meu, în lipsă de aer, în ucigătoare imobilitate, în fum de ţigară, dar am să-l ilustrez pe Emil Botta.

Şi n-am să mai văd niciodată cheiul de piatră al Senei. E acolo o cafenea, o cheamă *„Le Vieux Châtelet",* de pe terasa ei vezi turnurile burduhoase ale *Conciergerie-ei,* peste acoperişuri turlele masive ale bisericii *Notre Dame* şi în fund, între ele, *La fleche.* Dacă te întorci puţin spre stânga vezi departe şi *La Tour Saint-Jacques.* Te aşezi acolo, pe terasă, şi le vezi pe toate, şi ştii cum e între vitraliile albastre, (nici cerul nu e atât de albastru ca ele, nu. Dumnezeu n-a izbutit chiar atât) de la etajul sfintei Capele, şi ştii cum cântă orga în catedrala *Notre Dame,* şi ştii ce meşter mare a ascuns lumini aurii dincolo de bolţile şi arcadele laterale, din dreapta, de sus, aşa ca aurul şi umbra să alterneze ca într-un Rembrandt, şi ştii cum curge Sena largă, cenuşie, mătăsoasă. Sunt toate în jurul tău, nu în amintire ci acolo, la un

pas, nici istoria parcă nu e în amintire, ci şi desfăşurată şi simultană aşa cum o fi pentru zeii care văd de sus, şi pe străzi trec tineri plini de viitor în gândurile lor învălrnăşite, atât de plini de viitor încât prezentul nu mai are aproape loc în ei, tineri cu fruntea şi părul bătut de vânt, cu ochii stră- pungând viitorul, viitorul lor propriu, aşa cum erai şi tu altădată. Stai la o masă mică la cafeneaua *„Le Vieux*

Châtelet“, vezi toate astea, gândeşti toate astea, nu mai ştii dacă eşti bătrân sau tânăr, dacă tu eşti cel ce stă la masă sau cel care trece pe trotuar în faţa ta, bei o cafea nemaipomenită, fumezi ţigară după ţigară, una, încă una, nenumărate, eşti fericit, eşti fericit. Nu eşti un pensionar aşezat pe o bancă în Cişmigiu eşti în inima Parisului, oraşul e în inima ta, fierbe, clocoteşte, trăieşte şi tu trăieşti odată cu el, trăieşti! Trăieşti!

Asta n-are să mai fie niciodată? Cum poate pune în cumpănă posibilitatea, aproape siguranţa de a mai putea ilustra un mare poet, cu o călătorie, oriunde ar fi ea, în care n-ar fi decât un privitor, un călător obosit, prudent, un străin care poate muri oricând pe marginea unui trotuar ca să fie pe urmă hărtănit la morgă şi aruncat în groapa comună? Ei şi? Ce senzaţie extraordinară că trăieşte ar avea până în ceasul în care s-ar stinge de oboseală. De ce te iubesc atât de tare, viaţă? Am crezut că pentru mine esenţialul e să lucrez. Poate şi asta. Esenţialul a fost să văd, să vagabondez, să mă confund cu alţii, să-mi umplu ochii de imagini străine, la capătul unui drum să întrevăd şi să sper altul. Iubesc peisajul, natura. Iubesc cetăţile. Iubesc imaginile neaşteptate, stilurile necunoscute, oamenii care vorbesc, cred, trăiesc altceva decât mine. Nu ştiu. Iubesc tot, de-a valma. Poate că voi mai putea, poate că voi mai hoinări. Intii am să desenez ilustraţii la poezia lui Botta. Aici, în pat, pe blocul de desen pe care mi l-a adus Mircea. Ştiu pe dinafară zeci de poezii de el. Nu e destul. Trebuie să cer de acasă volumele lui toate. Să mă duc acum la telefon să-l rog pe Mircea să mi le aducă miercuri, să-l rog chiar acum, ca să nu uit. Cât e ceasul? Aproape unu după miezul nopţii. Asta e ţicneală adevărată, cum să-l scol acum din somn pe frate-meu ca să-i spun ceva ce-i pot spune mâine seară? În zori nu-l pot chema, se grăbeşte să se spele, să mănânce, să plece la lucru. Ah, şi cât

mai e până mâine seară! Nu mi-e frică să nu uit, mi-e teamă că numai la asta am să mă gândesc şi în noaptea asta, şi mâine toată ziua, asta e, mi-e teamă că nu voi avea linişte până mâine seară. Să găsesc acum alt gând, unul bun, care să mă adoarmă. Cum aş ilustra de pildă poezia lui *Testament,* scrisă când era atât de tânăr,

ultima din volumul „întunecatul April“? Nu mai ştiu cum începea. Un vers din ea îmi vine în minte: „Dacă pisica cea galbenă va înţelege ceva / Să-i spui că lenea ei semăna grozav cu lenea mea“ Şi pe urmă? Am să-mi aduc aminte, miercuri voi avea cărţile. Pe *Quai de la Megisserie,* de-a lungul Senei, începând de lângă cafeneaua „Le Vieux Châtelet” se înşirau prăvălii cu animălaşe şi păsările exotice, cu seminţe de flori, cu răsaduri... Erau şi păsări acolo. „Dacă pisica cea galbenă va înţelege ceva...“ Nişte pisoi de rasă, mici, caraghioşi, gingaşi, rotunzi ca nişte bile de puf. Să chem garsonul, să plătesc repede cafeaua, vreau să mă duc să văd alături, pe *Quai de la Megisserie,* animalele, păsărelele, papagalul enorm, cu pene înfoiate, creţe, asemănător unui mare bujor roz, care scoate neaşteptate, oribile strigăte răguşite de întemniţat. O rază de soare cade pe turnul cel înalt, *„La Fleche”* de la *Notre- Dame.* Vesteşte primăvara. Ah, ce cald, ce bine va fi în primăvara asta! Am aşteptat-o destul. Deasupra capului meu croncăne sau cârâie dur, ruginit, puternic papagalul cel roz. Nu e unu, sunt doi. Stau într-un copac înflorit. Bine, dar aici mă aflu în parcul de la Han-Ceu, ce confuzie era în mintea mea? Doctorul Nicorescu mă ia de mână şi vrea neapărat să mergem acolo în fund, dincolo de zidul scund, unde în bazine mari înoată peşti urâţi, botoşi, îmblăniţi ca nişte şobolani. Nu vreau să văd nimic urât, atât cât mai am de trăit vreau să văd numai ce e frumos pe lume. Cu câtă brutalitate mă scutură de braţ doctorul! Să se ducă singur dacă vrea!

— Termometrul! Termometrul! repetă un glas necruţător şi cineva îl scutură de braţ. E sora Ella, a venit cu termometrele, trebuie să fie şase dimineaţă. A trecut şi noaptea asta. Bine că a trecut. Niciun bine. O noapte mai puţin de trăit, urmează o zi care se scade undeva, unde o fi un catastif uriaş şi exact, cu zilele mele viitoare.

Lui Vrânceanu i se ia sânge. De unde i-or mai fi luând, când parcă n-ar mai avea deloc? Pe Vasiucă îl duc la o nouă radiografie. Vrânceanu e spălat în pat cu buretele muiat într-un lighenaş. Anton se duce la baie, se bărbiereşte şi face un duş. Vasilică e adus înapoi pe fotoliul cu roate. Plecase pe picioarele lui, dar acolo l-a prins un soi

de slăbiciune. Beau toţi ceai de muşeţel cu puţin unt, cu o bucăţică de brânză, cu o linguriţă de marmeladă din fructe necunoscute parcă, aşa n-are niciun gust.

Apoi Vasilică începe să înveţe sau să se uite numai foarte atent în cartea lui de algebră, Vrânceanu să citească Biblia, Anton îşi pune blocul pe genunchi, cărbunii şi creioanele la îndemână şi se gândeşte adânc. Pe culoar e zgomot, surorile aleargă, femeia de serviciu trânteşte găleata de apă de câte ori o mută din loc (spală pesemne cimentul), cineva, o bolnavă surdă probabil strigă o infirmieră, strigă ca pe Bărăgan. Apoi se face tăcere. Se apropie vizita medicală. Nu se ştie niciodată când va veni şi doctorul Nicorescu, e doar şef de secţie, se ştie însă sigur că va veni doctoriţa Lidia Grecea.

Şi vine, cu asistenta medicală, cu cele trei dosare ala celor trei bolnavi. E conştiincioasă. Vrea să ştie temperatura fiecăruia, măsoară tensiunea fiecăruia. Stă frumos pe scaun, aşa cum ar sta o mare doamnă într-un strălucit salon, în halatul ei alb, scrobit, cu alt halat gros, moale, pufos, de culoarea coralului pe umeri, părul blond roşcat e totdeauna proaspăt coafat, gura bine fardată zâmbeşte peste dinţi frumoşi şi regulaţi. E conştiincioasă, spune iar cu enervare în gândul lui Anton. Are să-i prescrie lui Vasilică şi o electrocardiogramă, radiografia de dimineaţă nu-i ajunge. Şi presimţirea lui Anton nu dă greş, doctoriţa o prescrie şi îi recomandă încă trei medicamente. Acum are să-i recomande lui Vrânceanu poate o electroencefalogramă. Doctoriţa îi recomandă numai încă trei analize şi două medicamente, o clismă şi un unguent pentru şale. A început să facă escară. Să fie culcat pe o parte.

Vine rândul meu, îşi spune Anton. Ce idei noi vei mai avea azi frumoasa noastră conştiincioasă? Doctoriţei Grecea ideile nu-i lipsesc.

— Aş vrea o colicistografie. Notează soră. Mâine.

— La ce bun? întreabă ursuz Anton. Fiecare răscolire de asta a organismului mă enervează şi îmi tulbură starea inimii. Dacă veţi afla că sufăr de bilă sau ficat, vom fi avansaţi cu ceva?

— E datoria noastră s-o ştim. Ca să nu vi se tulbure „starea inimii" am să vă dau un calmant.

65

5 – Te iubesc, viaţă!

— Iau destule.

— Domnule Mureşeanu, vă rog să-mi daţi voie să-mi fac datoria de medic.

Doctoriţa Lidia Grecea zâmbeşte, glasul îi e ferm, dacă s-ar cutremura acum spitalul n-ar opri-o de la hotărârile ei bine gândite.

— Doamnă doctor, vă cer plecat iertare. N-am vrut să vă supăr. Nu vă pot ascunde că mă contrariaţi în fje- care zi, dar cred că ar trebui să vă fiu recunoscător.

— N-ar trebui deloc. Eu îmi duc la capăt obligaţiile profesionale, dumneata, ca orice artist, eşti mai sensibil, poate mai nervos, poate mai neîncrezător…

— De ce în gura unui medic cuvântul „artist" seamănă a „bizar" dacă nu chiar a „ţicnit"? Aş vrea atât de mult să se uite măcar aici că am meseria asta blestemată î

Doctoriţa se ridică. Zâmbetul nu i s-a ^ters de pe chip.

— Vă rog să nu exageraţi. Am un mare respect pentru artă şi artişti. Dacă doriţi, poftim, nu vă mai fac coli- cistografia. Renunţ. Nu se mai face. La revedere, încheie ea cu un zâmbet dulce, fermecător.

Anton rămâne tulburat şi nedumerit. A fost grosolan, n-o poate tăgădui. Iar ea e încăpăţânată, mai rău, e limitată, mai rău, e lipsită de tact, de înţelegere a psihicului unui bolnav. Ehe! Destul! Câte cusururi are să-i mai pună în spate? E exact ceea ce trebuie să fie un medic: corectă şi intransigentă. N-are nici fantezia, nici humorul, nici căldura doctorului Nicorescu. N-are nici limpezimea şi sensibilitatea tânărului doctor Dinu Sever. Dacă l-ar fi avut medic de salon pe Dinu Sever s-ar fi enervat mai puţin în fiecare zi. Nenorocul lui a fost să fie repartizat la doctoriţa Lidia Grecea. În sfârşit, degeaba o ponegreşte, azi a renunţat la acea colicistografie care îl înspăimântase pe el (prea multe radiografii, prea multă iradiere, prea mult barium, prea

multe clisme, prea multe răsuceli, prea multe crispate aşteptări de rezultate cumplite, până acum!), renunţase ca să nu-l mai enerveze, ca să nu-l mai arunce într-o stare de încordare. De fapt, e o femeie înţelegătoare. Vinovatul e el.

Ziua trece molcom, ţigara din cursul dimineţii se sfârşeşte prea repede, la masă bolnava cu ochii ca nişte

bile şi-i rostogoleşte cât poate în faţa lui. Supa de zarzavat n-are sare – mare noutate! Parcă ar fi avut vreodată! — prazul cu carne n-are sare, compotul de mere n-are zahăr sau n^are destul zahăr. Slavă Domnului, s-a sfârşit şi masa asta. Are cafea neagră şi portocale în odaie. A păstrat cafeaua până acum, ca să aibă mereu o bucurie în faţa lui. Anton încearcă să aţâpească. Nu izbuteşte, îşi pune blocul pe, genunchi şi se gândeşte la poezia cu care avea intenţia astă noapte să înceapă. I-a revenit toată în memorie. Se gândeşte şi-i e bine. Spitalul s-a depărtat în timp, în spaţiu de el. Nu mai e în spital. Din când în când aude vag respiraţâa lui Vrânceanu, când precipitată, când adâncă şi foarte rară ca un oftat, dar nu ia aminte. Aude, nu înregistrează.

La ora cinci vine contravizita. Ce bucurie! E medicul Dinu Sever. Intră pe uşă o fărâmă de primăvară. Doctorul Sever începe cu ultimul bolnav din fundul odăii, cu Vasilică, se bucură că-l vede citind dar îl roagă să mai facă şi pauze. Trece la Anton, deschide ochii mari către blocul de pe genunchii lui, îi ia pulsul. Anton ştie ce va urma. După ce-l va cerceta puţin pe Vrânceanu, îi va face lui un semn să iasă pe culoar ceva mai târziu după ce-şi va sfârşi contravizita. A doua ţigară a zilei o va fuma în capul scărilor cu doctorul ăsta atât de tânăr, de proaspăt, de măsurat în sfaturi şi ferm fără duritate.

Dar uite că nu se întâmplă aşa. Doctorul Sever măsoară tensiunea lui Vrânceanu, îi ascultă inima, cere surorii care-l întovărăşeşte să aducă numaidecât în odaie aparatul portativ pentru o electrocardiogramă şi se aşază pe marginea patului lui Anton, încruntat, privind spre Vrânceanu, absorbit.

După ce aparatul e adus şi electrocardiograma făcută, doctorul Sever se uită la lunga fâşie cu semne neînţelese pentru profani şi spune scurt surorii:

— Brancarda… La camera de reanimare.

Sora aleargă după brancardieri. Vrânceanu respiră greu, se uită în tavan, se pare că n-a înţeles nimic, deşi face un gest de om lucid: strecoară greu mâna sub pernă, scoate cartea cu scoarţe negre şi şi-o bagă sub pijama, la piept. Apoi mai vrea ceva, evident că vrea ceva, se uită

către doctor, se uită către Anton, ar cere ceva şi nu ştie căruia dintre ei să i-o ceară.

Doctorul se ridică şi se duce la fereastră, se uită spre terasă, cu spatele către odaie, ca să-i dea lui Vrânceanu libertatea de a vorbi cu Anton Mureşeanu, dacă de el se sfieşte. Anton se apleacă adine peste faţa lui Vrânceanu.

— Cordonul halatului… şopteşte abia auzit Vrânceanu. Leagă-mă strâns la brâu… peste pijama…

Anton a înţeles. Vrânceanu se teme să nu-i cadă Biblia din sân. Îl leagă strâns. Dacă asta îl poate linişti cât de cât!

— Să-i telefonez doamnei Natalia? Ce număr aveţi? Poate vrei… poate că… s-ar ruga şi ea… nu mai ştie Anton cum să iasă din încurcătură. Era să spună; „Poate i s-ar da voie să vină să te vadă“, şi a dres-o cu „s-ar ruga şi ea“.

— N-avem telefon. Nu-i nevoie. Se roagă mereu.

Brancardierii intră în odaie. Îl ridică uşurel din pat pe Vrânceanu. Doctorul Sever supraveghează mişcările lor prudente.

— Rămâneţi cu bine! spune Vrânceanu.

— Dar ce-ţi închipui? strigă prosteşte Anton. Mâine sau poimâine ai să te întorci tot aici, în patul dumitale!

Vrânceanu zâmbeşte trist şi încearcă să-l aprobe clipind rar.

Vasilică nu spune nimic. Se uită lung după brancardierii care ies din odaie, apoi îşi cufundă privirea în cartea lui. Doctorul Sever se întoarce către Anton Mureşeanu:

— Eu voi avea treabă multă azi, poate şi toată noaptea. Nu mă aştepta, fumează singur. Du-te chiar acum să fumezi, are să-ţi facă bine. Citeşte versuri, şi astea fac bine. Chiar unui medic! încearcă el să râdă. Dacă voi mai putea, voi mai trece să te văd.

Anton se duce să fumeze a doua ţigară a zilei în capul scărilor. E acolo un bolnav mustăcios, cu pieptul bombat, cu

ochi crunţi. Îl întâlneşte des. Nu-şi vorbesc. Mustăciosul e plin de el. O fi cineva foarte important în oraşul lui. Lui Anton nu-i prieşte ţigara. E prea scurtă, n-are gust. Îl scutură frigul. Intră pe culoar şi cum nu-i nimeni la telefon, încearcă numărul lui Mircea. Nu răspunde nimeni. Bun! Nu mai e altceva de făcut decât de intrat în pat. De altfel, Vasilică e singur. Nu pare el un băiat sensibil, nu pare lesne de emoţionat sau de pus pe gânduri, dar poţi

şti atât de sigur ce e în sufletul unui adolescent? La vârsta lui se poate schimba de la o zi la alta, acum doar devine om, devine un om tânăr dintr-un flăcăiaş neformat. Sandu, băiatul lui Mircea, era la vârsta lui Vasilică asemeni unei coarde de vioară prea întinse. Liza, maică-sa, murise. Anton nu ştia de cine să aibă mai multă grijă, de Mircea sau de Sandu. Mircea era veşnic la cimitir. Anton îl lua la el, îl lua cu el pe Sandu, îl ducea la expoziţii, în atelierele pictorilor cu care era prieten, îl învăţa să deseneze, îl purta prin parcuri. Sandu nu moştenise ochii albaştri ai lui Mircea, avea ochi căprui ca maică-sa, puţin mai aurii decât ai ei, dar ochii ăştia îl întrebau parcă mereu: „De ce?“ pe Anton. Nu scotea un cuvânt, nu-şi descosea nici tatăl, nici unchiul cu îndoielile care sigur că se zbăteau în el. Nici nu pomenea numele maică-sii. Dar ochii lui întrebau mereu: „De ce?“ Odată, fără să vrea să-i răscolească hârtiile din masa de scris, căutând numai o foaie de sugativă de care avea nevoie. Anton găsise în sertarul lui Sandu câteva schiţe pentru un cavou, pentru cavoul maică-sii probabil. Altfel, nu era tăcut ca acest Vasilică ai cărui ochi opaci păreau că nu prind imagini şi nu reflectă gânduri. Nu, Sandu vorbea, îl preocupau zeci de lucruri, probleme de artă şi de viaţă, probleme sociale şi sentimentale chiar. Se îndrăgostea, îi trecea, dar ani de zile ochii lui rămăseseră trişti şi întrebători. Apoi urmase arhitectura, acum construia Case Culturale şi Teatre în provincie, luase un premiu pentru o fântână de marmoră în centrul unei localităţi turistice, făcuse călătorii în străinătate, era un om întreg, plin de vervă şi de putere de muncă. Anton avusese impresia că pierde ceva odată cu desăvârşirea personalităţii lui Sandu, că pierde dreptul de a răsfăţa, de a ocroti, de a creşte ca un grădinar o floare rară. Pierduse el. Sandu nu pierduse nimic. Sandu

câştigase tot ce-şi visase, tot ce visase Mircea şi Anton pentru el.

Acum băiatul ăsta care nu era în niciun chip al lui, prin niciun fel de înrudire de gânduri, prin niciun fel de rezonanţe comune, zăcea acolo, în patul din fund, singur, cu algebra sau el ştie ce soi de carte savantă pe piept. Se uita în gol. Nu era trist, nu era gânditor. Ochii lui nu întrebau nimic. La zgomotul uşii întoarse capul.

69

Îl văzu pe Anton, luă cartea în mână şi începu să citească. Anton ar fi vrut să-l audă întrebând: „Unde l-au dus pe nenea Vrânceanu? Are să moară?“ Nu pentru că întrebarea asta i-ar fi făcut bine lui Vasilică, dar pentru că ar fi fost o dovadă că se petrece în el ceva, că tresare în el ceva. Vasilică însă nu întrebă nimic.

— Vasilică, vrei o portocală?

— Nu, mulţumesc.

— De ce nu vrei?

— E acră şi udă.

Un răspuns bun, cuprinzător, precis. O portocală p. Oate fi acră şi neapărat umedă. Anton se gândi că ar trebui să recunoască inteligenţa flăcăului.

Se putea gândi de acum la desenul la care începuse a-i încolţi în minte de dimineaţă? Cu neputinţă. Vrânceanu se aşezase parcă de-a curmezişul tuturor gândurilor. Şi pe urmă îi venise o idee supărătoare, obsedantă; acum, la şaizeci de ani, putea el ilustra opera unui poet care avuşese poate altă tonalitate când era tânăr, iar la maturitate, apoi la bătrâneţe, fără să-şi modifice, fără să i se altereze personalitatea sau punctul de vedere asupra lumii şi a vieţii, schimbase totuşi ceva în gama lui de culori, de rezonanţe, de elanuri sau căderi? El, Anton Mureşeanu, putea ilustra la şaizeci de ani poezia lui Emil Botta de la toate vârstele poetului? Era cu putinţă? Avea să poată fi credincios fiecărei etape a evoluţiei lui? Greu de crezut, greu de sperat, când el însuşi era împietrit la o vârstă, la o fază de evoluţie pe care nu putea crede că o va depăşi sau de la care s-ar fi putut întoarce înapoi, oricât ar fi răscolit poezia. El n-avea să se mai împrospăteze, el. Anton Mureşeanu cel mult avea să se osifice sau să putrezească. Şi atunci de ce îi era frică de

moarte? Nu era aceasta de preferat sclerozării? Poate că, ştiu eu, poate că tocmai poezia lui Botta avea să-l scape de sclerozare. Această poezie prin care circulă seva naturii întregi şi muzica tuturor sensibilităţilor umane la un loc...

Sora EUa intră în odaie, aprinde lampa de la căpătâiul lui fără să-l întrebe dacă vrea sau nu lumină, îi ia paharul de pe masă, îl umple cu apă la baie şi-i întinde o cutiuţă.

— Aveţi un ceasornic mi se pare. Luaţi câte un bulin din zece în zece minute.

— De ce? Ce e asta?

— Medicamentul pentru colicistografia de mâine.

— Cum; colicistografie? Doctoriţa Grecea mi-a spus că renunţă la ea.

— Aşa v-a spus? râde sora. Eu am găsit pe fişe „colicistografie" şi vă pregătesc pentru ea. Diseară nu mâncaţi nimic, o clismă seara, una dimineaţa, când vă cheamă la radiologie primiţi de la oficiu două ouă crude...

— Nu fac nimic, nu înghit niciun bulin, vă arunc irigatorul pe fereastră dacă mai veniţi... dacă mai îndrăzniţi... Acasă! Vreau acasă!

— Domnule Mureşeanu, vă rog! Nu vă enervaţi degeaba! Ştiţi bine că n-aveţi voie.

— Dar să fiu întors pe dos şi pe faţă ca un ciorap am voie?

— Pentru binele dumneavoastră. Luaţi, vă rog, o linguriţă de bromură! Una mică! Vă rog eu! Toată povestea asta tristă cu domnul Vrânceanu v-a tulburat.

— A murit?

— Încă nu.

— Nu iau nicio bromură, nu iau nicio pastilă, nu fac nicio colicistografie. Am un infarct? îmi ajunge!

Sora Ella iese din odaie cu multă demnitate. A lăsat cutia cu pastile pe masa de noapte, pentru orice eventualitate.

Anton simte că plezneşte de furie. Să-l mintă ca pe un copil cretin! De ce? Femeie tânără, care aruncă vorbele în vânt, care nu ştie ce e consecvenţa şi mai ales ce se poate petrece într-un bolnav. Într-un bolnav de inimă! O ţigară, acum are nevoie neapărat de o ţigară. Va fi a treia a zilei, cea care trebuie să vină după cină, dar e cu neputinţă să aştepte cina. O doctoriţă

care îşi închipuie că te cruţă! Te cruţă jumătate de zi, ca să-ţi otrăvească a doua jumătate, noaptea şi întreaga zi următoare. Pentru că după o asemenea radiografie nu mai eşti om. Uite, vezi, când ştii sigur că inima îţi stă într-un peş, trebuie să mai afli şi ce-ţi face ficatul!

Afară, pe bancă, în capul scărilor, nu e nimeni. Anton fumează singur, fumează cu furie, dârdâie de frig, înjură în mintea lui şi trage fumul adânc, până în adâncul plă-

mânilor, dacă ar putea până în adincul inimii. De undeva, de jos, de la etajul II urcă un pas uşor. E doctorul Dinu Sever. Se aşază lângă el. Zâmbeşte cu faţa lui tânără, curată. Nu zâmbeşte profesional, zâmbeşte omeneşte, ca un prieten.

— Te-am căutat şi în odaia dumitale. Am fost pe urmă la sala de reanimare. Trebuie să mă întorc acolo, dar am bănuit că eşti aici. Spune-mi, de ce te-ai supărat atât de tare?

Aha! a aflat că refuz pilulele, restul, colicistografia. M-a şi reclamat sora.

— Pentru că îmi dau seama că nu e nevoie de toate astea, că se fac în chip mecanic, ca îndeplinirea planului la o fabrică de cuie.

— Greşeşti! Trebuie să cunoaştem exact bolnavul. Altfel nu-l putem ajuta.

— Dacă eram pacientul dumitale, îmi recomandai colicistografia asta?

— Fără îndoială.

— Bine. Te cred. Dar de ce m-a minţit? De ce plecând a spus, cu un zâmbet vrednic de Cleopatra, că renunţă la investigaţia de mâine?

— Ca să te liniştească.

— Până la ora cinci după masă? Fata asta e... e... e... iartă-mă... mi-e ruşine că vorbesc aşa de un medic, dar nu mă pot stăpâni. E lipsă de respect să păcăleşti un om bătrân ca mine cu asemenea tertipuri care ies la iveală după câteva ore.

— Fiecare medic are metoda lui. Pentru ea, a obţine câteva ore de linişte, cum spuneţi, e totuşi un câştig. Vă rog să vă duceţi în odaie, să luaţi pilulele, să acceptaţi tot ce v-a fost recomandat. Vă rog mult! N-o facem dintr-o curiozitate fără rost, credeţi-mă.

— Vrânceanu a murit?

— Nu. Cred că mai are câteva ore, afară de neprevăzut. Nu vă mai gândiţi la el.

— Ah! A uitat! am uitat eu!

— Ce?

— Luminările lăsate de nevasta lui. Sunt în sertar... E... oprit?

— Nu e oprit, nu e recomandat. Am să trimit sora de la camera de reanimare să le ia. Aşa, mai discret. Noroc că nu mai e niciun bolnav azi în camera aceea. El e lucid şi poate că au să-i facă plăcere. Înţelegi ce vreau să spun, e ridicol, dar poate că va avea o mulţumire.

— Eşti credincios, doctore?

— Nu, domnule Mureşeanu. Eu cred în ştiinţă, în medicină... în Pasteur, în Fleming...

— „în Michelangelo, Velăzquez şi Rembrandt... şi în aceste mâini...“ cum spune un erou al lui Bernard Shaw. Mă duc să-mi iau pastilele.

— Noapte bună. Trimit sora după lumînări, chiar dacă ar fi să mă compromit în ochii ei. Nu e vorba de orizontul meu spiritual, ci de al bietului muribund.

Anton încearcă să se poarte cât mai normal în restul serii. Fiecare bulin lunguieţ e ca o ghiulea mică, lucioasă, care se duce anevoie pe gâtlej. Patul lui Vrânceanu e teribil de gol. Vasilică nu-şi ia ochii de pe carte. Ora cinei n-a trecut încă, n-are rost să-l caute pe Mircea la telefon nu poate fi încă acasă. Lui nu i se dă de mâncare, i s-a dat la cinci un iaurt. Pe culoar se târşesc paşi de bolnavi şi bocănesc paşi de infirmiere. Uneori bulinele astea fac greaţă. Anton o aşteaptă, dar se pare că a scăpat de încercarea asta. În sfârşit vorbeşte la telefon cu Mircea. Nu vrea să-i mărturisească nici enervarea lui, nici tristeţea pricinuită de agonia lui Vrânceanu.

— Ce e cu tine? Ai ceva. Simt eu. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, Mircea, absolut nimic.

— Iar un examen radiologie?

— Eşti ghicitor?

— Trece şi asta. Alte gânduri mai frumoase nu găseşti, ca să uiţi radiografia de mâine?

— Ba da. Auzi; „Noaptea se umflă / Clopoţeii-şi scutură, / Şi

uite cum flutură / Argintiul penaj!“

— E frumoasă, dar e lugubru. Ce e asta?

— Un vers de Emil Botta.

— Şi ce legătură are cu ce vorbeam adineauri?

— Am să-l ilustrez pe Botta.

— Bravo, Antoane! Asta e o veste grozavă. Nu puteai să mi-o spui de la început?

73

— Dar asta după colicistografie, rectoscopie, urogra- fie şi încă vreo două, ce-or mai găsi de făcut. Unele se mai pot şi repeta, ştii? Başca electrocardiogramele. Astea sunt uşoare, o distracţie.

— Du-te şi te culcă. Ai o idee minunată, pesemne un elan lăuntric ţi-a dat-o, şi stai să mai înşiri prostii. Eşti un băiat rău!

— Un bătrân foarte rău. Noapte bună, dragule.

— Noapte bună!

Acum ar fi momentul celei de a treia ţigări. Acum, înainte de culcare. Dar a fumat-o de mult, când îşi ieşise din fire. Să se ducă cel puţin în capul scărilor, să-şi închipuie că va fuma. Să aspire cel puţin fumul celorlalţi. Pe banchetă nu e nimeni. Chiar dacă ar vrea să-şi calce cuvântul, nu are nicio ţigară în buzunar. Are numai chibrituri. Ce-ar fi să aprindă chiştocul ăsta aruncat pe marginea scrumierei? De cine ştie ce fel de gură a fost scuipat acolo. E o tentaţie oribilă, murdară. Întinde mâna, o trage înapoi, o bagă în buzunar. Sunt slab, sunt slab, se gândeşte, sunt dezgustător, sunt vicios. Mă port în spitalul ăsta de parcă aş fi prins şi torturat de Inchiziţie. E un foarte bun spital. Ce mai vreau? Ar fi mai bine să mă neglijeze, să mă uite în patul meu, să mă trimeată acasă încă nevindecat? Ar fi fost mai bine să nu fi dat boala peste mine. Sau să mă fi secerat deodată. Şi Mircea? Cât ar fi suferit Mircea nu mă gândesc? Chiar şi Sandu. Şi Sandu mă iubeşte. Şi n-aş fi ilustrat niciodată poeziile lui Botta. Eh, le-ar fi ilustrat cândva altul, poate mai bine decât o voi face eu, dacă mai am timp! Deşi, vorba lui Hamlet la mormântul Ofeliei „Patruzeci de mii de fraţi n-ar fi putut-o iubi cât mine“. Cine îi iubeşte poezia atât cât o iubesc eu? Mulţi, de unde să-i cunosc? Chiştocul ăsta de pe marginea scrumierei mă obsedează. Să-l cufund în apa murdară din fundul ei, ca să nu mai poată fi vorba de a-l culege sau nu. Vine cineva de pe

culoar, deschide larg uşa din spatele meu. E medicul şef Nicorescu. Se aşază pe bancă lângă mine.

— Eşti tot aici, domnule doctor?

— Nu tot, ci iar. Am fost puţin acasă, m-am întors. Avem o noapte grea.

— Vrânceanu?

— Şi el, şi alţii. Câteva cazuri urâte. Dinu Sever e excelent, dar mi-e milă de el să-l las singur. În noaptea asta sunt prea mulţi… Fumezi?

Doctorul Nicorescu scoate o tabacheră din buzunar, bagă tacticos în gură o ţigară lungă, îi întinde tabachera lui Anton.

— Mulţumesc. Nu pot. Am fumat azi trei.

— Şi nu mai ai chef?

— Oh, doamne! Doctore, nu-ţi bate joc de mine. Aş fuma un acoperiş întreg de paie dacă aş avea o colibă aproape. N-aveţi un medicament care să te facă să uiţi? Să uiţi ce înseamnă o ţigară!

— Poftim, ia şi nu mai socoti ce şi câte. Nu totdeauna, în seara asta. Ai avut o după masă grea.

Şi el ştie că s-a purtat urât. În spitalul ăsta merge vorba din om în om, ca jocul „telefonul” când eram copii. Ar putea să-l întrebe dacă e adevărat că trebuie să amine călătoria? Să nu-l întrebe încă. Nicorescu începe deodată să râdă.

— Mi-aduc aminte, cândva la Tănase, la Cărăbuş adică, se cânta un cuplet „Iar mi-e bine, iar mă-nbăt“. Sau poate nu era la Cărăbuş, o fi fost poate un cântec lăutăresc. Aşa şi dumneata, ţi-a înflorit faţa de când tragi din ţigara asta. Da, stai, uitasem, o doamnă. Silvia Bilciurescu sau Bildi- rescu, n-am înţeles bine, s-a interesat amănunţit şi călduros de dumneata la telefon şi m-a rugat să-ţi transmit urări de sănătate.

— Fosta mea soţie. N-a avut curajul să-i telefoneze fratelui meu.

— Oh, pardon! Am făcut o gafă? Poate că nu trebuia să-ţi spun.

— Nu, nu-i nimic. Suntem definitiv divorţaţi, nu poate moşteni nimic după moartea mea. Iar desenele mele cele care au rămas la ea nu şi-au mărit preţul, pentru că eu sunt încă în viaţă. Poate că mai târziu… să aştepte.

— Îmi pare rău că am stârnit poate o amintire dureroasă.

— Deloc. O amintire urâtă. Şi e at; t de îngropată amintirea asta, încât nu poate fi trezită de rămic.

— Hai, du-te de te culcă. Să n-o visezi pe coana Silvia, !

75

— Aici n-am coşmare. Somniferele voastre nu dau niciun fel de vise. Mă gândesc la dumneata, când ai să ajungi acasă.

Doctorul Nicorescu îşi scutură bărbuţa roşcovană;

— „Astăzi, mâine sau poimâine, Tudoriţă nene...” cântă el încet şi râde uşor.

în odaie e frig. Anton se uită fără să vrea la patul lui Vrânceanu, se uită mereu, întoarce mereu capul să se uite. Vasilică doarme. Pe el nu-l supără lampa de căpătâi a lui Anton. O poate aprinde. Frunzăreşte o carte, alta. Silvia! S-a interesat de el. La Veneţia nu alerga decât după mărgele şi mătăsuri. A fost singura lor călătorie. De atunci, de la Veneţia, ştia că odată veniţi în ţară va divorţa. Să alerge cu alţii după mărgele şi mătăsuri. Şi probabil că asta şi face de douăzeci de ani încoace dacă mai are cu cine. Veneţia! Poate că n-are s-o mai vadă niciodată. Vezi, asta e ceea ce e mai rău pe lume. Tu să mai trăieşti. Veneţia să existe mereu, acolo, cu canalele, şi cerul, şi palatele şi clopotele, cu miile ei de culori, cu mireasma ei de apă, de fruct crud, de floare, cu Tintoretto la Scuola di San Rocco. Acolo şi tu aici, niciodată în viitor acolo o zi, măcar o zi.

Vasilică geme în somn. Poate că totuşi îl deranjează lumina. O stinge. La Veneţia, niciodată. Nici în seara asta n-a îndrăznit să-l întrebe pe doctorul Nicorescu. Nu vrea încă să afle adevărul. Pentru astfel de adevăruri e totdeauna timp. Dar ce te poate opri să te gândeşti la Veneţia până adormi, ce te poate opri să crezi, să te minţi, să te înşeli, să-ţi spui că o vei mai vedea? Nu ai atâta putere în tine să te minţi puţin, când minciuna face atât de bine?

A doua zi femeia de serviciu face curăţenie mai mult decât de obiceî. Scoate afară salteaua lui Vrânceanu, noroc că azi nu plouă şi terasa e uscată, bate pernele. Lenjeresele aduc albituri curate, cearceafuri, prosoape de baie. Şi în sfârşit, sora Ella vine sprijinind de braţ un bolnav, un bărbat dolofan, încă tânăr, care se ţine bine pe picioare şi se uită cu multă curiozitate în jurul lui, aproape cu veselie, de parcă i s-ar repartiza un pat într-o vilă la

Tuşnad pentru concediu.

76

— Vă salut! spune el cu glas sonor. Profesor de geografie Panait Dragomir.

Se apropie de fiecare pat şi întinde mina. Vasilică a îngheţat, e vorba de un profesor! Anton n-are multă vreme să-l cerceteze pe noul venit. De dimineaţă e chinuit cu colicistografia lui, se duce, vine de la sala de radiologie, bila nu vrea să reacţioneze nici la medicamentele înghiţite ieri, nici la gălbenuşurile înghiţite azi.

— Vedeţi! spune cu o mare satisfacţie doctoriţa Lidia Grecea. Vedeţi că era nevoie de examenul ăsta? Aveţi o bilă leneşă, trebuie tratată.

— S-o tratăm, s-o tratăm! răspunde acru Anton. S-o tratăm cu tot ce se poate mai bun, mai amar, mai acru, mai răscolitor, mai accelerant. S-o trezim din somn, s-o punem la lucru. Să avem cel puţin şi o bilă vrednică, dacă avem o inimă care a plesnit de hărnicie.

— Infarctul e altceva decât o plesnitură, spune profesoral doctoriţa Grecea. Dimpotrivă, e o...

— Iertaţi-mă, trebuie să mă duc să mă examineze iar la raze. E ora. Poate că bila s-a urnit.

De ce n-o poate suferi pe femeia asta frumoasă? Totdeauna i-au plăcut femeile frumoase, cele urâte, oricât ar fi fost de inteligente sau cultivate, nu erau femei pentru el, erau camarazi în cel mai bun caz. Dar asta e şi doctă, e şi inteligentă, e şi frumoasă şi bine ar fi să fie toate astea la alt salon, pentru alţi bolnavi. L-a minţit ieri. Nici nu i-o reproşează azi. Nu merită, n-o va învăţa doar să nu mai mintă „consolator” şi altădată, principiile ei sunt de piatră.

Abia după masă, după ce a dormit sleit de oboseală. Anton are vreme să stea puţin de vorbă cu noul bolnav. Oh, are ceva cu totul de neînţeles. Aşa, rotofei cum e, rumen la faţă, puternic, de vreo lună încoace varsă sânge. Întâi i-au fost bănuiţi plămânii, apoi, după ce s-a văzut că sunt întregi, a început să se presupună un ulcer. Dar nici pe acela nu l-au găsit încă nici în stomac, nici în duoden. Se crede acum că ar putea avea unele ulceraţii pe esofag. Anemie berechet, adică pardon, lipsă de globule roşii cât vrei, dar forţa, buna dispoziţie nu l-au părăsit.

Dacă e roşu la faţă, asta e altceva. E tot o boală, se cheamă cuperoză, adică i-a plesnit o reţea întreagă de vinişoare

subţiri şi reţeaua asta se întinde mereu pe faţă, pe gât, pe tâmple. Asta să fie toată paguba. Să se descopere de ce scuipă sânge, să-l vindece şi să nu piardă vacanţa. Vara se duce totdeauna acasă, la Breaza, la părinţi. Se duce cu nevasta. Ar fi păcat să zacă şi la vară aici. Panait Drago- mir a spus dintr-o suflare tot ce se poate spune despre el. Acuma vrea să ştie şi ce e cu Anton Mureşeanu, că doar amândoi au să-şi mănânce urâtul în odaia asta cine ştie cât. Vasilică nu-l interesează, se vede bine că e un elev, de elevi e sătul. Mureşeanu e desenator? Ce interesant! N-a cunoscut niciodată niciun pictor, de fapt niciun artist, nici măcar un actor. Muzeul cel mare şi pe cel nou, – adică galeriile particulare reunite din Bucureşti le ştie pe dinafară. Cumpără uneori şi câte un album de pictură când se ivesc la librărie. Nevasta se cam supără, zice că le lipsesc altele mai importante în casă, chiar în garderobă, dar îl iartă. Şi mai are o pasiune: prospecte turistice de oraşe străine, de ţări îndepărtate. Astea le capătă de la prieteni care fac câte o excursie, de la prietenii prietenilor. Le colecţionează, colecţionează şi cărţi poştale venite de departe, ilustrate grozave care reprezintă gheizere, turnuri cu creneluri, pieţe exotice, în sfârşit orice îi e necunoscut. Seara le frunzăreşte, le priveşte şi noaptea visează că se plimbă cu vaporul, că e înconjurat de negri între nişte colibe de lut, că stă pe malul Vezuviului şi pământul tremură sub el.

— N-ai ieşit niciodată din ţară?

— Nu, dar dumneata?

— Eu da. De… de mai multe ori.

Ochii lui Panait Dragomir se aprind, se întoarce greoi în aşternut către el, se întoarce cu tot corpul deodată, ca un sac, îl priveşte cu lăcomie, cu admiraţie, cu râvnă.

— Aveţi prospecte? Aveţi ilustrate?

— Am. Am şi amintiri clare.

— Îmi povestiţi?

— Cu plăcere.

Dragomir îşi ghemuieşte perna sub cot, gâfâie, îl soarbe din ochi.

— Daţi-i drumul!
— Chiar acum? râde Anton.
78

— Dacă nu vă e somn. Vedeţi, eu pot vorbi elevilor despre Zambia, despre Tanzania, despre Tokio şi Phenian, • ce să mai spun. Polonia, Austria, Portugalia îmi sunt familiare de parcă le-aş avea în buzunar, dar n-am fost până la Sofia, sau la Budapesta, sau la Leningrad. Afurisita de garderobă despre care vorbeşte nevasta că nu se completează încă, părinţii de la Breaza lângă care trebuie să stai vara. Facem şi marmeladă pentru iarnă, că avem livadă. Ce să vă mai spun? Noroc că am văzut Constanţa şi Oradea Mare, că am fost la Bicaz, altfel mi-ar fi ruşine că trăiesc în ţara asta. Hai, povestiţi, povestiţi!

Anton începe să povestească. Vasâlică aprinde lampa lui şi citeşte o carte de algebră. Dragomir soarbe cuvintele lui Anton.

— Orăşelul se cheamă Rotingdean. E aşezat sus, pe coastă. Ai impresia că acolo faleza a fost tăiată cu un cuţit uriaş, într-un material tare, dur, a fost tăiată cu precizie de o mână care n-a tremurat. E foarte sus faleza asta şi marea foarte jos, albastră-vânătă. Ceea ce numim noi plaje ar fi acolo un miracol. Ţărmul lor e pietros, intrarea în apă semănată cu stânci, cabânele sunt înfipte adânc; în mal să nu le ia vântul. Ca să ajungi sus, urci trepte anevoioase, multe, dar fireşte bine cioplite, trepte ca de catedrală, că doar ne aflăm în Anglia. Orăşelul? Are istrăzi înguste cu case din secolele XIV şi XV dacă nu mă înşel. Case cu bârne aparente în zidurile lor exterioare, cu etajul de sus pornit puţin către inima drumului. E şi o piaţă acolo. O piaţă! ştiu eu cum să-i spun? Un imens careu cu gazon. De o parte, se află o casă în care a lucrat cândva Rudyard Kipling cred, de alta o biserică veche, poate puţin stil Renaştere, n-aş vrea, să greşesc, Sfânta Margareta. Câţiva pomi. Nu trece niciodată niciun vehicul pe străzile ei laterale. Vreau să spun că în ceasurile în care am stat eu acolo, pe o bancă, n-a trecut niciunul. Pentru mine asta înseamnă „niciodată*’. Rotingdeanul meu a rămas veşnic tăcut, liniştit, acolo, în piaţa aceea, cub de linişte sub cer albastru. Pe alte străzi, pe alte pieţe o fi fost şi zgomot, şi circulaţie, şi clădiri moderne. Nu era doar un oraş mort. Şi iar m-am întors la faleză, iar am privit marea de sus ca într-o prăpastie, ca într-o
79

fântână, dar o fântână fără limite, numai cu adâncimea unei fântâni.

— Şi... şi cum de ai ajuns acolo?

— De la Brighton. Venisem pentru zece zile de la Londra. La mare, la Brighton, să mă odihnesc. O dihanie de oraş comercial, enorm, un fel de a doua Londră, dar pentru că e aşezat pe malul mării, pentru ei se cheamă oraş de odihnă mai mult decât pentru noi Constanţa. Ştii cum sunt englezii? Dacă ici poate fi Banca sau ma^zinul în care lucrează şi colo, la un pas, cabina închiriată cu anul pe malul mării, totul e *„comfortable“.* Pentru mine de neuitat e însă Rotingdeanul.

— Ce fericit eşti!

— Ce fericit aş putea fi.

— Şi de ce nu eşti?

— Asta e altceva. E o chestiune de viitor.

— Ce viitor, domnule, când ai văzut ce-ai văzut!

Adică ce mai vrei om bătrân când ai văzut atât?

Pesemne că aşa o fi gândind orice om cu mintea întreagă. Numai el nu. El nu poate gândi aşa.

— Mergem la cină?

— Când ne întoarcem, povesteşti iar?

— Om vedea, răspunde acru Anton.

Auzi! „Când ai văzut atât“. Lasă şi pe alţii să vadă, cu alte cuvinte. Dar ce, vă împiedic eu? Vă trebuie garderobă? Făceţi-vo! Făceţi-vă şi marmeladă şi pe urmă duceţi-vă. Trebuie să ne ducem cu rândul? V-am luat eu locul?

După cină Panait Dragomir adoarme buştean, ziua de azi, schimbarea, analizele l-au sleit. Anton stinge lampa devreme şi se gândeşte la ţărmul acela înalt, de pe care marea se vede ca în fundul unei fântâni. Altfel decât la Capul Sunion, unde o vezi tot de sus, dar nu ca în fundul unei prăpăstii, ci ca pe o nesfârşită întindere care se pierde într-o brumă albăstruie din ce în ce mai deasă, o ceaţă şi adevărată şi visată parcă. Eşti la marginea uscatului, la capătul Aticei, la marginea uscatului dincolo de care nu mai e decât apă şi ceaţă, şi nicăieri pământ, numai cer şi apă şi ceaţa care le leagă. Capătul lumii. Sigur că pământul e o întindere, se sfârşeşte aici, cineva a scornit că e

rotund, dar la Capul Sunion se dovedeşte că e o presupunere falsă.

Unde ar pleca mâine, dacă ar putea pleca undeva? Pretutindeni, pretutindeni! Ah, viaţă, ce mult te iubesc, ticălosul de mine, şi viaţă înseamnă vagabondaj, înseamnă călătorie, înseamnă a îmbrăţişa întreaga lume pe rând, pentru că nu se poate deodată. La telefon Mircea i-a găsit iar glasul schimbat, plin de nemulţumire. Dacă natantolul ăsta de alături n-ar fi spus „ce viitor, domnule, când ai văzut atât!“, ce bine s-ar fi încheiat seara! N-ar fi fost obligat să se gândească la bătrâneţe, la boala care e mai gravă când eşti bătrân, la absurditatea pretenţiei de a mai avea un viitor al tău, personal. I-a stricat bucuri^ drăguţului de Mircea, care îl aştepta pe Sandu pentru o zi-două. Sigur că Sandu n-are să poată veni să-l vadă miine. Trebuie să fie încărcat de treburi. Şi dacă vine Sandu, nu mai vine Mircea. O singură persoană în ziua de primire! Strict! Mai bine să se gândească la altceva. La Capul Sunion. La marea cea care se topeşte în cer sau cerul în mare...

A doua zi nici el, nici Dragomir nu pot scoate un cuvânt. Sunt culcaţi amândoi pe o parte, unul cu spatele la celălalt, fiecare a înghiţit un tub până în stomac şi trebuie să aştepte liniştiţi să se scurgă – naiba ştie ce să se scurgă – în nişte borcane aşezate lângă pat. Sora Ella vine din când în când să-i controleze, Dragomir e dus şi la radiografie aşa cu borcanul în mână, cu tubul în colţul gurii, să se vadă dacă celălalt capăt ajunge unde trebuie. Când se întoarce se răstoarnă în pat ca un sac, cum ştie el, şi geme.

— Nu de durere, izbuteşte el să îngaime, de scârbă

După masă bolnavii se îngrămădesc iar pe culoar, e zi de primire. Solveig îşi aşteaptă şi ea tatăl. Anton se întoarce în pat, i s-au răsucit şi maţele pe dos din pricina tubajului şi n-are curajul să dea ochi cu pictorul Mun- teanu, pe care atât de mult ar vrea să-l îmbrăţişeze. N-are curaj! Mircea are să-l nimerească doar şi în odaie.

întâi vine nevasta lui Dragomir, o făptură înaltă, suplă, gravă. E îmbrăcată sobru, bine, ca o femeie care are grija garderobei. Stă de vorbă cu bărbatul ei cel rotofei, i-a adus portocale, dar nu-i sigură că-i vor face bine.

La Vasilică nu vine nimeni. Nici el nu aşteaptă, ştie doar că n-are cine veni. Mircea întârzie. Asta se întâmplă pentru prima oară.

Şi uite că uşa se deschide şi intră Sandu. Halatul alb pe care i l-au dat la garderobă îi e scurt, nu-i cuprinde nici spatele (şi Anton e iar mândru de statura lui Sandu, de înălţimea, de umerii lui largi, de şoldurile lui înguste), ochii aurii îi strălucesc, gura frumoasă îşi arată dinţii albi, faţa lui brună, îngustă, e poleâtă parcă de soarele sudului în iarna asta care nu se mai sfârşeşte. Are mâinile pline: pachete mici cu sandvice evident făcute de lăbuţele bune ale lui Mircea, cărţi, un teanc de cărţi. Se apleacă peste Anton, îl sărută pe obraji.

— Ţi-am adus toate volumele lui Botta. Şi cele vechi, şi cele noi, opere complete sau aşa ceva. Tata a răscolit tot oraşul să le găsească. Unchiule Anton, nu arăţi rău deloc.

— Băiatul meu! spune Anton cu mândrie către ceilalţi bolnavi. Nu-i aşa. Sandule, că eşti şi al meu!

— Am doi taţi! râde Sandu. Jur!

Ochii lui aurii nu mai întreabă trist, slavă Domnului, nu mai întreabă de mult.

— Domnul profesor de geografie Dragomir, prezintă Anton. Doamna nu mă cunoaşte nici pe mine. Anton Mureşeanu mă cheamă.

— Scuzaţi-mă, strigă Dragomir, de bucurie că a venit Mar a, am uitat.

— Şi băiatul ăsta va fi un atomist, unul mare. Ne va aduce multă cinste.

— Eh, şopteşte Vasilică şi se înroşeşte tot. Să trec eu întâi bacalaureatul…

Sandu începe să povestească despre teatrul pe care îl clădeşte în acel oraş din provincie, despre coloanele şi bolţile, şi arcadele pe care are să le armonizeze între ele aşa ca edificiul ăsta, utilat modern înlăuntrul lui, să aibă o înfăţişare clasică, ceva între teatru şi templu, în sfârşit o formulă a lui, care a fost aprobată de autorităţi. Se înflăcărează, e fericit. Dragomir se opreşte din când în când din conversaţia cu nevasta şi ascultă. Vasilică, întors către fereastră, citeşte şi ia note. Anton e puţin dezamăgit.

Nimic pe lume nu-l interesează pe băiatul ăsta? Nici măcar viitorul teatru al lui Sandu! Păcat de el. Nu e un adolescent, e o piatră în care poate că se petrece uneori ceva, dar un singur lucru, un singur proces, o singură înţelegere în scăfârlia lui mică, aproape rasă.

Când sora pofteşte oaspeţii să plece, pentru Anton e prea repede. Dar cât a fost de bine, cât a fost de frumos!

Seara, la telefon, nu mai sfârşeşte lăudându-l pe Sandu lui Mircea. Dar vezi că de miercuri până duminică sunt atâtea zile, atâtea zile! Nimeni nu ştie mai bine măsura unei săptămâni decât un bolnav din spital. Poate doar un puşcăriaş. Şi Mircea va veni abia duminică. Abia duminică!

— Tot oraşul e aşezat în terase. Urci din ce în ce mai sus. Şi sus de tot vezi terasele astea înverzite de portocali cu frunză lucioasă şi rod ca soarele roşcat în amurg, şi palmieri cu frunze aruncate spre cer ca nişte ciudate, enorme pene de păsări gigantice, şi smochinii plini de rod de culoarea mierii şi case de piatră albă-aurie – aşa e piatra lor din Azerbaidjean – şi jos de tot marea foarte albastră, niciodată, niciodată vânătă ca alte mări. Aşa e Caspica. Lângă mal ies din ea ţepii de arici ai sondelor submarine, dar dincolo de ei apa se întinde şi uneori parcă n-are suflu, nu se zbate, nu se încreţeşte. Stă ca o imensă oglindă a cerului sau poate cerul e oglinda mării, de asta e albastru acolo sus, imaculat.

Dragomir ghemuie şi mai tare perna sub cot, reazămă capul în palma ridicată, se suceşte tot dintr-o dată spre- Anton, gâfâie.

— Mi se pare că dumitale îţi place marea mai mult decât orice, tot despre ea povesteşti.

— Îmi place marea mai mult...? Nu mi-am dat seama. Nu. Îmi place tot. Îmi plac oraşele mari, îmi plac munţii „pădurile. Îmi place lumea.

— Ai vrea să mai trăieşti, hai? Ai vrea să mai trăieşti ca s-o mai vezi?

întrebarea e prea directă şi prea indiscretă. Ce naiba? Are o sută de ani şi e o minune că vrea să mai trăiască?’

— Să dea Dumnezeu să mai trăieşti şi s-o mai vezi!’

Dumneata ştii s-o vezi, nu ca ăia care se duc cu ONT-ul pe ici

pe colo, să vândă ciorapi şi să aducă flanele, sau invers, treaba lor. Să dea Dumnezeu să mai trăieşti!

Lui Anton îi pică şi bine, şi rău. Sună, ca o binecuvin- tare, dar are şi un substrat de îndoială. Lui Dragomir ăsta care poate că n-are patruzeci de ani, el. Anton, trebuia să-i pară un fel de Tata Noe la şaizeci ai lui. La Dumnezeu a rămas nădejdea de a mai trăi!

— Doctore, îl întreabă el a doua zi pe George Nico- rescu pe care îl prinde între două uşi, – ce bine că l-a prins aici, nu la vizita pe care o face cu doctoriţa Grecea – doctore, dumneata crezi că eu voi mai putea călători vreodată?

Doctorul Nicorescu îşi scarpină vesel bărbuţa roşcată:

— Vreodată sau peste două săptămâni?

— Peste trei luni, aşa cum aveam de gând, cum cerusem şi paşaport.

— Peste trei luni? Cu avionul?

— Nu ştiu, cu trenul, cu avionul, cum crezi dumneata.

— Eu te întreb numai ca să ştiu unde să te conduc cu flori; la gară sau la aeroport peste trei luni.

Lui Anton îi vine să-l sărute pe medic. E clar: poate pleca.

— Infarctul deci a fost uşor, nu m-aţi înşelat numai ca să mă liniştesc?

— Fii serios, eu sunt glumeţ, dar nu-mi plac orice fel de glume. O jucărie de infarct!

Anton ar dansa de bucurie. Intră în odaie, se aşază la masa mică din faţa paturilor, îşi ia blocul de desen şi schiţează o pădure. Are mister şi poezie pădurea asta. E pădurea lui Botta, fără îndoială. Schiţa lui e ca un păienjeniş de delicată, dar e clară. Pădurea are adâncime. Pădurea are farmec. Ah, ce fericire e să lucrezi. Se aude singur fluierând. Nu-şi dăduse seama. Imita o mierlă poate? Nu ştie. Se opreşte din fluierat, să nu-i deranjeze pe ceilalţi.

Dragomir se ridică din pat şi vine la masă să se uite la desenul lui. Fluieră şi el, dar de admiraţie.

— Grozav e! Cât ceri pe aşa ceva, nene? Să mă slăbească Mara cu articolele casnice şi garderoba, dacă mă fac bine, îţi dau pe el oricât.

— Nu e de vânzare, dragul meu. Vreau să fac o serie de

ilustraţii pentru un poet. Dumitale am să-ţi desenez eu altceva. Am să-ţi dăruiesc nişte desene.

— Pe cuvânt? Să-mi dăruieşti? Da de ce? Asta e doar munca dumitale.

— Aşa îmi place mie uneori, să şi dăruiesc cui mi-e drag.

— Şi eu ţi-s… vi-s drag? Dragomir cască gura şi ochii.

— Închipuieşte-ţi că da. Uite aşa, îmi cade mie cu tronc câte cineva, şi repede, în două-trei zile.

— Numai de nu ţi-ar trece!

— Îţi făgăduiesc că nu.

Dragomir vrea să mulţumească, dar duce repede mâna la gură. Caută sub noptieră, scuipă sânge, sânge mult. Anton îl ajută să se culce. Sună sora. Bucuria amândurora s-a retezat brusc.

Şi trec aşa zile pe rând, în care Anton desenează la masă şi fluieră încet, în care sunt toţi trei suciţi şi răsuciţi la radiologie, în care miercurea şi duminica vine Mircea care luminează odaia cu albastrul ochilor lui şi parcă toarnă miere în suflete cu glasul lui potolit, bun, mângâios, vine şi Mara Dragomir gravă şi discretă, şi pleacă lăsând în urma ei o undă uşoară de parfum bun. Seara Anton, rugat de Dragomir sau aşteptat numai, – şi aşteptarea asta o simte ca pe o chemare din patul vecin: „hai, spune!“ – începe să povestească.

— Nu se poate descrie culoarea acelor nopţi, pentru că nu seamănă cu alta cunoscută. Înainte de a se descoperi neonul, am fi putut spune vreunul dintre noi cum va arăta acea lumină artificială? Becul electric era auriu, aurie flacăra luminării, a lămpii cu gaz, a faclelor, roşie lumina jarului. Şi uite că deodată neonul e altfel şi nici acum n-am putea descrie exact culoarea luminii lui. Aşa sunt nopţile albe. Nici albastre, nici cenuşii, nici violacee, şi mai ales nu albe aşa cum li se spune. Sunt străvezii. Desluşeşti floarea, frunza şi pasărea din copac, desluşeşti trăsăturile iubitei dacă te plimbi cu ea la braţ, desluşeşti literele cărţii pe care ai vrea s-o citeşti pe o bancă. Şi

deodată, după miezul alb al nopţii, se ivesc zorile. Deodată explodează soarele din mare, şi e ora unu sau două noaptea.

— Unde, unde se petrece asta? Dumneata în ce ţară ai văzut nopţile albe?

— Eu şi la Leningrad, şi pe malul Balticei, dar acum mă gândeam la Helsinki.

— Şi soarele explodează din mare, spui? întreabă Dragomir şi se răsuceşte în pat greoi, se răsuceşte atât de tare încât un nasture de la pijama îi sare cât colo şi-l lasă cu pieptul gol.

— Ca un foc, ca o bilă de foc auriu-roşcată. Ţâşneşte, dragul meu, din adânc. Parcă ar fi aruncat în sus de o forţă din fundul mării. N-are răbdare să se ridice încet, ’ treptat, izbucneşte. Şi răsăritul ăsta e o sărbătoare.

— Dar zilele negre, sau scurte, nopţile lungi, cum arată? Le-ai văzut vreodată?

— Da, în Suedia. Lumina zilei se ivea târziu, către zece dimineaţa şi pierea devreme, pe la trei după masă. Nu mai aveai noţiunea zilei şi a nopţii. La opt seara, ţie, cetăţean din părţile noastre cu lumină binecuvântat drămuită, cu zi şi noapte puse în cumpănă aproape dreaptă, ţi se părea că ar fi trebuit să dormi de mult. Dar cum erau luminate oraşele? Şi ziua, în timpul acelei zile scurte de câteva ore, şi a nopţii aceleia nesfârşit de lungă, străzile erau înghii’landate de lumini, de becuri electrice. Asta se petrecea înaintea Crăciunului. Localurile, casele particulare erau luminate cu luminări. Trăiai într-o carte de poveşti. Pentru mine nimic nu era real, realitatea lor era basm. La răscruce de drumuri, dacă străbăteai cu maşina o şosea de la un oraş la altul, la răscruce de drumuri erau plantaţi brazi mari cu luminări aprinse. Acolo, între câmpii ninse, albe, pustii, sau între păduri de pini, ardeau în noapte sute de luminări electrice…

Anton se opreşte deodată din povestit. În odaie a răsunat, răsună încă ceva ciudat, un hohot de plâns, un hohot de copil care nu mai poate, pe care ceva îl doare cumplit, care nu mai ştie răbda. Anton se uită lung la Dragomir. Dragomir i-l arată cu degetul pe Vasilică. Bă- ietanul e culcat cu spatele la ei şi se zguduie de plâns.

86

Anton sare din aşternut mai repede decât îi e îngăduit, se aşază pe marginea patului lui Vasilică.

— Băiete! Băieţele! Puiule dragă! Ce ai! Ţi-e rău?

Vasilică e cutremurat de hohote, încearcă să le îngroape în pernă.

— Ce e cu tine? Să chem sora?

— Nu! Nu! Eu... eu... niciodată... nu mă operează, nu se poate. Am să mor. Eu niciodată n-am să văd... niciodată... nimic!

Doamne Dumnezeule! Copilul ăsta care părea de lemn, un buştean fără auz şi fără simţire, asculta în fiecare seară divagaţiile lui! Cine ar fi crezut? Uite cât rău i-a făcut, uite cum l-a răscolit!

— Vasilică, fiule! Crede-mă pe mine! Au să te opereze, ai să te vindeci. Ai să colinzi lumea întreagă!

Anton îl cuprinde cu un braţ peste umeri, îi pare că e vorba de Sandu când era încă adolescent, de Sandu al lui şi al lui Mircea, pe care uite cum l-a tulburat!

— Puiul tatii, dacă aş fi ştiut că îţi fac rău... Dacă aş fi ştiut că asculţi măcar...

— Ba nu, ba nu. Dar eu acolo... acolo n-am să ajung niciodată! Nicăieri!

— Nu vorbi prostii. Taci cu tata! Au să te vindece. De boala as: a cunosc numai eu câţiva vindecaţi.

Vasilică plânge mereu. Plânge tare, cu hohote mari, plânge întreg, cu tot trupul care se clatină. Instinctiv Anton face un lucru pe care îl făcea când maică-sa era în ultimele ei zile, tot aici, în spitalul ăsta. Se culcă în pat lângă Vasihcă, peste pătura care înveleşte adolescentul, se lungeşte lângă el şi-i ţine de cald cu toată căldura animală din el, şi încearcă să-i treacă ceva din puterea lui, din efbviile lui de om viu, din afecţiunea lui. Aşa se culca lângă maică-sa, o cuprindea în braţe, şi suferinţele fizice încetau câteva minute, şi gândurile negre aţipeau câteva minute. Vasilică parcă începe şi el să se potolească puln. Plânge mai încet. Nu mai tremură. Anton simte prin pătură cât de slab e copilul. Îl strânge şi mai tare lângă d. În odaie e frig, a coborât din pat numai în pijama, simte că începe să îngheţe, în schimb Vasilică se domoleşte, se destinde, suspină rar. Leacul a fost bun.

87
Ii

În sfârşit Vasilică aţipeşte şi Anton trece în patul lui, în care dârdâie până adoarme şi el. Dragomir n-a scos un cuvânt în tot acest tâmp. Pesemne că doarme de mult. Dragomir e profesor,

de asta nu se pricepe cum să se poarte cu un adolescent, mârâie în gândul lui Anton. N-a avut, nu are copii, el are elevi, e cu totul altceva.

A doua zi Vasilică e acelaşi băiat de lemn, fără expresie, fără interes pentru nimic. Citeşte, notează. La prânz, fără niciun cuvânt, îi întinde lui Anton un pumn de nuci. I le adusese maică-sa atunci, de mult, când venise să-l vadă. Anton nu l-a văzut niciodată mâncând nuci. Se vede că fuseseră păstrate ca lucru de preţ.

— Mircea dragă, te rog caută în biblioteca mea, am acolo două volume cu Veneţia. Adu-mi unul. Vreau să-l dăruiesc cuiva, spune el seara la telefon.

— Unui doctor?

— Nu, lasă, am să-ţi povestesc eu. Cred că pot face o plăcere cuiva.

— Şi te înduri tu să dai o Veneţie? Mă, n-o fi doctoriţei tale pe care spui că o deteşti şi de care ăi fi îndrăgostit?

— Ei? Doctoriţei? O Veneţie? Mircea, nu-ţi cunoşti fratele!

Desenele pentru versurile lui Botta se înmulţesc în bloc. De când ştie că peste trei luni va pleca în lumea largă. Anton lucrează cu patimă şi cu spor. Vasilică a primit albumul cu indiferenţa cu care a primit plăcinta cu praz a doamnei Vrânceanu, dar îl ţine veşnic pe genunchi şi se uită în el fix, ca alteori în cartea de geometrie, întoarce câte o pagină şi se uită la ea o zi întreagă. Seara, când Dragomir îl roagă pe Anton să povestească, Vasilică se întoarce şi el către Mureşeanu şi aşteaptă. Ţine pleoapele închise, dar se vede bine că nu doarme, că ascultă.

într-o dimineaţă, doctoriţa Grecea îl găseşte pe Anton desenând. L-a mai găsit şi altă dată. Azi însă are o părere nouă şi precisă.

— Câte ore lucrezi pe zi?

— Nu ştiu. Câte îmi vine, câte am chef.

— Eu nu pot fi de acord. Oricâtă plăcere ţi-ar face, asta reprezintă totuşi un efort. De asta a ieşit aşa electrocardiograma de ieri.

— Cum aşa?

— Staţionar. După o lună de internare, trebuia să se vadă o

oarecare ameliorare. Câte ţigări fumezi pe zi?

— Trei.

— Ţi le reduc la una.

— Bun. Şi ce să mai reduc? Lucrul, fumatul, şi mai ce? Să respir mai puţin ca să nu obosesc? Să nu mă mai gândesc la nimic în viitor, la o călătorie de pildă, ca să nu mă suprasolicit nervos?

— Care călătorie?

— Ah, adevărat. N-am vorbit cu dumneavoastră despre asta, ci cu doctorul Nicorescu. Vreau să plec în mai sau iunie în Franţa, Germanâa şi poate Olanda.

— Cu alte cuvinte, vrei să te sinucizi? Eu nu te pot opri.

— Aţi spus că e vorba de un infarct mic.

— Mic sau mare, cere acelaşi tratament de cruţare.

— Aşa, cruţându-mă chiar, pot face mâine sau diseară un infarct mare, nimic nu e exclus.

— Bineînţeles, zâmbeşte fermecător doctoriţa. Dar noi totuşi trebuie să încercăm a evita orice abuz. O călătorie e o nepermisă cheltuire de forţă fizică şi emoţională în cazul dumitale.

Toată dimineaţa Anton îl caută în secţie pe doctorul Nicorescu. Nu e de găsit. A intrat la un consult, e la alt salon, a coborât la neurologie unde are un bolnav de ficat, a urcat la etajul patru nu se ştie de ce. Nu e de găsit. Anton îşi dă seama că face o nerozie alergând aşa de colo colo, face un „abuz“ cum ar spune doctoriţa Grecea. Şi nu ştie dacă e vorba de nervii lui exasperaţi sau de un adevăr, dar simte în piept iar gheara aceea care i-a strâns inima în noaptea infarctului. Gheara şi junghiurile în to- race. Ar trebui să se potolească, să se culce. Nu, să fumeze întâi prima ţigară a zilei. Sau singura? Asta numai Nicorescu i-o poate spune. Intră în pat, sună sora, o roagă să-i ia tensiunea. A urcat, bineînţeles. Sora îl roagă să ia şi o nitroglicerină până când o va chema pe doctoriţa Grecea. N-a plecat încă acasă.

89

— Nu! Te rog! N-o chema! strigă Anton. Apoi mai potolit. N-o deranja. Mi-a trecut.

Nu i-a trecut deloc. Asta e al doilea infarct, cel mare, cel serios, cel care trebuia să vină. Foarte bine, să vină odată, să nu

se lase aşteptat. Dacă nu mai poţi vedea lumea cea mare, dacă trebuie să te mărgineşti la odaia ta, la lucru cu măsură, cu picătura, cu pipeta, de ce e nevoie să mai trăieşti? Să trăiască Vasilică, e tânăr, au să-l vindece, are o viaţă întreagă în faţa lui ca să lucreze, şi să vadă, să vadă... Asta e suferinţa cea mare. Să nu mai vezi. În piept îl înjunghie la fel. Să treacă ora prânzului, să vină medicul de gardă, cel care o fi azi şi să-i spună lui. Dar infarctul poate veni chiar acum sau a şi venit. Adică a venit moartea. Sau e pe drum. Se apropie.

Il scaldă o sudoare rece. E o criză de inimă sau o criză de nervi? Moartea se apropie. E sigur. Şi îi e frică. Foarte frică. Niciodată nu s-a temut atâta de ea pentru că niciodată n-a crezut cu seriozitate că e aproape. Moartea lui, nu a lui Vrânceanu sau a altuia. Trebuie să ia şi un calmant, ceva ce are la îndemână, în masa de noapte a mai ascuns câte ceva. Aici ţi se dau doctoriile de trei ori pe zi, porţiile, jumătăţi de porţii în tubuşoare mici, albe. Nu ţi se spune ce sunt. Trebuie să le iei şi atât. Sigur că moartea se apropie. Uite că n-are să sune iar. N-o vrea pe doctoriţa Grecea. Să vină contravizita. Fulgeră în piept. N-are să termine ilustrarea versurilor... n-are să vadă Amsterdamul, nici măcar încă o dată Voroneţul. Nimic. E grozav să mori. Mâna asta care se mişca uşor şi desena delicat şi puternic are să stea pământie, ţeapănă pe piept. Alt val de sudoare îl scaldă. I-e frică. Ce ruşine să-ţi fie frică de moarte. Mama, când se chinuia aici, la etajul de dedesubt, nu vorbea de moarte. N-o pomenea. Nu se putea înşela mama, înţelesese de mult, dar nu vorbea, nu se văita că va muri, nu-şi speria fiii, pe el, pe Mircea. Gemea de durere, de suferinţă, dar nu se plângea că va muri. Ce laş e el, ce păcătos, ce nemernic! Ce pagubă aşa de mare pentru omenire că va muri Anton Mure- şeanu? Diirer n-a murit? Leonardo sau Goya n-au murit? Milioane de oameni intră zilnic în pământ. Ce se poate mai firesc?

90

— N-ai venit la masă, nene? întrebă Dragomir care se întoarce din sufragerie.

— Am dormit, spune ursuz Anton.

— Şi nu ţi-e foame?

— Aveam de acasă... o încurcă el.

— Te doare ceva? Eşti aşa, cam galben.

— Nu mă doare nimic.

Şi e adevărat. Nu-l mai doare nimic. Nitroglicerina sau calmantul i-au potolit durerile? Cu gândul la moarte nici nu şi-a dat seama. Îi e foame, dar n-are să se întâmple nimic dacă n-are să mănânce un prânz. De fapt are ceva în dulap, ceva adus de Mircea, nu mai ştie ce. Se ridică prudent, caută, sunt câteva felii de cozonac. E destul, cel puţin azi a scăpat de veşnica, zilnica, blestemata ciorbă. Apoi se culcă şi parcă ar dormi lung, nesfârşit, în asemenea adânc cenuşiu şi pufos se cufundă. Pe la patru îl zguduie şi-l trezeşte sora Ana. Trebuie să coboare la electrocardiogramă. Da, iar, deşi a făcut una şi ieri.

Asta înseamnă că sora de dimineaţă i-a comunicat doctoriţei că bolnavului Mureşeanu nu i-e bine, dar că ţine morţiş să nu fie ea deranjată. Şi, conştiincioasă, i-a prescris ceea ce se cuvenea.

Anton se îmbracă cu halatul cel subţiat, străbate culoarele la ora asta pustii. Prin ferestre se vede că afară plouă. Pe masa de muşama rece e încins cu cordonul rece şi el, e presărat de ventuze mici şi lipicioase. Îşi ţine respiraţia, apoi respiră adânc, apoi şi-o stăpâneşte iar.

— Se vede ceva nou? întreabă el tehniciană, cea cu glas indiferent, depărtat. E sigur că se vede ceva nou, rău, dar fata nu trebuie să-i simtă teama.

— Absolut nimic. Situaţia e staţionară.

Anton pleacă încet de-a lungul culoarelor goale. Se opreşte la o fereastră care dă spre o curte interioară pătrată. Ploaia curge în fire rare, egale, bine desenate ar spune el. De partea cealaltă a careului curţii se văd alte ferestre, pesemne de odăi cu bolnavi. Şi uite, de la o fereastră ochiul lui desluşeşte o faţă mică, palidă, încadrată de plete castanii, o faţă tânără, tristă. E Solveig, se uită la ploaie. În spatele ei, în odaie, mama ei trage să moară – ah, ce bine îşi aduce aminte Anton ce simţea el cu douăzeci de ani în urmă când mama lui lupta aici

cu moai’tea!, – în spatele lui Solveig se desfăşoară marea tragedie pe care fetiţa o trăieşte clipă cu clipă. S-a întors o secundă cu spatele ca să se uite la ploaie, apoi piere din faţa geamului; s-a aplecat poate peste muribundă, îi dă să bea, o mângâie, îi îndreaptă perna. Solveig are treabă aici, are treaba cumplită de a mai alina o clipă viaţa cu mâinile ei subţiri şi

calde.

Pe tăbliţa neagră care atârnă pe uşa camerei surorilor scrie cu cretă numele medicului de gardă azi: Dinu Sever. E bine, oh, ce bine că e el! Are să-l întrebe şi Sever n-are să răspundă nici cu o glumă ca doctorul Nicorescu în dorinţa lui de a-l vedea calm pe Anton, nici sever ca o stareţă, ca doctoriţa Grecea. El are să spună deschis, sincer, curat, are sau n-are voie să călătorească în mai? În clipa de faţă lui Anton i se pare că cel mai important lucru din lume e ăsta: să vadă Amsterdamul, Parisul, sigur, încă o dată Parisul, şi Strasbourgul. E foarte important pentru că s-ar putea să fie ultima dată din viaţă. E foarte important, pentru că după şaizeci de ani, nu ştii ce ţi se mai poate întâmpla peste un an. Poate veni şi o congestie cerebrală. Orice poate veni peste om.

Doctorul Sever iese din chiar odaia lui. Îl căutase.

— Hai cu mine în capul scărilor să fumăm, spune el şi-l ia de braţ.

— Singura ţigară de azi, doctore! Mi le-a interzis pe celelalte două. Am mai făcut o electrocardiogramă. E bună. Adică nu e mai rea. Dar tot restul e rău. În sala de mese e zgomot. Solveig stătea adineauri la fereastră. Spune-mi drept; mama ei moare azi – mâine? Vasilică are să fie operat vreodată? Stai, nu asta voiam să te întreb.

— Domnule Mureşeanu, te rog! Nu te agita! Ce se întâmplă cu dumneata?

— Nu ştiu, mi-a spus că a vrea să plec în mai sau iunie înseamnă a vrea să mă sinucid.

— Exagerează.

— Exagerează sau bate câmpii?

— Eu nu mă pot exprima atât de crud despre o colegă. Sigur că nu e lucrul cel mai potrivit din lume, dar nu e exclus. Cu avionul. Dacă nu în iunie, în august. În august ar fi rău? îţi încurcă socotelile o amânare?

— Şi dumneata vrei să mă duci cu vorba?

— Eu nu. Întrevăd toate posibilităţile.

— Mi-e frig, mi-e silă de toate. Dacă aş şti că pot pleca, dar sigur, în august chiar… Mi-e silă de culoare, de sala de mese, de termometre şi pastiluţe. De toate. De patul în care zac. De

mirosul saloanelor.

— Domnule Mureşeanu, ştii care e părerea mea? Dumneata faci o spitaloză. O nevroză caracteristică şederii în spital pentru unii pacienţi mai sensibili, mai nervoşi. Ar trebui să pleci acasă.

— Doctore, ţi-am spus odată că te stimez şi am avut dreptate. Dar cine îmi dă drumul acasă?

— Şeful. Doctorul Nicorescu. Am vorbit zilele trecute cu el despre asta. Cred că e de acord.

— Şi doctoriţa Grecea?

— Va fi şi ea. Cu o condiţie: să ştii şi acasă că nu eşti încă un om sănătos. Să te dăm în primire fratelui dumitale ca pe un copil părintelui său, ca să vegheze...

— Doctore, dar sunt un om conştient, responsabil! Ştiu şi eu.

— N-am vrut să te jignesc. Nu trebuie să lucrezi prea mult, să te expui la emoţii tari.

— Mai tari decât în spital? Nu cunosc. Când să vorbesc cu doctorul Nicorescu?

— Mă duc chiar eu să-i vorbesc acum. E în cabinetul lui, pregăteşte o conferinţă. Trec pe urmă pe la dumneata să-ţi spun răspunsul lui. Du-te în odaie. Eşti vânăt de frig.

Se întunecă. Bolnavii îşi târşesc paşii spre sala de mese. Anton renunţă şi la cină. Se simte pe jumătate plecat. Mănâncă portocale. I se aduce un ceai de muşeţel. Treacă de la el şi paharul ăsta! o fi ultimul. Şi doctorul Sever nu mai vine. Întârzie. Sigur că n-are o veste bună pentru el, de asta întârzie atâta. Ba da. Uite-l. E el şi e numai zâmbet.

— Azi e marţi. Mâine, miercuri, mai vrem o analiză. Joi, după ce primim rezultatul ei, poţi pleca acasă.

— Doctore, ştii cum se cheamă făpturile acelea mici, cu aripi?

— Ştiu, ghionoaie.

— Nu, îngeri. Asta eşti dumneata.

pleacă.

Te rog s-o spui şi nevestei mele! râde doctorul şi

A doua zi Anton îşi adună în sacoşa mare cu care a venit la spital toate lucrurile care nu-i vor trebui şi joi de dimineaţă înainte de plecare. Îi rămân nimicuri, papucii, maşina de ras. Cărţile, albumele, blocul cu desene, trusa de creioane şi cărbuni, termosul, borcanul cu zahăr, toate pot fi luate de Mircea chiar

azi acasă, că doar e zi de primire şi Mircea n-are să lipsească.

Dragomir se uită cu jind la el.

— Dacă te duci, nene, rămâne spitalul pustiu. Nu mai are cine povesti, nu mai are cine înfrumuseţa păcătoasa asta de vâaţă.

Vasilică tace şi-l priveşte pe Anton ca de pe peronul unei gări, cu nostalgie, un tren care pleacă. Nu se mai uită în albumul cu Veneţia, nu se mai uită în cartea de algebră, se uită la Anton. Puiul meu! îi trece din când în când lui Anton prin gând. De l-ar opera, şi bine! Apoi îl uită. Îşi vede de treburile lui.

După masă Mircea soseşte cu încă o plasă largă pentru toate cărţile pe care le-a îngrămădit aici. Ochii lui mari sunt azi ca cerul Greciei, îşi spune Anton, pentru că poartă şi o cămaşă albastră. Ce bine îi stă cămaşa albastră!

— Mi-am mutat la tine tot ce mi-e mai necesar, mi-am făcut patul pe divanul din atelierul tău. Tu ai să dormi tot în odaia ta de culcare. Seara vom ţine uşa deschisă între noi, ca să putem vorbi până adormim. Mâine, înainte de a veni să te iau, îţi gătesc ceva ce ştiu eu că îţi place.

— Ce? ce? întreabă Anton ca un nemâncat.

— Treaba mea. Surpriză! Vecina îmi face şi o tortă.

— Mă secaţi la inimă! geme Dragomir.

— Lasă că şi pe dumneata, când are ă te ia nevasta acasă, are să te onoreze ca pe un paşă! râde Mircea.

— Slabă nădejde! oftează profesorul de geografie.

Mircea i-a adus lui Vasilică o bucată mare de turtă dulce. Aşa, de rămas bun. Atât s-a priceput el. Vasilică mulţumeşte cu buze uscate, fără glas. Sora intră să „go- nească“ oaspeţii. Mircea mai întârzie puţin. Are bagaje multe, nu se grăbeşte să se înghesuie în lift.

— Ştii, Antoane, dacă e vorba de august, am făcut şi eu cerere de paşaport. Chiar azi am înaintat-o. Mergem | împreună. Nu voiam să-ţi spun decât acasă, dar nu m-am putut stăpâni.

94

— La Strasbourg! La Strasbourg! strigă Anton ca odinioară marinarii Talassa! E atât de fericit incit parcă în clipa asta chiar are în faţă turnul trandafiriu al catedralei. Am să te duc acolo Mircea, în oraşul vechi, cel străbătut de canale, cu clădiri aproape medievale. E acolo o piaţetă cu trei pomi, ai să vezi. Coborim pe urmă câteva trepte în „La Teverne des Tanneurs“ şi

bem un vin alb de Rhin cum n-ai mai băut în viaţa ta. Limpede, tare, viu.

— Drăguţule, ţi-e atât de dor de un strop de vin?

— Mie? Deloc. Dar vreau vinul de acolo, din taverna aceea veche, vinul pe care l-au băut şi acum cinci sute de an strămoşii strasbourghezilor de azi. Aşa am impresia că mă întorc în istorie, că eu, ăsta de azi, trăiesc mereu, cu cinci sute de ani în urmă, de-a lungul lor şi în viitor, mereu. Apoi ne întoarcem în piaţa catedralei şi privim în sus catargul ei trandafiriu în care se sfâşie norii. Mircea, să vii cu mine, am să-ţi arăt...

— Stai cuminte, băiete. Până în august mai avem şi până în august ai şi obligaţia de a te vindeca. Dacă nu te linişteşti, nu te poţi înzdrăveni.

Anton vrea să ducă neapărat şi el o sacoşă până la lift. Mircea îl opreşte cu energie. Din clipa asta vrea să înceapă excesele? Nu ştie că n-are voie să ridice nici două kilograme?

Culoarul e gol. Toţi oaspeţii au plecat. Toţi bolnavii au intrat în odăi, istoviţi de bucuria revederii şi tristeţea despărţirii. Liftul vine târziu. Liftiera scoate un „Eh!“ furios, nu ştia că mai are un muşteriu, s-a săturat, a ameţit azi urcând şiaeoborând. Mircea îşi bagă sacoşele, plasele în lift. Îi face un semn cu mâna lui Anton, îi zâmbeşte, uşile de metal se închid. Liftul coboară.

Anton îşi lipeşte palmele de uşile reci. Un cerc de cuţite îi dă repede ocol toracelui. Încă unul. Cuţite de foc. Doare în piept, în umăr, în braţ, în stomac, în spate, doare peste tot. Genunchii i se moaie. O sudoare rece îl scaldă. Vrea să se agaţe de uşă, dar unghiile îi lunecă zgâriind strident metalul. Se aşază jos. Se aşază sau cade. O soră vine alergând din capătul culoarului. Anton e lungit pe ciment, cu buzele vinete. Horcăie. Nu mai horcăie. Nu mai respiră.

95

Sora îi dă târcoale speriată şi aleargă după alte surori, după brancardieri.

Dragomir şi Vasilică se uită la patul gol al lui Anton. Nu se mai întoarce odată. Măcar în seara asta să le mai povestească ceva. Foarte trist va fi aici fără el.

Mircea fluieră la volan, se îndreaptă spre casa lui Anton. Trebuie încălzită bine începând de azi. Vine mâine băiatul, a îndurat destul frig. Au să doarmă cu uşa deschisă între ei, ca să

poată vorbi până târziu.

Doctorul Dinu Sever îngenunche pe ciment lângă Anton. Îi ia pulsul, îi ascultă inima. Două lacrimi mari i se scurg pe obrajii tineri, netezi. Brancardierii ridică trupul şi-l duc repede, până nu ies bolnavii din odăi pentru cină. Noroc că e gol culoarul.

FEREASTRA CU BEGONII

Pe balustrada de piatră care înconjoară coloana înaltă pe care se ridică o statuie, s-au şi aşezat turişti din toate unghiurile lumii, după cum se vede pe chipul şi îmbrăcămintea lor. Soarele bate din plin feţele palide şi zâmbitoare ale chinezilor îmbrăcaţi în haine corecte, europeneşti, ale englezoaicelor bălane, cu vestminte de sport de parcă marele oraş ar fi un teren de tenis sau de volei, ale indienelor cu părul negru şi lucios strâns în cocuri mari în care au pus o garoafă sau un trandafir, învestmântate în sariuri colorate, ale negrilor spătoşi, înalţi. Cei care nu mai au loc pe balustradă stau în picioare, din ce în ce mai mulţi, în piaţa largă. Se apropie ora la care ceasornicul primăriei va bate cu sunet muzical unsprezece bătăi, apoi clopotele multe vor cânta o veche şi fermecătoare melodie, în timp ce în cele două firide suprapuse crainici, oşteni, cavaleri îşi vor dansa dansul lor de păpuşi cu perfect mecanism străbun, vor suna din surle şi trâmbiţe, vor veni în armuri grele pe cai acoperiţi şi ei de platoşe să se înfrunte cu săbiile, apoi jocul se va încheia în cântecul cocoşului din a treia firidă, cea mai de sus şi cea mai mică.

Ema şi Emil văd pentru a patra, a cincea oară spectacolul, poate şi alţi turişti din cei adunaţi acolo l-au mai văzut, dar nimeni nu se plictiseşte să-l mai vadă o dată şi încă o dată. E unul dintre atracţiile oraşului pentru că te transpune nu numai altundeva, ci şi în altă dată. Chiar şi fetele tinere, cu părul despletit, cu fuste scurte, cu bluze care lasă să li se vadă spinarea şi sânii, chiar şi băieţii cu chică şi barbă, cu medalioane atârnate

pe pieptul dezgolit, făpturile astea care abia acum încep viaţa şi n-au avut încă vreme să se plictisească de nimic, sunt încântate să fie purtate câteva minute în trecut, de parcă

prezentul i-ar fi saturat.

— Mergem? întreabă Emil.

— Să mergem. Încotro ne îndreptăm?

— Unde vrei tu. E ora la care bei o cafea, ştiu eu. Hai să căutăm o cafenea în care n-am fost niciodată.

— Eu aş vrea... dacă nu te plictiseşte... eu aş vrea tot la cafeneaua noastră.

— Tot acolo? Poate că găsim ceva şi mai pitoresc.

— S-ar putea, dar îmi place atât de mult acolo. Priveliştea, poate piaţa aceea mică atât de colorată, şi casele de peste drum, cele cu flori la ferestre.

— Ştiu, fereastra cu begonii. Dacă nu ţi s-a urât de ea, hai tot acolo.

Cafeaua e bună şi tare. De pe terasa micii cafenele se vede piaţa plină de legume şi flori, de o forfotă grăbită, de parcă fiecare cumpărător vrea să sfârşească repede, se duce drept la ţintă, mai are încă multe de făcut şi nu şovăie, nici nu se tocmeşte. În spatele pieţii un şir compact de case aproape toate cu cinci etaje, lipite una de alta. Peste acoperişurile lor de olane se văd multe turle de biserici între care, pe cerul albastru, plutesc răzleţi norişori albi, destrămaţi. Acolo, la al treilea cat al casei zugrăvite în galben auriu e fereastra cu begonii. Perdeaua de dantelă albă a ferestrei stă veşnic lăsată în jos, Ema a băgat de seamă că şi seara, când s-a întâmplat să treacă prin faţa casei pe trotuarul de peste drum şi fereastra e deschisă, perdeaua e tot lăsată, de parcă ar vrea să acopere cu grijă interiorul din spatele ei. O singură dată a văzut furişându-se pe sub ea o mână de femeie, o mână albă şi subţire, care stropea begoniile cu o stropitoare minusculă. Şi s-a întrebat dacă femeia aceea era fericită. Oh, sigur că era! Avea o mână atât de delicată, florile din fereastră erau învoalte şi roşii, perdeaua albă şi volănată. În odaia aceea trebuie să fi fost mobile de lemn lucios, tapisate cu mătase, fotolii adânci, un scrin mic al cărui sertar de sus se prefăcea în masă de scris. A văzut în vitrina unei prăvălii de mobile un asemenea scrin, era foarte scump, o piesă

veche, de un stil necunoscut de ea. Îi plăcea să creadă că doamna cu mâini delicate moştenise un scrin mic, la care îşi

scria corespondenţa. Pe pereţi trebuie să fi avut şi portrete de familie, şi poate un tablou care reprezenta un mănunchi de flori diafane şi străvezii. S-ar fi potrivit toate astea cu perdeaua, cu fereastra cu begonii. Pe rama de piatră care încadra uşa de la intrare erau prinse două tăbliţe, pe una scria numele unui avocat, pe cealaltă a unui medic: Dr. M. Schultz. Şi Ema voia să creadă că dincolo de fereastra cu begonii locuia doctorul Schultz cu nevasta lui cea cu mâini subţiri. Îi povestise presupunerile ei şi lui Emil, dar el râsese puţin de ea, nu batjocoritor, cu bunăvoinţă. Era bine că nevasta lui avea imaginaţie, numai să nu aibă prea multă, să nu piardă simţul realităţii. De când începuseră călătoria asta mult dorită de amândoi, pentru care făcuseră doi ani economii, Ema nu mai avea cunoscutul echilibru de acasă. Se descumpănise puţin, trăia ceasuri de exaltare alternate cu altele de tristeţe. Uneori lui Emil i se părea că prin capul ei trec gânduri pe care nu le mărturiseşte şi se întreba cu nelinişte ce se petrece în ea. De altfel nici el nu mai era cel care se obişnuise să fie. Se surprindea dorindu-şi lucruri cu neputinţă de realizat, visând ca această călătorie să dureze nelimitat, în vreme ce vedea că banii lor scad cu repeziciune şi data întoarcerii nu mai poate fi amî- nată. Nu, Ema nu tânjea nici după blănuri, nici după bijuterii sau mantouri elegante, nu voia să prânzească în restaurante scumpe, uneori îi făcea plăcere să mănânce amândoi la amiază câte un sandvici pe o bancă într-un parc, seara aduceau cornuri şi câteva felii de şuncă în mica lor odaie de hotel de lângă gară, dar nu se potolea mergând pe străzi pe care le mai bătătoriseră sau pe altele pe care le descopereau zilnic, nu se sătura privind jocul figurilor de pe palatul primăriei şi cânte- cul clopotelor mici şi mari, nu se plictisea să stea la cafeneaua „lor“ cu ochii pe fereastra cu begonii, de parcă locuitorii dindărătul ei ar fi făcut parte din propria ei viaţă şi ar fi trebuit să dea o dată perdeaua la o parte, să-i facă semn să le treacă pragul. Îi plăceau şi muzeele Emei, îi plăceau aproape tot atât cât îi plăceau şi lui, era

emoţionată când le străbătea galeriile, dar parcă şi mai fericită era pe străzi, vagabondând până la istovire. „Trăiesc

viaţa oraşului, îi explică ea, pe străzi îl înţeleg mai bine“. Văzuseră până atunci încă trei oraşe, acesta era ultimul pe care şi-l puteau îngădui, şi Emil îşi spunea că era firească setea Emei de a-l cunoaşte bine, pentru că nu atât de curând aveau să facă o nouă călătorie. Nu era numai o chestiune de bani, dar nu-şi putea lăsa din nou mama singură. Cu surorile lui mama nu se înţelegea, niciuna n-avea răbdarea Emei la toanele bătrânei. Numai pentru asta ar fi meritat Ema tot răsfăţul din lume, pentru tactul pe care îl avea faţă de soacra ei, pe care propriile ei fiice n-o suportau. Răsfăţ! O putea el răsfăţa pe Ema? N-o putea cruţa nici de munca la birou, nici de munca acasă, nici de glasul tăios şi firea cârco- taşă a mamei lui, n-o putea ocroti cum ar fi vrut. Făceau împreună călătoria asta, era o bucm ie pentru Ema, era o bucurie şi pentru el. Întorşi acasă, Ema, nu el, avea s-o plătească greu, ei avea să-i scoată sufletul soacra ei. Dar Emil îşi dădea seama că deşi cunoştea bine faţa lucrurilor, nu se putea opri să-şi iubească mama, s-o iubească aprins, ca în copilărie, când ea îl alintase ca pe singurul băiat pe care îl avea, iar el nu se putea deslipi de poalele ei.

Seara, în patul îngust din camera de hotel pe culoarul căruia mişunau arabi, negri, albi veniţi cu treburi pentru o zi în oraş, în patul din care auzea fluieratul fiecărei locomotive din gară şi pornirea autobuzelor, Ema se gândea la existenţa celor din lăuntrul caselor severe, lipite una de alta, de pe străzile, la acel ceas liniştit, ale oraşului. Şi nu putea alunga gândul că oamenii aceia erau fericiţi. Chiar toţi? Probabil că toţi. Oraşul era atât de frumos, casele atât de frumoase în sobrietatea lor, grădinile şi parcurile atât de bogate în vegetaţie. Locuitorii aveau un mers alert, o înfăţişare senină, poate puţin rece sau rece îi părea ei pentru că aveau alt colorit şi alte trăsături decât cei de acasă, erau amabili însă când le cereai pe stradă o lămurire, şi amabilitatea asta trebuie să fi fost adevăratul lor caracter. Nu prietenoşi, dar politicoşi. În câteva zile nu-i puteai cunoaşte, bineînţeles, dacă ai fi stat mai mult aproape de ei, ar fi de-

venit şi prietenoşi. N-aveau de ce fi prietenoşi cu un străin întâlnit o clipă. Vorbeau scurt, foarte clar. Nu puneau în răspunsurile lor ocolurile pe care le făcea soacra ei şi care nu ştiai niciodată ce ascund şi unde voiau să ajungă. Ei, Doamne!

dar acasă nu exista numai soacra ei, mai erau şi prieteni, şi colegi de birou, altfel de oameni. Insă ea avea de-a face zilnic cu mama lui Emil şi te săturai parcă şi de puţinii prieteni, şi de colegii de muncă, pentru că erau mereu aceiaşi. În oraşul acela mic vezi veşnic aceleaşi figuri, auzi aceleaşi cuvinte care repetă aceleaşi preocupări. Şi nu e atât vorba de oameni, ci de un mod de trai. II ghiceşti după înfăţişarea caselor, după ritmul general al oraşului. N-a intrat în nicio casă, dar le bănuie interiorul după obiectele şi mobilele expuse în vitrine şi în magazine. Acasă, mama lui Emil nu le-a îngăduit să schimbe nimic din orânduirea veche a lucrurilor, cea de pe vremea în care îi trăia bărbatul şi copiii erau mici; paturi de fier, covoare de iută, perdele de aţă pescărească acoperite de altele de velniţe groase, dulapuri de lemn negru, puţin cam şubrede dar lustruite cu grijă, încăpătoare şi masive. „După ce-oi muri eu, faceţi ce vreţi. Cheltuiţi-vă banii şi pe divane-studio!“ Parcă asemenea divane ar fi idealul lor! Emil nu replică nimic, tace şi ea, Ema, ca să nu se deslănţuie o furtună urmată de migrene şi de dureri de ficat. Singura dată când Emil a făcut ceea ce a vrut el împotriva oricăror proteste şi scâncete, a fost acum, când au plecat în călătorie. „Cel puţin Ema să rămână cu mine, să mă îngrijească. Nu mă lăsaţi singură! Pleacă numai tu, Emil“. Dar el nu se înduplecase.

Un tren fluieră lung în noapte. Câteva glasuri spun tare ceva într-o limbă neînţeleasă, în staţia de autobuz, pe culoar în faţa uşii răsună paşi grăbiţi, apoi iar linişte. Lumina becurilor electrice din stradă joacă pe tavan. O secundă se aude o muzică stridentă, s-a deschis şi s-a închis pesemne uşa barului de la parter. Dar acolo, îndărătul ferestrei cu begonii, în casa galben-au- rie, trebuie să fie tihnă şi linişte. Doamna cu mâini subţiri şi soţul ei, doctorul Schultz, dorm într-un pat larg, moale. În odaie sigur că se află pe masă un buchet de trandafiri într-o glastră cu ape albastre, şi mireasma lor

umple încăperea. Imaginea patului se răsfrânge într-o oglindă mare cu ramă de lemn castaniu.

Maria nu poate dormi. Şi-a mutat de mult aşternutul pe canapeaua de lângă perete, ca să nu-l trezească din somn pe Erwin care vine obosit de la lucru. Pe canapeaua asta îngustă se

poate zvârcoli cât vrea. Dar în noaptea asta i se pare foarte cald, zăpuşitor, şi ar vrea să deschidă fereastra. Nu se poate, ar face zgomot şi Erwin are somnul uşor mai ales de când e speriat de boala ei. Lumina străzii intră prin geam şi desenează cu alb şi negru aşternutul lui mototolit, umbra crucii ferestrei pe pardoseala fără covor, umbra mare pe zid a sticlei ei de pe noptieră, sticla cu somnifer. Ar fi trebuit să cumpere alt covor chiar de atunci de când l-a ars Erwin. A adorm.it odată fumând, a scăpat ţigara pe jos, ea spăla rufe la baie, şi a simţit fumul târziu de tot. —ind se făcuse o gaură mare în covor. Dar nu s-a putut cumpăra atunci, nici mai târziu. Ea nu mai lucrează de mult, doctorul şi doctoriile costă o mulţime de bani. Există şi posibilitatea unui medic gratuit, a unor medicamente gratuite, dar vezi că s-a deprins cu doctorul Schultz, e la îndemână, îl poate chema şi noaptea că doar stă cu un cat mai jos, are încredere în el şi îi e rău atât de des noaptea! A slăbit, a slăbit cumplit. Astăzi, când a întins braţul cu stropitoarea să ude begoniile de la fereastră şi-a văzut prin perdea mina, nu şi-a mai recunoscut-o, atât e de uscată, de palidă. Erwin ar vrea ca ea să nu mai spele rufe, chiar cu maşina spune el că e o oboseală şi are dreptate, dar nu poţi să zaci aşa întreaga zi şi nici nu te înduri să plăteşti o femeie ca să-ţi spele şi să-ţi cureţe amărâta asta de odaie şi bucătăria.

Când are să izbucnească iar boala? Medicii spun că poate niciodată. E un cuvânt de consolare, e o înşelătorie. Cancerul nu se lasă stârpit, dacă a pus odată stăpânire pe tine, se mută în alt loc al trupului, dar nu renunţă. „Cunoaştem cazuri…“ spun ei. Nu cunosc nimic. Doctorul Schultz nu vorbeşte despre cancer, el încearcă numai să-i vindece nervii care şi-au luat câmpii. A priceput de mult că n-are de ce face apel la voinţa ei, nu există această voinţă. El îţi dă medicamente şi-ţi insuflă încredere în ele. După ce le-ai încercat, ai crezut un timp în puterea

lor, apoi le-ai abandonat, îţi dă altele, în care crezi iar o bucată de vreme. Acum n-o mai doare nimic, absolut nimic. O roade numai a. Şteptarea unei dureri noi, o roade neliniştea. Nu e drept, nu e drept, îşi spune ea, ca la treizeci şi doi de ani să părăseşti viaţa asta care ar putea fi frumoasă, care pentru alţii e

frumoasă. Şi n-ai apucat încă să te bucuri din plin nici de tinereţe, nici de maturitate. Boala, operaţia au venit prea devreme. Erwin e bun, e iubitor, dar e atât de muncit şi atât de îngrijorat pentru ea! Acum zece ani. Când s-au căsătorit, avea ochi luminoşi, faţa senină, părul blond buclat, mersul sprinten. Acum ochii i s-au întunecat, părul i s-a rărit şi întins, a chelit aproape, faţa îi e parcă pudrată cu un strat subţire de cenuşe. Îl aşteaptă seara la fereastră, îndărătul perdelei, şi se sperie de fiecare dată de felul în care se ţine gheboşat, de mersul lui iute ca de automat. Parcă ar purta în spinare toată nenorocirea ei, parcă ea l-ar povârni. Şi se grăbeşte totuşi, bietul de el, să vină în casa asta în care niciunul din ei nu mai ştie să râdă, în care îl aşteaptă tristeţe şi ameninţare. Bineînţeles şi el spune că boala cea rea n-are să se mai întoarcă nicioda* ă, şi el se preface a o crede, dar îl simte molipsit de încor area, de spaima ei, îl simte bănuind şi el că mâine-poii îine pacostea se va ivi iar. Bine cel puţin că nu i-a tiecut şi insomniile ei. Dar dacă ea în clipa asta ar scăpa un bulin pe duşumea, numai atât, un bulin, el ar sări ars din somn: „Ce e, Mario? Nu te simţi' bine?“ Şi nu ştie, n-a învăţat încă să-i răspundă: „Ba da“. Ea şopteşte de fiecare dată: „Nu pot dormi. Mi-e frică“. Frica asta s-a întins, nu se mărgineşte numai la eventualitatea bolii, acum cuprinde şi liniştea, şi zgomotul, şi singurătatea, şi prezenţa altora, şi zăcerea, şi activitatea. Toate dau aceeaşi senzaţie de spaimă, de gol care te soarbe.

Te uiţi pe fereastră, prin perdeaua subţire, la forfota colorată din piaţă. Toată lumea e veselă, toată lumea e agitată. Turiştii! Ce fericiţi sunt turiştii! Pe ei nu-i leagă nimic de o odaie anume, aceea care e a ta şi în care suferi. Sunt uşori ca păsările cerului, azi sunt aici, mâine altundeva, pentru ei totul e nou, pentru ei totul e proaspăt. Frica asta pe care o cloceşte zi şi noapte le e necunoscută. Se vede după cum calcă, după cum privesc în jurul lor, că nu cunosc lOÎ

spaima, că n-au cunoscut niciodată crisparea şi apăsarea care o încleştează pe ea. Chiar cei bătrâni îşi redobindesc tinereţea vagabondând. Dar ca să-ţi ardă să hoinăreşti, trebuie să fii din capul locului zdravăn, să pleci ştiind că n-ai lăsat în urma ta nicio greutate, nicio amărăciune. Sunt liberi să hoinărească. Casa asta e o închisoare. Toate casele de pe strada asta

seamănă a închisori, toate casele din acest oraş. Fiecare se încuie în casa lui cu lespezi de singurătate şi tristeţe pe piept. Sau poate i se pare ei. Seara se aude muzică din multe apartamente. Pun radioul sau televizorul ca să-şi umple singurătatea cu ceva. Nu, nu e aşa. Astea sunt gândurile ei de om bolnav. Nu toţi sunt bolnavi. Şi totuşi casele ser-. Mănă a închisori, toţi se zăvo- răsc în ele. Intră seara grăbiţi şi închid uşile împotriva gândurilor rele poate. Ca să nu dea spaimele buzna peste ei. Şi o zi e la fel cu alta, o zi la fel cu alta.

Pe când turiştii sunt atât de fericiţi. E > pereche de tineri care trece de câteva zile pe trotuarul de peste drum. Se uită la fereastra ei cu begonii, e sigur, se uită ţintă la ea. Chipul lor răspândeşte lumină. N-or mai fi văzut niciodată begonii, pesemne că nu cunosc floarea. Sunt amândoi frumoşi, se vede bine că nici nu ştiu ce e suferinţa. Azi sunt aici, mâine vor fi cine ştie unde. Şi când se vor întoarce acasă, vor fi plini de mireasma oraşelor, a peisajelor văzute. În casele lor n-a pătruns niciun fel de durere, asta se vede bine din înfăţişarea lor, acolo trăiesc din amintiri şi se pregătesc pentru alte călătorii viitoare. Au poate case cu grădini, nu aliniate şi înghesuite ca astea din acest oraş. Muncesc mai uşor decât Erwin şi când vin seara acasă îşi îngrijesc grădinile, nu sunt frânţi de oboseală.

Pe stradă răsună un ţipăt lung de femeie, un ţipăt înalt de groază, apoi se continuă cu un fel de scâncet gâtuit. Două voci de bărbat îl acoperă, se întretaie cu violenţă, se ciocnesc sălbatic. Ţipătul femeiii izbucneşte iar şi iar e sufocat. O bat! se gândeşte Maria. O omoară! Poate că unul o bate şi celălalt o apără. Dă Doamne să fie aşa! S-o scape! Săraca de ea! Şi Erwin doarme. El, care aude cel mai mic foşnet în casă, e surd la zgomotul străzii. Chiar dacă ar auzi, n-ar coborî în stradă, nu s-ar amesteca. Parcă larm. A se depărtează. Am asudat toată. Îmi bate inima. Mi-e frică! Mi-e frică! Trăiesc într-un pustiu în

care răsună din când în când urlete, şi când e linişte golul ei te soarbe ca o ventuză uriaşă, te doare. Mi-e frică! Nu ştiu unde am pus calmantele. Nu mai iau alt somnifer, n-am adormit nici cu doza mare pe care am înghiţit-o aseară. Nu găsesc calmantele! Vai! am răsturnat sticla de somnifer.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? ţâşneşte Erwin din somn.

— Lartă-mă, am răsturnat flaconul, s-a spart... Mi-e rău.

— Miroase urât, a doctorie, a nu ştiu ce.

— Miroase lichidul vărsat pe podea. Aprind lampa. Mă duc să aduc o cârpă, să spăl pe jos.

— Lasă că mă duc eu.

Lumina searbădă a lămpii mici cade pe canapeaua Mariei, pe părul ei răvăşit, pe perna boţită. În colţurile odăii parcă abia acum se ridică în picioare dulapul, biblioteca mică, întunecate şi smerite. Numai perdeaua albă care acoperă fereastra străluceşte ca un fluture mare, uşor.

— Nu poţi dormi, Mario? Stai, stai acolo, spăl eu. N-ai dormit deloc până acum?

— Nu. Mi-e frică, Erwin. A fost un scandal pe stradă.

— Sunt aici, dragă. N-ai de ce să te temi. Uşa noastră e închisă, uşa casei e închisă.

— Mi-e frică de ceva din lăuntrul meu.

— Şi ai spart şi flaconul! Nu poţi lua altceva?

— Am rătăcit calmantele. Şi nici nu-mi folosesc la nimic. Erwin!

— Spune, dragă.

— Nu te supăra. Cheamă-l pe doctorul Schultz.

Erwin mormăie ceva, parcă ar fi spus „Iar?“ dar se îmbracă repede şi iese din odaie.

Nimic nu-i sigur, nimic nu-i firesc, în tot trupul se zbate ceva ca marea între ţărmurile ei. Odaia îi e străină, nu e cea de fiecare zi, e o odaie în care pândesc primejdii din toate colţurile. Şi Erwin întârzie, întârzie. Doctorul n-are să vină!

Doctorul Schultz se trezeşte la a treia sonerie. Deschide uşa, îl vede pe Erwin, dă din cap, a înţeles. Se duce şi el să-şi ia un halat. E singur, doctorul Shultz, nevasta

TI

105

M

l-a părăsit acum doi ani, a fugit cu un dansator negru, în apartamentul mare pasul lui răsună pe culoare şi se înăbuşe în covoarele adânci din odăi. Când dă să iasă pe uşă, se întoarce înapoi, se îndreaptă spre dulapul-farmacie din birou. A primit azi un pachet de medicamente noi de la fabrica Merck. Are să încerce unul pe bolnava lui de sus. Ei orice îi face bine la început

şi nimic n-o vindecă de-a binelea. Erwin îl aşteaptă în vestibul pe un scaun, somnoros, prăvălit într-o parte, rezemat de perete. Doctorul Schultz îl bate uşor pe umăr şi porneşte înaintea lui, înalt, plin de demnitate, sever, elegant în halatul lui de postav pufos, vişiniu.

Se aşază lângă canapeaua Mariei, îşi apleacă fruntea înaltă foarte aproape de faţa ei, de parcă ochii lui cenuşii şi limpezi ar putea da linişte ochilor ei rătăciţi, tulburaţi, îi ia mina, îi numără pulsul, o mângâie pe obraz, îi spune calm şi desluşit că i-a adus un medicament nou, care îi va face foarte bine acum, numaidecât. Îi va da el şi o reţetă.

în vremea asta Erwin caută oftând în raftul cu lenjerie banii care i se vor cuveni doctorului. Schultz nu are ce-i face mai mult decât atât bolnavei, dar rămâne un timp pe scaun lângă ea, pentru că trebuie să-şi încaseze onorariul şi dacă ar sta numai două minute nu i-ar veni la îndemână să ia suma pe care a fixat-o de când e bolnavă Maria. Apoi pleacă tot atât de liniştit cum a venit, coboară etajul, intră în apartamentul lui mare, aprinde şi stinge lămpile pe rând – niciun bec nu trebuie să ardă când nu e nevoie de el –, pătrunde în birou, bagă banii într-un sertar plin de alţi bani care n-au fost duşi încă la Bancă, încuie sertarul cu cheia şi cu o siguranţă, stinge lampa şi se duce să se culce în patul lui mare, în care pe o singură pernă a rămas imprimată urma capului său. Pentru mai multă siguranţă ia şi el o pasţilă mică, un somnifer, apoi se întinde în aşternut pe jumătatea lui de pat, drept, ţeapăn, privind tavanul cu ochii lui cenuşii, în aşteptarea somnului.

Dimineaţa e strălucitoare. Cine a spus că ţara asta e ploioasă şi mohorâtă n-a cunoscut-o. Ema îşi bea ceaiul cu pâine cu unt şi marmeladă în restaurantul unui mare hotel vecin cu hotelul cel mic în care locuiesc ei. Emil a plecat să caute un ziar, lui nu-i e niciodată foame dimi

neaţa. Azi a îndemnat-o chiar el să intre în localul ăsta elegant, i-a văzut zilnic privirea jinduitoare strecurându-se prin uşa larg deschisă spre stradă. Tot nu mai au decât foarte puţin de stat în acest oraş, să-şi facă cheful de a intra într-un asemenea restaurant.

Printre mese se strecoară un chelner aferat, care împinge o

măsuţă pe rotile, încărcată cu bunătăţi. O familie întreagă de englezi e servită cu omletă, cu peşte prăjit, cu şuncă şi tarte cu fructe şi frişcă. O doamnă cu o imensă chică ondulată şi neagră, cu gâtul împodobit cu mărgele şi lanţuri suprapuse, bea o ceaşcă de ceai după alta şi fumează cu un lung portţigaret de sidef. Două fetişcane cu pălării mari, ca de plaje, cu rochii decoltate, întovărăşite de un bătrân cu ochelari, îmbrăcat în negru ca pentru o solemnitate, au în faţa lor un teanc de sandvice, care scade cu repeziciune. În jurul Emei miroase a parfum, a friptură şi a cafea.

Ceaiul ei cu mai nimic costă atât de mult, încât Ema se înroşeşte şi se zăpăceşte. Iese în stradă. Emil o aşteaptă pe trotuar. Se iau de braţ şi pornesc pe străzile însorite, curate.

— Mergem undeva anume?

— Aşa, la întâmplare.

Un mare magazin şi-a scos soldurile pe trotuar, pe tarabe sau în coşuri mari, cumpărătoare îşi bagă braţele până la cot şi resfiră bluze sau combinezoane. Un parc îşi ascunde băncile în umbră, sub copacii aplecaţi, sub bolţi de verdeaţă, sau şi le lasă sub văpaia soarelui, în jurul micilor bazine în care câte o ciudată zeitate aşezată în mijloc trimite jeturi sau arcuri de apă argintie, coliere de stropi mărunţi, diamantini. Pe ghizdurile bazinelor s-au aşezat fete şi băieţi care şi-au băgat picioarele în apă şi, cu o carte pe genunchi, cu gândul aiurea, privesc jocul apelor vii. Inima străzilor e străbătută de maşini iuţi, răscrucile îşi schimbă focurile verzi cu cele roşii, turme de pietoni se grăbesc să ajungă pe cealaltă parte a drumului, de parcă dincolo i-ar aştepta ceva de care nu s-au bucurat până acum.

Ceasornicul Primăriei bogat învestmântată în haine de piatră gotice bate iar unsprezece bătăi, figurile din firide îşi repetă jocul din fiecare zi, cocoşul îşi cântă cân-

tecul, turiştii coloraţi la chip şi îmbrăcăminte, mereu alţii şi parcă aceiaşi, se bucură la fel de micul spectacol oferit străzii. Când tac clopotele, se aude la un colţ glasul tărăgănat al unui cântăreţ vagabond, care se acompaniază cu o chitară şi care şi-a pus pe pavaj, în faţa lui, pălăria cu fundul în jos. Din când în când cineva aruncă un gologan în ea. Mai departe, la altă

răscruce, o călugăriţă îşi plimbă repede degetele galbene pe clapele tot atât de galbene ale unui mic arraoniu – cum l-o fi adus până aici? — şi o fată blondă, îmbrăcată intr-o uniformă ca de orfelinat, cântă tare, cu o voce subţirică, un psalm. În farfurioara pusă pe capacul armoniului se adună bani pentru nu ştiu ce binefacere.

— Iar la cafeneaua ta?

— Iar! răspunde Ema râzând.

Chelneriţa îi cunoaşte, aduce cafeaua ei. Fără să-i mai întrebe nimic, şi paharul cu bere al lui Emil. Peste drum, la fereastra de sus, begoniile strălucesc în soare. Perdeaua vaporoasă, albă, nu se clinteşte. Geamul e închis.

— Familia doctorului Schultz nu-i acasă, spune cu seriozitate Ema.

— De unde ştii tu?

— Fereastra lor e închisă.

— Eşti sigură că e fereastra lor?

— N-am nicio Îndoială. Tot şirul de ferestre de la etajul trei trebuie să fie al lor, şi cea cu begonii a doamnei Schultz. I-am văzut odată şi mâna stropind florile, o mână delicată, de mare doamnă.

— De ce nu te faci tu scriitoare?

— N-am talent şi am prea multă treabă la birou.

Ah, biroul ăsta care îi ia cea mai bună, cea mai luminată parte din zi, cum ar vrea să-l uite! Şi casa cu paturi de fier. Cine mai are azi paturi de fier? Şi rufele pe care le speli seara, când vii de la birou. Şi glasul mamei lui Emil, care nu se aşază pe cuviţite, ci le strecoară cu unduiri de şerpi. Fiecare zi e la fel cu cea care a trecut, toate sunt la fel, înnebunitor de asemănătoare. Pe când aici!

— Tu crezi că în oraşul ăsta nu sânt-şi oameni săraci? Crezi că nu sunt şi oameni nenorociţi?

Emil parcă i-a ghicit gândurile. Ce i-a venit să spună chiar în clipa asta asemenea cuvinte?

— Trebuie să fie, bineînţeles. Numai că din pricină că nu i-am văzut, mă gândesc numai la ceilalţi.

— Uită-te la femeia care iese în clipă asta pe poarta casei galbene, care îţi place ţie.

Pe poarta casei galbene-aurii iese Maria, cu un coş în mână şi trece drumul spre piaţa mică, cu zarzavaturi şi măcelării. E palidă, palidă, foarte palidă. Poartă o rochie curată şi simplă, de un albastru închis, şi-a strâns părul la ceafă şi faţa ei dezgolită pare colţuroasă. Coşul gol îi atârnă greu şi foare greu va fi când se va întoarce cu el plin.

— Trebuie să fie o femeie bolnavă. Poate că e o femeie de serviciu sau portăreasa imobilului.

— Ce bine trebuie să fie să lucrezi ca portăreasă sau femeie de serviciu, şi abia să te ţii pe picioare, nu-i aşa?

Ema nu mai răspunde nimic. Arătarea care se îndreaptă spre piaţă e o excepţie, o întâmplare. Îndărătul ferestrei cu begonii doamna doctor Schultz trebuie să fie foarte fericită. O femeie frumoasă, care îşi oglindeşte frumuseţea în toate oglinzile mari ale apartamentului, oglinzi veneţiene, sigur. Doctorul Schultz, pe care l-a văzut într-o seară intrând pe poarta casei, – nicio îndoială că era el, avea înfăţişare de doctor, era înalt, plin de gravitate, elegant, chiar frumos – îşi găseşte acasă nevasta potrivită cu el, nevasta care îl aşteaptă în rochia ei lungă, de mătase verde, ce se roteşte în jurul paşilor ei. Ah, dacă ar putea trăi ea cu Emil în odaia cu begonii la fereastră, în întregul apartament, ei doi singuri, viaţa lor ar arăta altfel. Se pare că în ţara asta oricine munceşte îşi creează un rost, o situaţie. Ei doi ştiu să muncească. Femeia care a traversat adineauri piaţa nu e tipică pentru oraş. Dar poţi pomeni numai de aşa ceva, când Emil îşi iubeşte atâta mama? S-o lase singură, cu fiicele ei cu care nu se înţelege? Nu poate fi vorba de una ca asta. Nici s-o gândească nu se cuvine.

Maria ridică ochii spre terasa cafenelei de la marginea pieţei. Uite-i! Sunt cei doi care trec pe trotuarul de peste drum şi privesc la fereastra ei cu begonii. Ce sănătoşi sunt! Ce fericiţi sunt! Călătoresc, nu le pgsă de nimic.

Se vor întoarce acasă, îi aşteaptă odihnă, tihnă, bucurii pe care ea n-are de unde să le ştie. Şi vor pleca iar. Toată lumea e a lor. Probabil că sunt şi bogaţi. Ca doctorul Schultz. Eh, el e bogat, dar la ce-i foloseşte? De când i-a fugit nevasta e foarte nenorocit. Un om singur, care adună bani, munceşte de dă în brânci şi trăieşte ca un cuc.

Emil a pierdut-o din ochi în îmbulzeala pieţei pe femeia slabă, în rochie albastră. Continuă să se uite la lumea care mişună acolo, dar nu se mai gândeşte la ea. I-a venit în minte aşa, deodată, situaţia lui de care e veşnic nemulţumit. Desenator tehnic! Dacă nu cădea la examenul de intrare în Facultatea de Arhitectură, azi ar fi fost un creator, nu un executant. Alte preocupări, alt nivel de trai, alte prietenii probabil, alt interior, toate altele. Şi dacă mama s-ar fi înduplecat să schimbe ceva din toate cele moştenite. Poate că aici, chiar cu atitea studii câte le are, ar trăi altfel. Uite, ăsta e un lucru la care nu trebuie nici să se gândească. E vorba de mama şi de multe altele. Te leagă sufleteşte multe altele. Numai Ema vede fericire în jurul ei, oriunde s-ar uita. Boală, moarte, suferinţă există oriunde. Cele omeneşti există pretutindeni. N-are rost să i-o spui Emei, pentru că nici ea n-a pomenit niciodată despre dorinţa ei de a rămâne aici. Cine ştie dacă o doreşte! I se pare lui, fiindcă Ema e plină de entuziasm pentru tot ce o înconjoară de când a plecat de acasă. Entuziast e şi el, ăsta e doar un oraş frumos, viu, e un oraş care clocoteşte. De fapt clocotesc turiştii, cu setea lor de a petrece, localnicii par paşnici şi foarte ocupaţi. Duc însă o viaţă organizată, plină. Asemenea viaţă i s-ar potrivi şi lui. Gata, la o parte gândul ăsta.

Erwin reface calculul pe care l-a făcut de dimineaţă. I se pare că undeva a greşit, prea era obosit de nesomn, de alerta din noaptea trecută. În sala mare a contabilităţii răsună ţăcănitul maşinilor de calculat. Dogoarea soarelui intră prin ferestrele mari, de atelier, şi scaldă în galben chipurile, te oboseşte, te bate în cap de-ţi vine să-ţi pui ochelari negri şi pălărie cu boruri mari. E mai bine în zilele ploioase, cenuşiul e mai prielnic lucrului. Soarele e bun pentru cine are vreme să se plimbe, să se lăfăie pe bănci în parcuri. Ce-o fi făcând acum Maria? Ziua e mai

zdravănă decât noaptea. Se scoală de dimineaţă posomorită şi fără grai, apoi încet, treptat îşi vine în fire şi se apucă de treabă. N-o poţi convinge să nu se obosească. Şi la drept vorbind are dreptate, dacă n-ar lucra ea, casa ar fi murdară şi masa nepregătită. Dar lucrul înseamnă neapărat oboseală. Nu se poate munci fără să oboseşti. Uneori simte o nevoie grozavă

să-i telefoneze în timpul zilei, dar nu e îngăduit să se telefoneze de la birou decât dacă ai ceva de comunicat şefilor. Doar în pauza de prânz, atunci când îşi mănâncă pâinea cu şuncă sau friptură din pachetul adus de acasă, coboară repede în stradă şi o cheamă de la un telefon public. Maria se stăpâneşte, nu se vaită ca noaptea, el nu poate şti niciodată dacă îi e bine sau rău, dar îl linişteşte puţin faptul că îi aude glasul.

Aplecat deasupra maşinii de calculat, Erv/în încearcă să fie atent, foarte atent. Orice greşeală n-ar fi poate pe loc sancţionată, dar ar atrage atenţia şefilor şi consecinţe în viitor. O greşeală a lui ar trage după ea un lung şir de alte greşeli, o înlănţuire de date false şi mergându-se în chip invers, s-ar descoperi de unde porneşte hiba. Şi totuşi azi Erwin nu poate fi atent. Se uită în dreapta, în stânga lui. Toţi sunt absorbiţi de lucru, toţi sunt încordaţi. Poate că unii sunt mai bine îmbrăcaţi decât el, cei care n-au atâtea cheltuieli. Unii sunt şi mai tineri, după birou se vor duce poate la o berărie sau la fata căreia îi fac curte. Dar şi ei sunt încordaţi. Şi dacă te uiţi bine, obosiţi, chiar de acumj la sfârşitul dimineţii. Asta înseamnă a trăi, a munci, a te uza. A te toci. Seara ajungi acasă sleit, faci un duş, nevasta frige cârnaţi, dai drumul la televizor şi adormi în timpul spectacolului. Afară de câţiva care mai au putere să petreacă puţin, cât i-o mai ţine şi puterea asta. Pretutindeni trebuie să fie la fel, pretutindeni. Acolo unde e civilizaţie, acest imens malaxor care macină făptura omenească, inventatoarea ei. Am născocit civilizaţia care să ne ucidă, să ne fure tinereţea şi maturitatea. Când ne vom odihni? La bătrâneţe? Odihnă cu dureri în toate mădularele şi neputinţa de a te mai bucura. Uită-te la ei, toţi sunt încremeniţi, seamănă cu maşinile lor. S-au prefăcut în maşini. Şi toate zilele sunt la fel.

Ce-or fi gândurile astea sumbre care au dat năvală peste mine? Maria se mai poate vindeca, mai poate trăi

zece-cincisprezece ani, mai mult nici nu mai sper. O picătură de seninătate poate intra şi în casa noastră. Nu tânjesc la fericire chiar, aş vrea numai puţină linişte. Şi auzi-i cum urlă pe stradă! Ăştia trebuie să fie un grup de turişti. Se plimbă, urlă, dar au să ajungă şi ei acasă la ei, au să intre în tiparul vieţii obişnuite, au să muncească, au să obosească, au să se uzeze,

au să şi uite cât de veseli erau pe străzile noastre. Şi eu dacă m-aş duce în ţările lor, aş zburda şi aş cânta noaptea pe drum, atât cât ar ţine călătoria. Ah! Am găsit-o! Aici era greşeala! Şi gogonată. Bine că am dat de ea. M-ar fi nenorocit. M-au trecut toate năduşelile acum, când am găsit-o şi am văzut ce se putea întâmpla.

Vin de la birou atât de obosâtă pe seară. Şi Emil vine obosit. El mai rămâne în drum la cumpărături, eu mă apuc de gospodărie. Soacra mea nu curăţă decât odaia ei. Aşa înţelege ea lucrurile; are o noră tânără, să scuture şi să gătească! Târziu de tot pot citi o carte, pe care de obicei adorm. Sigur că aici oamenii trăiesc altfel. Nu cunosc pe nimeni ca să-l pot întreba, dar presupun. Am trecut doar pe lângă clădirea Operei, a Teatrului, a unor săli de concerte, pe lângă cinematografe şi restaurante. În orăşelul nostru e un cinema şi uneori trece un turneu. Nici dacă ne-am muta în capitală, n-am trăi ca aici. Cu meseriile noastre de desenatori tehnici, sigur că am lupta din greu să plutim la suprafaţa apei ăştia mari care e viaţa.

— Aş vrea să-ţi cumperi ceva înainte de a ne întoarce acasă. Spune, Ema, ce ţî-aî dori?

— Nimic.

— Cum nimic? De ce? Mai avem câţiva bani.

— Mai bine mai stăm aici câteva zile, cât ne ţin banii.

— Trebuie totuşi să trecem pe la biroul de voiaj, că nu mai găsim locuri.

— O să trecem mâine, poimâine.

Ce-o fi în mintea ei, mă întreb iar. Încă două zile sau mai puţin cu două zile e totuna. Am văzut, ne-am plimbat. Acasă tot trebuie să ne întoarcem. În aceeaşi casă, pe aceeaşi uliţă. O zi la fel cu alta. De când m-am născut, în aceeaşi casă. Când am adus-o pe Ema la noi, mi s-a

părut că se schimbă viaţa la faţă. Un timp. Apoi au început iar zilele să semene una cu alta. Imagini repetate într-o oglindă. Şi oboseala fără capăt care ne mănâncă tot anul. Să fie altfel aici? Mă întreb şi eu ca Ema. Presupun adică întrebarea asta a ei, i-o citesc pe chip, în tăceri, în unele melancolii care o cuprind uneori.

Ce mult a îmbătrânit Erwin în ultimul timp. Din pricina mea. E

cenuşiu la faţă. Când apleacă fruntea peste farfurie la cină, i se vede în creştet o chelie mică. I-ar trebui un costum nou de haine. N-ar fi greu cu salariul lui, dacă n-aş prăpădi eu acest salariu pe boala mea, pe doctorul Schultz, pe medicamente şi iar medicamente. Să mă mai stăpânesc noaptea, să nu-l mai chem pe Schultz. Să-şi ia Erwin haine. Un costum de vară, de un cenuşiu deschis, aproape argintiu, cum am văzut la un turist. Se aşezase îmbrăcat aşa pe marginea bazinului, nici nu-i păsa că îl murdăreşte. Oameni fără griji.

Doctorul Schultz trece de la un bolnav la altul. Toţi sunt azi mai descurajaţi din pricina ploii care s-a pornit afară, a luminii cenuşii care intră prin ferestrele saloanelor şi ale rezervelor. Stau răstigniţi în paturile lor, privesc în gol, mâinile le zac moarte pe pături. Cei care de obicei citesc în câte un fotolâu lasă cărţile căzute alături de ei, femeile care tricotează ca să umple timpul şi-au uitat ghemele şi andrelele la picioarele lor. Zadarnic încearcă doctorul Schultz să-i învioreze privindu-i cu ochii lui cenuşii ca oţelul, a căror putere o cunoaşte, astăzi se pare că nu le mai poate deştepta nădejdea, curajul. Ochii lui au azi un duşman puternic, cu care nu pot rivaliza: vremea de afară care descompune sufletele. Ah, dacă mă făceam chirurg şi nu psihiatru, se gândeşte el, aveam acum de-a face cu pântece sau torace care trebuiau deschise, cu tumori care trebuiau extirpate, lucruri pe care le vezi cu ochii tăi, la care mergi la sigur, nu bâjbâiam în psihicul ca un labirint veşnic necunoscut al unor oameni fiecare altfel alcătuit, deşi aparent toţi sunt la fel. Uneori, când stau cu câte unul de vorbă în biroul meu şi-l descos cu zeci de întrebări meşteşugite ca să dau de rădăcina răului, mi se pare că sunt o cumătră curioasă şi vulgară, care

i:

scotoceşte în om cu neruşinare ca să afle întocmai ceea ce fiecare simte nevoia să păstreze numai pentru sine, trăirile lui cele mai penibile şi mai tainice. Şi ce bine ştiu ei instinctiv să ascundă tocmai ceea ce ar aduce o lumină în cazul lor, în aşa chip încât te dezorientează şi-ţi anulează posibilităţile de a acţiona impotriva bolii. Aşa că dau la intâmplare un medicament sau altul, şi sper ca natura să vindece în locul meu. Şi totuşi, uite, n-aş vrea să se sfârşească dimineaţa asta. Sunt de gardă şi după masă. N-aş vrea să se sfârşească nici după-masa. Nu

vreau să ajung acasă, să mă învârtesc prin odăile goale, să găsesc pe soba din bucătărie mâncarea pregătită de Trude, care nu mă aşteaptă când vin seara. Să-mi încălzesc mâncarea, s-o mănânc. Să mă culc, cu o carte în mână. Aş putea mânca la restaurant, la oricare, dar toate sunt pline de turişti care fac zgomot, care se bucură ca proştii că nu sunt acasă la ei, că şi-au luat picioarele la spinare. Parcă n-ar fi la fel peste tot. Mă mai cheamă uneori noaptea vecinii de la etajul de deasupra mea, cei din garsonieră, îmi mobilează noaptea pustie cu o mică preocupare. Nu durează mult, mare lucru nu am a-i face acelei doamne bolnave, dar se rupe pentru câteva minute puntea de linişte şi încremenire care leagă serile de dimineţile mele.

Când se deşteaptă, Ema vede odaia întunecată în jurul ei. Să fie atât de devreme? Ba nu, e şapte şi jumătate, ora la care se trezeşte aici în fiecare zi. Geamul e ud, ploaia bate darabana în el. Emil se spală la chiuveta mică, face mişcări caraghioase ca să-şi poată freca umerii şi spinarea.

— Azi plouă, spune cu tristeţe Ema.

— Nu-i nimic, mergem la un muzeu. Nu vrei?

— Ba da, sigur. Dar nu se mai poate hoinări.

— Eh, are să stea ploaia, doar nu suntem în septembrie. Haide, eu am sfârşit, spală-te şi tu.

Jos, în strada strălucitoare acum de mult ce e spălată de ploaie, trecătorii aleargă parcă, nu merg, înfăşuraţi în mantale, acoperiţi de umbrele. Par toţi localnici, atât sunt de gravi şi preocupaţi ca oamenii ce se duc la treburi.

114

Turiştii s-au înfundat în cafenele, în berării, în muzee, sau dorm mai târziu în camerele lor de hotel, dezgustaţi de vremea asta care le strică toate planurile. Oraşul pare sever, rece, casele lui sumbre, ferestrele bine închise, acoperişurile apăsătoare. Cerul de plumb nu făgăduieşte nimic, nicio deschidere nicăieri.

— Haide, intră tot aici să-ţi bei ceaiul, spune Emil şi-i arată Emei restaurantul mare al elegantului hotel vecin.

— Nu, nu, e prea scump. Mi-am făcut o dată cheful, ajunge. Mi se pare că şi peste drum, în gară, sunt câteva bufete sau birturi în care se poate lua ceva de dimineaţă.

— Cum vrei tu, spuneai că alături e frumos.

— E frumos, e pompos, e parfumat şi sclipitor, dar eu merg la gară.

Bufetele din interiorul gării se înşiră unul lângă altul. Ema intră în primul pe lângă care trece. Emil se duce să vadă micile magazine c: u vitrine în care sunt expuse obiecte de tot soiul „amintiri", „cadouri", îmbrăcăminte, pălării, umbrele.

E un local aproape gol, cu mese neacoperite, fără chelnăr, fără oglinzi, cu pereţii neîmpodobiţi. Ema îşi dă seama că a greşit, când a mai trecut prin gară a văzut altfel de restaurante, mai frumoase, dar ea a nimerit în cel mai simplu şi mai ieftin probabil, cel în care vin călătorii de clasa a III-a. Ar pleca în altul, dar aici o va căuta Emil, pentru că aici a lăsat-o. Ia o tavă dintr-un maldăr de tăvi, trece în spatele unei bare de metal şi ia de pe o lungă tejghea, rând pe rând, un sandvici, un pacheţel dt zahăr, altul de ceai, o felie de lămâie, îşi umple ceaşca la un robinet din care curge apă fierbinte, plăteşte la casa de la capătul tejghelei unei casieriţe care socoteşte repede din ochi cât face tot ce-a adunat ea pe tavă, şi se aşază la o masă puţin udă. Se uită în jurul eî. Într-un colţ un hamal bea o cană de bere. În mijloc o fată tânără, cu un geamantan cam ros lângă ea, mănâncă o gogoaşe şi bea ceai. E slăbuţă şi dusă pe gânduri. Pe uşă intră doi bărbaţi, se duc la tejghea, îşi iau fiecare o cafea, îşi rotesc ochii prin încăpere şi se aşază la masa la care stă fata cea slăbuţă. Fata mai întârzie un moment, apoi îşi ia va

liza şi paharul de ceai şi se mută la altă masă. Cei doi nu iau aminte la ea. Sunt i'oarte bruni, foarte murdari, par foarte obosiţi, par copleşiţi de o amărăciune fără margini. Unul dintre ei are un braţ prins până ia cot de un bandaj alb, Înnegrit de cât a fost purtat. Să aibă braţul prins în ghips sau numai bandajat? se Întreabă Ema. Şi ce-or fi V Greci, turci, armeni, ce-or putea fi cu feţele lor de culoare închisă, cu ochii lor negri, foarte Încruntaţi, foarte posomoriţi? Fumează, beau cafea, nu-şi vorbesc. Şi deodată unul dintre ei, cel cu braţul bandajat, se repede într-un colţ al încăperii. Ema vede abia acum că acolo se află un aparat mecanic, o jucărie de aceea zgomotoasă în care bagi o monedă, apeşi pe un buton, auzi un mare hârâit care se potoleşte brusc şi foarte rar se încheie cu un zornăit de bani

care curg afară. Un soi de loterie, o cutie care înghite gologani şi scuipă rar unul sau mai mulţi.

Străinul se caută în buzunar, scoate o monedă, o strecoară în aparat, ascultă cu sete hârâitul care se curmă. Omul se întoarce şi mai încruntat la masa lui şi soarbe iar din cafea. Apoi, ca turbat, se ridică, se repede iar la jucăria mecanică, mai scoate o monedă, aşteaptă încordat, se întoarce cu fruntea plecată la masa lui. Ema îl priveşte fascinată. Sigur că sunt ultimii lui bani. Unde or fi dormit astă noapte amândoi, de sunt atât de mototoliţi şi murdari? N-au găsit de lucru. N-au găsit. Sunt ultimii lui bani.

— Eşti gata? Mi se pare că ai nimerit cam prost. Trebuia să fi intrat alături. Ai plătit? Să mergem.

— Stai jos puţin, Emil. Stai aici.

— De ce?

— Să ne uităm.

Emil îi urmăreşte privirea. Omul cu braţul bandajat se ridică iar şi se năpusteşte cu dinţii strânşi la aparat. Se aşază iar la masă. Şi iar dă năvală, încordat de nădejde şi disperare. Nimic, de fiecare dată nimic. Niciun zornăit de gologani care curg afară din maşina lacomă. Prietenul lui rămâne la masă apatic, somnoros.

Ema şi Emil nu-şi pot lua ochii de la ei, de la cel bandajat mai ales. Apoi cei doi încremenesc faţă în faţă.

116

Şi-or fi sfârşit şi ultimii bani. Se sfârşesc pesemne şi ultimele ţigări, pentru că străinii cei negricioşi ţin în degetele lor aproape arse mucuri galbene, din care abia mai pot trage câte un fum.

Ema şi Emil se privesc lung. N-au nevoie să-şi spună niciun cuvânt. Nu se pot desprinde de scaunele lor, nu pot ieşi afară, la aer, din atmosfera plină de fum greu şi gros. Târziu Ema poate rosti:

— Să mergem, Emil, să ne luăm bilete de tren. Pentru mâine sau poimâine, dacă vom găsi. Să plecăm acasă.

UN REVELION STRĂLUCIT

Sigur, se întunecă devreme. Lumina a fost aprinsă înainte de cinci. Ar trebui să aştearnă masa de pe acum. Victor ţine neapărat să sărbătorească revelionul amândoi la miezul nopţii.

Dacă ar fi după ea, s-ai culca la zece, ca de obicei. Mai bine să uite că nu e o seară ca toate celelalte. Şi nici nu e. O convenţie stupidă: se schimbă anul! Dar viaţa se schimbă cu ceva? Fluviul vremii face un salt, o cotitură în noaptea asta? De mâine vor începe să curgă noutăţile, bucuriile? Toate zilele viitoare vor fi ca acelea trecute. A aşteptat pensionarea ca pe o eliberare. Îi plăcea meseria ei, profesoratul, dar îşi închipuia că, odată scoasă la pensie, are să se odihnească mai mult, are să citească literatură mai multă, se va duce la spectacole. Dar şi ea şi Victor au fost cuprinşi de o ciudată lenevie. A citit mai mult, dar a ieşit mult mai puţin din casă. Seara? Li s-a făcut un fel de groază să iasă seara în oraş. A început să-i apese întunericul nopţii ca viitoarea lespede care îi va apăsa în mormânt. Şi doar nu sunt încă bătrâni. La cei şaizeci de ani ai ei, la cei şaizeci şi doi ai lui sunt încă destul de sănătoşi, de viguroşi. Dar lipsa de activitate, nu de treabă în gospodărie, de activitate adevărată, la şcoală ea, la Tribunal el, i-a dezorientat, i-a golit parcă de viaţă. Era altceva când ieşeau în zorii zilei primăvara, în aerul care începea să se aurească, iarna, când era frig şi atmosfera era parcă albastră, şi te îndrepţi spre o ţintă clară, să vorbeşti astăzi elevilor despre Miron Costin sau despre Eminescu, la cursul superior despre Rabelais sau despre Musset, să vezi privirea trează a celor isteţi, să trezeşti privirea celor nepăsători, să ci-

teşti teze în care tresărea o idee, o sensibilitate, să te pregăteşti pentru examenele lor ca pentru propriile tale examene, cu febră şi emoţie. În unele zile să găseşti catedra plină de flori, alteori să te viziteze un grup mic de fetişcane care au de pus intrebări despre viaţă, pentru că au încredere în tine. Şi pentru că te iubesc. Şi pentru că simt că şi tu le iubeşti. Acum trei ani, când a ieşit la pensie, au mai căutat-o acasă foste eleve. Şi acum doi ani, şi anul trecut chiar. Au mai chemat-o la telefon. Uite, anul trecut, în ajunul Anului nou, i-au mai telefonat câteva. Poate că vor telefona şi azi. Dar până acum telefonul n-a sunat deloc. De dimineaţă au chemat părinţii lui Petre ca să-i felicite, apoi Lola Simionescu, vara lui Victor, şi atât. Şi unii şi alţii erau invitaţi în seara asta. Pe ei nu i-a invitat nimeni. Nici ei n-au chemat oaspeţi crezând că-i vor avea pe Vera şi Petre. S-au şi pregătit pentru ei, ca de la sine înţeles, ca în alţi ani. Apoi a

venit ca un duş rece, abia aseară, telefonul Verei; „Mamă, noi plecăm mâine dimineaţă la Sinaia cu soţii Toma. Vă urăm de pe acum la mulţi ani!“ Cu soţii Toma! E firesc, a spus Victor, sunt tineri, au prieteni de vârsta lor, vor să petreacă. Nu te necăji. A încercat să nu se necăjească. Păcat numai că pregătise atâtea bunătăţi. Eh, au să-i facă plăcere lui Victor.

Şi telefonul tace, tace. Oare e bine pus receptorul în furcă? Da, e bine pus şi tonul vine numaidecât. Sigur că va telefona o fostă elevă, va telefona şi Vera de la Sinaia. E sigur. Mai târziu. Poate şi vreun fost Împricinat al lui Victor, căruia el i-a făcut dreptate. Şi asta se întâmplă uneori. Oamenii nu te uită, nu uită binele, cine îi crede ingraţi e el însuşi un caracter îndoielnic. Ar trebui să pună masa acum ca să se poată odihni puţin, nu poate sta trează până la miezul nopţii, ca apoi să mai stea ţeapănă la masă o oră-două, cât va avea chef Victor. Ar pune farfuriile şi tacâmurile de toate zilele, dar dacă Victor ţine ca asta să fie o sărbătoare, trebuie să dea un aspect festiv şi înfăţişării mesei. Uite că vesela cea bună s-a cam prăfuit în bufet de când Vera şi Petre n-au mai venit la masă. Şi tacâmurile de argint trebuie puţin frecate. Asta ia timp, dar tot n-ai ce face cu timpul. Nu-i e încă somn şi n-are

poftă să citească. Dacă din bucătărie nu va auzi telefonul, îl va auzi Victor, care se află în birou. O va chema.

Masa arată frumos. Faţa de masă străluceşte, paharele strălucesc. Să pună şi sfeşnicile de argint. Şi cele două glastre de culoarea mierii, cu ramuri de brad. Şi alte ramuri de brad risipite pe faţa de masă. Două tacâmuri pe masa mare, numai două. Ce tristeţe! Când erau tineri, aveau mulţi musafiri. Totdeauna lui Victor i-a plăcut mai mult să primească decât să se ducă el altundeva. Şi când Vera crescuse, înainte de a se mărita, invitau la mese mult tineret, ca să fie fata mulţumită. La început, după ce s-a măritat, venea des cu Petre la masă. Acum vin rar. Poate că au dreptate. Ei doi or fi început să fie plicticoşi. Nu mai povestesc decât amintiri, pentru că în viaţa lor nu se mai petrece nimic. Amintirile lor le cunosc şi fata, şi ginerele. Oh, e prea mare masa asta pentru două tacâmuri. Ar fi trebuit s-o strângă, se poate micşora, dar nu s-a gândit, şi acum e aşternută. Să mai aşeze ceva pe ea, ca să umple golurile.

Caseta chinezească, de abanos cu incrustaţii de sidef, plină de ţigări. Vasul de Murano, în care s-au cam ofilăt cele trei garoafe albe. În sfârşit, asta e. Acuma se poate odihni puţin. E târziu. În birou Victor a pus o bandă de magnetofon, un Debussy copiat după un disc: *Jardjns sous la pluie* cântată de Marguerite Long. Se aude şi în dormitor. Cu atât mai bine. Ia te uită! În dormitor, pe un scaun, costumul negru al lui Victor. Şi cravata albă cu dungi albastre. Vrea să se îmbrace di- seară. Atunci trebuie şi ea să-şi scoată rochia de gală, cea de tafta neagră. Crezuse, spera că vor rămâne în halate de casă. Ce să-i faci! Un mic efort. Are să treacă şi seara asta grea. Sună telefonul? Nu. I s-a părut. Se poate culca puţin.

Săraca, săraca Gabriela! A suferit aseară, când a auzit-o pe Vera că pleacă la Sinaia cu soţii Toma. Nici prin gând nu le-a trecut, nici Verei, nici lui Petre că ar fi putut să ne ia şi pe noi cu ei, în maşina lor. La asta trebuie să se fi gândit şi Gabriela, dar n-a spus un cuvânt. Sună telefonul. Poate că e vreo fostă elevă de-a ei. I-ar face plăcere. „Alo! Nu, greşeală”. Ştiu eu, ar fi fost mai cuminte să ne prefacem că am uitat ce seară e asta, să

ne culcăm ca de obicei fiecare cu lampa lui de căpătâi, cu cartea lui! La radio, la televiziune va fi numai muzică de chef şi bucurie. Să fi dus magnetofonul în dormitor şi să ne fi ascultat muzica noastră, Mozart-ul ei, Beetho- ven-ul lui. Eu am stăruit să petrecem noi doi, ca să nu intrăm în anul cel nou copleşiţi de singurătate (şi tot singuri vom fi), de gândul bătrâneţii. Nu, nu trebuie să ne lăsăm încă înfăşuraţi prea devreme în giulgiul renun- ţării. Gabriela trebuie îmboldită, e gata să renunţe la tot. La vârsta ei nu se cuvine. Şi eu sunt vinovat, trebuia s-o scutur de la începutul iernii încă, s-o silesc să mergem la teatru, la cinematograf. Parcă am plumb în mine. Când lucram, eram alt om. Atenţie încordată, grija să nu fac un act injust, bănuiala şi încrederea care mă frământau pe rând. Mulţumirea când simţeam că am deslegat un nod încurcat, că am făcut dreptate, lumină.

Ia te uită cum a împodobit masa noastră! Ca în zilele când aveam şapte-opt oaspeţi şi mai mulţi uneori. Atunci avea şi femeie de ajutor, acum a făcut singură tot. Fe- meia vine o dată pe săptămână. Gabriela spune că n-are nevoie de ea mai des. S-

a petrecut cândva în casa asta, fără larmă, fără prea multă băutură, dar cu sentimentul sărbătorii şi cu prieteni buni. Toţi s-au risipit, au murit, sunt bolnavi. În sfârşit nu mai sunt. Noi ne-am mărginit în ultima vreme la Vera şi Petre, la părinţii lui Petre şi suntem şi noi vinovaţi că ne-am înstrăinat de unii prie- teni. Sună telefonul. „Nu, nu e casa Vasilescu, e o atin- gere, v-am mai spus“. Bine că n-a auzit Gabriela. Sau poate că aşteaptă s-o chem şi e dezamăgită că n-o caută nimeni. Citeşte sau a adormit. Ce bine ar fi să doarmă, să nu stea încordată în aşteptare. Aşteptarea unui telefon sau a miezului nopţii, ca să treacă şi cina asta pe care o spera cu copiii. Suntem absurzi. De câte ori ne-am dus noi de revelion la Buzău, la părinţii mei? în sfârşit, nu-i acelaşi lucru, eram obosiţi, bătrânii mei morocănoşi, trebuia să facem un drum cu trenul până acolo. Noi nu aveam maşină. Dar pe mama Gabrielei, înainte de a o muta la noi, o aduceam la toate sărbătorile aici. Poate că şi noi părem morocănoşi Verei şi lui Petre. Şi om fi, fără să ne dăm seama. Lui Petre mai ales, lui îi place zgomotul, dezlănţuirea la petreceri, Ideea cu Sinaia trebuie să fie

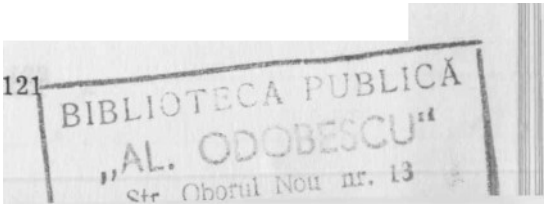

a lui, dar a pus-o pe Vera să ne telefoneze. A schimbat-o pe Vera omul ăsta, a îndepărtat-o de noi. Gabriela nu l-a criticat niciodată, se pare că eu am caracter de soacră, nu ea. Sigur că îi vede defectele, indiscreţia, superficialitatea, dar niciodată n-a spus nimic. Nici mie nu mi-a făcut niciodată vreo observaţie, şi doar n-oi fi perfect. Mă întreb dacă Vera va telefona în noaptea asta. Sigur că Gabriela îi aşteaptă chemarea. O aştept şi eu, dar de Gabriela mi-e mai milă decât de mine. Ea vede toţi oamenii buni, nobili. Mie îmi sar în ochi de la început cusururile lor. De câte ori la Tribunal n-am luptat împotriva impresiilor mele dintru început, antipatiilor subite pe care mi le deştepta o mutră suspectă, o privire lunecoasă, un glas strident sau gâfâit, care îmi suna a ipocrizie. Trebuia să trec dincolo de impresii, să

pătrund în miezul conflictului şi în psihicul omului. Uneori se întâmplă ca tocmai cel ticălos să fie nevinovat, sau cel care părea ticălos să fie un nefericit tras pe sfoară. De fapt, sunt o natură pornită, uneori dură. M-am constrâns ani de zile să fiu cumpătat, să am măsură. În sfârşit, acum s-a tocit duritatea, s-a potolit pripeala din mine, le-a uzat vârsta. Poate că şi Gabriela a contribuit la echilibrul pe care îl dobândisem. Seara îi povesteam cazurile de peste zi. Uneori un proces dura două-trei zile. Pe saşiul, pe botosul ăla de Ghiţă Stavru l-aş fi condamnat fără doar şi poate pentru omor, dacă procesul lui nu s-ar fi întins pe trei zile şi povestindu-i Gabrielei seara datele care păreau atât de revelatoare, nu s-ar fi îndoit ea de vinovăţia lui fără să-l vadă, fără să-l cunoască. Cu un instinct sigur şi cu toată omenia din ea. Ea l-a bănuit pe nepotul marei doamne ucise şi acela s-a dovedit a fi criminalul. Acela nu era un om, nu pocitura aceea care se jura pe toţi Dumnezeii că n-a asasinat el, cu glasul cel mai dezgustător din lume. Multă, multă prudenţă mi-a trebuit, multă stăpânire.

Uite cum a aşezat de frumos masa! Păcat de cele trei garoafe cam veştejite. De ce nu i-am adus eu flori azi Gabrielei? Nu m-am gândit şi acum e prea târziu, florăriile sunt închise, e zece şi jumătate. Pe la unsprezece ne aşezăm la masă. Puţin după unsprezece, ca să ne găsească miezul nopţii la şampanie. Am cumpărat patru sticle, şi Verei şi lui Petre le place şampania. Eh, vom

destupa una pentru noi doi. Gabriela bea cât o vrabie, deşi aş vrea s-o văd bând în noaptea asta, înveselindu-se, uitind mohoreala care ne-a cuprins după telefonul Verei. Ah, dacă ne-ar suna acum cineva la uşă, cineva nepoftit, neaşteptat, nu unul ci doi, trei oaspeţi. Să răsune glasuri în casă noastră prea liniştită, să se ridă, să se petreacă! Sunt lucruri care trebuie uitate şi nu pot fi uitate în singurătate (noi doi suntem unul singur), ca bătrâneţea, sciatica, ingratitudinea copiilor noştri, sau poate nu ingratitudinea, ci o firească Îndepărtare, timpul cu care nu mai ai ce face deşi n-ai vrea să se scurteze în faţa ta. Nu, deloc, să nu-i bănuieşti capătul. Şi războaiele de ici şi colo de pe glob, războaiele astea îndepărtate, dar care ţie, care ai mai trăit unul teribil, îţi răsună îp urechi ca o ameninţare că mai

sunt încă posibile şi la un pas, cine ştie, şi aproape, şi aici chiar, deşi nu le dorim, le hulim, le blestemăm. Dacă ar suna la uşă nişte prieteni uitaţi, pierduţi de mult, ne-am destinde, am şterge obsesii şi amărăciuni. Asemenea minuni nu se întâmplă, n-are cine suna, n-are să vină nimeni, şi noi doi ne vom preface că petrecem, din milă unul faţă de celălalt.

Se aude mereu uşa liftului. Vin feciorii soţilor An- drone pesemne, vin toţi trei cu nevestele lor gătite şi împodobite, cu nepoţii cei neastâmpăraţi şi obraznici. Au să fie mulţi în jurul mesei, au să chefuiască până în zori, ăştia mănâncă şi beau zdravăn. Sunt şi voinici toţi ca nişte dulapuri, nu ca nişte brazi. Vai, ce gânduri urâte am şi eu! Sunt oare rău? Gabriela spune că sunt bun. Cine nu e bun pentru Gabriela?

Ce-or fi făcând în seara asta ceilalţi, din garsonierele de la etajul nostru? Ce poate face Clementina Popa la vârsta ei, cu puterile ei puţine? S-o fi dus la vreo rudă? Musafiri sigur că n-are, cine vine să-şi omoare noaptea de revelion la o bătrână de peste şaptezeci de ani? Şi are insomnii sărmana, i-a spus Gabrielei. Adoarme către ziuă. După ce se sfârşeşte emisiunea de la televizor, caută toate posturile de radio din lume, citeşte cu ochii ei mari, frumoşi şi obosiţi, stă în fotoliu şi se roagă de somn să vină. Ce-ar fi...? Nu, nu, atâta ne-ar mai trebui, cineva şi mai aproape de moarte decât noi.

f
Îi ’I
123

Poate cel puţin Costel Dumitriu o fi fost poftit undeva. Ieri, când am urcat amândoi cu liftul, mi-a părut mai abătut şi mai slab decât oricând. Avea buzele vinete. Ieşise pe frigul ăla cu inima lui bolnavă. Trebuie să iasă din casă când are cursuri la facultate, când îi e foame, la cantină. Nu-l hrăneşte nimeni. Gabriela ar fi gata să gătească şi pentru el, dar am rugat-o eu să renunţe. Şi aşa se osteneşte destul pentru noi doi. N-are nici deprinderea, nici puterea să-şi ia un angajament pe care pe urmă ar vrea să-l ţină chiar când ar osteni.

Ar trebui să mă îmbrac. În dormitor arde lampa cea mică de căpătâi. Gabriela citeşte, n-a adormit. Toată ziua a trebăluit, m-aş fi bucurat dacă ar fi aţipit o clipă. Dacă am s-o văd prea obosită la masă, am să mă prefac că mie mi-e somn, pentru că

ea ar fi în stare să prelungească „petrecerea” noastră oricât, ca să-mi facă mie plăcere. Am fost un imbecil că nu i-am propus de dimineaţă să renunţăm la cină şi la toată mascarada asta. A pregătit feluri multe şi bune pentru copii. S-ar fi păstrat în frigider, s-ar fi păstrat şi pe terasă pe gerul ăsta, am fi avut ce mânca o săptămână fără să-şi mai bată ea capul cu nimic. Şi dacă mă gândesc bine, am fi putut şi noi cumpăra din timp bilete pentru un revelion la Sinaia sau la Predeal. Dar nu, noi ne-am sperat copiii la noi, iar ei au avut mai multă iniţiativă. Şi numai pentru ei. Nu le e lor gândul la părinţi.

— Ne îmbrăcăm? Gabriela sare din pat şi zâmbeşte larg, ca pentru o mare bucurie.

— Vrei? întreabă Victor şovăind. Apoi îşi dă seama că nu trebuie să-şi dea pe faţă gândurile care l-au ros adineauri. Gabriela a făcut toate pregătirile, acum nu se mai poate da înapoi.

în apartamentul mare de la celălalt capăt al culoarului pe care, lateral, se înşiră numai garsoniere, Tudor Androne deschide uşa larg la auzul liftului care opreşte, deschide larg şi braţele, scoate un „Uraa!“ sonor şi-şi sărută pe amândoi obrajii fiii cei zdraveni, înalţi şi pântecoşi, nurorile înzorzonate, nepoţii ca zvârlugile, nepoatele care seamănă cu taţii lor, lungi, trupeşe şi pline de viaţă. Marioara Androne şi-a pus un şorţ peste rochia

de seară şi rumenă în obraji de la dogoarea cuptorului şi a plitei, mirosind vag a prăjeală şi a Mitzuko, îmboldeşte femeia care a venit s-o ajute să facă mai repede salata de care a uitat. Se foieşte din casă în bucătărie şi iar în casă să-şi îmbrăţişeze nepoţii, îşi cântăreşte repede din ochi nurorile să vadă dacă şi-au făcut rochii noi sau le-au îmbrăcat tot pe cele de anul trecut (cheltuiesc băieţii ăştia ceva de spaimă pentru nevestele lor, deşi toate au serviciu şi numai naiba ştie ce-or fi făcând cu banii, pun la CEC sau trimit la sărăciile lor de părinţi), dacă grasa de Tilda s-a mai îngrăşat şi slaba de Lia s-a mai uscat, dacă Antoaneta, cea fără copii, n-are de gând să facă şi ea vreun moştenitor. Băieţii, slavă Domnului, arată bine, ăştia ar putea muta şi munţii din loc. Apoi intră din nou în bucătărie, trebuie aduse gustările pe masă, mastica, rachiul, coniacul, ţuica de Turţ şi cea primită de Tudor la Oradea, când s-a dus în

inspecţie acum o lună. A făcut nişte piftii din ciolane afumate cum nu ştie nici bucătarul de la Capşa să facă.

Clementina Popa se uită lung la fotografia mare, înrămată, a soţului ei care a lăsat-o singură acum zece ani pe neaşteptate, într-o noapte de iarnă, în care vântul zgâl- ţâia obloanele ca acum. Viscolul era atât de puternic şi vâjâia atât de tare la ferestre şi în hornul sobei de teracotă pe care o avea în dormitorul larg al casei aceleia mari în care locuiau atunci, încât Clementina nu şi-a dat seama când s-a întrerupt respiraţia egală a bărbatului ei culcat în pat, lângă ea, cu capul pe umărul ei. Aşa dormea el din tinereţe încă. Îşi aşeza capul pe umărul ei şi adormea ca un prunc. Şi somnul ei era bun pe atunci, poate că de asta n-a simţit când el a încetat să respire. Sau poate că a şi horcăit o dată, de două ori, dar ea dormea, şi asta nu şi-o poate ierta nici azi. În somn i-a părut deodată că umărul ei e împovărat ca şi cum capul colonelului Popa ar fi fost deodată foarte greu, greu ca un bolovan, şi s-a trezit speriată. Anton era mort. Din fotografia mărită, puţin difuză, Anton îi zâmbeşte ca de departe, peste cei zece ani care s-au scurs. Şi în noaptea asta ea va petrece al zecilea revelion fără el. Al doilea în garsoniera asta. Cât a mai locuit încă în casa cea mare,

veneau sora ei şi cumnatul să stea în noaptea asta cu ea. Apoi ei s-au mutat la Cluj, la fiica lor măritată acolo şi ea s-a mutat aici. Şi-a împărţit mobila, covoarele, a dăruit la nepoţi, a şi vândut ca să aibă un ban deoparte pentru o boală, pentru o suferinţă. Aici, între patru pereţi, a adus lucruri desperechiate, dar necesare. Când eşti singură, ajung o odaie, o baie, o chicinetă cât un bufet, un vestibul. Te aduni tu cu amintirile tale, dincolo te rătăceai în odăi în care nu mai aveai ce face. Când trăia Anton nicio încăpere nu era inutilă, fiecare îşi avea rostul ei. După moartea lui, în chip ciudat, nimic n-a mai avut rost. Încearcă să-şi dea iluzia că ea însăşi e aceea de altădată. Să nu decad, îşi spune, să nu decad! Anton n-ar putea suferi una ca asta. Dimineaţa când se duce după lapte, după pâine, după fructe sau zarzavat, îşi pune pălăria, mănuşile, îşi vopseşte puţin buzele ofilite şi iese cu paşi nesiguri, care se trudesc să fie egali. Când te apropii de optzeci de ani, chiar dacă te ţii drept, dacă nu te-ai cocârjat, te simţi golită pe dinăuntru de schelet parcă,

deşi tocmai el e ultimul care rămâne. Apoi nu mai şti ce să faci cu lungul rest al zilei. Ziarul, da, trebuie neapărat citit ca să fii la curent cu tot ce-i preocupă pe ceilalţi, radioul ascultat, televizorul deschis la orele lui. Adriana îi mai aduce câte un vraf de cărţi, dar vine rar Adriana, e ocupată. Şi noaptea nu se mai sfârşeşte, semnul nu vine. Te gândeşti că toate zilele viitoare vor fi la fel şi te înfiori. Tocmai la asta ar trebui să nu te gândeşti, dar e cu neputinţă. Au să vină zile şi mai grele, pentru că mergi spre sfârşit, nu de-a-ndoaselea, spre tinereţe. Să nu te gânde. Şti sau să accepţi cu linişte, fără spaimă. Anton a murit într-o noapte fără să-şi dea nici el seama că moare, ai putea avea acelaşi noroc. Asta trebuie să speri, acelaşi noroc. Dar nu poţi spera totdeauna. Singurătatea aduce gânduri negre, spaime. Sigur că familia de alături, Gabriela şi Victor Ioanide n-au asemenea gânduri. E adevărat că sunt şi mai tineri, dar mai ales sunt doi. Le vin în vizită fiica şi ginerele, se umple casa. Sigur că le-au venit şi în seara asta, doar n-au să-i lase numai pe ei doi, faţă în faţă. Oh, dacă aş fi eu cu Anton aici, în odaia asta, ar fi altfel, cu totul altfel. Aşa cum era odinioară. N-aveam copii, dar ne ajun

geam unul altuia şi rudele ne vizitau des pe atunci, aveam cum se spune casă deschisă, primeam cu dragoste şi cu bucurie. De ce ar mai veni cineva azi la mine? Ce să vadă? O ruină. Ce să audă? Mă feresc să mă jelui, e drept, când vine Adriana, dar ea stă ca pe ghimpi. N-are ce afla de la mine, ziarele şi radioul le citeşte şi le ascultă şi ea. Şi pentru că nu găsesc ceva interesant să-i spun. Mă intimidez, mă fâstâcesc şi tac. Sau încep să-i povestesc ceva petrecut de mult, la Iaşi, când locuâam cu Anton acolo, şi mă întreb cu groază în sinea mea dacă nu i-am mai povestit şi altă dată aceeaşi istorie. Răsuflu când o văd plecată, mă simt uşurată într-un fel, dar singurătatea şi liniştea încep să zumzâăe în jurul meu ca un ghioc imens şi-mi pare rău că a plecat.

Lângă mine, alături, familia Ioanide se pregăteşte probabil de petrecere. În celălalt capăt al culoarului, familia Androne are mulţi oaspeţi, uşa liftului răsună mereu, apoi uşa lor, şi glasul lui Androne se aude până aici chiuind de bucurie că i-a mai venit un oaspete. Ce-o fi făcând doctorul Danielescu în noaptea asta? E

invitat, desigui'. Din nicio garsonieră nu se aude nimic, au plecat toţi cred. Dacă mi s-ar întimpla să mor în noaptea asta de o criză de astm, n-aş avea pe cine chema. Familia loanide mi-a dat numărul ei de telefon pentru orice eventualitate, fără să spună că se tem de o criză. „Dacă ţi-e vreodată prea urât", a spus Gabriela loanide, dar şi-a închipuit şi ea că de plictiseală n-aş deranja-o niciodată. Iar dacă aş avea o criză, până să vină Salvarea, mai curând l-aş deranja pe doctorul Cornel Danielescu. Şi nici pe el cu inima uşoară. Dacă mi-ar fi rău în noaptea asta în care şi el trebuie să fie plecat, aş muri singură, până să vină Salvarea. Nu, la asta n-am să mă mai gândesc. Asta se cheamă decădere, să te simţi bătrână şi să te obsedeze ideea bătrâneţii. Aş putea ieşi fără pălărie şi fără mănuşi, nu în asta stă susţinerea moralului, demnitatea omenească, ci în gânduri uiâte. Pe ele trebuie să le alung.

Doctorul Danielescu se întreabă pentru a zecea oară de ce a refuzat invitaţia la familia Filip. Îl copleşise o stare de ursuzlâc cum i se întâmplă des de la o vreme.

127

S-a gândit la ger, la greutatea de a găsi un taxi la întoarcere, la familia asta care râde prea mult şi degeaba. S-a gândit că până la urmă îl vor invita şi alţii şi va avea de unde alege, dar nu l-a mai chemat nimeni. Nu-i nimic. Se poate sta şi de unul singur. Mai greu decât faptul că nu-l mai invită prietenii de când a devenit atât de necomunicativ şi de ursuz, e că nu-l mai cheamă niciunul din pacienţii de odinioară, care ar putea să-şi aducă aminte ce fel de medic a fost. Îl socotesc învechit, cred că nu mai e la curent cu metodele noi. Şi uite ici, pe masă, ultimele reviste medicale trimise din străinătate de prietenul lui Barbu şi presa medicală românească. Mai are uneori nevoie de el Clementina Popa, care face apel la el cu sfială când nu-i vine repede Salvarea, sau bietul Costel Dumitriu, pe care atât de des îl bântuie depresiunea nervoasă. Il vindecă, îl înviorează, Costel mai dă un examen la facultate, şi iar îl topeşte o depresiune. E convins că e foarte bolnav de inimă. Are el ceva la aortă, nu ceva grav, dar nu-şi poate scoate din cap boala asta, şi obsesia ei îi macină sistemul nervos. Âştia sunt azi pacienţii lui. Ah, o sală de spital în care treci de la pat la pat, îţi dai osteneala pentru fiecare, îi vezi renăscând, simţi că eşti viu, puternic, simţi

că eşti necesar, că nu faci degeaba umbră pământului. Puternic, sănătos e şi acum, dar pentru cine şi pentru ce? Şi ţine la sănătatea lui, urcă şi coboară cele patru etaje pe jos ca să nu-şi piardă elasticitatea, să nu-i înţepenească încheieturile, doarme opt ore pline şi ar dormi şi mai mult dacă n-ar pune ceasornicul să-l trezească pentru că prea mult somn te moleşeşte. Bea la prânz un pahar de vin roşu, numai unul, aşa cum le prescria şi bolnavilor lui, nu se suie niciodată în autobuz, ca să se ferească de aer viciat şi de îmbulzeală. Tutunul l-a lăsat de zece ani. La ce bun? Ca să mai trăiască încă cine ştie cât? Nu, nu doreşte asta conştient, le face pe toate mecanic, pentru că aşa s-a deprins şi aşa i-a învăţat şi pe alţâi să facă. Nu se poate opri de la o viaţă higienică, i-ar părea că se bagă până în gât în mocirlă dacă ar face altfel, că se sinucide ruşinos, ca un laş, ca un neputincios.

În seara asta are să se culce ca de obicei la unsprezece, mâine are să se trezească la şapte. Noaptea asta

nu aduce nimic deosebit. Altădată cerea la spital să fie el de gardă de revelion. Să petreacă oamenii care au familii, nu burlacii obişnuiţi să treacă meseria lor înaintea vieţii personale. Stăruia câte un coleg, câte un pacient să renunţe la gardă, să vină la el la petrecere. Uneori se îndupleca. Gerul? Lipsa de taxi? Pretexte pe care le-a născocit alaltăieri. Nu-l supără gerul şi-i place să meargă pe jos şi noaptea. Nu-i place gălăgioasa familie Filip. Şi dacă l-ar mai pofti şi alţii ar fi fost flatat, dar tot ar fi refuzat. A găsit un pretext faţă de el însuşi. Vrea să fie singur, ăsta e adevărul. Şi să se culce devreme, ca să nu răscolească în amintiri. Ce fel de amintiri te pot bucura? Fosta activitate, succesele tale în ea? Asta înseamnă să frământi regretele ca pe o pâine, nu să te bucuri acum, când priceperea ta nu mai foloseşte la nimic. Imaginea femeilor care l-au iubit? (de ce s-or fi îndrăgostit atâtea paciente de el? Nu pentru mutra lui de buldog, e sigur, ci pentru forţa ocrotitoare pe care o simţeau în el), sau imaginea celor două-trei pe care le-a iubit el? Una a murit, alta a plecat peste mări şi ţări, a treia s-a măritat cu altul. Adică au murit toate trei. Nu se mai gândeşte de mult la morţi. Nici la vii. Dacă ar fi întrebat, n-ar şti să răspundă la ce se gândeşte. În ultimul timp, în afară de presa medicală, citeşte

filosofie, încercă s-o priceapă. După bacalaureat şovăia între medicină şi filosofie. Îl răzbiseră raţionamentele tatălui său, acel filosof care era dezamăgit, ca eroii lui Gorki, din pricină că n-a găsit adevărul. „Medicina cercetează organismul onienesc, ceva real, concret, aşezat în faţa ta ca o hartă bine desenată, spunea bătrânul. Lumea ideilor trăieşte din presupuneri. Fă un lucru din care logica să poată scoate o concluzie clară, rezultat al tuturor simţurilor tale. Acolo vezi, pipăi, asculţi, verifici, nu bâjbâi ca mine toată viaţa“. A fost medicina şi logica, n-a putut scoate totdeauna concluzii clare din palpabil şi concret. Organismul omenesc închide şi azi imprevizibil şi misterios. Şi azi. Mâine poate nu. Mâine, când se va cunoaşte mai mult. Dar el mâine nu va mai fi. Aşa că îşi cheltuieşte timpul cu descifrarea unui filosof şi a altuia, fără să se dăruiască nici unuia. I se pare că face o plimbare în ţări necunoscute, felurite. Ar fi putut face şi o

plimbare adevărată, o călătorie în Europa, chiar în Asia, se şi înscrisese odată la o excursie în China şi renunţase. Şi-ar fi stricat tabieturile, şi-ar fi răsturnat obiceiurile care îl ţineau sănătos. Apoi regretase. De ce avea nevoie de atâta sănătate? Furios că pierduse China, se dusese în Grecia. Fusese un drum frumos, nemărginit de frumos, îl fermecase culoarea cerului, a mării, perfecţia monumentelor, dar se întorsese bolnav de stomac, cu o bronşită şi cu genunchii înţepeniţi. Stătuse prea mult în autobus, el care era deprins cu mersul pe jos ore şi ore. Şi îşi spusese înţelepţeşte că nu mai poţi face după şaizeci de ani ceea ce n-ai făcut la treizeci. De ce trebuia atâta sănătate? Oh, nu ca să trăiască mult, nu şi-o dorea, dar ca să nu zacă. Urât, nesuferit lucru zăcerea. A luptat toată viaţa împotriva ei, a ridicat oamenii în picioare, nu tocmai pe el i se va da pradă. Visează o moarte subită, un stop cardiac, un infarct, o congestie cerebrală violentă, şi le preîntâmpină prudent cu un trai disciplinat, sobru. Uneori se socoteşte imbecil din pricina asta şi atunci e mai ursuz decât oricând, furios pe sine. Dar nu-şi schimbă felul de viaţă. E prea înrădăcinat în el.

Aşa, un iaurt, un compot, şi halatul de casă, papucii. Îi e încă foame, dar seara nu mănâncă niciodată mai mult. Să deschidă radio? Nu. Tratatul acela nou al ulcerului duodenal. E mult mai

interesant. Cu obloanele lăsate, cu lampa aprinsă pe birou. Până la unsprezece fix. Ce naiba face vecina. Liza Costiniu, actriţa? Parcă ar muta mobilele din loc la ora asta. O fi aşteptând oaspeţi şi pune masa, trage scaunele, ea ştie cum izbuteşte să facă atâta zgomot.

Liza Costiniu încearcă să potrivească televizorul ei stricat. Ieri a fost un meşter să-l repare şi l-a hârbuit şi mai rău. Imaginea curge ca ploaia, n-o poate opri, iar sunetul hârâie, urlă. Zece, douăzeci, treizeci de actriţe au să se perinde în seara asta pe micul ecran. Pe ea n-au chemat-o. Parcă i-a lovit pe toţi amnezia, şi pe regizorii de la teatru, şi pe cei de la televiziune şi radio. De un an n-a mai călcat pe scenă. De doi pe platoul de la cinematografie. La patruzeci şi trei de ani poţi fi considerată

bătrână? Doar n-a pretins niciodată roluri de ingenuă. Dacă au vrut să-i dea compoziţie când abia intrase în teatru, a jucat fără să crâcnească bătrâne, doici şi duene. Dacă i-au dat fetişcane, a găsit în ea vioiciune şi ritm. În roluri de dramă a avut vibraţie şi gravitate. Presa a spus-o, nu e o închipuire a ei. În „Nora“, în „Sfânta Ioana“ a avut mari succese. Şi aşa, deodată, nimic, gol. De la conflictul cu directorul pentru linia stupidă pe care voia el s-o dea peste capul regizorului unei fete bătrâne şi triste. Voia să facă din ea, din rol adică, un bufon feminin, un clovn care se dă tumba. Autorul tăcea, pentru că voia să i se joace piesa, regizorul scrâşnea din dinţi şi se stăpânea, asta ar fi fost a doua ceartă cu directorul lor nepriceput, tiranic, convins că ştie ce înseamnă teatrul – cu care nu mai avusese niciodată de a face –, mai mult decât oamenii cu experienţă şi cultură în direcţia asta. Şi pentru că i-a ţinut piept, cu textul în mână, un text clar, acest director a răspândit vorba că nu se poate lucra cu Liza Costiniu, că e încăpăţânată şi arţăgoasă, că e încrezută, plină de fumuri. Şi toţi cei care o cunosc după o carieră de douăzeci şi doi de ani au aerul că le-a fost descoperită o făptură care nu li se revelase încă şi o ocolesc. Există pe lume boicotări inexplicabile, fenomene absurde sau al căror dedesubt nu-l cunoşti. Dar ce dedesubt poate exista în înlăturarea sau uitarea corectei ei fiinţe, care o singură dată s-a împotrivit unei nerozii, a apărat de fapt o piesă, un autor talentat, dar mut, laş? Intrigi de altă natură? Colege pe

care nu le-a socotit niciodată rivale, dar care o socotesc ele pe ea şi strecoară fitiluri? Bun, în teatrul în care e angajată, dar la televiziune, la cinematografie? îţi vine să crezi uneori în zodii proaste şi bune, să crezi că ai intrat într-o zodie rea şi are să treacă odată şi odată. Dar până când trece tu mai îmbătrâneşti puţin, lumea te uită şi mai tare şi când în sfârşit te caută un regizor, se minunează de cât te-ai schimbat. Nu e de mirare că te schimbi, te potopesc gândurile negre, tratamentul cosmetic nu foloseşte la nimic, starea morală întreţine şi obrazul şi silueta, şi posibilitatea de a zâmbi. Li e atât de greu să mai zâmbească, dar se trudeşte şi când trece pe la teatru, şi când întâlneşte

pe scări sau în. Lift vecinii, şi când vine o prietenă bună sau una ipocrită, falsă, care vrea să ştie „cum se mai simte“. Alţii, altele bat pragul cinematografiei, televiziunii fără să fie chemate, pentru ca la o nevoie să cadă ochii unui regizor pe ele. Aşa ceva ea nu poate face. Mândrie? Orgoliu? Nu, o fărâmă de demnitate.

Au invitat-o în seara asta şi Rodica şi Sandu. A refuzat, s-a scuzat: are o viroză. N-are nimic, dar acolo s-ar fi vorbit de ce joacă una şi alta, de succese, de concurenţe stupide, de perspectivele lor, ale celor adunate acolo. Ar fi fost o seară dureroasă. E mai bine singură acasă. Şi e poate mai bine că televizorul e stricat, să nu mai ştie cine a fost chemat pentru seara asta, câţi au fost chemaţi afară, de tine. Are să ia un somnifer mai târziu, ca să doarmă, adine, mult. Ia mereu somnifere de la o vreme. Când i-a mărturisit-o odată doctorului Cornel Danielescu, vecinul de palier, în speranţa că îi va recomanda. Mul bun, care nu dă coşmaruri, el a fost cu totul împotrivă, a mustrat-o că la vârsta ei întrebuinţează droguri. Ce ştie el despre viaţa ei, despre nevoia ei de neînlăturat de a dormi, de a uita? El a încheiat o viaţă plină, realizată, poate fi liniştit. Ei i s-a curmat viaţa la mijloc, pentru că activitatea, scena erau viaţa. Încă douăzeci, douăzeci şi cinci de ani ar mai fi putut juca. Câţi i-au mâncat din aceşti douăzeci şi cinci? Deocamdată doi. Dacă n-ar urma şi alţii! Se uită în oglindă şi nu-şi vede pungi sub ochi, numai cearcăne uşoare care se acoperă

cu pudră, pleoapele puţin obosite şi n-ar fi dacă somnul i-ar fi normal, dinţii întregi, albi. Dacă ar zâmbi mai mult, dantura asta i-ar lumina chipul. Câteva fire de păr alb, dar în blondul ei cenuşiu nici nu se văd încă. Ceea ce se vede e dezamăgirea. Şi n-o poate ascunde. Dezamăgirea şi nerăbdarea îi dau aerul ăsta de maturitate şi oboseală. Oboseşti când nu lucrezi nimic, când afară de insomnie nu te roade nicio boală. Când te gândeşti că studentul de pe cealaltă parte a culoarului, Costel Dumitriu, la cei douăzeci şi unu de ani ai lui e atât de bolnav, ţi-e ruşine să mai fii descurajată cu sănătatea ta. Dar el dă încă examene, citeşte, învaţă, speră probabil. Ce mare forţă, să speri!

132

Costel Dumitriu n-a plecat pentru sărbători la părinţii lui, la Medgidia. S-a temut de drumul cu trenul într-un vagon neîncălzit şi n-a vrut să mai piardă timpul de învăţătură. Şi aşa are zile întregi în care nu se poate concentra, nu se gândeşte decât la inima lui care într-o bună zi poate să se oprească sau să pornească prea năvalnic, să plesnească. Doctorul Danielescu îi spune mereu că aşa ceva nu i se va întâmpla, că boala lui de aortă e uşoară, o va purta toată viaţa fără s-o simtă prea tare. Nu-l poate crede. A rămas în garsoniera asta pe care i-a lăsat-o moştenire o mătuşă, are fişă de flotant la Bucureşti, e comod şi bine în garsonieră, dar dorinţa lui aprigă e să-şi ia examenul de stat, să plece înapoi în Dobrogea, să fie repartizat acolo la vreo gospodărie de stat sau un C.A.P. Ca inginer agronom. Să trăiască acolo, sub cerul larg al Dobrogei, pe câmpiile ei nesfârşite de aur, să se odihnească sub umbra de miere a salcâmilor care numai în Dobrogea au culoarea asta, să vină până peste ogoare mirosul sărat şi înviorător al mării. Ar vinde garsoniera asta civilizată, ar vinde şi mobilele lăsate de mătuşă, ar părăsi oraşul care e atât de obositor, de plin de zgomot, de aglomeraţie. Colegii lui aleargă de pe acum să se asigure de vreun post în Bucureşti, la minister, în capitala vreunui judeţ la direcţia agricolă a primăriei. El se vede la ţară. Dacă ar fi sănătos, ar lucra ca nimeni altul şi ar obţine recolte cum nu obţine nimeni. În Dobrogea! Se poate ceva mai frumos decât o întindere care nu-ţi împiedică privirea să se ducă departe, la nesfârşit! Gospodăria asta să fie aproape de Dunăre sau de mare, să se poată ajunge uşor lângă apă, lângă altă întindere

care joacă, şi cântă, şi oglindeşte cerul, şi îşi schimbă culoarea. Şi la Măcin ar fi bine, acolo apele se desfac şi iar se unesc, clipesc şi aleargă, în sus, pe ţărm, poţi creşte holde înalte, înfiorate şi ele de adieri ca suprafaţa apei. Părinţii n-au înţeles de ce nu urmează la Bucureşti Politehnica sau Arhitectura, când ei îi trimit bani şi are norocul pe care nu-l are alt student din provincie, al unei locuinţe în centru, bune, numai pentru el. Tata, judecător la Medgidia, mama, soră medicală la spitalul din oraş, au visat altceva pentru el. Inginer agronom! De ce? Ca să nimerească la ţară, unde şi-a

0” a

1

înţărcat dracu copiii? Ar fi putut rămâne arhitect la Bucureşti chiar, că şi acolo e nevoie de arhitecţi. Are doar şi o garsonieră proprietatea lui. Adina, care îl iubeşte din liceu încă şi care urmează matematicile la Cluj, abilă cum e, ar fi putut obţine post la Bucureşti, lângă el. Dar Costel nu mai pomeneşte în scrisori de Adina şi nu-i mai scrie nici ei. Părinţii presupun că băiatul lor s-a îndrăgostit de altă fată la Bucureşti. Costel nu s-a îndrăgostit de nimeni. N-a uitat-o pe Adina, dar ştie că ea n-ar avea ce căuta într-un sat din Dobrogea şi mai ştie că el e bolnav, nu e bun de însurătoare. Cu asemenea inimă, cu o stare de nervi atât de labilă, un om conştient nu se însoară. N-are s-o nenorocească tocmai pe Adina care îl iubeşte, pe care şi el o mai iubeşte încă în ceasurile, în zilele în care nu e atent decât la inima lui.

În noaptea asta ar fi putut fi la Medgidia cu părinţii lui şi cu Adina. Dacă nu e cu ei, n-ai\ rost să fie cu nimeni. L-a poftit un coleg, a poftit mulţi alţii din anul lor, ultimul, dar nu i-a trebuit zarva şi dansul şi cheful care va fi acolo. I-ar face rău la inimă. Şi totuşi, uneori, ar avea poftă să petreacă, să cânte cu glasul lui limpede şi dulce, de tenor tânăr, să deştepte admiraţia, să fie ascultat cu plăcere, să fie lăudat. Dar poate că şi cântecul face rău la inimă. Trebuie să mai ţină inima asta în viaţă măcar doi-trei ani, să apuce a se afla în câmpiile largi sub soare, albăstrui sub lună. Să audă în zori ciocârliile, să audă întreaga zi mierlele, seara privighetorile de zăvoi. Şi dacă inima nu va mai vrea chiar de mâine, din pricina gerului ăsta aprig? A ieşit de dimineaţă

după câteva provizii – cantina e închisă în vacanţă –, şi a simţit o durere năprasnică în piept. „Ţi se pare tinere, îi spune doctorul Da- nielescu. Eşti obsedat, încearcă să te scuturi de asemenea gânduri. La dumneata nervii sunt mai şubrezi decât inima. Eu te rog să te vindeci de nervi prin voinţă, prin logică. Nu vreau să te îndop cu medicamente. La vârsta dumitale eu trăiam ca un leu paraleu; învăţătură, sport, chiar şi dans, excursii şi iar studii". Bineînţeles, doctorul e leu paraleu şi azi, la şaizeci şi opt de ani ai lui e mai sănătos decât mine. Nicio schimbare de când locuim în aceeaşi casă, decât poate un dram mai mult de morocăneală, de

încruntare. Pe când eu, eu parcă sunt şi mai slab şi din ce în ce mai speriat de ceasornicul ăsta dereglat din pieptul meu. Noaptea uneori, când e foarte linişte, îl aud bătând ca o pendulă atârnată pe perete, afară din pieptul meu, umplând odaia cu ticăitul lui puternic şi inegal. Şi mă tem, mă trec sudorile, îmi vine uneori să ies pe balcon şi să mă arunc în stradă, ca să se sfârşească odată cu frica. Nu se mai potoleşte odată uşa liftului. Toţi probabil primesc oaspeţi în seara asta, şi cei din apartamente, şi cei din garsoniere. Aneta Melinte m-a întrebat azi, când ne-am întâlnit la brutărie, cum am să-mi petrec noaptea. Ea era de serviciu după masă la telefoane, de la două la zece, dar după asta spunea că are de gând să petreacă straşnic. Nu mi-a spus dacă la ea sau dacă e invitată. Mi-a făcut ochi dulci, ca de obicei, şi doar e mai mare decât mine cu câţiva ani. Se gândeşte că poate voi rămâne cu un post în Bucureşti şi că n-aş fi o partidă rea. Bineînţeles că nu ştie cât sunt de bolnav. Mă mir că n-o citeşte pe faţa mea. Nu e ea femeia care poate desluşi ceva în oameni. Nu seamănă cu doamna Gabriela Ioanide, ai cărei ochi frumoşi, verzi, se întunecă şi se umbresc de câte ori mă vede. Gabriela Ioanide se interesează şi de felul cum mănânc la cantină, îmi aduce uneori şi câte o prăjitură de acasă, e discretă, dar se vede bine că îmi poartă grija. Poate că ei i-o fi spus doctorul Danielescu cât sunt de bolnav, i-o fi mărturisit ceea ce-mi ascunde mie. Sunt nebun, doctorul n-ar face pentru nimeni în lume una ca asta şi poate că în adevăr nici n-are ce spune.

Gabriela Ioanide se îmbracă încet, cu grijă. Victor e gata, a

aprins lămpile din sufragerie, a privit mulţumit masa şi a intrat iar în birou, a pus o nouă bandă la magnetofon. Când va fi şi ea gata, acum, numaidecât, va aduce aperitivele, băuturile de la ghiaţă. Şi va trebui să şi bea puţin, să-i facă plăcerea asta lui Victor. Îi vine să întrebe dacă n-a telefonat nimeni, dar se stăpâneşte. Ba încă din dormitor ar fi auzit şi ea. Vera sigur că aşteaptă miezul nopţii ca să-i feucite. Sau poate că linia telefonică între Sinaia şi Bucureşti e foarte solicitată. O fi încercat şi n-a avut fir. Ah, a uitat să-şi pună ceva la gât, şi lui Victor

îi place s-o vadă împodobită discret, dar împodobită. Medalionul moştenit de la mama. Şi de mama de la bunica ei, medalionul mic, poleit cu cobald şi încrustat cu câteva perle minuscule, înconjurat de un soi de îngust volan de aur, cum era moda acum peste o sută de ani. Aşa, atârnat pe o panglică de catifea neagră.

Aşa, acum să scoată bunătăţile din frigider. Doamne, prea multe a făcut! Şi dacă ar fi fost la masă patru persoane, tot ar fi fost prea mult. N-a învăţat încă să se mărginească la cantităţile necesare. Cât timp a fost profesoară, nu s-a prea ocupat cu gospodăria. Victor avea idei şi Saveta pregătea, era mare meşteră. Dar şi Victor cerea prea mult, totdeauna îi părea că nu se face destul, iar Savetei îi plăcea să aglomereze feluri peste feluri, cum făceau pe vremuri la moşierii la care slujise. Pentru o sărbătoare se lua din cele două salarii puse la un loc, ca din gardul Măntulesei, cu riscul să n-o poată scoate la capăt până la sfârşitul lunii. Pe atunci ea avea însă şi elevi particulari, se mai iveau din senin nişte bani.

E păcat de atâtea bucate, e păcat, când alţii au pe masă în seara asta poate mai nimic. Ce poate avea Clementina Popa? Are o pensie mică. Noroc că ţine regim, mănâncă puţin ca o vrabie. Lui Costel Dumitriu are să-i ducă ea mâine dimineaţă un talger mare cu de toate. În noaptea asta trebuie să fie şi el poftit pe undeva. E tânăr, cu toate depresiunile lui, cu toată tristeţea lui, o fi avut şi o fi acceptat o invitaţie. Aneta Melinte n-o avea nenorocul să fie de serviciu în noaptea asta. Mi-ar părea rău pentru ea, e atât de dornică de viaţă. De câte ori o întâlneşte pare veselă ca un om care a câştigat lozul cel mare.

Aneta Melinte a venit într-o fugă de la serviciu acasă. Drumul ăsta pe care îl face de obicei în douăzeci de minute, l-a făcut în seara asta în şapte. A alergat pe străzi cu vân- tul în piept, lunecând, ţinându-se bine să nu cadă, cu gulerul paltonului ridicat şi cu genele prinse cu un evantai în fulgi rari care îngheaţă, imediat ce ţi se aşază pe ochi, pe gură. Acum cântă tare şi se îmbracă. A fost la slujbă cu părul pus în bigudiuri, strâns într-un şal de lână. E poftită ia familia logodnicului ei, oameni cu stare, tot

deauna bine aprovizionaţi. Viitorul socru e inspector financiar, viitoarea soacră nu face nimic, gospodăreşte şi se imbracă. Nu sunt oameni fini, îşi spune Aneta, dar Geor- gică nu seamănă cu părinţii lui, el a studiat biologia şi a fost oprit în Institutul din Bucureşti. Şi o iubeşte. Asta înseamnă noroc. După ce se vor căsători, ea va vinde garsoniera asta – ratele le-a plătit pe toate, – şi cu încă o sumă frumuşică dată de socri vor aconta un apartament mai mare.

„Fluturaş nu mai ai aripioare, să culegi miere din floare-n floare!“ cântă tare Aneta fardându-se în faţa oglinzii. Dacă va fulgui aşa mereu i se va strica părul negru, atât de frumos ondulat. Trebuie să-şi pună o glugă de plastic pe cap. Poţi să-ţi vopseşti genele cu rimei? Rişti să ţi se topească şi să se scurgă pe obraz. Mare mizerie! „Fluturaş nu mai ai aripioare...” Au să găsească Teodo- reştii că rochia asta e prea decoltată? Dar Teodoreasca, mama lui Georgică, nu poartă decolteuri largi şi adânci? Şi nici nu prea are ce arăta, mănâncă mult şi rămâne slabă, osoasă ca un cal de cotigă. Doamne iartă-mă! Trebuie să ţină la ea, pentru că Georgică e foarte legat de maică-sa. Aşa e prudent, aşa e bine, să te ataşezi de socri şi să-i cucereşti. Nu să te prefaci toată viaţa, asta e prea greu, ci să încerci să-i iubeşti ca pe părinţii tăi. Şi asta e greu, dar reuşeşti, dacă vrei cu adevărat. Nici părinţii mei nu sunt mai distinşi, aşa că de unde pretenţiile astea pe mine? Bine că eu şi Georgică suntem delicaţi şi ne potrivim la gusturi. Cine ştie dacă n-o să-mi iau curajul în dinţi şi odată măritată n-am să urmez o facultate oarecare? Teodoreştii vor fi încântaţi şi ne vor mai da ceva lunar peste salariul lui Georgică. Ce înseamnă să fii telefonistă? Nimic. Un biolog se poate sătura de o funcţionară cu un orizont atât de

limitat. Aşa a spus odată despre Nina; „Are un orizont limitat”. Mi-a intrat în cap, am înţeles că îi place frumuseţea mea, dar se poate plictisi de ea din pricina orizontului. Sunt tânără, frumuseţea n-are să-mi treacă mâine-poimâine, dar deprinderea e lucrul dracului, te lasă mască. Au! iar am spus o expresie de a mea care l-ar speria pe Georgică. Învăţătură, domnişoară Aneta, învăţătură şi distincţie, asta trebuie să câştigi, ca

să-ţi ţii viitorul bărbat. Sunt delicată din fire, şi duioasă, şi abilă chiar la nevoie, dar nu ajunge. Să întreţii o conversaţie cu bărbatul tău care e cult, atunci când sărutările n-or mai ajunge, asta trebuie. „Fluturaş nu mai ai aripioare...” Du-te naibii de fluturaş, mi-am vopsit gura strâmb. Prea tare şi strâmb. Trebuie s-o şterg şi s-o vopsesc iar, corect şi palid. Să nu-i sperii pe Teodoreşti cu fardul. Uşor, puţin, nu ca Vichi Cosma de alături, care pune fard cu kilogramul şi tot n-a găsit pe nimeni s-o ia. Şi nici n-are s-o mai ia, trebuie să aibă vreo patruzeci de ani. Ea spune treizeci şi cinci, dar minte. Treaba ei, eu n-am întrebat-o, mi-a spus ea singură odată, când m-am dus să-mi dea în cărţi. „Nu cred în prostii din astea”, zice ea, dar de dat ştie şi dă grozav. Cum mi-a ghicit, aşa s-a întâmplat. Peste două zile m-a cerut Georgică. I-am dus şi ei un buchet de garoafe drept mulţumire. Urât mai are în casă! Macat pe divan, nu tapiţerie, scaune roase, un fotoliu cu arcurile ieşite. N-o interesează. Şi mai vrea să se mărite. Dacă cheamă vreun pretendent la ea, fuge ăsta mâncând pământul când vede ce gospodină e. Cărţi pe noptieră teanc, citeşte de se rupe, dar n-are ea un chilim, un şerveţel brodat, o scoarţă acătării, nimic. Frumos e la familia loanide, am fost odată să cer împrumut nişte ouă când venise pe neaşteptate Georgică la cină. Mobile lux, cred că vechi dar lustruite şi cu lemnul înflorat şi încrustat, tablouri, eu zic că bune, covoare moi, glastre străvezii sau de porţelan. Când oi avea apartamentul meu cu Georgică, pe Gabriela loanide am s-o rog să meargă cu noi să ne alegem mobile şi ţoale, pardon, covoare. Înva- ţă-te, Aneto, învaţă-te să vorbeşti frumos. Doamna loanide are gust, se pricepe şi e bună, dacă îi ceri un ajutor nu se dă în lături. Şi sufleuri tot ea m-a învăţat să fac, şi când îmi împrumută o carte de citit mă cam trudesc euj: u ea, mă plictiseşte la început, dar mă încăpăţânez, îi dau înainte şi

până la urmă îmi place. Dacă vreau să ştiu de ce mi-a plăcut, când i-o duc înapoi, o descos cu binişorul şi aflu de ce, limpede de parcă înţelesul ar fi fost scris pe copertă. O fi scris el şi în prefaţă, dar asta n-am răbdare s-o citesc. Prea sunt savante. Le-oi citi eu după ce voi urma o facultate.

138

Bine îmi vine rochia asta colantă! Sunt aşa, sunt ca scoasă dintr-un film american. Hai, că e târziu. Paltonul, cişmele, pantofii în sacoşe, părul bine acoperit. Oi găsi n-oi găsi taxi, nu e departe până la ei. Georgică voia să vină să mă ia, dar l-am oprit eu. Să vadă soacra că-l menajez. „Fluturaş, nu mai ai aripioare…" Auleo, ce tărăboi se aude de la familia Androne! De la Ioanide nimic, linişte şi pace, deşi le-or fi venit copiii. Aşa petrece lumea bună, pe tăcute. Învaţă, Aneto, învaţă!

Un crai de tobă pe drum de seară. Adevărat, se şi pregăteşte să vină! Mă mir şi eu că-mi dau în cărţi, când ştiu de mult ce nerozie e asta. Ca să treacă timpul. Timpul trece repede numai când ai vrea să-l ţii în loc, vara în concediu, noaptea când ai vrea să mai dormi şi trebuie să te scoli devreme, să te duci la lucru. La minister vremea abia se târăşte, ora e cât anul. Repede au trecut anii căsătoriei mele cu Radu, până ce el s-a îndrăgostit de cealaltă. Aş fi răbdat să-i treacă, dar el n-a avut răbdare. Iar mă gândesc la asta? Şi în noaptea Anului nou? La ce m-aş putea gândi acum? Când vrei anume, nu-ţi trece prin cap niciun gând bun, frumos. Şi doar sunt atâtea lucruri frumoase pe lume. Aş putea să-mi perind prin minte o amintire bună, o călătorie de pildă, cum arată Cheile Bicazului sau marea văzută de sus de pe digurile de la Eforie. Şi uite că nu pot. Mă uit în jurul meu la mizeria asta care mă înconjoară, la lucrurile rupte şi uzate aduse de la mama. Radu a luat cu el mobila bună cumpărată de amândoi şi mi-a dat în schimb garsoniera asta. De atunci n-am mai avut nici energie, nici chef să-mi mai cumpăr lucruri, mobile. Când mă voi remărita, mi-am spus. Cu cine? În viaţa mea nu s-a mai ivit niciun bărbat. Parcă aş fi acoperită de un nor, de ceaţă, aşa nu-şi mai opreşte niciunul ochii pe mine. La aproape patruzeci de ani azi nu se mai socoteşte că eşti bătrână. Şi nici atât de urâtă nu sunt. Cam botoasă, e drept, dar Radu spunea când ne-am cunoscut că botul e farmecul meu. Un îndrăgostit spime multe prostii, iar tu, dacă îl iubeşti, îl crezi. Nu

aştept doar un tinerel ca vecinul, Costel Dimitriu. Aş lua şi un om în vârstă, în sfârşit, nu chiar bătrân ca să paralizeze

peste un an-doi, dar mai mare decât mine. Îmi place frumuseţea, vigoarea, însă mi-e groază de singurătate, ca să scapi de ea aş face concesii. Mă gândesc că singura la etajul ăsta e şi Clementina Popa, dar ea e foarte bătrână, trebuie să fie liniştită ca un om înţelept care ştie că nu mai are ce aştepta. Singură e şi Liza Costiniu, dar are teatrul, o meserie pasionantă, care îţi aduce zilnic o satisfacţie, o emoţie, nu mai simţi singurătatea. Şi Aneta Melinte e singură deocamdată. E logodită, tânără, e iubită, e iute ca o zvârlugă şi frumoasă foc. Ea e sigură că în viitor se vor întâmpla multe şi aş vrea să fie fericită, sigur că aş vrea. Nu sunt invidioasă pe ea. Eu am trecut, ea viitor. Or fi astea două bogăţii? Nu, numai viitorul e o bogăţie, trecutul e un mormânt într-un cimitir plin de alte morminte necunoscute. Fericită e Gabriela Ioanide cu bărbatul ei frumos şi grav, cu fiica ei aut de bine măritată. Fericiţi or fi şi soţii Androne cu huidumele lor de băieţi, cu nurorile şi nepoţii lor, un clan întreg plin de veselie şi vigoare.

Am să-mi fierb două ouă. Cred că e destul pentru revelionul meu. Dacă Radu nu-mi lua şi televizorul, poate că m-aş fi uitat în seara asta. Cred că toţi sunt mai fericiţi decât mine. Am impresia că afară de familia Androne, toţi sunt plecaţi, invitaţi la neamuri, la prieteni. Clementina Popa trebuie să fi fost luată de dimineaţă de nepoţi, ca să nu iasă pe întuneric şi ger. Când eram cu Radu... Iar Radu? Ajunge. În blocul ăsta nimeni nu ştie că am fost măritată, n-am spus nimănui. O fată bătrână, zic ei. E chiar mai rău decât o femeie divorţată. Şi la asta s-a uitat odată cineva, s-ar putea gândi. Acum e prea târziu ca s-o mai dreg. De fapt eu n-am spus nimic nimănui, aşa au înţeles ei şi eu i-am lăsat în pace, n-am ţinut pe nimeni de mî- necă să-i fac confidenţe. Liza Costiniu n-a fost niciodată măritată, dar o actriţă e altceva, are altfel de viaţă. Trăieşte cu cine vrea, se desparte când vrea, nimenî nu se leagă de felul de trai al unei femei în teatru. Acolo domnesc alte legi, mai puţin înguste decât ale noastre. E adevărat că în bloc nu-şî supără vecinii, nu face tapaj, dar nici eu nu stau să mă uit prin ochiul uşii cine vine şi cine pleacă de la ea. Şi de la nimeni. Poate că în seara asta are

140

spectacol. În clipa asta se află pe scenă, sub lumina reflectoarelor puternice, spune cuvinte extraordinare scrise de altul dar însufleţite de ea, trăieşte sentimente înflăcărate pe care le crede ale ei, pentru că e o actriţă bună. Am văzut-o de două ori, o dată în dramă, în ceva de Ibsen cred şi altă dată într-o comedie de Mihail Sebastian sau nu era comedie dar rolul ei era comic, şi amândouă dăţile juca foarte bine. Asta acum câţiva ani. De atunci n-am mai fost nici eu la teatru, seara sunt obosită şi nu-mi arde, asta e. Şi acum zac în casă, iar Liza Costiniu e pe scenă. Ah, nu, e prea târziu, a trecut de unsprezece, spectacolele s-au sfârşit. Liza Costiniu trebuie să fie undeva, pe la prieteni, la o petrecere, la vreun restaurant, cu actori, cu actriţe, cu toată societatea pe care probabil că o are, cu oameni plini de fantezie şi de patos, de umor şi de vioiciune. Sigur că e mai în vârstă decât mine, dar în lumea lor nici asta nu contează. Da ce tot am cu Liza Costiniu? Ea e ea şi eu sunt o funcţionară oarecare, o femeie care n-a ştiut să păstreze ce-a avut şi nu e Liza de vină că m-a lăsat bărbatul. Dacă aş fi mai frumoasă poate că nu mă lăsa. Sau o fire mai cochetă. În sfârşit dacă aş fi alta, nu eu. Alta n-ar fi refuzat masa de colegi din seara asta, de la sindicat. Veneau şi alţii, necunoscuţi, de la altă direcţie. Aş fi întâlnit oameni noi, cine ştie pe cine în seara asta. Dar uite că nu mi-am mai făcut o rochie de seară de zece ani poate. Alta în locul meu ar fi împrumutat o rochie. De la Liza Costiniu, ea trebuie să aibă multe. Nu, nu mi-ar fi venit bine, ea e cam voinică şi eu sunt pirpirie. De la doamna Ioanide, are cam statura mea. Nu suntem prietene, am schimbat câte o vorbă pe culoar, dar e amabilă, mi-ar fi dat o rochie. Ce gânduri prosteşti! Să umbli ca popa cu ’Căldăruşa după o rochie de seară, în speranţa că poate, la sindicat... Dacă e să se ivească un bărbat, ţi-l scoate soarta înainte, nu trebuie să alergi după el. Nu mai fierb ouă, nu mai fac ceai. Mă bag în pat. Mă onorez în noaptea asta cu cămaşa de noapte de mătase albastră cu dantelă albă, pe care o păstram pentru cazul că m-aş mărita iar şi aş vrea... Fleacuri. Cămaşa are să se taie dacă mai, «tă mult în sertar.

141

Victor Ioanide aprinde sfeşnicele electrice de pe bufet, şi

luminările celor de pe masă. Toate strălucesc, toate sunt aşa cum trebuie în zi de sărbătoare. Şi Gabriela e aşa cum trebuie, bine pieptănată, îmbrăcată frumos. Dar e tristă. Vrea să zâmbească şi nu prea poate. Dacă ştiam, dacă presimţeam că nu vor veni copiii, chemam pe altcineva, să n-o apese pe ea singurătatea noastră. Dar pe cine? Cine i-ar face plăcere ei? Eu sunt vinovat, eu am atras-o în izolarea asta. Ce-ar fi... ce-ar fi să-l aducem la noi pe Costel Dumitriu? Tot îi place să aibă grijă de el şi se stăpâneşte ca să nu mă agaseze pe mine.

— Gabrielo!

— Da, dragă.

— Ai făcut o mulţime de bunătăţi.

— Oh, Victore, iartă-mă, ştii că totdeauna greşesc cantităţile, că nu mă pricep.

— Nu e un reproş. Deloc. M-am gândit la ceva, dacă eşti de acord, fireşte. Ai avea ceva împotrivă dacă l-am aduce la noi acum pe Costel Dumitriu?

Gabriela se înroşeşte, nu înţelege dacă Victor vorbeşte serios sau glumeşte.

— Pe Dumitriu?

— Da, pe el. Dacă e acasă şi e singim.

— Fireşte, ar fi ceva... în sfârşit, poate că s-ar simţi bine cu noi.

— Şi pe Clementina Popa.

De data asta Gabriela e sigură că Victor o ia peste picior.

— S-o poftim să doarmă la noi sau ce? Adică ea are insomnii. Am dat greş.

— Nu glumesc deloc. Ai făcut şi pateuri şi fripturi, şi ficat în gelatină, şi mă rog, şi altele. Eu am cximpărat băuturi ca un dobitoc, de parcă Vera şi Petre ar trage la măsea zi şi noapte. De ce să nu profite nimeni de toate astea? Etajul nostru e plin de oameni singuri.

— Poate s-au dus pe undeva.

— Poate. Eu am impresia că nu. Nu ştiu din ce mi se trage impresia asta. Pentru că îi ştiu pe unii ce izolaţi şi ce părăsiţi sunt. Să-i adunăm aici şi să-i înveselim sau cel puţin să-i încălzim. Vrei?

E ciudată ideea lui Victor, e ciudată mai ales pentru că vine

de la el. Dar e frumoasă.

— Dacă îi găsim pe toţi şi-i chemăm, şi dacă vin, orezi că avem mâncare destulă?

— De asta să nu te temi. Ai pregătit ca pentru căpcăuni. Poate că până la ora asta unii dintre ei au şi mâncat. O să vină sătui.

— Mi-ar părea rău. Dar, Victore, vesela! N-am spălat-o toată pe cea bună, nici n-am frecat toate tacâmurile.

— N-o mai spăla. Şterge-le repede de praf şi aşează-le. E târziu. Eu mă duc să chem bărbaţii şi tu femeile.

— Care bărbaţi?

— Pe Costel Dumitriu şi pe doctorul Danielescu.

— Pe doctorul Cornel Danielescu? îţi închipui că e acasă?

— Sunt sigur. Nu e ăsta om să meargă la petreceri.

— Atunci cum va veni la noi?

— Am să-l conving. Hai, repede, repede!

Gabriela şterge iute de praf farfuriile, tacâmurile. Nu sunt îmbâcsite, dar mai bine le-ar fi stat spălate. Iute, iute. Victor a şi plecat pe culoar.

Doctorul Danielescu tresare la auzul soneriei. Probabil că a greşit cineva uşa. Te deranjează aşa, în puterea nopţii, ca nişte nesimţiţi. Ia te uită. Victor Ioanide! I-o fi rău nevestei lui.

Ioanide spune cu totul altceva, vorbeşte repede, cald. Stăruie. Doctorul n-are decât să-şi schimbe halatul şi să treacă alături la ei. Nu trebuie să iasă prin frig, nu trebuie să stea mai mult decât are chef, poate pleca oricând. Un pahar de şampanie, atât! E vorba să le facă o bucurie lui şi nevestei lui, un medic e dator şi faţă de sufletele oamenilor, nu numai de trupuri. De ce să stea singuri fiecare acasă la el, ca nişte canari închişi în colivii separate? Are gândurile lui? Foarte bine. Are timp să le toarcă tot anul, în fiecare seară. Sigur că o invitaţie nu se face în ultimul moment. Faptul că vine abia acum să-l invite e o dovadă că nu e vorba de o petrecere scorţoasă, poate că nici de o petrecere oarecare, ci doar de o urare

frăţească la miezul nopţii, cu un pahar plin în mână. Vrea să-i lase singuri cu gândurile lor triste?

Asta îl hotărăşte pe doctor. Loanizii sunt singuri, părăsiţi de copii în noaptea asta, abătuţi. Are să stea puţin, foarte puţin, ora unsprezece a şi trecut pe când citea el. O asemenea

neatenţie nu l-a mai pălit altădată. Are să stea atât cât să-i însenineze puţin. Când vrea să învioreze pe altul, pe un bolnav de pildă, ştie să se scuture de propriul lui ursuzlâc, măcar aparent. Vine imediat, se schimbă într-o clipă! Ioanide poate fi sigur, i-o făgăduieşte.

Costel Dumitriu e mai uşor de convins. Se simţea singur, singur, el cu inima lui care bătea deşuchiat şi se temea că doctorul Danielescu nu e acasă. Dacă la familia Ioanide va fi şi doctorul, asta îi va da puţină linişte, puţină siguranţă. Şi prezenţa doamnei Gabriela Ioanide va fi binefăcătoare. Începuse să regrete că n-a plecat la Medgidia, cu tot frigul din vagoane. Aşa, să traversezi culoarul, nu e lucru mare. Şampanie, a spus Ioanide. Nu-i trebuie lui şampanie, n-a mai băut o picătură de alcool de mai bine de un an. Medicii spun că puţin alcool tare nu supără inima, îi face chiar bine, dar la nervii lui nu se gândesc. Li se pare că bate câmpii când vorbeşte despre nelinişti, obsesii, tulburări de tot felul, care ţin numai de nervi. E prea tânăr pentru aşa ceva, spun ei. Să-i ferească Dumnezeu de neliniştile lui. Are să-şi îmbrace costumul cu care dă examene. E destul de frumos. Şi n-are să bea nicio picătură.

Gabriela sună lung la uşa Clementinei Popa. Bătrâna doamnă a văzut-o prin ochiul uşii, s-a minunat şi i-a deschis. E îmbrăcată într-o rochâe de un cenuşiu palid, prinsă la gât cu o broşă cu peruzele. Părul ei alb şi ondulat, care pare spălat în fiecare zi, e pieptănat frumos, în vestibulul mic şi-a aşezat pe o măsuţă luminată cu un abajur de dantelă albă, o faţă de masă brodată, şi-a pus borcanul de iaurt şi piureul de mere. Era gata să se aşeze la masă când a sunat Gabriela.

— Vai de mine, drăguţă, da' nu vă stricaţi noaptea cu mine. Eu sunt deprinsă cu singurătatea. Ce fel de comesean pot fi eu? N-am ce povesti, sunt plicticoasă, sunt bătrână.

— Şi noi suntem bătrâni.

— Ce se potriveşte? Pe lângă mine sunteţi în floarea vârsteî. Şi nici n-am o rochie de seară, ca a matale.

— Doamnă Popa, sunteţi foarte frumos îmbrăcată.

— Ştii, şopteşte Clementina Popa, nu vreau să mă las să decad. Chiar când nu mă vede nimeni, simt nevoia să păstrez o înfăţişare cuviincioasă. Dar asta nu e rochie de revelion, e

numai aşa… ceva curat.

Gabrielci îi vine s-o îmbrăţişeze, dar se stăpâneşte.

— Hai chiar acum cu mine la noi. Nu vreau să-mi scapi. Stinge lampa, televizorul, ia cheia. Ia şi un şal pe umeri, pe culoar e mai rece.

Clementina Popa e dusă aproape pe sus şi râde cu susur mic de întâmplarea asta neaşteptată.

Domnişoara Vichi Cosma stă pe marginea patului, în cămaşa ei de mătase albastră cu dantelă albă, fumează şi face o pasienţă. Îi e cam foame, din cele două ouă pe care le-a fiert unul era stricat. La omul sărac nici boii nu trag. Când aude soneria nu se ridică, nu se duce la uşă. Or fi urători cu pluguşorul sau cineva care caută familia Androne. Dar se sună iar şi iar. Se îndreaptă spre uşă bodogănind. Are să le spună ea ceva ălora care o deran- ează. Şi uite că e doamna loanide, care îi face o invitaţie î La ora asta chemi pe cineva la revelion? Asta e nepoli- teţe, dovadă de lipsă de stimă. Dar doamna loanide stăruie foarte politicos, îşi cere şi scuze, n-are mare lucru de oferit, vrea numai să fie împreună în noaptea asta.

— Nici n-am cu ce mă îmbrăca, mormăie Vichi Cosma.

— Cu orice, o rochie oarecare, nu e vorba de o festivitate.

— Văd că dumneata te-ai gătit totuşi.

Gabi’iela nu ştia cum să-şi ceară iertare.

— Mă pot duce să mă schimb, să-mi pun o rochie de toate zilele.

10

— Doamne fereşte! Aş avea impresia că din pricina mea… că eu… Şi nici nu sunt coafată.

— Nici eu. Mi-am aşezat singură părul aşa, puţin. Hai, vino! Dacă n-ai să te simţi bine cu noi, poţi pleca oricând. Nimeni n-are să se supere.

— Vin şi oameni străini?

— Îi cunoşti pe toţi.

Păcat! îi trece prin cap domnişoarei Cosma, dacă ar fi venit alţi oaspeţi, cine ştie, ar fi fost vreunul care… Eh, şi ar fi văzut-o necoafată, neîmbrăcată cum se cuvine. Aşa, dacă îi cunoaşte, şi sigur că sunt Vera şi Petre, copiii loanizilor, poate să-şi pună

rochia de voal înflorat, rochia de vară. La aşa invitaţie, aşa toaletă. La sindicat ar fi fost altceva. În sfârşit, decât singură, fără televizor, în camera ei cu mobilă urâtă, care duhnea a mucuri de ţigară din toate scrumierele, mai bine la ăştia, care au un interior frumos. Poate şi o masă bună sau cel puţin o gustare, în noaptea asta îi e foame, îi e frig, îi e nesuferit vântul care zgâlţâie oblonul.

— Vin acum.

Aneta Melinte nu răspunde la soneria repetată. Aneta Melinte petrece acum la viitorii ei socri, îşi unduie trupul subţire, strâns în teaca rochiei lucioase, îşi aruncă pe spate cu o mişcare graţioasă capul, buclele negre care îi cad pe ochi, îl priveşte galeş pe logodnic şi respectuos, în extaz, pe părinţii lui. Se simte admirată, iubită, şi e fericită. Pe ăştia toţi îi învârtesc eu pe degete, dacă n-oi urma o facultate să-mi zic mie cuţu! îmi ridic eu nivelul ■ca voi şi deasupra voastră, o să vedeţi. Mă lustruiesc de n-o să mă mai cunoască fostele colege de la Telefoane. Hai, hotărâţi nunta în noaptea asta, nu mai amânaţi! Vorbă lungă, sărăcia omului. Fixăm ziua şi ne luăm de-o grijă. Nu vedeţi că Georgică e topit după mine? Unde mai găsiţi una şi frumoasă, şi să vă caute aşa în coarne? Bateţi fierul cât e cald. Că de nu, găsesc eu mâine altul şi rămâneţi toţi cu buza umflată. Vai de mine, nici în gândul meu nu mă exprim distins. Ajung eu şi la asta într-o zi, nicio grijă.

146

Liza Costiniu şedea parcă în dosul uşii când a sunat Gabriela. De fapt ar fi vrut să iasă pe culoar, să întâl- nească pe cineva, nu ştie nici ea pe cine, să-i aranjeze puţin televizorul. Poate pe unul din fiii lui Androne, toţi sunt ingineri, şi poate că deşi au început petrecerea care se aude până la ea, nu s-or fi cherchelit încă. Nu se miră că o vede pe doamna Ioanide, gândul ei e numai la televizor.

— Ce bine că aţi venit! Vă pricepeţi să reglaţi un televizor?

— Nu, deloc. Aveam de gând pe al nostru să nici nu-l deschidem în seara asta. Ţii mult să vezi emisia? Ai jucat ceva în ea?

— Nu, nimic, spune Liza cu bărbia în piept şi cu un glas atât de trist, încât Gabriela pricepe ce se petrece în ea.

— Atunci renunţă la emisie, nu cred că e o mare pierdere.

Vino la noi.

— La dumneavoastră? De ce?

— Să stăm puţin împreună, să ciocnim un pahar.

Liza pregetă. S-ar duce şi nu s-ar duce. E şi târziu, e neîmbrăcată, nefardată. Ce are ea comun cu familia loanide? Nu i-a vizitat niciodată. Mai de mult au fost ei la teatru şi au felicitat-o după spectacol. Gabriela loanide i-a adus acasă flori, deşi nu ea îi trimisese biletele. Şi le cumpăraseră singuri. Totdeaima i-a fost ruşine să ofere bilete când juca ea, adică: „Veniţi să mă vedeţi! Pe mine!“ Şi să se îmbrace acum, repede? Le-a refuzat pe Rodica şi pe Sanda, ce să caute la oameni străini? E mai bine, ăştia nu vorbesc de teatru, de culise, de intrigi, de directori şi regizori. Au alte preocupări, va fi o schimbare, o destindere. Repede rochia de dantelă mov, între un. Act şi altul, în cabină ştii să te îmbraci repede, Lizo. Ştii şi să te piepteni. Aici nici nu trebuie fard ca pe scenă, o umbră de pudră, o umbră de roşu pe buze. Ajunge. Era să plece în papuci. Hai, şi pantofii. Ultima picătură de parfum din sticluţa de pe scrin.

Clementina Popa, adusă cea dintâi de Gabriela loanide în salonul lor mare, cu fotolii moi şi adânci, cu lămpi cu lumină discretă aşezate pe măsuţe şi pe marginea rafturilor de cărţi şi albume, se uită cu un mic zâmbet uimit.

la doctorul Danielescu şi la Costel Dumitriu, care au şi venit. Ciudaţi sunt loanizii ăştia care te poftesc în puterea nopţii laolaltă cu ceilalţi vecini, de parcă la vârsta lor n-ar mai avea prieteni şi familie! E drăguţ din partea lor, s-au gândit la singurătatea vecinilor. Nu e chiar un gest elegant să chemi oamenii în ultima clipă, asta nu se făcea în lumea bună de la Iaşi, dar la Bucureşti or fi alte obiceiuri şi de fapt şi timpurile sunt altele. Ei au vrut să fie amabili, nu grosolani.

Liza Costiniu nu pricepe bine ce se întâmplă aici. Parcă ar trebui să joace într-o piesă pe care n-a citit-o, un rol pe care nu l-a repetat, un personaj despre care nu ştie nimic. Încearcă să aibă o atitudine cât mai firească, să intre în atmosferă, se uită la Victor loanide ca la un regizor care va explica acum, numaidecât, rostul pe care îl are „ansamblul” ăsta. Dar loanide

nu face niciun fel de distribuţie, el aleargă la uşă de câte ori sună soneria, primeşte noul venit cu o bucurie pe care nu i-a văzut-o des pe chip, îi numără parcă din ochi ca să se asigure că nu lipseşte nimeni – oare pe cine mai aşteaptă? — şi trage cu coada ochiului spre sufrageria în care a dispărut Gabriela. Fără ea. Liza se simte stânjenită, pe loanide îl cunoaşte prea puţin, Gabriela e mai apropiată, a vorbit mai des cu ea. Costel Dumitriu s-a aşezat lângă doctorul Danielescu, parcă în umbra lui, ca şi cum l-ar ameninţa vreo primejdie de care numai doctorul l-ar putea scăpa.

Soneria sună iar. E Vichi Cosma. Loanide are aerul că e foarte încântat, că nu mai lipseşte nimeni.

Vichi se uită în jurul ei nedumerită şi nemulţumită. Ce e asta? Toţi amărâţii de la etajul ăsta, până şi bătrâna Clementina Popa? E o serbare de binefacere dată în folosul celor singuri şi părăsiţi? I-a adunat ca la „pâinea zilnică”? Şi copiii loanizilor nicăieri. De data asta şi-au chemat vecinii, ca să nu fie singuri ei doi nas în nas ca în fiecare seară. Mă rog, loanide i-a făcut o plecăciune la uşă de parcă i-ar fi intrat Regina Angliei în casă. Şi ce interior frumos au! Mobilele or fi moştenite, sau cumpărate de ei? Să fi făcut loanide, când era magistrat, afaceri şi concesii? Se vorbea despre el ca despre un om foarte cinstit. Un văr al ei, care e avocat, nu mai sfârşea

lăudându-l şi chiar temându-se de el. „Incoruptibil!“ spunea. Poate, cine ştie, cu două salarii, nişte oameni cumpătaţi pot să-şi cumpere lucruri frumoase. Sigur e însă că au şi moştenit.

— Poftiţi, vă rog, în sufragerie! spune din pragul uşii Gabriela loanide. Îmi cer iertare, nu e chiar o masă, e o gustare.

La masă Costel Dumitriu se aşază repede lângă doctorul Danielescu. Clementina Popa e invitată în capul mesei. Loanide stă între Liza Costiniu şi Vichi Popa, ca să le poată servi.

— Vai de mine, drăguţă, dar eu nu beau! se scuză Clementina.

— O picătură în seara asta nu vă poate face rău, stăruie Gabriela.

Costel îşi fereşte paharul. Whisky? Ar fi nebunie curată. Doctorul Danielescu îi toarnă jumătate de pahar.

— De când îţi spun că o băutură tare în cantitate mică

întăreşte inima?

— Dar nervii mei? şopteşte Costel. Iau calmante, deconectante. Ce fac cu somniferul în noaptea asta?

— Renunţi la el. Ai să dormi ca un înger. Dacă nu vei dormi, mă chemi pe mine să-ţi ţin de urât. Fără nicio sfială şi nicio cruţare. Ne-am înţeles?

înainte chiar de a duce paharul la gură, gest pe care îl face din an în Paşte, doctorul se simte cuprins de o neobişnuită euforie. Toţi oamenii ăştia aproape necunoscuţi stau în jurul lui ca nişte pacienţi; îl privesc cu încredere, vor face ceea ce le va recomanda el. Şi va bea şi el. Un pic de alcool n-are să-i dea peste cap organismul echilibrat şi păstrat cu grijă. Prea sunt monotone zilele lui. Să fie şi una deosebită de celelalte.

Femeile s-au îmbujorat. Ochii mari, negri, ai Clemen- tinei Popa privesc cald în jurul ei. De când n-a mai fost în societate, într-o casă plină? E ca pe vremea când trăia Anton şi sufrageria lor din locuinţa cea mare se umplea de oaspeţi. Toţi sunt oameni bine, cu carte. Sărăcuţa de Vichi Cosma e mai... e mai simpluţă, dar e o fată bună, nu deranjează pe nimeni la etaj. Dacă n-ar fi niţel botoasă, ar fi chiar frumoasă. A îmbrăcat o rochie de vară, păcat!

I

Eh, mititica, dacă n-o fi având alta mai elegantă. Şi e tî- nără, e tânără, cea mai mică dintre noi, femeile de aici. Poate dă sfântul să se mărite şi ea într-o zi!

— Încă un pateu! o roagă Gabriela pe Liza Costiniu. Sunt foarte uşoare.

Vichi nu se lăsă rugată, îi fusese foame adineauri. Orice s-ar zice, oamenii ăştia ştiu să primească.

— Un moment! Atenţie! strigă Victor loanide, cu O’ sticlă de şampanie în mână. Repede, vă rog paharele dumneavoastră! Acum bate miezul nopţii.

Costel se uită speriat la doctorul Danielescu. Să bea şi şampanie? Ar avea chef, dar se poate? N-are să-i facă rău? Doctorul întinde către loanide paharul lui Costel, apoi i-l pune plin în mână.

— Sunt lângă dumneata. Nicio grijă!

loanide stinge o clipă lampa şi sfeşnicele electrice. La lumina

luminărilor de pe masă ciocnesc toţi şi-şi urează, amestecându-şi glasurile, la mulţi ani. Clementina Popa gustă puţin din paharul ei, pregetă, şi mai bea o înghiţitură. E pătrunsă întreagă de căldură şi de un soi de încredere, de prietenie pentru toţi cei de faţă. Ce oameni plăcuţi! Toţi vor s-o servească pe ea, care de care, pe la care şi-a pierdut de atâta vreme obiceiul de a mânca, de a bea.

Gabriela e foarte ocupată. Aduce un fel după altul. Invitaţii scot exclamaţii puternice:

— Asta numeşti dumneata o gustare, doamnă Ioanide? Asta e ospăţ, desfrâu! E corupţie de bătrâni şi tineri f spune cu glasul lui viguros doctorul Danielescu şi râde tot atât de viguros.

Nu e atât de antâpatâc cum mi se părea mie dulăul ăsta, se gândeşte Liza Costiniu. Se întoarce spre mine, îmi spune ceva. Să fiu atentă, neprevăzutul serii ăştia m-a zăpăcit.

— De la un timp nu mai ies seara şi nu mă mai duc la teatru, dar cu câţiva ani în urmă v-am văzut în bătrâna din „Furtuna” lui Ostrovski. M-aţi impresionat profund. Când m-am uitat pe program, n-am putut crede că e vorba de tânăra mea vecină de paher. Asta înseamnă un actor

adevărat, o făptură care ştie să se transforme în întregime, să fie cu totul alta, cea pe care a creat-o autorul.

Liza se înroşeşte puternic, înclină fruntea în semn de mulţumire.

— Aveţi ceva în emisia de televiziune din seara asta?

— Nu, nimic.

— Mai bine. Totdeauna e un miş-maş pe care eu nu-l apreciez. E poate vina mea, dar nu mi se pare de nivel artistic. De altfel, televizorul pentru mine e o mobilă de pe care trebuie să şterg praful, atât.

Uite cum gândesc oamenii! Doctorul ăsta care n-a uitat-o de cinci ani, de când a jucat în „Furtuna”, ar fi dispreţuit-o poate dacă ar fi văzut-o interpretând cine ştie ce fleac la televiziune. Şi ea mai regreta că n-au chemat-o. A spus „tânăra mea vecină de palier”. Bine înţeles, acum cinci ani era mai tânără decât azi, nu trecuse de patruzeci de ani. Şi poate că e o greşeală a ei să se socotească azi, în sfârşit, nu bătrână, dar dincolo de vârsta la care, chiar dacă compui un rol de babă ca în „Furtuna”, poţi juca

şi o femeie mai Unără decât eşti tu în viaţă, pentru că nu te-ai ofilit şi nu ţi-ai pierdut încă nici vioiciunea trupului, nici a minţii. Poate că regizorii văd altfel, poate au legăturile, prieteniile lor, să spunem cuvântul greu: interesele lor. Dacă te-ar distribui publicul, ar fi altceva. N-ai mai suferi atât. Dar n-are să ţină aşa la infinit, nu se poate, e absurd să disperezi. Aşa cum doctorul ăsta îşi aduce aminte de ea, îşi vor mai aduce aminte şi cei de care depinde. Oricine are perioade grele în viaţă, trec. Auzi?

— Oricine are perioade rele în viaţă, îi spune loanide domnişoarei Vichi Cosma.

— Câteodată mi se pare că toate au încremenit, s-au sleit în jurul meu. Nu mai ştiu dacă vreau ca vremea să treacă încet sau repede. Poate că e mai bine să nu aştepţi nimic.

— Dar cine poate trăi fără să aştepte ceva? Eu sunt mult mai în vârstă decât dumneata, şi Gabriela e mai în vârstă, amândoi suntem pensionari, s-ar părea că nu mai avem ce aştepta, şi totuşi... — loanide coboară glasul, îşi urmăreşte nevasta cu ochii, n-ar vrea să fie auzit de ea, —

şi totuşi nu e zi în care să nu aşteptăm ceva imprecis, care să ne lumineze casa, care să ne împrospăteze. Dacă n-ar fi decât o călătorie la vară sau un succes al Verei noastre, şi tot avem ce spera. Dumneata, femeie tânără, trebuie să stai cu braţele deschise în aşteptarea viitorului.

Vichi Cosma se întreabă ce i-a venit să-i facă mărturisiri domnului loanide, fost magistrat? Ce, e la anchetă? Dar uite că el i-a vorbit ca un înţelept şi ca un prieten, cuvintele lui au liniştit-o, au înseninat-o parcă. Ce prostie să stai, cum ieşi de la birou şi de la cumpărături, numai cu gândurile tale. Între oameni, şi mai ales între oameni ca ăştia, mai auzi o vorbă bună, mai prinzi curaj. Schimbi gândurile care s-au învechit, au putrezit în tine cum putrezeşti tu pe canapea dându-ţi în cărţi. Şi într-un interior ca ăsta te simţi altfel. Când ai asemenea veselă şi asemenea sfeşnice cu ţurţuri de.'-istal, îţi vine să fii optimist. Nu se mai poate, trebuie să se organizeze şi ea în aşa fel încât să-şi cumpere în fâecare lună câte ceva. Nu, să pună ceva deoparte în fiecare lună, ca să cumpere din când în când un lucru frumos. Dacă i-ar întră în casă un pretendent, ar fugi mâncând pământul când ar vedea fotoliul cel deşelat şi masa

ciobită pe la colţuri. Şi puţin praf pe toate, ca să gândim cinstit. Bătrâna Cle- mentina Popa are vara balconul plin de plante şi flori. Cum e balconul ei? Scânduri vechi, oale sparte, ladă de gunoi, ce mai! Viaţa trebuie reorganizată, asta înţelegi când te afli între oameni organizaţi. N-ai de ce te mustra singură, nu te-au invitat până azi, nu i-ai prea cunoscut, ca să iei o pildă. Dar oare au să te mai invite? La ei poţi cunoaşte pe cineva interesant, şi asta se poate întâmpla, doar n-or face totdeauna invitaţii filantropice. Trebuie să aibă fel de fel de prieteni de-ai lor, de-ai ginerelui lor. Dacă le eşti pe plac în seara asta, te mai cheamă şi altădată.

Victor Ioanide vorbeşte cu vecinele lui de masă, dar o urmăreşte mereu cu privirea pe Gabriela. Li pare însufleţită, ocupată de oaspeţi. Şi-a pierdut încordarea cu care aştepta mai adineauri să sune telefonul. Ce idee straşnică a avut el. Telefonul n-a sunat deloc, bine că e casa plină de

lume şi că Gabriela, totdeauna gazdă bună, are aerul că e mulţumită. Acum stă de vorbă cu Costel Dumitriu. Are o slăbiciune pentru băiatul ăsta, probabil pentru că e bolnav. Vera, elevele ei, eu când trec prin clipe grele, asta o preocupă: să se dăruie, să sprijine. De mult n-a avut expresia blajină din seara asta şi nici atâta limpezine în ochi. A uitat aşteptările de adineauri, e toată a oaspeţilor, se bucură că e casa plină, că invitaţii se simt bine. Şi eu mă simt bine. Nu ştiu cum, dar toţi îmi plac, şi altădată nici nu m-am uitat bine la ei. Chiar botoasa asta mititică, un pumn de om, Vichi Cosma, nu ştie prea multe că n-are de unde, nu le-a învăţat, dar are sensibilitate, gândurile ei, gânduri negre pe care mi le-a mărturisit adineauri şi parcă i le-am spulberat puţin. S-o mai chemăm şi altă dată la noi. Îmi place pentru că e plină de firesc. Totdeauna am avut nevoie de oameni fără ascunzişuri, în meseria mea am avut parte de mulţi mincinoşi şi ipocriţi şi am alergat după făpturi care spun fără să clipească adevărul lor. Aş fi nedrept dacă aş socoti că sunt toţi atât de relaxaţi pentru că au băut. Au băut puţin, faptul că sunt laolaltă i-a destins aşa. Şi doctorul Danielescu! Cine ar fi crezut că sub masca asta de câine rău se ascunde un om sociabil şi expansiv? Cu el am stat de vorbă mai mult decât cu ceilalţi, tot în treacăt, dar mai des, şi totdeauna părea nemulţumit, ursuz.

Mă miram că un asemenea om a avut căutare ca medic. Bolnavilor le place să găsească puţină căldură la medicul lor şi uite că o are. Probabil că a avut-o totdeauna cu pacienţii. De asta şi Costel Dumitriu stă lipit de el de când a intrat în casă, ştiu de la Gabriela că face apel la el când se simte rău. Mă întrebam cum un om sălbatic şi sfios ca Dumitriu se adresează unui doctor atât de îngheţat ca ăsta. Şi uite-l cum e când îşi deznoadă baerele sufletului. Asta să-mi fie învăţătură de acum înainte, să nu mai judec oameni după mutră şi felul cum zic bună ziua. Toată viaţa mea am încercat să pătrund în caracterul oamenilor, profesia mea o cerea, şi o seară de neaşteptată prietenie ca asta mă mai învaţă ceva la bătrî- neţe. Să le mai torn puţină şampanie, nu le poate strica. Doctorul e de părerea mea.

153

Mă uit la ei ca la nişte convalescenţi. Toţi arată mai bine decât în clipa în care au venit. Când vor avea în viitor nevoie de mine Clementina Popa sau Costel Du- mitriu, aşa ca azi am să le vorbesc. Ca unor sănătoşi, nu ca unor idolnavi. E metoda mea veche, experimentată, a dat totdeauna rezultate, dar rezultatele din noaptea asta sunt şi mai bune, am găsit un ton potrivit, mai apropiat, mai prietenesc. Uite că s-a făcut ora unu şi eu, cel care mă culc cu sfinţenie la unsprezece, nu sunt deloc obosit, aş tot sta. Loanizii ăştia au mult farmec, nu i-am cunoscut până azi, nu m-au interesat. Să-i ferească Dumnezeu de vreo boală, dar dacă i-o picni, eu am să-i vindec. Şi trebuie să mă ocup puţin şi de Liza Costiniu, am impresia că o macină ceva, poate că are supărări în cariera ei. Acum s-a mai înseninat, dar la începutul mesei părea foarte abătută. Cu pretextul unor injecţii tonifiante, am s-o descos puţin şi s-o scutur. De asta sunt medic. Pensionarea nu mi-a tocit interesul pentru oameni. Pe naiba, mi l-a tocit, dar uite că interesul s-a redeşteptat. Tot blocul să-mi ceară ajutorul la nevoie, sunt aici şi sunt încă puternic. Am să fac la primăvară sau la vară, când se va anunţa, călătoria proiectată în China. Altă lume, alt peisaj. Se pare că au grădini extraordinare. De ce să nu văd asemenea grădini, când mai pot încă?

— Vai! Am uitat să deschid televizorul! strigă Ga- briela Ioanide. Poate vreţi să vedeţi programul din seara asta.

— Cine vrea? întreabă Ioanide.

— Nimeni! răspunde cu glas gros doctorul Danie- lescu, apoi se căieşte. Poate că alţii vor.

— Eu nu, spune încet Liza Costiniu.

— Poate e mai bine să ne auzim unii pe alţii, îndrăzneşte Clementina Popa. E atâta vreme de când n-am mai văzut atâţia oameni bine dispuşi la un loc.

— Da' dă-l păcatelor, iertaţi vă rog, se poate petrece şi fără televizor.

Costel Dumitriu se felicită în gând că nu s-a dus la Medgidia. Părinţilor li s-ar fi făcut somn devreme. Adina, dacă ar fi fost acolo, l-ar fi somat cu privirea, dacă nu chiar în cuvinte, să se hotărască să ceară un post la Bucureşti după care ea tânjeşte atât şi s-o ceară de ne-

vastă. Aici nimeni nu-ţi cere să-ţi faci alt plan de viaţă decât cel pe care îl vrei tu. Are să mai trăiască doi-trei ani... De unde a scos asemenea socoteală? Uite că dacă eşti între oameni, dacă bei chiar un pahar sau mai multe, te simţi mult mai sănătos decât în celula ta închisă şi tăcută. Inima îşi vede de treaba ei, tristeţea s-a spulberat, parcă nici nu-ţi mai aduci aminte cum era tristeţea. Se pomeneşte că fredonează încet, şi se opreşte ruşinat.

— Ia zi mai tare, Costele, spune doctorul Danielescu. Niciodată nu i-a spus pe nume. Ia zi mai tare, mi se pare ■că ai glas.

— Am avut odată.

— Când erai tânăr, nu-i aşa? Acum l-ai pierdut, moş- neagule! Mai mare ruşinea să vorbeşti aşa, când eşti încă un pui de om. Cine îl roagă împreună cu mine pe Costel Dumitriu să ne cânte ceva?

— Dar nu mai pot, se apără Costel.

Lui Ioanide nu-i place să se cânte la o adunare prietenească aşa ca la chef, ca la cârciumă, dar dacă oaspeţii vor, trebuie să le facă plăcerea asta. Spune şi el:

— Domnule Dumitriu, nu e nevoie să cânţi o arie de operă, cântă ce vrei. O romanţă bunăoară.

— Te acompaniez eu la pian, sare Gabriela şi pare fericită să-l audă pe Costel cântând.

— Nu vă supăraţi, sunt sigur că mi-am pierdut glasul.

— De ce? De mult ce-ai băut în ultimii ani? râde doctorul. Eşti sigur, dar n-ai habar, nu ţi-ai mai încercat vocea de cine ştie când. Stai ca un bursuc în vizuină şi taci de dimineaţă până seara.

Şi eu nu stau ca un bursuc? Mai am obraz să-l cert pe el. Îmi citesc revistele medicale, cărţile de filosofie şi mă claustrez, m-am schingiuit sufleteşte. Mi-a părut adineauri că Dumitriu are un timbru catifelat, profund. Poate că i-ar face şi lui bine să cânte.

— Ce cântăm? întreabă Gabriela şi-i pune studentului mâna pe cap ca unui copil.

Costel se fâstâceşte, ezită, se uită la doctor, se întreabă dacă îi va face rău să cânte, apoi se hotărăşte deodată.

— „Mai am un singur dor“, spune el repede.

155

Gabriela intră în salon, se aşază la pian. Costel s-a ridicat, stă în picâoare în cadrul uşii dintre salon şi sufragerie.

N-ar fi fost mai bun un disc sau o bandă de magnetofon cu muzică clasică? se întreabă Victor loanide. Poate că nu, ar fi cerut ascultare încordată, le-ar fi tăiat cheful de vorbă. Treacă de la mine şi hatârul ăsta. N-au să se apuce doar toţi să cânte.

Costel cântă încet, cu seriozitate. Vocea lui e limpede, foarte caldă, curge ca un şuvoi, fără piedici, armonioasă şi gravă. Lizei Costiniu îi pare că niciun actor nu recită Eminescu aşa, cu atâta înţelegere. Toată lumea aplaudă cu încântare.

— Ia te uită! Eu te credeam tenor şi eşti bariton. Nu, nu, nu! Nu veni la locul dumitale, mai cântă un cântec măcar.

— „Seara pe deaL’, anunţă Costel, cu oct îi la Gabriela.

Cântă chiar bine, băiatul ăsta, se gândeşte loanide.

Mi-era frică să nu se pornească pe cântece de pahar, dar el a ales cu gust şi n-are numai glas, are şi înţelegere pentru ce spune.

Ca pe vremuri, în salonul nostru de la Iaşi, întocmai ca atunci când cântă Anton şi-l acompaniam eu la pian. Clementinei Popa i se urcă o lacrimă în ochii mari, negri, dar şi-o stăpâneşte. Garsoniera ei de alături i-a pierit din minte, trecutul e mult mai aproape, şi aproape sunt oamenii ăştia toţi care o înconjoară. Ce păcat că n-a văzut-o niciodată pe Liza Costiniu jucând. Trebuie să joace foarte frumos, după cum rosteşte fiecare cuvânt, după

felul în care stă pe scaun cu o graţie plină de demnitate.

Costel vine la locul lui, după ce a sărutat mâna Gabrielei.

— Ai văzut că poţi, ţâncule? rosteşte doctorul. Eşti dumneata bolnav cum sunt eu arhimandrit.

Costel se uită cu sfială în jurul lui. Şi-a dat şi el seama că a cântat frumos, că nu şi-a pierdut nici puterea, nici inflexiunile glasului. Şi inima nu i-a bătut nici mai neregulat, nici mai puternic. N-a dat drumul la tot glasul, nici n-a fost nevoie, dar cei de la masă nu se prefac, le-a plăcut în adevăr. În primăvară îşi va lua examenul de stat şi va obţine o repartiţie în Dobrogea. Cei veniţi

din alte părţi ale ţării nu se bat după Dobrogea lui iubită. Şi va trăi între câmpii întinse, întinse, ziua îl va arde soarele ca pe holdele lui, noaptea va cânta încet, ca să nu uite să cânte. Pentru el singur. Poate că boala de inimă e o năzărire a lui, cum spune Danielescu. Nu spune chiar aşa, părerea lui e că există ceva, o malformaţie pe care o exagerează. Şi panica asta permanentă şi-o creează singur din lipsă de voinţă, dintr-o inclinaţie stupidă spre disperare. Acum, între oameni, de ce nu mai simte nici urmă de anxietate? Parcă ar fi plutit mereu pe un ocean zbuciumat, el singur, prins de o scândură şubredă, şi acum a poposit într-un port plin de oameni, de oameni care zâmbesc, iar el calcă pe un pământ sigur sub picioarele lui. Când va ajunge în Dobrogea, după examen, va fi mereu sănătos. Şi nu va trăi izolat. Pretutindeni sunt oameni cu care te poţi înţelege. Îl va pofti pe doctorul Danielescu la el vara, asta e o idee grozavă. Dacă locul în care va lucra va fi aproape de mare sau de Dunăre, doctorul va veni, oh, sigur că va veni. L-ar întreba chiar acum, dar să nu se pripească, să vadă întâi unde va ft numit.

*

Parcă niciodată n-am petrecut atât de bine la vreun revelion, nici chiar când eram măritată. Bărbatu-meu era mereu cu ochii pe mine; „Vichi nu face asta, nu face aia“, parcă aş fi călcat mereu în strâchini. Aici toţi sunt politicoşi şi zău, gazdele se poartă aşa de parcă tu le-ai fi făcut o onoare că ai venit, nu ei că te-au invitat. Şi mopsul, doctorul Danielescu, e un bărbat fermecător. „Vreau să beau cu o femeie frumoasă!“ a spus

adineauri şi a ciocnit cu mine. Ce păcat că nu mai e tânăr, ce păcat! între noi trebuie să fie o diferenţă de cel puţin treizeci de ani. Am să-mi fac o rochie de seară. Se vor mai ivi asemenea ocazii. Dacă te învârteşti numai în biroul tău de la minister şi în cel de alături, sigur că te saturi de aceleaşi mutre şi ele de tine. Când am să aranjez mai frumos interiorul garsonierei mele, am să pot primi şi eu, am să invit, am să tratez. N-am un salariu mare, dar cu puţină chiverniseală se pot face minuni, numai să vrei.

157

Bună a fost ideea lui Victor! îi simt pe toţi că petrec, că le-a plăcut tot ce-am preparat eu, că se înţeleg unii cu alţii, de parcă ar fi prieteni dintotdeauna. Mă întreb şi pe mine de ce a fost nevoie de atâta timp ca să-i cunosc. Cine ştie pe lângă câţi oameni care ar merita afecţiune treci în viaţă ca pe lângă stâlpii de telegraf. Victor n-a rezistat şi a pus în salon o bandă la magnetofon, un fragment din „Lacul Lebedelor”. Muzica vine ca de departe şi face un fundal pe care se profilează zumzetul tuturor vocilor de aici. Acum doctorul stă de vorbă cu Liza Costiniu, despre teatru cred, pentru că privirea ei s-a luminat şi faţa ei străluceşte, destinsă. Victor o ascultă pe Clementina Popa care îi povesteşte cine ştie ce istorie de demult, văd că e foarte atent şi interesat. Costel, cu o mină în aer, îi descrie ceva domnişoarei Vichi Cosma şi râd amândoi. Şi acum toată lumea tace de parcă abia în clipa asta ar auzi muzica.

Directorul de acum n-are să stea toată viaţa stăpân pe teatru. Directorii se mai schimbă. Va veni altul care nu va avea habar de conflictul meu cu acest Voiculescu şi nu va fi susceptibil ca el. Va veni unul care va şti cum joc eu, mă va fi văzut cu doi, cu trei, cu zece ani în urmă. Şi mă va distribui. Regizorii? Ei fac ce vor directorii, idei personale au numai când măcelăresc textul şi răsucesc caracterele personajelor. Într-o zi am să joc rolul Clytmenestrei şi altădată în „Nevestele vesele din Windsor” şi abia atunci se va vedea câte corzi am la arc. Acum sunt în plină putere, acum pot dovedi… Şi câţiva ani încă.

Aş fi stat lângă televizor până dimineaţa, fără somn şi fără chef. Ăsta e un chip bun de a-ţi petrece insomnia, în lumină multă, cu mulţi oameni în jurul tău, cu multe glasuri. Pe Ioanide l-a interesat povestea de la Iaşi pe care i-am spus-o. Se vedea

pe chipul lui că îl interesează. Ce ciudat, am mâncat friptură, tort cu cremă, am băut şampanie, şi nu mi-a făcut rău. Aş putea să mai las de o parte iaurtul şi piureul de mere, să mă hrănesc ca toţi oamenii. Cineva a şi fumat în seara asta, Ioanide cred, după ce ne-a cerut voie tuturor. Şi eu n-am simţit nici

un rău, astmul meu parcă e o părere. Poate că şi e, pentru că singură n-am la ce mă gândi decât la nenorociri. La cele trecute şi viitoare. Ce noapte plăcută, ce revelion frumos, lipsit de zgomot, dar plin de armonie.

Gabriela mea e senină, e mulţumită. Şi eu sunt vesel cum n-am mai fost de mult. N-am sperat că petrecerea asta are să iasă atât de bine. Am să-i mai invit şi altă dată, dar pe toţi câţi sunt acum aici, în atât de bună armonie. Ţi se pare că oamenii sunt foarte deosebiţi între ei, dar e destul să existe un bun dirijor, – şi dirijorul de data asta e doctorul, nu sunt eu –, pentru ca instrumentele să cânte la unison.

Nicăieri nu vezi atâta cer ca în Dobrogea, pe câmpie. Mii de stele. Voi pofti pe doctorul Danielescu la mine şi noaptea am să-i cânt încet, sub cerul înstelat. Şi voi fi un bun inginer eu. Îmi place meseria asta.

Am să joc Clytmenestra neapărat. Voi convinge noul director. Sau poate voi trece la alt teatru, şi asta se poate. Anul ăsta nou trebuie să aducă ceva bun, prea a început bine. Şi aşa, pe neaşteptate. Viaţa e plină de neprevăzut. Acum începe o eră nouă pentru mine, o simt.

Nu mai am şampanie, s-a băut toată. Ce-aş putea să le mai dau? Oare vor bea coniac? Parcă aveam o sticlă.

Pe toţi am să-i îngrijesc, pe toţi. Ar fi mai bine să nu aibă nevoie, dar dacă unul, cine ştie, va suferi de ceva, eu sunt aici. Şi sunt plin de putere. Au să-mi aducă şi prieteni de-ai lor, am să-i iubesc. Nu concurez medicii din spitale sau policlinici, ei au treabă până peste cap, eu am să mă ocup de cei care au groază să se interneze sau trebuie să aştepte orie fixate dinainte pentru cine ştie când. Eu nu iau bani, nu primesc daruri, n-am nevoie de nimic, vreau numai să-i fac sănătoşi.

îmi cumpăr treptat lucruri noi în casă. Invit şi eu. Cunosc oameni noi aici sau în altă parte. Se va arăta odată şi un bărbat care să mă placă şi care să-mi placă

şi mie. Îmi fac o rochie de seară. Cum s-o fi chemând cristalul ăsta străveziu, cu ape aurii? Dacă găsesc la Consignaţie, îmi iau şi eu unul la primul salariu. Cu el încep să înfrumuseţez interiorul meu.

— Ei, dragii mei, toată lumea la culcare! S-a făcut patru. Pentru gazde e destul, e de ajuns şi pentru noi! spune doctorul deodată sever şi se ridică în picioare.

— Mai staţi, mai staţi! protestează Gabriela. Noi n-am obosit, nu-i aşa Victore?

— Deloc! Mai rămâneţi, de ce să plecaţi atât de repede?

— Asta se cheamă repede? Eu numesc aşa ceva abuz, declară doctorul şi faţa lui e iar de mops crunt.

Toată lumea se scoală de pe scaune. Pe faţa celorlalţi e regret, numai pe chipul doctorului e o hotărâre aproape aspră.

Oaspeţii mulţumesc, Clementina o sărută pe Gabriela pe amândoi obrajii. Liza o ia de braţ pe Vichi, doctorul îl sprijină pe Costel care se clatină uşor, uşor de tot.

Casa a rămas goală. Victor vede pe masă sumedenie de pahare, intră în bucătărie şi dă de teancuri de farfurii murdare. Gabriela stinge luminările, stinge şi sfeşnicele electrice cu ţurţuri de cristal, stinge şi jumătate din becurile marelui candelabru din plafon. Deschide uşile spre terasă şi de afară intră un ger aprig. Dar casa trebuie puţin aerisită.

— Gabrielo, nu speli nimic acum.

— Să las toate aşa, în halul ăsta?

— Mâine dimineaţă te ajut şi eu să spălăm şi să facem ordine. Acum ne culcăm.

Chipul Gabrielei se întunecă deodată, ochii verzi, prelungi se aburesc parcă. Victor înţelege. Abea acum nevasta lui şi-a adus aminte că Vera n-a telefonat în noaptea asta, că nicio fostă elevă n-a telefonat. Se strecoară ■ încet în birou, ar fi fericit ca telefonul să fie deranjat şi să i-o poată spune Gabrielei. Dar tonul vine numai- decât. Victor închide ferestrele, stinge ultimele becuri din sufragerie, îşi ia nevasta cu braţul pe după umeri şi se îndreaptă cu ea spre dormitor.

fi

— A fost un revelion frumos, nu-i aşa?

— Foarte frumos, şopteşte Gabriela cu multă tristeţe. Să repetăm şi altă dată o asemenea seară.

Niciodată, se gândeşte Victor. Asta înseamnă prea multă muncă pentru ea, şi pe urmă toţi oamenii ăştia au fost foarte agreabili, dar ce avem noi comun cu ei? Ei îşi au grijile lor, noi pe ale noastre, mâine poimâine ne vin copiii de la Sinaia şi trebuie să-i primim frumos. Ah, şi copiii ăştia, am fi meritat o fată mai afectuoasă, un ginere mai bun. Ştiu eu ce-am fi meritat? Totul e întâm- plare, chiar copiii tăi proprii sunt aşa cum a vrut natura, nu cum i-ai vrea tu.

Nicio elevă nu şi-a mai adus aminte de mine. Trei ani ajung ca să fii uitată. Vera probabil că a petrecut foarte bine, nu s-a mai gândit la noi. A telefonat ieri, sau mai bine zis alaltăieri, ne-a felicitat. Pentru ea e destul. Să fie destul şi pentru noi. Şi sunt atât de obosită, atât de obosită. Abia acum simt oboseala. Mâine un car de vase de spălat. Nu-i nimic, tot era o zi goală. Mi se pare că Victor a adormit. Ce bine ar fi să adorm şi eu. Dar îmi vine să plâng aşa, prosteşte. Din pricina Verei? Ar trebui să fiu mulţumită că fata mea petrece. Şi noi am petrecut. De ce n-a rămas decât scrum din veselia de adineauri? A fost ceva silit, imaginat? Nu, mă simţeam foarte bine şi ei toţi păreau încântaţi. Aşa ceva nu se mai poate repeta, n-ar mai izbuti la fel. Sunt cumplit de obosită.

Aşa, vasăzică. Am stat până la patru dimineaţa, te pomeneşti că mâine seara n-am să mai pot adormi la unsprezece. Când strici o dată o deprindere veche, organismul revine greu la ea. Şi am şi băut, am amestecat băuturile, contrar tuturor principiilor mele şi recom. An- dărilor pe care le fac pacienţilor mei. Acum ar fi frumos să mă cheme la telefon Clementina Popa, cuprinsă de o criză de astm sau să sune la uşă Costel Dumitriu bân- tuit de anxietate. Mi-ar strica şi bruma de somn care m-a cuprins. Drăguţi oameni loanizii, dar dau prea mult de mâncare şi de băut. Trebuie evitaţi pe viitor. Mâine

11 – Te lubesc, viaţă!

florăriile sunt închise, aşa cred, dar poimâine îi trimit doamnei flori şi cu asta basta. În alt fel n-am cum să mă revanşez, eu la mine nu fac chiolhanuri. Mă rog, nu pot numi petrecerea de la ei

un chiolhan, totul a decurs frumos, stil casă bună, dar la mine nu sunt dispus să aştern masă. Nici nu mă pricep. S-a şi făcut ora cinci. Mâine dimineaţă n-am să-mi pot face plimbarea obişnuită, am să dorm probabil până la zece, unsprezece. Tot nu e destui ca să te reechilibrezi după o noapte pierdută. Aşa se prosteşte omul.

În odaia mea e m. Ult mai frig decât la familia loanide. De ce o fi atât de frig, când avem acelaşi calorifer? Nu mi-e somn, nu mi-e somn deloc. Doctorul Danielescu susţinea că dacă am să beau puţin, am să dorm adânc. De când n-am mai băut eu? După moartea lui Anton, în aceşti zece ani, parcă am mai băut o dată, de două ori, dar în ultima vreme deloc. Am să mă învelesc cu pătura pe picioare, cu şalul în spate şi am să caut la radio o muzică bună pe undeva. Nu mă pot băga în pat când nu mi-e somn, stau mai bine în fotoliu. Odată, la Iaşi... Ce-a fost odată, la Iaşi? Nu mai ştiu la ce mă gândeam. Seara asta a fost parcă un vis, a trecut repede, n-a mai rămas nimic din ea. Numai singurătatea mea, asta ră- mâne. Tăcerea parcă vuieşte, aşa e de adâncă. Îmi vuiesc mie urechile. Repede, o muzică, să nu mai aud tăcerea. Uite, în noaptea asta ar fi bine să mor subit, pentru că încă un an nu-mi mai foloseşte la nimic. Dar să mor pe nesimţite, să nu mă sufoc.

Urâtă e mobila mea! Urâtă şi murdară. Ca să fie curat, trebuie să faci curăţenie. Mă gândeam să-mi cumpăr mobilă nouă. Cu ce? Treptat, spuneam eu. Parcă salariul nu fuge pe gârlă fără să ştiu când. Economii! Basme. Dacă doctorul n-ar fi cu atâţia ani mai în vârstă decât mine! De unde să găsesc altul? Am fost în seara asta la loanizi, dar au să mă mai invite vreodată? Şi ce sunt ei? Peţitori? Visuri, Vichi, visuri. Ai să îmbătrî- neşti aici, în odaia asta în care şi covorul are găuri, şi oglinda e pătată. Poimâine la birou, aceiaşi oameni, ace-

leaşi dosare. Ce veselă au, ce veselă! Era străină cu siguranţă, porţelan franţuzesc sau englezesc. În viaţa mea n-am să am aşa ceva. Nu mi-e somn. După atâta bună dispoziţie, sunt acum enervată fără rost. Am să fac o pasienţă. Mai am ţigări? încă trei. Ajung pentru noaptea asta, dar mâine când debitele sunt închise.

Mi se pare că inima s-a pornit să-mi bată neregulat. O simt

până în gâtlej. Am băut ca un inconştient. Altor bolnavi de inimă alcoolul le-o fi făcând bine, mie nu. Inima îmi sparge pieptul. Doctorul Danielescu nu face medicină cu mine, încearcă o metodă de convingere prin sugestie. Face experienţe şi încearcă să-mi vadă reacţia. E nulă. Mi-e foarte rău. Poate că şi cântecul mi-a făcut rău. Şi fumul de ţigară. N-au fumat decât Victor Ioanide şi Vichi Cosma, dar pentru boala mea a fost destul. Ce ciudat! Două bătăi scurte şi una prelungă, care îmi mută inima de la locul ei, parcă în stomac, parcă în gât. Să mă duc să sun la uşa doctorului Danielescu? Nu se poate, o fi adormit. Sunt singur şi bolnav într-o casă plină de oameni care sigur că dorm, e cinci şi jumătate. Am să mor aici singur în zorii acestei zile. N-am să mai ajung niciodată în Dobrogea. Câmpiile fără margini, nopţile înstelate... Am să mor în noaptea asta şi au să mă găsească cine ştie când. Doctorul are să uite şi el de mine, va trece timp până îşi va aduce aminte să mă caute. Mi-e frică! Şi de moarte, şi de singurătate, şi de linişte, şi de bătăile din pieptul meu. Mă duc să sun la doctorul Danielescu. A spus că dacă îmi va fi rău, va sta cu mine. El a spus. Mă duc să sun, fie ce-o fi!

A fost destul o noapte nedormită, ca să arăt aşa ca acum, în oglindă. Cu cearcăne, cu pleoapele obosite, cu câteva cute subţiri, ca nişte zgârieturi uşoare în jurul gurii. Mai seamănă imaginea asta cu aceea din portretul de deasupra scrinului? Sunt numai şapte ani de atunci, de când am jucat în „Nora“, în rolul ăsta a vrut să mă picteze Teodoru. Şi ei, şi eu, eram în vogă în momentul acela. Cum se schimbă un om în şapte ani! Se schimbă mai ales când e năpăstuit. Am să dau jos portretul, am

să-l duc jos în boxă. Directorul n-are să cadă atât de curând, are, nu ştiu de ce, mare trecere la minister, şi în vremea asta eu am să mai îmbătrânesc puţin. Sau mult. Dar tot are să cadă într-o zi. N-am să mai joc „Nora“ am s-o joc pe Doamna Alving. Am să joc „Mama“ de Ceapek, „Mama“ de Gorki. Am să joc. Nu mai vreau roluri de comedie, vreau numai dramă. Asta pot acum. Şi niciodată, niciodată, doctorul are dreptate, scenete, mofturi, la televiziune sau radio. Într-o zi are să se destrame norul care mă

acoperă. Am să mai joc. Sunt sigură.,

AŞTEPTAREA FĂRĂ CAPĂT

Flavia socotea că e zadarnic să se uite în oglindă, se vedea totdeauna cu ochi cruţători, prieteneşti. Nu prieteneşti, pentru că şi prietenele o vedeau aşa cum era sau spunea taică-său că e. Era mai bine să-şi privească fotografiile, pe cele nu prea retuşate, ca să desluşească dacă e în adevăr atât de urâtă. Şi uneori i se părea că nu e. Sub părul negru, cârlionţat, fruntea era destul de înaltă. Ochii negri erau mici, dar aveau o privire caldă şi inteligentă. Sau poate i se părea ei inteligentă, uneori erau ochi de câine bătut, nu e uşor ca taică-tău să ofteze în fiecare zi şi să-ţi spună deschis că nu ştie dacă te vei mărita vreodată, urâtă cum eşti. Nasul atârna puţin, cu o linie cam descurajată, care pornea spre bărbie, iar buza de jos atârna niţel şi ea. Asta nu se mai băga de seamă când zâmbea şi-i arăte dinţii frumoşi, egali, dar nu putea zâmbi totdeauna, n-avea pricini. Trupul şi-l ştia ea singură, proporţionat, adolescent. Numai că îmbrăcat, trupul ăsta părea prea mic, fără reliefuri, sărăcăcios. Şi era prea neagră. Neagră toată, din cap până-n picioare.

Cu această culoare nu se putea deprinde taică-său, colonelul Dobrescu. Se ştia pe sine voinic, bălan, cu ochi căprui deschis, cu pielea albă. Şi nevastă-sa, Marioara, era blondă, cu mari ochi albaştri, şi destul de trupeşă. Din ce străbuni i se trăsese fetei ăsteia culoarea, statura puţină? De ce era sfioasă şi închisă în sine, speriată parcă, ea, care cobora dintr-un lung şir de militari toţi siguri de ei, falnici şi voinici? Şi socrii şi-i cunoscuse, părinţii Marioarei fuseseră şi frumoşi şi zdraveni. Oameni normali,

TI

lipsiţi de o timiditate nejustificată. De ce ar fi fost timizi? Casa asta mare o clădiseră ei, avuseseră cu ce, şi-i mai dăduseră Marioarei şi o zestre bună pe deasupra, în bani şi giuvaeruri. Şi Flavia avea să aibă zestre, ’casa îi rămânea doar ei, era singurul copil la părinţi. Casa asta din strada Dumbrava Roşie şi apartamentul mai mic dintr-un bloc modern de pe bulevardul Lascăr Catargiu. Două case. E drept că ceva din bani şi din bijuterii se mai duseseră pe copcă atunci când îl apucase pe el

patima jocului de cărţi, dar se oprise la timp şi nu risipise tot. Flavia însă nu dovedea mare interes pentru podoabe. Colonelul se gândea că, împodobită, fata lui ar semăna cu o maimuţică de bâlci, înzorzonată şi cu clopoţei. Ea era veşnic cu o carte în mână, pe asta îşi cheltuia banii pe care i-i dădea de buzunar. Învăţase straşnic în liceu, era şi ăsta un merit. Tânjea după studii universitare, dar colonelului îi părea ăsta un capriciu, n-avea doar să se facă profesoară sau doctoriţă. Profesoratul e o meserie de mizerie, iar în femeile doctor cine avea încredere? Erau câteva în ţară, după războiul în care fusese şi el, doctoriţele astea îşi făcuseră şi un oarecare nume, dar pentru originali probabil, pentru oameni care vorbeau despre independenţa şi drepturile femeii, ca să pară interesanţi. Poate pentru socialişti! Nu, Flavia trebuia să se mărite aşa cum se măritase Marioara cu un militar mai bine decât cu oricine altceva. Toată greutatea era să găseşti un ofiţer care să nu se uite la urâţenia ei, s-o aprecieze pentru că e fată cu carte, fată bună şi cu avere. Până acum nu se arătase pretenţioasă, nu mai cerea nimic din ziua în care ceruse să fie dată la facultate şi fusese refuzată. Nici nu arăta vreo grabă în privinţa măritişului. Şi doar grabă era. Dacă la urâţenia ei avea să se mai adauge şi vârsta, ultima scânteie de frăgezime avea să se stingă. O dusese la câteva baluri la Cercul Militar, fusese invitată la dans de subalternii lui, aşa, de politeţe, din respect pentru el. Apoi dispăruse, n-o mai văzuse în vârtejul celor care se învârteau fericiţi în mijlocul sălii. O găsise într-un târziu într-un salonaş vecin cu sala de dans, cuibărită într-un fotoliu, încruntată şi gheboşată, de parcă fusese bătută. Şi asta se întâmplase nu o dată, ci de două-trei ori. N-o mai scosese

la baluri, o luase numai la vizite, la mese la prieteni şi dăduse şi mese la care poftise toţi ofiţerii burlaci din regimentul lui, adică burlacii care îi inspirau încredere, chiar dacă erau mult mai în vârstă decât Flavia. Dar nu se întâmplase nimic, niciunul n-o ceruse, şi nici ea nu părea să se fi îndrăgostit vreodată, să-i fi plăcut măcar vreunul din oaspeţi.

Flavia îşi privea fotografiile din liceu şi pe altele, fotografii de amatori de la vreo vie, de la vreo petrecere la care o târâseră părinţii. Parcă nu era chiar aşa de urâtă. Uite, aici, unde râdea

ţinându-se de gât cu Tincuţa Vlasiu, era chiar drăguţă. Sigur că Tincuţa era mult mai frumoasă decât ea, adică era frumoasă, nici vorbă, dar ea nu părea o caricatură alături de prietena ei. Dinţii îi străluceau, ochii îi străluceau. Era veselă în ziua aceea. Poate că toată taina stă în starea ta sufletească, în siguranţa ta, în încrederea în tine însăţi. Nu, era vorba şi de trăsături.

Dar dacă niciun bărbat, niciun ofiţer tânăr sau mai puţin tânăr, din cei pe care îi aduna la ospeţe tatăl ei nu se hotăra s-o ceară (slavă Domnului că nu se hotărâse!), de ce nu-i plăcea nici ei nimeni? Nu erau toţi urâţi, nici proşti toţi, nici trecuţi, nici inculţi chiar toţi, dar ei nu-i plăcuse niciodată niciunul. De ce? Nu era doar lipsită de căldură, îşi iubea mult mama, îşi iubea cu teamă şi sfială tatăl, îşi iubea prietenele, mai ales pe Tincuţa Vlasiu, îşi iubea profesoara de română cu o dragoste statornică şi fierbinte care nu-i trecuse nici acum, trei ani după bacalaureat, toate colegele ei îi fuseseră dragi, cum era foarte bună la învăţătură le ajutase pe cele mai slabe, suflase la teze şi la extemporale oricăreia, în sfârşit nu-şi economisise sentimentele, dar de îndrăgostit nu se îndrăgostise încă. Ar fi fost mulţumită să-i placă un bărbat chiar dacă acela nu şi-ar fi oprit privirea asupra ei, numai ca să se simtă plină de acel sentiment despre care colegele ei vorbeau încă din liceu, oare le făcea să-şi piardă capul şi să strălucească de fericire, dar nu simţise niciodată acea flacără pe care ar fi ascuns-o de părinţi, aşa cum îşi ascundea multe gânduri. Ce se petrecea cu ea? Era făcută din piatră? Gândul că nu poate să placă o făcuse să se inhibe până la o insensibilitate nefirească? Se hotărâse, ca să-şi

vadă tatăl mulţumit, tatăl mai ales, pentru că maică-sa nu dovedea atâta nerăbdare şi nelinişe, să accepe să se mărite cu acela care o va cere şi va fi pe placul colonelului, dar iată că nimeni n-o cerea.

— Cred şi eu, spunea colonelul, cine să se încarce numai pentru zestre cu o femeie aşa de bosumflată? Şi fără pic de cochetărie, nici în fire, nici în înfăţişare! Uită-te şi tu la maică-ta, ştie să poarte o rochie, să-şi arunce cu graţie un şal în spate, ştie să se pieptene. Tu parcă ai fi scoasă acum din ham, după ce ai tras la cotigă din zorii zilei. Şi doar te îmbrăcăm ca lumea, să se vadă că eşti fată de colonel!

Nu erau cuvinte de încurajare astea. Flavia se refugia, de cum dădea primăvara, în grădina mică a casei lor boiereşti. Înfloreau castanii, înflorea salcâmul de lângă chioşc, înfloreau teii de lângă gard. Primăvara îşi perinda miresmele. Chioşcul se acoperea cu zorele. Flavia le-ar fi preferat caprifoi sau clematite, dar taică-său voise să se pună acolo zorele, şi aşa rămăsese. În chioşc, Flavia citea mai toată ziua, citea literatură, vieţi de oameni iluştri, istorie uneori, tot ce putea găsi la prietene şi la o bibliotecă la care era abonată. Îi plăcea mai mult decât orice literatura scriitorilor nordici, dibuia în ea clocotul nestăpî- nit al unor patimi mari, frământarea unor probleme de viaţă pe care altă lectură parcă nu şi le punea, o dorinţă de justiţie şi de puritate pe care le găsea vag şi în ea. Şi o poezie întunecată, aproape copleşitoare.

Iarna era mai greu. Silită să stea în casă, să brodeze, să tricoteze, pentru că astea erau ocupaţii pentru o fată, după părerea colonelului, se simţea constrânsă şi singură. O mai ’ânviorau vizitele Tincuţei Vlasiu care se logodise, avea ce povesti despre logodnicul ei şi despre ceaiurile dansante şi seratele la care se duceau.

— Ar trebui s-o scoatem mai des în lume pe Flavia, era de părere Marioara.

— La ce bun? întreba mâhnit colonelul. Ca să tacă burzuluită şi să se ascundă în vreun ungher? Eu cred că fata asta e şi proastă.

— Proastă? îndrăznea să se supere Marioara. Cu notele pe care le-a luat ia liceu? Cu interesul ei pentru cărţi? Cu măsura din toată purtarea ei?

— O fi având interes pentru literatură, dar pentru viaţă n-are niciun fel de isteţime. Se îngrijeşte de câini şi pisici, adună toate javrele bolnave în subsol, dar de ea n-are pic de grijă. Şi nici de noi. Ne vede frământaţi cu gândul la soarta ei, dar nu-i trece prin minte, că n-are minte, să se facă puţin mai atrăgătoare. N-are pic de feminitate şi nici nu încearcă să aibă. Aşa erai tu la vârsta ei?

Şi totuşi colonelul mai dădea din când în.. Când un prânz sau o cină bogată, la care poftea ofiţeri. Flavia se împotrivea şi să cânte la pian la aceste ospeţe, spunea că nu învăţase la liceu

decât să zdrăngăne, nu să cânte, aşa că mai bine punea o placă la gramofonul mare, cu pâlnie, la care trebuia să învârteşti mult o manivelă, dacă taică-său socotea că e nevoie de muzică.

Într-o zi în sfârşit un maior o ceru de nevastă. Avea treizeci şi opt de ani, era văduv şi destul de lipsit de frumuseţe şi el. Începuse să-şi piardă părul castaniu leşios, fruntea i se întindea lungă şi îngustă către ţeasta ţuguiată, ochii mici verzi, nici căprui, un amestec din amândouă, aveau o privire nesigură, lunecoasă şi dinţii îi erau neregulaţi. Avea însă o statură impunătoare, uniforma îi venea bine, şi pe cât de şovăitoare îi era privirea, pe atât de sigur şi plin de el îi era glasul puţin răguşit, poruncitor.

— E cam urâţel, îndrăznise Marioara să spună.

— Şi Flavia e frumoasă? răspunsese colonelul. El cel puţin e bine făcut, are un trup ideal de militar.

— La vârsta lui numai maior?

— Se întâmplă fără să ai nicio vină. Poate că n-a avut relaţii, că n-a ştiut să se pună bine cu superiorii lui. Când se va însura cu Flavia, voi avea eu grijă de cariera lui. Şi eu s-ar cuveni să fiu azi general şi nu sunt, nu din vina mea.

— Ar trebui să te interesezi de ce i-a murit nevasta, cum se purta cu ea.

— Eh, de moarte bună, de tuberculoză poate. Nu-ţi închipui cred că a otrăvit-o el. Mă aşteptam la piedici din partea Flaviei, nu din partea ta.

— Nu pun nicio piedică, vai de mine, dar mă gândesc că e cu cincisprezece ani mai mare decât ea.

— I-ai găsit tu unul mai tânăr, care o vrea şi o cere?

Marioara rămânea mută. Fata nu era chiar atât de urâtă cum o vedea taică-său, şi era bună, delicată, era sensibilă.

Flavia se hotărâse de mult să accepte bărbatul pe care i-l vor hotărî părinţii. Împlinise douăzeci şi doi de ani, Tincuţa se măritase, se măritaseră şi alte foste colege ale ei, chiar cele care urmaseră vreo facultate erau acum căsătorite. Ce mai avea de aşteptat? Nimeni nu-şi oprise ochii asupra ei, ăsta era primul şi poate şi ultimul. Dar din clipa în care îl cunoscuse, fără să bănuiască măcar că o va cere, îi fusese foarte antipatic. Era şi foarte urât, era şi înfumurat, avea un fel de a vorbi cazon, se

lăuda mult, nu-l interesa muzica, nu-l interesa literatura, avea numai o mare patimă pentru cai. Era doar ofiţer de cavalerie şi juca ia curse cu înverşunare. Patimă pentru cai! Şi Flaviei îi plăceau animalele, câinii, pis cile, iepuraşii, chiar măgarii, atât de smeriţi, cu ochii catifelaţi şi triştiţ dar caii! Uite, caii nu-i erau pe gustul ei, cu cât erau mai voinici, mai lustruiţi. Animale prea mari, fără gingăşie, cu o frumuseţe pe care n-o înţelegea. Şi în sfârşit, treacă şi caii de la ea, dar el, maiorul Vintilă Arapu, cu toată uniforma lui ca turnată pe care o admira colonelul Dobrescu, îi părea nesuferit, grosolan, înfumurat. Sigur că o voia numai pentru zestrea ei şi pentru protecţia pe care o spera de la tatăl ei, azi-mâine general. Să trăieşti o viaţă întreagă lângă un asemenea om? Şi copiii lor? Aveau să moştenească urâţenia amândurora şi poate firea lui, a maiorului. Pentru prima oară în viaţa ei Flavia simţea că se revoltă, că dobândeşte puterea de a se împotrivi. Nu, pentru nimic în lume n-avea să se lase măritată cu zdrahonul ăsta chelbos. I-o spuse tatălui ei, care vorbea de logodnă ca de un lucru de la sine înţeles, în care fiica lui n-avea alt amestec decât prezentarea unei rochii mai elegante decât de obicei, dacă avea să se priceapă şi la asta.

Colonelul rămase încremenit de surprindere şi furie. Nu voia, nu-l voia ea, pe care nimeni n-o alesese până acum? Dar ce spera? Un Făt-Frumos? Un militar e un militar, nu trebuie să-i ceri gingăşie, îi ajunge curajul, bărbăţia. În orice caz era mai arătos decât ea!

Mama tremura de groaza acestei izbucniri, de data asta era de partea fiicei ei şi nu ştia cum s-o ajute.

— Gândeşte-te, Traiane, că îl cheamă Vintilă! Ce nume e ăsta? Tu eşti Traian, taică-tău se numea luliu- Cezar, bunicul tău Tiberiu. Vintilă Arapu! Nume e ăsta, după ce că Flavia e aşa de negruţă!

Biata femeie aducea în sprijinul fetei ei primele gânduri nătânge care îi treceau prin cap.

Pe neaşteptate Flavia izbucni în râs. Nu se gândise că ar putea-o chema Arapu tocmai pe ea, cea neagră ca un cărbune. Uite cu ce motive venea maică-sa!

Colonelul stătea tot încruntat, cu fruntea plecată ca un taur gata să împungă, deşi îl cam clătinaseră cuvintele nevestei lui.

Vintilă! Şi Arapu pe deasupra. Când toţi ai tăi s-au socotit latini!

încurajată de râsul Flaviei şi de tăcerea bărbatului ei, Marioara continuă:

— Şi ce dinţi are! Toţi strâmbi, de parcă s-ar hrăni cu rădăcini tari. Ochii barem sunt de crap fiert, sau nu, de crap viu, care încă se mai zbate.

Când era vorba să-şi dea drumul Marioara, şi asta se întâmpla rar, găsea nişte comparaţii de te prăpădeai de râs. Colonelul rosti sentenţios;

— Greşeşti, doamnă, peştele nu-şi mişcă ochii nici când e viu.

— Pe când ăsta îi roteşte în toate părţile, dar numai pieziş, ai văzut şi tu, stăruia mama. Parcă începea să câştige partida.

— Şi nu-i vrei? mai strigă o dată tatăl, dar din glasul lui se vedea bine că se sileşte să fie poruncitor.

— Nu, tată. Poate că are să mă mai ceară şi altul, nu sunt încă bătrână.

— Dar când? Când? Nu eşti bătrân, ă azi, ai să fii mâine. Era un noroc şi-i dai cu piciorul.

— Era chiar un noroc, tată? Spune drept, dumneata nu minţi niciodată.

— Noroc, nenoroc, ăsta e un capitol de viaţă care trebuie încheiat din timp.

Colonelul Dobrescu intră în biroul lui, Flavia şi maică-sa se duseră în odaia fetei. Marioara răsuflă din adânc. Scăpaseră de maior, era limpede din purtarea lui Traian. Flaviei însă îi venea să plângă şi se stăpânea greu.

o apăsa urâţenia ei, o apăsau cei douăzeci şi doi de ani de parcă ar fi fost patruzeci, o apăsa disperarea tatălui ei, atât de sinceră şi dată la iveală fără cruţare. În adevăr, când avea să se ivească alt pretendent, mai puţin grosolan, mai puţin respingător? Iar ea? Cum era făcută ea? Nu-i plăcuse niciunul dintre tinerii care le călcaseră pragul. Să n-o fi cerut, dar măcar să fi simţit ea că unul dintre ei îi trezeşte o căldură în inimă, că-i tulbură nopţile cu imaginea lui.. Nu, nimic. Parcă treceau umbre pe lângă ea, nu oameni. Sau pietre informe, aduse şi luate de un râu. Ştia ce e prietenia, duioşia, mila, devotamentul, nu aflase ce e dragostea. Cărţile erau pline de ea, de parcă toţi scriitorii din lume chiar nordicii ei citiţi cu nesaţ ar fi înotat necurmat în

iubire. Şi atunci când o carte ţintea să deslege. Altă problemă, tot abunda de dragoste. Vedea în viaţă, vedea citind, cum se mistuiau” >amenii în acest foc lăuntric. De ce nu se aprindea el şi în pieptul ei? Se născuse infirmă pesemne, aşa cum se născuse cu un cap urât. Şi fără graţie. Degeaba avea sub vestminte un trup frumos ca la şaptesprezece ani, trupul ăsta nu se mlădia, se ascundea parcă şi se făcea şi mai mic de sfială că există.

în vara aceea toată familia colonelului Dobrescu se duse la mare, la Mangalia. În târguşor nu se afla niciun hotel. Traseră în gazdă la o casă curăţică, de români. Colonelul n-ar fi acceptat să stea decât la români neaoşi, în localitatea plină de turci, de tătari, de greci. În curtea mică, lângă fântână, trei salcâmi de un verde gălbui îşi aruncau umbra palidă, pătată de bănuţi aurii, pe unde îi străpungea soarele. În cele două odăi cu paturi de fier, cu tăblii pe care erau zugrăvite cadine şi arapi, cu saltele cam tari, acoperite de velinţe, pereţii erau împodobiţi cu litografii care înfăţişau familia regală, sfinţi şi sfinte cu ochii la cer, plini de evlavie şi de extaz.

Plaja, lipsită de cabine, era vastă, digul străbătea până departe în mare, înalt şi solid. Colonelul se întreba ce-l făcuse să nimerească tocmai în sălbăticia asta, pe plaja asta deşartă, pentru că era atât de mare, încât puţinii vizitatori se răzneau unul de altul, căutau parcă singurătatea ca să se despoaie în voie şi să se lăfăie la soare. Venise pentru Flavia, şi alte fete cunoscute de ei îşi găsiseră bărbaţi la mare în staţiunile la modă. Dar uite că Flavia din neagră

ce era devenise tuciurie, devenise ca fundul ceaunului, iar pe el marea îl enerva, mereu aceeaşi prinsă de veşnicile ei năbădăi, nemaihotărându-se odată să cuprindă şi să încalece ţărmul, că doar nimica n-o oprea. Marioara cel puţin se prăjise frumos, ca o pâiniţă coaptă, dar se jelea de arsuri. El se ocrotea cu umbrela mare, de ploaie, pe care o adusese cu el. Nici măcar nu se gândiseră să-şi cumpere un cort, aşa cum era unul singur la celălalt capăt al plajei, un acoperământ frumos, de pânză roşie, sub care se grămădea o familie întreagă.

Flavia însă era fericâtă. Din tot chipul ei de tăciune nu se vedeau decât dinţii albi şi regulaţi, şi zâmbea des Flavia, cum nu

i se întâmpla acasă. Pe ea marea o fascina. Întinderea lichidă, vie, care îşi schimba mereu culoarea, care prindea soarele în pmzele ei străvezii şi se juca necontenit cu imaginea lui strălucitoare, care noaptea prindea luna şi-i croia drum de argint, drum care palpita şi el, o fermecau. Şi mirosul mării! Miros de apă, de plante, de fructe, – pe care îl gustai, sărat, şi pe buzele tale. Cel puţin de pe dig, privirea îţi alerga departe, nu mai ştia să deosebească apa de cer.

— O fi! bodogănea colonelul, şi-şi lăsa fata şi nevasta pe dig, ca să se ducă la una din cafenelele turceşti de pe uliţa principală, cea pe care micile birturi îşi scoteau mesele afară, pe ceea ce se numea aici trotuar, uliţa pe care se răspândea miros de friptură de oaie, iar autobuzul care venea de la Constanţa ridica un praf ce te îneca, la fel ca turma de porci întoarsă seara de pe cine ştie ce coclauri şi răspândită între mese.

Ar fi vrut să-i cunoască pe ceilalţi vilegiaturişti colonelul, mai ales pe cei cu cortul roşu, care trebuie să fi fost oameni mai acătării. Văzuse de departe cum ieşeau din cort trei bărbaţi, dintre care doi păreau tineri, şi cum se aruncau toţi trei în mare, ca să înoate până departe. Femei nu erau în acea familie, sau nu băgase el bine de seamă, ieşise parcă o dată şi o doamnă care se bălăcise la mal, cum făceau el şi Marioara. Flavia înota binişor, dar n-o lăsau ei să se ducă departe. Dacă avea s-o prindă vreun vârtej, cine avea s-o scape? Nici nu înţelegea cum de se pricepea bleaga lui de Flavia la înot. O singură dată o învăţase cum să dea din mâini un copjl,

un tui’caleţ care vindea alune prăjite pe plajă şi uite că acum se descurca singură. Se pricepea sn ea la ceva!

în sfârşit, odată, la o cafea, se întâlni cu familia la care râvnea atât. În adevăr, în afară de doi părinţi aşezaţi, liniştiţi, se mai aflau acolo şi doi tineri, nu foarte tineri, nu copilandri, „numai buni de însurat” se gândi colonelul. A face cunoştinţă cu nişte vecini de masă la o cafenea goală din Mangalia nu era lucru greu. Colonelul începu vorba, i se răspunse. Se făcură şi prezentările. Domnul şi doamna erau amândoi profesori, se numeau Gabrielescu. Domnii cei tineri. Petru şi Paul, erau unul doctor, celălalt farmacist. „Oameni făcuţi” îşi spuse colonelul. Ar fi fost mai bine să nu fie băieţi de profesori, să coboare din

militari, dar nici asta nu era prea rău. Numai de n-ar afla că sunt însuraţi! Eh! şi unde le sunt nevestele? Că doar nu sunt nebuni să le lase singure la Bucureşti sau să le trimeată la munte de capul lor!

Profesorul Gabrielescu îi propuse colonelului o partidă de table. Băieţii se apucară să joace între ei ţintar. Era spre seară, aşteptau să cineze întâi şi apoi să se plimbe pe dig. Seara! Şi astea sunt gusturi! Şi Flavia voia să se plimbe seara pe dig şi pe faleză, dar el îi îndeplinise rar cheful. Dacă s-ar fi învoit, i-ar fi cunoscut mai de mult pe Gabrieleştii ăştia.

Cum doamna Gabrielescu stătea degeaba şi se plictisea, colonelul avu o idee:

— Vă cer un răgaz de un sfert de oră. Mă duc acasă să-mi aduc nevasta şi fiica, să nu i se mai urască stimatei doamne.

Flavia şedea în curte, sub salcâmi. Asculta un glas tărăgănat şi adânc, care cânta în altă curte, din spatele casei. Era un glas de femeie trist şi melodios. Cântecul parcă n-avea sfârşit, erau mereu acelaşi, îşi relua cotiturile şi firul necontenit desfăşurat. Ce suferinţe, ce melancolii povestea? Semăna cu zbuciumul mării, început, reînceput, neîntrerupt, neodihnit. „Marea asta bate apa-n piuă!” spusese odată Marioara, şi colonelul găsea că are dreptate.

— Haideţi, repede! strigă de la poartă colonelul, îmbrăcarea! în rochii mai bune! Am făcut cunoştinţe în târg şi vreau să vă prezint şi pe voi.

i7-l

Şi cântecul era atât de frumos! oftă Flavia şi purcese să se îmbrace. Marioara se îmbrăca şi ea fără să crâcnească. Se bucura să facă cunoştinţe în târgul ăsta îngălat, şi apoi bărbatul ei avusese glasul de comandă din zile mari.

între Petre şi Pavel nu erau multe asemănări. În afară de faptul că amândoi înotau bine, nu le plăceau aceleaşi lucruri, n-aveau aceleaşi interese, nu citeau aceleaşi cărţi. Pavel se plictisea de moarte în Mangalia, s-ar fi vrut mai curând la Movilă, unde se duceau oameni mai bogaţi şi mai eleganţi, dacă trebuise neapărat să vină la mare. Ăsta fusese cheful părinţilor lui şi părerea lui Petre, care medic fiind, stăruise că marea avea să le facă bine tuturor. El, Paul, s-ar fi dorit mai bine la Sinaia, să

urce munţii, să joace la ruletă, să danseze la cazinou, să simtă şi el că e tânăr şi că petrece. Nici la înfăţişare nu semănau cei doi fraţi; Pavel era zvelt, cu părul castaniu ondulat, cu ochi verzi. Petre era mai greoi, părea îndesat fără să fie nici scund, nici prea gras. Nu ştia însă să se ţină drept, se mişca stingaci şi cu sfială, avea un glas vătuit, o rostire monotonă. Pavel, dimpotrivă, avea o voce înaltă, aproape spartă. Ochii căprui şi mici ai lui Petre erau ocrotiţi de ochelari, pe care şi-i scotea numai când intra în mare.

Acum cele două familii se plimbau împreună seara pe dig, tinerii înainte, părinţii în urmă. Cei doi flăcăi o încadrau pe Flavia. Pavel vorbea tare, râdea câteodată cu hohote când îşi aducea aminte ceva ce avusese haz, pentru că în clipele acelea, cu cei doi mormoloci, cum le spunea el în gând Flaviei şi fratelui său, nimic nu era hazliu. Amândoi tăceau, sau admirau luna, culoarea mării, un banc de meduze care se refugiase la subţioara digului. Petre privea cerul şi le arăta constelaţiile, le arăta cu exclamaţii înăbuşite, de parcă ar fi fost ruşine să vorbeşti tare de ceea ce îţi place. Uneori, dimineaţa, cei trei tineri înotau împreună, dar deşi Flavia avea acum de cine să fie ocrotită în larg, colonelul Dobrescu tot nu era de acord să se ducă prea departe. Aşa ceva nu se cuvenea, o fată de familie bună nu porneşte hai-hui cu doi bărbaţi, chiar dacă şi ei sunt de familie bună. Colonelul pusese ochii pe Pavel. Era el numai farmacist – dar o farmacie, dacă e

I

a ta, aduce ibani, nu glumă –, dar era vioi, Irumuşel, povestea, glumea, o comoară la casa omului. Doctorul Petre îi părea prea adormit. Flavia tăcută, el potolit şi cu glasul acela care parcă ieşea de sub un ghiomotoc de câlţi (aşa spunea Marioara), ce pereche ar fi fost asta? Nu-i vorbă, niciunul dintre fraţii Gabrielescu nu dădea semne că îi place Flavia, dar vezi că ei erau băieţi de însurat, ea fată de măritat şi cu zestre. El, colonelul, i-ar fi putut cumpăra o farmacie lui Pavel, numai să-l fi văzut hotărât s-o ceară pe Flavia. I-ar fi lăsat pe amândoi în casa mare din strada Dumbrava Roşie şi s-ar fi mutat cu Marioara lui în apartamentul mai mic de pe Lascăr Catargiu. La bătrâneţe ai nevoie de calorifer, când eşti tânăr poţi să faci şi foc cu lemne. Ai slujnică să aprindă focurile şi să scoată cenuşa. La bătrâneţe

însă, cu toată slujnica, vrei să-ţi fie mai comod, mai lesne. Şi dacă aveau să mai vină şi copii pe lume, n-avea el nevoie de zgomot şi de tăm- bălău.

Zilele treceau, nu se întâmpla nimic din tot ce dorea colonelul. Se sfârşise concediul, familiile trebuiau să se întoarcă la Bucureşti. Dobreştii plecau cei dintâi. Colonelul şi Marioara îi invitaseră drăgăstos şi zâmbitor pe Gabrie- Ieşti să vină să-i viziteze. Gabrieleştii îi invitaseră şi ei. Traian Dobrescu abia aştepta să vadă cum locuiesc Gabrieleştii, ce fel de mobile au, în sfârşit ce nivel de trai o fi acela al unui profesor de latină şi al unei profesoare de română. Studiaseră băieţii lor, dar puteai şti cu ce jertfe? Afară de Pavel, care avea un anume şic, niciunul dintre ceilalţi trei nu era grozav îmbrăcat, cu tot cortul lor cum nu mai era altul pe plaje. Doamna Gabrielescu povestise odată că fuseseră toţi la Constantinopol, într-o excursie. Era o femeie serioasă, nu putea minţi, aşa o fi fost. Colonelul se simţise prost că nu putea istorisi şi el vreo călătorie în străinătate. Lui nu-i fusese aminte să treacă graniţa, el pierduse un timp la cărţi o parte din zestrea Marioarei, apoi se lăsase de cartoforie, se pusese pe economii, cumpărase apartamentul acela modern, azi închiriat, să aibă Flavia dotă bună.

Oricât ar fi vrut să cunoască locuinţa familiei Gabrielescu, Traian Dobrescu avea ambiţia să-i vadă întâi pe

profesori venind la el. Cu băieţii! Cu amândoi! stărui el. Şi Gabrieleştii veniră, dar nu-i însoţi decât Petre. Pavel fusese reţinut la farmacie, era de serviciu în noaptea aceea. Puţin dezamăgit, colonelul îi primi totuşi foarte bine. Soţii Gabrielescu nu cercetau cu ochii prin ungherele casei, nu păreau uimiţi că e atât de mare, nu se minunară nici de belşugul cinei. Toate li se păreau fireşti şi ei înşişi aveau aceeaşi naturaleţe ca în cafeneaua lui Ahmed sau în birtuleţul lui Aii. Se uitară puţin la biblioteca Flaviei şi Petre o întrebă dacă îi plăcea mult Selma Lagerloff. Şi lui îi plăcea. Avea o pasiune şi pentru Ibsen. Apoi, când văzură pianul Bosendorfer, îi zâmbiră ca unui prieten.

— Cântă ceva, Flavio, o îmbie colonelul.

— Eu? se scutură speriată Flavia. Eu cânt prost, tată.

— Atunci să cânte Petre, fu de părere doamna Gabrielescu.

Sau poate... ştiu eu! Aveţi un pian atât de bun!

— Vai de mine! Dar ne face plăcere! sări Marioara.

Doar nu mi l-o hodorogi! se gândi colonelul şi deschise larg capacul pianului. Poftim!

Petre cântă. De sub mâinile lui care păreau nedibace, muzica ieşea catifelată, discretă, plină de sensuri.

— Chopin, spuse el înăbuşit, după ce încheie.

— O Nocturnă, întregi încet Flavia.

După ce plecară oaspeţii, în dormitorul lor, soţii Dobrescu stătură de vorbă.

— Eh, oftă colonelul, dacă n-o fi Pavel, o fi Petru. Ce zici. Marioaro?

— Prea e adormit!

— Că fie-ta e trează nevoie mare! Să vedem întâi cum locuiesc, ce au şi ce n-au şi pe urmă ne hotărâm.

— Dar nici n-a cerut-o, Traiane.

— Asta s-ar putea s-o ceară. Se potrivesc, îi place şi Ibsen, n-ai văzut?

— Şi ce trupşor frumos are fata în costum de baie I

— Dacă s-ar ţine drept, dar ea parcă poartă totdeauna un sac în spinare.

Se duseră şi Dobreştii la Gabrieleşti. Pavel nu era acasă, şi în seara aceea era de serviciu la farmacie. Casa gazdelor nu era prea mare, dar arăta frumos, îngrijită.

plină de mobile de gust, de tablouri pesemne bune. Lucrurile se petrecură la fel, de data asta Flavia cercetă biblioteca foarte mare a întregii familii şi Petre cântă iar la pian.

Şi după vreo două luni de vizite când la unii când la alţii, vizite la care Pavel nu se arăta niciod. Ată. Petre o ceru pe Flavia părinţilor ei.

Colonelul, ca să pară un tată înţelegător, spuse că trebuie să-şi întrebe întâi fiica. Flavia era uimită. Petre ei nu-i spusese niciodată nimic, nici n-o făcuse să înţeleagă ceva. Ceru câteva zile de gândire.

— Nici ăsta nu-ţi place, nenorocite? îţi mai trebuie gândire? Nu-ţi dai seama cum vă potriviţi? E şi doctor, are şi ditamai bibliotecă. Ce mai vrei? Pe frate-su? Eh, şi eu l-aş fi vrut!

— Nu, nu, Doamne fereşte! Nici fratele lui nu-mi place.

— Dar cine îţi place ţie? Napoleon Bonaparte? Cine?

— Nimeni, tată. Lasă-mă să mă gândesc puţin. Dacă mă mărit, o fac o dată pentru totdeauna. E vorba de o viaţă întreagă pe care am s-o trăâesc eu, nu dumneata.

Marioara îl trase de mânecă pe Traian. Fata avea dreptate, aşa cum era ea făcută, nu se mărita ca să se mai despartă vreodată. S-o lase să se gândească.

— Pune-i mai multe oglinzi în odaie, Marioară, să se vadă şi să se ştie. Maiorul Arapu n-a fost bun, doctorul ăsta nu e bun. Îţi spun eu că dacă nu se hotărăşte nici acum, încărunţeşte fată bătrână. Să nu-i placă ei un doctor care cântă la pian! Asta lucrează acum numai la spital, dar dacă îi instalez eu aici un cabinet medical în odaia noastră, că noi ne mutăm, nu-i aşa? blegul ăsta poate să facă şi avere.

— Nu pare interesat! oftă Marioara.

— Nu pare, dar bolnavii şi mai ales bolnavele se prăpădesc după medici blajini. Nu le place să fie luate repede, le place doctorul care seamănă a tătic. Şi Petru, la vârsta lui, seamănă a bunic!

Flavia se gândi. Avea să împlinească în curând douăzeci şi trei de ani. De când îşi dăduse bacalaureatul şi până acum, n-o ceruseră decât doi bărbaţi; primul, slutul, pentru

zestre, era neîndoielnic. Doctorul Ga-brielescu era sigură că nu se gândeşte la dota ei. El nu se arăta legat de cele pământeşti, plutea undeva, între pământ şi cer. Despre bolnavii lui vorbea uneori cald, îngrijorat, dar afară de ei nu-l interesa decât literatura, muzica, stelele şi părea de o nesfârşită bunătate. Poate cam bleg, în privinţa asta semănau. Şi în celelalte privinţe, le plăceau aceleaşi lucruri. De ce nu-l iubea? Pentru că semăna cu un dulău mare, bătrân? Pentru că n-avea glas, adică avea un glas înăbuşit, monoton? Pentru că purta ochelari, şi când şi-i scotea, ochii îi erau de pe acum obosiţi, cam fără gene? Tocmai ea, cea atât de lipsită de frumuseţe, n-avea voie să-i găsească asemenea cusururi. La calităţile lui, mari şi multe, trebuia să se gândească. Preţuia aceste calităţi, îl respecta pe Petre, poate chiar ţinea la el, dar simţea că asta nu se putea numi dragoste. Nu ştia cum e dragostea, dar trebuie să

fi fost un sentiment foarte puternic, răscolitor, cu totul neobişnuit, care să te facă să nu mai fii tu însuţi şi să vezi alta şi lumea din jurul tău. Şi dacă n-avea să se îndrăgostească niciodată? Dacă îi lipsea coarda asta? Cât timp avea să mai rămână belea pe capul părinţilor, ţinta spre care să se îndrepte mereu săgeţile ascuţite ale tatălui ei? Dacă ar fi lăsat-o să urmeze o facultate, ar fi avut azi o meserie, ar fi putut pleca din casa părintească. Da de unde! N-ar fi avut niciodată asemenea curaj, nu să înfrunte o viaţă independentă, dar să-i înfrunte pe ei printr-0 plecare. Nu i-ar fi putut jigni şi îndurerа. S-ar putea să n-o mai ceară nimeni niciodată. Sau s-o ceară alt Arapu, tot atât de pocit şi grosolan, lacom de averea ei. Oameni ca Petre nu se întâlnesc des în viaţă. E un noroc să te ceară doctorul Petre Gabrielescu, trebuie să înţeleagă bine că e un noroc adevărat. Să se mai gândească? Ce prostie! Dar ei de ce nu i-o fi spus Petre nimic? Din sfială probabil. Nici curte nu i-a făcut, măcar atâta cât îi făcuse maiorul Arapu, care îi adusese de câteva ori flori şi-i făcea complimente stupide şi banale. Poate că a cânta la pian, a explica constelaţiile, a da cu împrumut o carte care îi era lui scumpă, însemna pentru el a-i dovedi unei fete că ai ales-o, că o vrei de nevastă! Dar de ce o vrea, şi asta era o întrebare. Ce văzuse, ce desluşise el în ea? Se perindaseră doar atâţia ofiţeri prin casă, aduşi

anume de tata, şi niciunul nu se hotărâse s-o ceară. Poate că el n-o vedea urâtă, sau îşi spunea că amândoi fiind urâţi, se potrivesc. Nu, nu se putea s-o fi ales numai pentru urâţenia ei. Privirea lui mioapă o fi pătruns dincolo de înfăţişarea asta fără farmec, o fi găsit, o fi dibuit ceea ce numea în taină sensibilitatea ei, poate şi un fir de inteligenţă şi devotamentul de care se simţea în stare, în sfârşit, unele daruri ale firii ei smerite. Aveau să trăiască amândoi o viaţă paşnică, armonioasă. Potoliţi cum erau, nimic n-avea să-i tulbure niciodată.

Când Petre află răspunsul Flaviei, nu ceru să-i vorbească şi ei imediat, ci alergă până acasă şi se întoarse cu un buchet mare de tufănele. Aşa se prezentă în faţa ei.

Mai’ioara mormăia, bodogănea în dormitorul în care se

refugiase cu Traian.

— S-a dus în grădina lor şi a cules tufănele! Nici nu i-a trecut prin cap să dea fuga la florărie, să cumpere flori mai de soi. Traiane, ăsta o fi zgârcit!

— Ştiu eu? Lacom nu-i, nici nu m-a întrebat ce are şi ce n-are Flavia.

— Casa asta a văzut-o, şi ştie că alţi copii n-avem.

— Dar de cealaltă casă n-are habar, nici de bani, nici de acţiuni. E nerod, Marioară, e lipsit de simţ practic. Eh, s-o fi cerut Pavel!

— I-ar fi păpat banii.

— Păpat, nepăpat, acum asta e. Eu sunt mulţumit. Cât oi mai trăi eu, am să am energie şi pentru ei doi.

Familia Gabrielescu nu voia o logodnă pompoasă. Era destul ca nunta să fie mai bogată, cu mai mulţi oaspeţi, în schimb Flavia se temea de o nuntă după toate canoanele, când se închipuia cum îi va sta mireasă, o apucau frigurile. Şi poate că totuşi nu sunt atât de urâtă pe cât spune tata, se gândea ea. Dar în alb. Doamne sfinte! şi cu Petre alături, ca un dulău ciobănesc şi el!

încercă să-şi convingă părinţii că nu are nevoie de nuntă la biserică – la Domniţa Bălaşa, voia colonelul, – că era destul să-i cunune un preot acasă şi ea să fie îmbrăcată într-o rochie mai elegantă. Colonelul nu se învoi, neam de neamul lui, şi maică-sa, şi bunică-sa, şi stră'bunică-sa (şi de ea era sigur), purtaseră văl alb,

lămâiţă şi ibeteală. Unde s-a naai pomenit să te îmbraci la cununie ca păgânii? „Să-i pui un voal mai gros pe obraz, îl auzi Flavia spunându-i nevestei lui, cu un voal mai gros ■o să fie foarte bine".

Era hotărâtă şi o călătorie de nuntă, dar nu în Italia cum visase Flavia. Acum era iarna, n-aveai ce căuta în Italia, fusese de părere colonelul, se puteau foarte bine duce la Braşov, la Hotel Coroana, Braşovul e frumos iarna. El avea să investească destui bani în cabinetul medical al lui Petre, ceea ce implica aparate şi instrumente, nu glumă.

Soţii Gabrielescu păreau mulţumiţi de alegerea fiului lor. Dacă le plăcea caracterul, delicateţea lui, îi văzuseră cu luciditate

stângăcia, timiditatea, îl comparaseră adesea cu frate-său Pavel şi socoteau că îi era mult inferior bietul Petre. Se întrebaseră şi ei cine îl va lua de bărbat, pentru că o fată cu zestre (ei doar n-aveau cu ce să-i deschidă un cabinet medical) vrea şi un bărbat arătos, dezgheţat, un bărbat care s-o scoată în lume, să aprecieze petrecerile. Flavia, cu toate calităţile ei, cu modestia ei, cu dragostea ei pentru cultură, era numai bună pentru Petre. Potrivire mai mare nici nu se putea. Părinţii Flaviei aveau un nivel mai scăzut, e drept, dar colonelul, care nu cunoştea un cuvânt latin, era topit după profesorul de latină Gabrielescu. Îl respecta în numele sângelui roman care curgea în vinele lui, după cum spunea el. E plăcut să te stimeze aşa cuscrii şi e plăcut chiar, cu toată lipsa de trufie, să ştii tu mai mult decât ei, nu să te întreacă şi să-ţi fie superiori.

Logodna se făcu în intimătatea celor două familii. Flavia n-o pofti nici măcar pe prietena ei Tincuţa, pentru că nici Petre nu-şi invită niciun amic. Paul de data asta nu mai fu de serviciu la farmacie. El înveseli petrecerea cu glume, cu istorisiri incredibile, cu râsul lui înalt şi puţin spart, cu vioiciunea lui nepotolită. Logodnicii stăteau alături, zâmbind cuminţi. Flavia simţea că hotărârea ei fusese bună, un soi de căldură blajină pornea de la Petre şi o învăluia, încrederea eî în el sporea în fiecare clipă. Avea noroc, un noroc mai mare decât merita, lângă ea stătea un om plin de omenie.

între logodnă şi cununia civilă, Petre veni în fiecare zi s-o vadă. Aducea un disc, o carte, flori chiar luate de la

florărie. Se aşeza lângă ea, nu-i spunea cuvinte de iubire, îi povestea despre bolnavii lui, despre grijile lui în spital, despre durerile altora solicitându-i interes şi milă pentru ele, îi săruta uneori repetat mâinile mici, subţirele şi foarte negre, mai ales când o găsea brodind, ca o mărturisire de admiraţie pe care o făcea acestor mâini destoinice.

La cununia civilă, Flavia veni cât putu ea de îngrijită, îşi pieptănase părul negru, câx'lionţat, aşa ca să i se vadă fruntea frumos boltită, încercase să se pudreze cu pudra maică-sii, dar era prea albă pentru faţa ei, aşa că trebuise să se spele din nou, purta o căciuliţă de biber şi un palton cu guler mare, din aceeaşi blană, purta tocuri înalte ca s-o mai salte puţin, dar călca greu

pe ele, şovăia în mers. Era mulţumită, se trezise din zori mulţumită că se încheia în sfârşit acest capitol, cum spunea tatăl ei, şi se încheia bine. Petre era un om atât de delicat, de bun!

Aşteptau amândouă familiile, prietenii lor cei mai apropiaţi, în mica sală care preceda marea sală în care se afla ofiţerul stării civile. Petre era agitat cum nu fusese niciodată: unul dintre martorii lui întârzia. Celălalt, şeful lui de la spital, doctorul Belu, venise de mult cu frumoasa şi cocheta lui nevastă, sosiseră chiar înaintea mirî- lor, dar prietenul lui, doctorul Daniel Albu nu se arăta. La nuntă naşi aveau să fie generalul Serafim cu soţia, lui, prietenii colonelului Dobrescu, dar la căsătoria civilă i se îngăduise mirelui să-şi cheme ca martori prietenii lui. Şi iată că Daniel întârzia. Se apropia clipa în care perechea avea să fie strigată. Daniel putea să şi uite! Nu era un prieten rău. Petre socotea că nu e nici uşuratic, dar afară, de spital avea atâtea preocupări! Când se cufunda în cenaclurî literare, cu o pasiune de poet *în spe,* când renunţa la cenacluri pentru tenis şi înot, când pleca la munte pentru ski şi izbutea să obţină de la directorul spitalului, de la doctorul Belu, nişte concedii pe care nu le justifica nimic în afară de farmecul lui cuceritor şi puterea lui de convingere, când voia să facă homeopatic, cuprins de dispreţ pentru medicina obişnuită, şi uita de toate celelalte patimi care îl cuprinseseră pe rând. Azi avea liber două ore de la spital, aşa cum îşi luase directorul şi pentru sine în cinstea cununiei lui Petre. Puteai şti dacă nu se dusese la patinaj

şi nu-şi mai calculase timpul. În sfârşit, tocmai în clipa în care perechea era strigată şi uşile se deschideau în faţa ei, Petre respiră: Daniel venise.

Flavia îl văzu numai în clipa în care stătea alături de Petre, în faţa omului grav, care le citea legea. Îl văzu! Se ţinea drept lângă prietenul lui, mai înalt decât el, mai subţire. Avea părul aproape negru, faţa albă, ochii imenşi, de un albastru închis şi totuşi foarte luminoşi. Pe chipul lui strălucea o mare bucurie, de parcă Petre şi căsătoria lui însemnau pentru el o sărbătoare unică.

Toată lumea din jurul Flaviei pierise, intrase în pământ. Nu mai rămăsese pe pământul ăsta pustiu decât acest om frumos,

frumos cum nu mai văzuse altul. Se silea să privească în pământ, să privească înaintea ei la cel care oficia cununia, dar ochii îi erau atraşi mereu, fără voia ei, către acest om din care izvora lumină.

Parcă ceremonia se sfârşi, parcă Petre o îmbrăţişa, o îmbrăţişară şi socrii, şi părinţii ei, şi Pavel chiar. Toate se petreceau ca într-un vis confuz, din care ai vrea să te trezeşti, din care ai vrea să ieşi ca un cufundat în mâl. O strânseră la piept şi viitorii naşi, generalul Serafim şi soţia lui, o felicitară sărutându-i mâna şi martorii. Când Daniel Aibu se aplecă peste mâna ei, Flavia îl văzu şi mai bine. Pe el îl văzu, nu era făcut din ceaţă ca ceilalţi. Părul aproape negru îi era buclat şi mătăsos, ochii imenşi, albaştri ca panselele cele mai închise la culoare erau umbriţi de gene dese, negre şi ele, trăsăturile lui erau armonie. Şi glasul cu care îi spuse câteva cuvinte calde era tot armonios, era muzică.

în maşina cu care Flavia se duse acasă, împreună cu părinţii ei, tot nu se putu desmetici. Abia seara toţi cei care asistaseră la cununie aveau să se adune din nou, la o cină, la familia Gabriejescu. Până seara, se gândea ea, avea să-şi vină în fire din uluiala, din zăpăceala asta ciudată. Dar chipul doctorului Daniel Albu îi pecetluise parcă ochii, o urmăreau. Şi glasul lui. Ce bizar, ce nefiresc era să fie obsedată de un chip bărbătesc pentru prima oară în viaţa ei, tocmai în ziua în care săvârşise un act însemnat, cel mai însemnat din existenţa unei femei. Un act definitiv.

Dar nu se limpezi până la cină, şi masa aceea lungă „veselă, îi păru de neîndurat. Petre stătea lângă ea, fericit^ îi cuprindea din când în când mâna şi i-o săruta sau numai o strângea, părinţii ei păreau mulţumiţi, socrii la fel, Pavel vorbea mult şi tare, socotea de datoria lui să anime adunarea asta alcătuită mai mult din oameni maturi şi potoliţi, în faţa ei, la masă, fusese aşezat Daniel Albu. Vorbea şi el, mai ales cu vecina lui de masă, frumoasa soţie a doctorului Belu, şi până la Flavia ajungea numai ca un murmur sunetul glasului lui cu unduiri neaşteptate, cu vibraţii de violoncel. O servea cu mişcări graţioase, mereu atent şi râdea când Pavel spunea o glumă, cu un râs limpede,

scurt. Aproape nu se uita la cealaltă vecină a lui, Tincuţa Vlasiu, prietena Flaviei.

Flavia încerca să fie atentă la puţinele cuvinte ale lui Petre. Se simţea fascinată de oaspetele din faţa ei şi se temea nu de Petre, nu de privirea lui lipsită de pătrundere, plină de încredere, ci de ochii de şoim ai tatălui ei. Se ruşina de toţi oaspeţii, ca şi cum fiecare ar fi putut ghici ce se petrecea în ea, i-ar fi auzit inima bătând tare şi anapoda. Nu putea înghiţi o îmbucătură, oaspeţii îşi închipuiau că din pricina emoţiei fireşti într-o asemenea împrejurare. În sfârşit se încheie şi cina asta. Ar fi vrut-e mai scurtă? Asta însemna să dorească risipirea musafirilor, plecarea lui Daniel Albu. O măcina dorinţa să se termine odată, o rodea aceea de a vedea necontenit în faţa ei acea făptură plină de vrajă.

În zilele care urmară, la familia Dobrescu fu multău zarvă şi treabă. Colonelul şi nevasta lui izbutiseră să scape de chiriaşii din Lascăr Catargiu, îşi împachetau mobilele pe care aveau să le ducă la ei, aranjau cât mai bine casa cea mare care avea să-i rămână Flaviei, ba mai cumpărau şi lucruri noi. Colonelul ieşea în fiecare după masă în oraş cu Petre, pentru înzestrarea cabinetului medical şi a sălii de aşteptare. Petre alegea aparatele, instrumentele care îi păreau cele mai bune, apoi când le vedea preţul se ruşina, da înapoi, renunţa la ele. Galant, colonelul nu accepta renunţarea, plătea, aducea acasă. Şi asta se întâmpla de fiecare dată, alegerea, renunţarea cu ruşine, cumpărarea

pentru că Petre uita de la o zi la alta că lucrurile bune • sunt scumpe. Uita, nu se prefăcea.

Flavia era prinsă în acest vârtej al mutării părinţilor, al rânduirii viitoarei ei gospodării. Când era întrebată ce-şi mai doreşte şi ce i-ar mai trebui, nu voia nimic, nu ştia nimic. Nu-şi închipuia că această casă va fi a ei, nu-şi închipuia cum va trăi alături de Petre. Viitorul era întuneric pentru ea. O singură imagine luminoasă în bezna asta: chipul lui Daniel Albu. Toată ziua, când trebăluia, fără să-l uite de tot, îi apărea mai şters şi mai puţin dureros. Seara însă, când rămânea singură, noaptea când nu putea dormi, chipul lui frumos o chinuia, obsesia era ca *o* boală.

Asta trebuie să fi fost dragostea. I se revela abia acum. Lucidă, se întreba la ce i-ar folosi dacă l-ar fi cunoscut mai de mult pe Daniel, la Mangalia bunăoară, sau chiar mai târziu, de la Petre, înainte de a fi cerută de el. La nimic, absolut la nimic. Nu pe ea avea s-o aleagă acel om strălucitor, nu la ea avea să se oprească. Deosebirea dintre ei era prea mare. Dar cel puţin nu s-ar fi căsătorit cu Pejtre, n-ar fi înşelat făptura asta cinstită, curată, care în naivitatea ei se credea pesemne iubită. Şi nici ea n-ar fi suferit că înşeală şi că trebuie să trăiască lângă un bărbat pe care nu-l iubeşte. De stimă e vorba într-o asemenea uniune? Câtă vreme nu iubea, îi părea că stima poate umple o viaţă, acum o socotea puţin lucru pe lângă dragoste. Şi mai necesar decât orice, acum când ajunsese. Atât de departe, credea că e faptul de a nu-l mai vedea niciodată pe Daniel. Dar cum se putea obţine asta? Era prietenul lui Petre, nu putea spune cu o grosolănie pe care n-o avea, că îi e antipatic prietenul lui şi că nu vrea să-i calce în casă, nici măcar la nuntă. Mai ales la nuntă nu! S-o vadă Daniel mireasă, împopoţonată cum dorea tatăl ei, să-şi spună că n-a văzut niciodată mireasă atât de urâtă! De la căsătoria civilă mai slăbise, se mai sfrijise. Dacă ar fi putut înlătura nunta! Nu putea scorni nimic credibil, nu avea ce scorni. Să se prefacă bolnavă? în viaţa ei nu simulase nimic, nu minţise. Şi chiar de s-ar fi prefăcut, nunta s-ar fi amânat, dar tot s-ar fi sărbătorit cândva. Aşa înţelegeau părinţii şi aşa trebuia să fie. Şi

apoi Petre era medic, ar fi desluşit repede prefăcătoria. Nu „ăsta era un gând prostesc. Când lucrurile fuseseră puse la cale de mult de cele două familii, nu mai putea fi înlăturat nimic. Dacă cel puţin tot de mult ea ar fi apucat să-i spună lui Petre că are oroare de ceremonii de acest fel, de obişnuita împopoţonare, că nu crede în Dumnezeu, în sfârşit ceva care să justifice refuzul unei cununii religioase, el ar fi fost singurul care ar fi crezut-o şi ar fi ajutat-o poate, dar acum era prea târziu. Trebuia să treacă şi prin încercarea asta. Să plece după cununie cât mai repede la Braşov, de la ospăţ, înainte de ospăţ, chiar, în sfârşit să nu-l mai vadă o seară întreagă pe cel pe care ar fi vrut să-l vadă mereu.

În vremea asta. Petre îşi aducea în casa din Dumbrava Roşie lucrurile lui personale; cărţile, discurile, un cufăr mare în care

era desfăcut bucăţi un telescop uriaş şi o valiză potrivită, în care îşi avea hainele şi lenjeria. Soţii Dobrescu se uitau dezamăgiţi unul la altul. Asta era tot ce avea doctorul? Părinţii lui nu se îndurau să-i dea măcar un tablou, măcar un covor, că doar le era casa destul de plină? Tot ce era acolo trebuia să-i rămână lui Pavel? Nu vedeau ce generos e colonelul? Nu-l puteau imita puţin? Petre arăta de parcă n-avea habar că aduce în viitoarea lui gospodărie numai mofturi. El râdea de bucurie când se mai prezenta un pachet de cărţi, de parcă ar fi adus comori, nu alta. Cărţi avea destule şi Flavia, nu făcuse altceva cu banii care i se dăduseră de buzunar, decât să-şi cumpere cărţi. Un doctor ca ăsta, dacă n-ar fi dat peste un socru ca ei, colonelul Dobrescu, n-ar fi avut până la moarte cabinet medical.

Petre era fericit. Flavia îi plăcuse de la început, de la Mangalia, când o văzuse înotând. „O Tanagra în apă!“ îl anunţase el pe frate-său, iar Pavel, când o văzuse ieşind pe mal, spusese; „Ce naiba cară în spinare Tanagra-ua ta de se ţine gheboasă?“ Pe Petre nu-l influenţase ironia lui Pavel. El văzuse că Flavia are mâini delicate, păr câr- lionţat, frunte boltită, că străbate apa cu trup unduind, de culoarea abanosului. După ce o cunoscuse, descoperise că e inteligentă, că a citit mult, că e sfioasă, că admiră cerul cu toate stelele lui ca şi el, că îi place muzica. Era plină de calităţi! „E urâţică“, mai încercase Pavel să-i potolească

O

subita afecţiune. „E chiar frumuşică”, îi răspunsese cu convingere Petre. Şi nimeni nu mai încercase să-l clintească din această convingere. Unui om potolit şi de bună credinţă ca el nu-i trebuia o cochetă, o frumoasă care să-l joace pe degete.

Şi la nuntă Petre era fericit. El, care era totdeauna puţin distrat, acum îşi pierduse capul de tot. Pornind spre casa Dobrescu (măcar atât obţinuse Flavia, cununia se făcea acasă, fără zeci de gură-cască, intraţi într-o biserică la o nuntă), Petre îşi uită întâi căciula, şi trebui să întoarcă maşina din drum, a doua oară fularul, a treia şoşonii. De fiecare dată râdea cu hohote, nu era doar superstiţios ca să interpreteze întoarcerile astea ca un semn rău. Mireasa lui era mică, mică şi drăguţă! Era tot atât de emoţionată ca el, sărăcuţa de ea. Preotul citea fornăit, nu se înţelegea nimic din cuvintele lui, şi de asta îţi

venea să râzi, dar trebuia să te stăpâneşti. De la primul pahar de şampanie casa se învârtea cu el. Oaspeţii erau tot atât de prietenoşi, de calzi, îţi venea să-i săruţi mereu. Prietenii lui, oamenii cu care lucra zilnic cot la cot la spital! Numai cu Daniel Albu câţi bolnavi salvase, cu scumpul lui Daniel, pe care îl îmbrăţişa repetat.

Apoi, după încă două pahare, lui Petre i se făcu somn. Noroc că Flavia alesese un tren care pleca din Bucureşti la zece şi jumătate, nu mai târziu. Oaspeţii rămaseră la masa abia începută şi tânăra pereche plecă la gară, condusă doar de Pavel, care se temea că fratele lui e atât de ameţit, încât e în stare să se urce în trenul de Suceava sau de Craiova. În automobil, Pavel stătea lângă şofer, iar Petre, în fund, o strângea aproape de el pe nevasta lui atât de mică, de drăguţă şi de emoţionată.

După două săptămâni soţii se întoarseră de la Braşov. Dimineţile Petre se ducea la spital, după mesele stătea acasă şi aştepta pacienţi. Dar nu venea nimeni, nimeni. Petre se neliniştea. Sigur, hu era cunoscut în cartierul ăsta (acasă la părinţi se mai întâmplase să vină vecini să-i ceară sfatul, deşi n-avea cabinet), un doctor tânăr trebuie să aştepte puţin până i se duce vestea, o clientelă nu se face bătând din palme, dar chiar nimeni să nu-i treacă

pragul? Cât avea să dureze asta? Instrumentele străluceau în vitrina lor, aparatele zăceau neîntrebuinţate. Şi deodată Flavia înţelese pricina. Petre uitase că trebuie să aibă o tăbliţă, o firmă la poartă sau pe zidul casei! Asta uitase. Era ruşinat şi plin de admiraţie pentru Flavia care băgase de seamă lipsa asta. Ce minte vioaie avea nevasta lui, ce spirit de observaţie! După ce tăbliţa fu comandată, şi pusă, începu să le sune câte un pacient la uşă. Nu veniră buluc de la început, dar treptat numărul lor creştea. Petre era atent cu bolnavii lui, nu-şi economisea timpul, se pricepea şi să-i aline, şi să-i vindece. Şi nici nu cerea tuturor acelaşi onorar. Se uita la cum e îmbrăcat omul şi cobora preţul, dacă bolnavul îi părea sărac. Şi asta se află curând, aşa că unii pacienţi veneau înadins prost îmbrăcaţi, ca să. Moaie inima medicului cel milostiv.

Nici în cele două săptămâni de Braşov, nici în timpul de când se aflau acasă, Flavia nu-l uitase pe fermecătorul Daniel Albu.

Oh, nu-l uitase nicio clipă. Amintirea chipului său, a glasului, a mişcărilor, a făpturii lui întregi era o durere, un chin, era ca o mare sete care te usucă. Dar Petre era veşnic lângă ea, foarte cald, foarte blajin. Şi Flavia descoperise că e şi foarte neajutorat, zăpăcit în tot ce nu era medicină, dezorientat în viaţă. Nu ţinea minte de la o zi la alta preţul unui lucru, nu avea noţiunile de scump şi ieftin, avea încredere în cuvântul oricui, ştia ceea ce făgăduise el nu ceea ce i se făgăduia, se- emoţiona uşor şi aproape nu ştia să se supere. Cum avea să trăiască lângă un astfel de bărbat, ea care fusese până atunci nu numai ocrotită, dar chiar ţinută ca un mânz în ham, condusă, stăpânită, poruncită? Nu-şi cunoştea niciun fel de tărie, era tot atât de străină de partea practică a vieţii ca şi el. Sigur că tatăl ei avea să se amestece zilnic în gospodărie, în treburile lor, că aveau să fie terorizaţi de acum înainte amândoi, dar şi descurcaţi la greu.

Petre trezise în ea un soi de duioşie pentru bunătatea şi slăbiciunea lui. Celălalt? Oh, celălalt aprinsese o văpaie mare care o mistuia. Amândouă aceste sentimente puteau trăi în ea, dar se stinghereau unul pe altul, fără să se atingă. Dorea numai să nu-l mai vadă pe Daniel, o dorea lucid, cu toată puterea, şi în acelaşi timp îl aştepta cu o*

cumplită nevoie de a-l mai cerceta cu privirea, cu auzul, cu toate simţurile încordate. Poate că nu era aşa cum îi păruse, poate că întâlnindu-l iar, avea să constate că nu e chiar atât de cuceritor, că dacă îl cunoşti mai bine sună a gol, cum suna cumnatul ei Pavel, că alături de Petre cel plin de omenie era o farfara. Ar fi vrut din toate puterile să fie aşa. Dar uite că Petre veni într-o zi de la spital cu prietenul lui pe care îl aducea la masă, încântat că acesta avea să fie primul oaspete care le călca pragul. Şi Flavia, împietrită de emoţie, cu inima bătându-i năvalnic în gâtlej, văzu că nu se înşelase când doctorul Albu îi păruse şi frumos, şi fermecător. Începuse să povestească o călătorie pe care o făcuse cu un an înainte în Grecia, şi zugrăvea priveliştile şi monumentele cu destulă pricepere. Petre îl asculta vrăjit, Flavia îşi plecase privirea în farfurie, ca să nu vadă niciunul din doi admiraţia din ochii ei,

— Daniele, la vară mergem toţi trei în Italia. Cu tine şi cu Flavia vreau s-o văd, voi amindoi ştiţi ce e frumosul.

Făgăduieşte-mi că nu pleci fără noi. Uite, eu îţi jur că nu plec fără tine!

Flaviei îi îngheţară mâinile. Era mai bine să dea peste ea o boală grea, care s-o ţintuiască în pat, era mai bine să moară decât să facă o asemenea călătorie în Italia.

Daniel râdea de entuziasmul lui Petre. Se puteau face planuri pentru vara următoare, când în aer plutea ameninţarea unui război? Coniţa Flavia nici nu fusese întrebată dacă vrea să meargă în Italia sau în Grecia.

— În nord, în Scandinavia, spuse Flavia repede.

— Vezi? Altă dată să te înveţi minte, să-ţi întrebi întâi nevasta.

Petre îi sărută mâna Flaviei. Adevărat, ea era îndrăgostită de scriitorii nordici, cum de nu se gândise la asta?'

— Atunci vii şi tu. Daniele, în Scandinavia.

— Eu, dragul meu, iubesc soarele Sudului. Lasă că n-o să vă plictisiţi fără mine. Hăt mai târziu, după ani de- căsnicie, mai e nevoie şi de alţi tovarăşi de drum.

După plecarea lui Daniel, Petre păru foarte mulţumit.

— Să-l invităm mai des la masă, vrei? Nu-i aşa că îţi place şi ţie? Umple casa de soare băiatul ăsta.

Flavia nu putea tăgădui, nu se putea împotrivi. Cu ce pretext să strice bucuria lui Petre? Trebuia să se

stăpânească pe sine, să înăbuşe dragostea asta blestemată. Cu sine avea de luptat. Îi licări o idee: dacă ar avea un copil, ar absorbi-o întreagă, ar vândeca-o de o pasâune fără rost şi fără perspective. Numai un copil ar vindeca-o. Începu să aştepte copilul. Se făcu primăvară, veni vara, ■copilul nu se vestea. Flavia se încrâncena să-l spere, li venea să înceapă a-î tricota de pe acum bonetele, a-i coase scutece, ca să-şi dea iluzia unei preocupări serioase, unei munci la capătul căreia avea să se ivească o bucurie adevărată, nu una chinuită şi plină de remuşcări, aşa cum era aşteptarea unei vizite a lui Daniel. Abia se stăpânea să nu lucreze albituri mici şi gingaşe, deocamdată fără sens. Nu putea vorbi cu nimeni nici despre dragostea ei ascunsă, nici despre înfrigurata aşteptare a unui copil. Gura îi era pecetluită până şi faţă de prietena ei Tincuţa, se sfia şi de ea, pentru că i se simţea inferioară. Tincuţa era frumuşică, plină de temperament, şi a^um, măritată, îşi povestea succesele la

bărbaţi, petrecerile la care fuse.so, toaletele pe care şi le făcuse sau voia să şi le facă. Între ele nu mai era nimic comun, rămăsese obiceiul Tincuţei de a veni s-o vadă.

Colonelul şi nevasta lui veneau la masă aproape în fiecare duminică. Marioara îşi arunca discret ochii în bucătărie, în cămară, în bufet, să vadă dacă Flavia se pricepe să păstreze ordine, dacă e totdeauna aprovizionată cu tot ce trebuie la casa omului. Colonelul, mai puţin discret, era în stare să numere de fiecare dată argintăria pe care tinerii o primiseră la nuntă de la naş, de la generalul Serafim, ca să vadă dacă „nu-i furase servitorii“, să-şi bage nasul în cabânetul lui Petre, ca să vadă dacă toate instrumentele erau la locul lor (el doar le plătise), să cerceteze şi dulapurile de rufe, în care se stivuâse zestrea Fiavâeî. Petre zâmbea sfios, părinţii lui nu făceau aşa ceva, iar Flavia simţea că se îmbolnăveşte de ruşine.. „Ce vrei Marioaro, îi spunea colonelul nevestei care acasă îl mustra uşor, neajutoraţii ăştia doi sunt în stare să lase să li se scoată perna de sub cap, fără să bage de seamă! Am aşteptat noi bărbat pentru Flavia, dar fie că l-am găsit. Mai potrivit cu ea nici nu se putea“.

190

în vară, soţii Gabrielescu nu plecară în Nord, nici măcar în ţară, pe undeva. Trebuiau mai întâi să agonisească oarecari bani. Colonelul cheltuise cu instalarea lor în casă, despre alţi bani nici nu pomenise, de vreme ce ginerele nu-l întrebase niciodată dacă Flavia mai posedă ceva. Părinţii lui Petre nu-şi simţeau nicio obligaţie faţă de fiul lor. Colonelul presupunea că bătrânii Gabrieleşti au, dar adună? i păstrează pentru Pavel, favoritul lor. A lui era vina, el fusese fraier că nu pusese de la început nicio întrebare. În vară plecă liniştit cu Marioara lui la Căli- măneşti, singuri şi fără griji, ca în tinereţe, fără obsesia că fata lui se ascunde când o duce la dans, că nu-i stă bine rozul, dar nici în albastru nu e mai avantajată.

Vara fu lungă şi caldă. Flavia nu-l mai aştepta pe Daniel care plecase în Italia. Îşi aştepta copilul, pentru care brodase în ascuns o singură baveţică şi o ascunseseîntr- un sertar. Uneori seara, după ce se întuneca. Petre scotea în curte, cu greu, telescopul cel mare, îl monta bucată cu bucată, după ce de zece ori greşea bucăţile şi le îmbuca anapoda. Apoi privea îndelung luna, stelele, i le arăta Flaviei, se entuziasma în faţa cerului.

Petuniile din straturile grădinii miroseau puternic, mixandrele albe străluceau în lumina de argint a nopţii, din curţile vecine veneau alte miresme, cartierul era liniştit. Uneori un tramvai întârziat huruia departe, pe strada General Laho- vari şi lumina troleului arunca un fulger albastru pe cer. Apoi era iar foarte linişte. Petre, somnoros, desfăcea telescopul cu ajutorul Flaviei, şi socotea că au petrecut o seară minunată, că sunt amândoi foarte fericiţi.

în pat, culcată lângă el, Flavia se gândea la nenorocul de a nu avea un copil, la Italia cea prea frumoasă, în care se plimba acum acel om plin de farmec, acel om care nu semăna cu alţii. Pendula din sufragerie bătea adine şi sonor miezul nopţii, ora unu, două. Somnul nu venea.

în alte seri, după ce îi pleca ultimul pacient. Petre se aşeza la pian şi cânta. Flavia îl asculta cuminte şi se întreba pe sine dacă nu se înşală cumva, dacă Daniel ar putea face să răsune o asemenea dulce şi curată armonie, dacă omul care cântă pentru ea, omul acesta asemănător cu un câine ciobănesc, nu era infinit mai delicat, mai.

vrednic de a fi iubit, decât acela care povestea frumos, e ■drept, dar în care nu ştia ce suflet se ascunde. Era poate ipocrit, sau mincinos, sau superficial, cu toate cuvintele lui sonore, era schimbător, sau interesat, în sfârşit putea fi oricum. Nu ştia nimic despre el, şi totuşi îl iubea. Despre Petre ştia tot, marile lui calităţi omeneşti erau toate la vedere, avea pentru el multă tandreţe, multă preţuire. Trebuia să le socotească sentimente mai mărunte, pentru că nu se împleteau cu suferinţa?

Pe Daniel, Petre îl socotea o perfecţiune. Dar Petre • era atât de naiv, atât de încrezător! Pe cine nu preţuia Petre? De cine se îndoia? Dacă pacienţii i-ar fi cerut lui bani în loc să-l plătească, sigur că le-ar fi dat. I s-ar fi topit inima de mila lor, şi le-ar fi dat salariul lui de la spital.

Într-o seară îl vizită Pavel. Avea gura plină de noutăţi.

— Voi ştiţi cu cine s-a dus doctorul Daniel Albu în Italia?

— Nu. Când şi-a luat rămas bun de la noi, nu ne-a spus că se duce cu cineva.

— Cu doctorul Belu şi cu nevâstă-sa.

— Ah, da? Ştiam că şeful e în concediu, dar nu aflasem unde a plecat. Foarte bine că sunt împreună. Dacă am fi avut şi noi bani... Nu, nu, noi am fi plecat în Scan- dinavia.

— E bine că sunt împreună, asta e părerea ta?

— Sigur! Petre făcu ochi mari sub ochelari. De ce să nu fie părerea mea?

— Nu te gândeşti cât de bine petrece acum Letiţia

Belu cu Daniel?,

— De ce să petreacă numai Letiţia Belu?

— Măi Petre, tu eşti năuc? Ştie tot spitalul, a ajuns şi la mine la farmacie zvonul despre legătura frumoasei Letiţia cu nu mai puţin frumosul doctor Albu, numai tu. Şi soţul încornorat n-aţi aflat.

— Infamie! Bârfeală nelegiuită!

Pavel se porni pe râs.

— Lasă-mă să te îmbrăţişez, îngere!

Flaviei i se opri inima. În piept i se făcuse un mare gol. Era firesc, oh, era foarte firesc, amândoi erau atât de frumoşi!

— Auzi Flavio? răsună ca de departe glasul lui Petre. Tu poţi crede aşa ceva?

— Eu nu-i cunosc prea bine pe niciunul, rosti Flavia, trudindu-se să vorbească desluşit. Dar mi-e greu să cred asemenea lucruri.

— Vezi? Nici Flavia nu poate da crezare unor astfel de... astfel de... Pavele, cum poţi repeta asemenea scorniri? Daniel să-l înşele, să-l dezonoreze pe doctorul Belu? Daniel e un om întreg.

— Cu douăzeci de ani mai tânăr decât Belu, cam de vârsta Letiţiei. Altfel, întreg, arătos, crai.

Petre îl privea dezgustat pe Pavel.

— Nu te pricepi la oameni.

— Eu? Eu nu mă pricep? Petre, tu tot n-ai aflat că ai rămas un adolescent? Fă-i ceva, Flavio, să mai evolueze puţin. Adică stai, că şi tu eşti încă o fetiţă.

Flavia nu-i mai asculta. Daniel o iubea pe Letiţia Belu! Nu se întrebase niciodată pe cine iubeşte el. Când îl urmărea cu gândul, îl vedea totdeauna singur, strălucind în mijlocul unor oameni care îl înconjurau, plecând dintre ei aşa cum pleca din casa lor, ca o pasăre măiastră care îşi ia zborul şi se duce în

locuri pe care tu nu le cunoşti, ca să strălucească mai departe. Şi acum în Italia, şi-l închipuia singur, rătăcind pe canalurile Veneţiei sau pe străzile Florenţei, pe care ea le cunoştea atât de bine din albume, sorbind priveliştile cu imenşii lui ochi albaştri, şi atât. Fusese ea neroadă, nu-şi imaginase niciodată că în viaţa lui era o iubire. Şi iată că era. Trebuia să fie, bineînţeles. Letiţia sau alta, era acelaşi lucru. Pentru ea era acelaşi lucru, pentru Petre nu. El se înfuriase ca niciodată, el vedea în legătura asta o ticăloşie. Avea dreptate, şeful lui, doctorul Belu, îl preţuia atât de mult pe Daniel! Uite, e un lucru pe care Petre nu l-ar fi făcut niciodată. Asta era marea deosebire dintre Daniel şi Petre, corectitudinea. Dar o femeie ca Letiţia şi-ar fi pierdut capul pentru Petre? Probabil că niciodată. O femeie ca Letiţia alege strălucirea. Dar ea, ea însăşi, nu prefera strălucirea acelui om lipsit

de caracter, înţelepciunii, discreţiei lui Petre, care aparent era tern? Nu trebuia să acuze în cugetul ei pe nimeni. Era uneori mulţumită de sine pentru că ştia să se stăpânească, dar dacă ar fi fost frumoasă ca Letiţia, dacă ar fi fost ea aleasă, s-ar mai fi stăpânit? E uşor să te domini, când arăţi ca un vierme asupra căruia nu-şi pleacă privirea decât un om ca Petre, care vede poate, cu ochii lui miopi, mai adânc decât văd alţii şi caută altceva. Şi iată că spunându-şi că Petre vede în adânc, îşi acorda însăşi nişte daruri ale firii, pe care poate că nici nu le are. Acum nu-l mai putea urmări cu gândul pe Daniel, l-ar fi văzut în imaginaţie alături de Letiţia Belu, aşa cum stătuseră la masă în seara cununiei lor civile, el atent la fiecare mişcare a ei, zâmbind larg de câte ori zâmbea şi ea.

— Niciodată Pavel nu mi-a părut atât de vulgar ca în seara asta.

Petre vorbea şi Pavel plecase, ea nici nu-şi dădea seama când. Poate că îi dăduse şi mâna, aşa ca în vis.

— Vrei să cinăm? Să dea la masă?

— Nu ştiu. Nu mi-e foame. Cum vrei tu. Sunt scandalizat.

— Linişteşte-te, Petre. Chiar dacă e aşa, numai oamenii ştiu ce se petrece în ei. Nu-i poţi judeca din afară.

— Şi tu? îi bănuieşti şi tu? Poţi crede una ca asta?

— Nu bănuiesc nimic. Spun numai că s-ar putea să fie vorba de o mare dragoste pe care ei n-o pot înfrânge, iar noi n-o putem cântări.

— Dacă e aşa. Daniel trebuie să plece în provincie, la capătul lumii, să lupte cu sine, nu să înşele un om ca Belu şi să-l facă de râs. Eu am să-l întreb dacă e adevărat şi am să-i spun părerea mea.

— Poate că e mai bine să-l laşi în pace.

— Ah, nu! E datoria mea de prieten.

în seara aceea Petre nu putu nici să citească, nici să cânte la pian, nici să privească stelele.

Peste vreo două săptămâni, veni la prânz fericit de la spital.

— S-a întors Daniel. Am vorbit cu el. Nu e nimic adevărat, mi-a dat cuvântul lui. A fost cu soţii Belu în

Italia, dar restul e o minciună neruşinată. Era şi el uluit de ce pot născoci oamenii.

Din clipa aceea Flavia ştia şi cât de mincinos putea fi Daniel Albu. Şi asta era normal, doar n-avea să-i mărturisească lui Petre legătura lui şi s-o compromită pe Letiţia. Ea nu se îndoia de existenţa acestei aventuri, i se părea foarte potriviţi cei doi, atât de potriviţi cum numai ea cu Petre puteau fi. Şi parcă în ultimele zile amintirea lui Daniel nu mai trezea o durere aşa de mare în inima ei. Poate că încep să mă vindec, se gândea. Nu mai sufăr atât. Şi raţiunea e bună la ceva.

Dar când Daniel veni să-i vadă, Flavia simţi aceeaşi emoţie, aceleaşi cuţite în piept. Lumea intreagă se surpa iar în jurul ei, se pulveriza, nu mai rămânea decât chipul lui, glasul lui care înşira imagini dintr-o ţară însorită. Nu pomenea nimic despre tovarăşii lui de drum, se părea că văzuse singur tot ceea ce descria. Şi după plecarea lui, Flavia înţelese că vindecarea era încă departe.

O telegramă venită de la Călimăneşti tulbură liniştea lui Petre şi gândurile Flaviei. Marioara Dobrescu îi chema urgent acolo, colonelul se îmbolnăvise. Plecară amândoi cu primul tren şi dădură acolo peste o adevărată nenorocire. Traian Dobrescu făcuse băi prea prelungite, mâncase prea mult, îşi solicitase prea tare organismul şi avusese un spasm cerebral. Zăcea în odaia lor închiriată într-o vilă, medicul staţiunii, foarte ocupat cu

bolnavii din sanatoriu, încerca un tratament şi Marioara îşi frângea mâinile, năucă. Bolnavul nu paralizase, căzuse numai pe malul Oltului unde încercase să pescuiască în plin soare, fusese adus acasă mai mult pe braţe decât pe propriile lui picioare de către alţi pescari, şi acum nu se clintea din pat, cu dui'eri de cap şi mai ales cu o cumplită spaimă de orice mişcare. Cum nu fusese niciodată bolnav, îi părea că nimeni pe lume nu sufere ceea ce suferea el acum. Era revoltat. Tocmai lui să i se întâmple una ca asta! La cincizeci şi opt de ani! Fusese locotenent în războiul din 1916, trecuseră pe lângă el gloanţe şi tifosul exantematic, explodase o ghiulea lângă tranşeea în care se adăpostise, nimic nu-l atinsese sau nimic nu îndrăznise să-l atingă, îşi

T

spunea în gândul lui. Şi acum, deodată, îl ameninţa paralizia. Era de neconceput.

Petre încercă să-l liniştească. Cu o viaţă potolită, cu câteva renunţări, putea să mai trăiască încă douăzeci de ani fără o nouă criză. Acum trebuia să ţină regim, să ia câteva calmante, să mai stea câteva zile în pat, apoi când tensiunea avea să i se stabilizeze, să se întoarcă la Bucureşti, ca să fie sub supravegherea lui.

Cum? Petre nu rămânea la Călimăneşti, la căpătâiul lui? Trebuia să se prezinte neapărat la spital? Colonelul era furios. La ce bun atunci să ai un ginere medic? Ca să-ţi prefere bolnavii din spital? Un ofiţer înţelegea şi el că trebuie să se prezinte neapărat la cazarmă, dar un doctor nu se poate învoi cu şeful lui, când îi e socrul atât de bolnav? Petre explica, se scuza, se fâstâcea, dar găsea în el curajul să se împotrivească. Lăsase la Bucureşti bolnavi într-o stare mai gravă decât era acum aceea a colonelului. Tratamentul aplicat de medicul staţiunii era bun, era acelaşi pe care îl recomanda şi el. Traian Dobrescu era aproape refăcut, numai o prudenţă extremă îl determinase să-i recomande încă repaos la pat şi nu în fotoliu. Regim da, asta pentru toată viaţa. Doamna Marioara Dobrescu era acolo, avea să rămână şi Flavia, ca să-l vegheze şi să-l aducă amândouă la Bucureşti.

Petre plecă, Flavia rămase lângă bolnavul pe care nu-l mai durea capul, nu mai avea ameţeli, dar care se văita toată ziua de nenorocirea care îl lovise şi care era sigur că avea să se repete. Mâncarea de regim era dezgustătoare, în odaie intrase o muscă, doctorul întârzia cu aparatul de luat tensiunea, Marioara foşnea paginile unei reviste tocmai când el era să aţipească, Flavia ieşise să cumpere prune şi nu se mai întorcea odată, în grădina vilei se jucau nişte copilandri şi chiţăiau nişte şobolani.

După ce se întoarse la Bucureşti, începu pentru Flavia o viaţă grea. Trebuia să se ducă zilnic la părinţi, să le facă târguielile cele mai importante, pentru că Marioara era datoare să stea lângă fostul bolnav, iar servitoarea fura la coşniţă. Trebuia să-i citească tatălui ei ziarele cu glas tare, pentru că el nu voia să-şi obosească ochii, oboseală care aducea după ea cine ştie ce congestionare a creierului. Ma-

rioara, după opinia lui, nu citea bine şi sărea articolele cele mai importante. Chiar dacă venise iarna cu viscol şi polei, colonelul, acum ieşit la pensie, voia ca fiica lui să vină în fiecare dimineaţă, şi dacă nu era o nepăsătoare, şi după masa, să-l distreze puţin. Petre se cuvenea să-l viziteze seara, după orele de primire a pacienţilor, ca să-i măsoare tensiunea. Amândouă familiile îşi instalaseră telefon, colonelul îl chema pe ginerele lui cât era după masa de lungă, întrerupându-l din consultaţii, ca să-l pună la curent cu un junghi pe care îl simţise parcă în tâmpla dreaptă sau un picior care parcă avea intenţia să amorţească. De asta ţi-ai crescut fata şi i-ai dat zestre, de asta i-ai mobilat cabinetul medical ginerelui tău, ca să-ţi fie recunoscători. Flavia şi Petre plecau seara acasă, pe ceaţă sau pe gheţuşcă, ţinându-se bine unul de celălalt, înfriguraţi şi obosiţi. Uneori Petre spunea:

— Ştii, a fost Daniel să ne vadă, dar cum eu a trebuit să vin la tata-socru, a plecat destul de repede. Ţi-a trimis sărutări de mâini. Mai încet, Flavio, ce te-ai pornit aşa? Lunec!

Ăsta era lucrul cel mai grav. Aproape nu-l mai vedea pe Daniel. I se părea uneori că îi uită chipul, şi alergând după portocale şi mandarine pentru taică-său, citindu-i ziarele, frecându-i picioarele care îi păreau lui că-i amorţesc, se trudea să-şi aducă aminte privirea lui, felul în care întorcea capul.

Uneori, foarte rar. Daniel venea târziu, după ce se întorceau amândoi de la părinţii ei. Stătea puţin, ca omul care mai are şi alte vizite de făcut, îi lăsa lui Petre în grijă câţiva bolnavi ai lui pentru zilele cât el avea să se ducă la ski, se declara uneori scârbit de medicina care încă nu ştia şi nu putea nimic, alteori entuziasmat de ea, singurul lucru din lume căruia merita să-ţi dedici viaţa. Flaviei îi părea că are de fiecare dată dreptate, vorbea atât de bine, atât de convingător! Uneori ar fi vrut să fie el bolnav în locul tatălui ei, s-o trimită Petre să-l îngrijească şi să-l vegheze. Apoi se căia pentru gândurile astea smintite. Cele ce se petreceau acum n-aveau să se schimbe niciodată, o ştiuse de la început.

Se apropia primăvara. Colonelul regreta că îi lăsase pe tineri în casa cu grădină din strada Dumbrava Roşie. Ce

bine i-ar fi prins lui acum, în curând, să stea între răzoare, sub teiul cel mare, în vreme ce Flavâa ar fi venit să îngrijească florile! Se gândea chiar la o schimbare de locuinţe între eî, dar Marâoara se împotrivî de data asta cu mai multă energie. Petre Gabrielescu îşi făcuse vad de medic în cartier, era căutat. Şi apoi o mutare de acest fel însemna şi cheltuială, şi oboseală. Ultimele motive fură mai puternice. Cheltuise destul cu măritişul Flaviei, acum banii puşi deoparte îi trebuiau lui, pentru sănătatea lui, pentru o eventuală călătorie la vară, nu la mare, nu la munte, acolo ţi se ridica tensiunea, undeva chiar în străî- nătate, într-o localitate cu climă indicată pentru un organism ca al lui. Flavia şi Petre vorbeau despre dorinţa lor de a pleca chiar în prâmăvară în Scandinavia. În Scandi- navia! Şi asta era o idee! Unde şi-a incărcat dracul copiii, fără să le pese că lui nu-i era bine, t. I în orice clipă, oriunde s-ar fi aflat, putea avea nevoie de Petre. Ginerele ăsta al lui pretindea că îl consideră vindecat, că dacă nu abuza de nimic, n-avea să i se mai întâmple nimic. Grozavă conştiinţă profesională avea şi înalt simţ al familiei! Ia să se îmbolnăvească aşa unul dintre părinţii lui, i-ar mai fi ars de Scandinavia? Şi încă din primăvară, să prindă nopţile albe! gărgăunii Flaviei.

Acum colonelul se plimba agale, cu Marâoara de braţ, pe sub copacii înfrunziţi de pe bulevardul Lascăr Catargiu. Nu prea departe de casă, în jurul ei. Nu obosea, dar se temea de

oboseală. Mănânci fără sare, nu bei alcool, nu fumezi, te abţii de la tot ce-ţi place, şi tocmai de mers să abuzezi? Asta s-o creadă Petre, el e cu îndemnul să facă mişcare. În loc să plece în Scandinavia, dacă au adunat parale, să-şi cumpere un automobil, să-l scoată pe el la aer. Şi cine să-l conducă? Care din cei doi blegi?

— Fugi de-aici, Traiane! se speriase Marioara. Ăştia să conducă o maşină? Flavia, care calcă în gropi şi când merge pe jos? Petre, care ar crede că zidurile caselor sunt bulevarde? Asta şi când se uită la mâinile lui, crede că sunt ale altuia. Nici nu le da ideea.

Colonelul nu le-o dădu. În primăvară soţii Dobrescu plecară la Breaza. Petre avusese grijă să vorbească unui medic de acolo, să i-l dea pe socru-său în grijă, apoi el

plecă împreună cu nevasta lui în Scandinavia. Din tren încă, Flaviei îi păru că îşi lasă viaţa ei de până acum ca pe o haină în urmă. Priveliştile văzute prin fereastra vagonului erau felurite şi noi, marea pe care o traversară cu ferry-boatul între Germania şi Suedia era altă mare decât a noastră, mai întunecată, mai răzvrătită.

În ziua aceea se pornise o furtună neobişnuită primăvara, cerul se acoperise de nori cenuşii, vaporul sălta pe crestele valurilor leeănând trenul în pântecele lui. Ieşiră amândoi pe punte, ceilalţi călători care făceau pesemne traversarea asta nu aveau niciun interes pentru o mare furtunoasă la începutul lui iunie cel îndelung aşteptat. Petre se rezemase cu spatele de peretele cabinei căpitanului ca să nu-l doboare vântul, o lipise pe Flavia de el şi o cuprinsese cu braţele, ocrotitor. Priveau balaurii norilor, spinările uriaşe ale valurilor cu spumă albă-verzuie, talazurile care se spărgeau de punte şi-i împroşcări de sus până jos cu stropi reci şi săraţi. Priveau năuciţi de măreţia acestei desfăşurări de forţă încăpăţânată şi uneori izbucneau în râs ştergându-şi cu mâna feţele ude. Niciodată Flavia nu se simţise atât de una cu Petre, de parcă ar fi fost o singură fiinţă. Chiar când el, acasă, cânta la pian şi ea îl asculta, nu erau atât de contopiţi în acelaşi extaz.

Apoi, ca prin minune, între nori se croi o potecă la început îngustă, din ce în ce mai largă, prin ea pătrunse o rază de soare,

valurile scăzură de parcă acea rază le-ar fi poruncit ceva bine înţeles de ele, cerul prinse a se limpezi de norii care alergau spre capătul bolţii, şi malul Suediei se ivi palid auriu, crestat, dantelat. Zilele care urmară fură pline pentru ei de o goană nesăbuită din oraş în oraş. Trăgeau în câte un hotel, dar îşi petreceau nopţile pe străzile atât de ciudat luminate, de o lumină care nu semăna nici cu a soarelui, nici cu a lunii, o lumină nici cenuşie, nici albastră, străvezie, misterioasă ca a unei alte planete. Locuitorii oraşelor mici sau mari în care poposeau, vagabondau şi ei pe străzi întreaga noapte. Soarele care nu apusese bine răsărea din mare la ceasul la care în alte ţări întunericul şi somnul pecetluiau încă vieţile omeneşti. Pescăruşii care nu apucaseră să aţipească străbăteau bulevardele şi se opreau în copaci ţipând ascuţit. Uneori

treceau într-o mică insulă cu o barcă, se lungeau pe nisipul cald, înotau în marea răcoroasă, se întorceau acasă obosiţi, dar n-aveau răbdare să se odihnească. Se apropia noaptea albă, trebuia s-o primească afară, pe drumuri.

Când trecură în Norvegia, erau frânţi, dar încă flămânzi de a mai vedea. Strania lumină a nopţilor dura. De data asta călătoreau de-a lungul malului, din fiord în fiord. Acum soarele apunea în ape şi-şi revărsa sângele pe întinsul lor uşor cutremurat, mătăsos. Întârziau pe ţărmuri, uneori sleiţi de istovire şi de somn, cu gândul că în curând vor trebuî să se întoarcă şi poate că nu vor putea atât de repede să mai vadă aceste minunate ţ; iri.

în trenul care îi aducea în ţară. Petre dormi tot timpul. Flavia îl privea cu tandreţe. Cât de fericit fusese cât durase călătoria, cum nu şovăise de la niciun drum propus de ea, oricât ar fi fost de ostenit, cum îi prindea mâna în faţa unei privelişti frumoase, când i se tăia graiul, dar voia să simtă şi ea, ca şi el, minunăţia acelei clipe! Şi cum nu învăţase până la sfârşit valoarea banilor acelora străini, cum întindea mâna plină de gologani barcagiului sau casierului unei gări, să-şi ia acela cât se cuvenea! Cum îşi schimba repede farfuria cu a ei la restaurant dacă i se părea că friptura lui e mai mare şi mai bună, dar cum uita uneori că şi seara oamenii mănâncă, atât era de absorbit de amurg, de întinsul apelor. În fiecare hotel aproape îşi uita câte ceva, o dată

pieptenele de buzunar, altă dată o pereche de ciorapi, teaca ochelarilor, cărţile poştale scrise şi gata de pus la poştă. Pe omul ăsta ea trebuia să-l ocrotească. Asta înţelese Flavia în tren, la întoarcere şi asta se hotărî să facă de acum înainte. Dacă n-avea să aibă niciodată copii, era lângă ea un copil mare, bun şi foarte dezarmat. Nu fusese până acum nici ea energică, hotărâtă, dar avea datoria să devină. El să-şi vindece bolnavii, asta o făcea foarte bine, iar ea să-l sprijine, să-l ferească pe el de orice primejdie. Să-l şi îndrume la nevoie. Să găsească înţelepciunea de a-l îndruma. Să înveţe şi să-l mân- gâie. Un copil trebuie mângâiat, sufletul ei avea destulă căldură.

— Ce ţi-ai cumpărat din Suedia, din Norvegia? o in- trebă maică-sa, când se duseră să-şi vadă părinţii la Breaza.

— Nimic. Nici nu m-am gândit la asta.

— Cum? Petre nu ţi-a cumpărat nimic?

Petre plecă fruntea şi se înroşi. Nu-i trecuse prin cap să-i ia un cadou Flaviei. Şi doar amândoi cumpăraseră mici daruri pentru părinţii lor, pentru Pavel.

— Mamă, rosti cu o duritate nouă Flavia, noi am avut bani puţini. Ne-am economisit şi la mâncare, am stat la hoteluri modeste. Eu nu m-am dus acolo ca să mă îmbrac, nici ca să-mi cumpăr mărgele.

Colonelul nu-şi spuse părerea decât după plecarea tinerilor.

— Asta e zgârcit, Marioaro, e regele zgârciţilor!

— Nu ţi-am spus eu? Când n-ai bani destui nu pleci în străinătate ori îi mai ceri lui taică-tău să-ţi dea. Ga- brielescu a scos în iarnă un dicţionar latin-român, trebuie să fi încasat bani nu glumă pe el. I-a pus pe numele lui Pavel, a secăturii ăleia.

— Parcă regretai că n-a cerut-o secătura pe Flavia.

— Eu am regretat? Nici gând. Ăla o fi frumuşel, dar când râde parcă nechează şi când zâmbeşte rânjeşte. Şi în general parcă l-a muşcat strechea. Culcă-te şi dormi Traiane, că tonţii ăştia ai noştri au povestit până la miezul nopţii, au uitat că tu eşti şubred. Fiorduri şi iar fiorduri, soarele iese din mare, soarele intră în mare. Bine că sunt ei mulţumiţi. Asta e bucuria părinţilor.

Câteva zile după întoarcerea lor, primiră vizita lui Daniel. Era în plină vervă. Daniel se pregătea să plece la Paris şi voia să-i

vadă înainte de despărţire. Faţa lui de obicei atât de albă era de un auriu închis, fusese la ştrand în fiecare după masă, după orele de la spital. Ochii mari albaştri păreau şi mai albaştri în chipul ars de soare, dinţii şi mai albi. Şi Flavia simţi cu durere că tot îi pare omul cel mai frumos pe care îl întâlnise vreodată. Şi nu numai frumos, cuceritor. Asemănător cu o zeitate căreia nu i te poţi împotrivi, care pune numaidecât stăpânire pe gândurile tale, pe inima ta, alungă orice altă preocupare sau imagine, devine centrul universului, aşa cum devine centrul propriei tale vieţi. Până şi amintirile din Scandina- via piereau, nu era în stare să povestească nimic, îl lăsa

pe Petre să istorisească drumul lor, acel drum despre care ea crezuse că o lecuise de suferinţa asta.

îl opriră pe Daniel la masă. Şi tocmai când se a$ezau, veni şi prietena ei, Tincuţa Vlasiu. Era plină de vervă, povestea, fără să se sfiască de prezenţa unui străin pe care îl mai văzuse o singură dată, la cununia Flaviei, că se despărţise definitiv de Aurel Căliman după ce se mai împăcaseră de câteva ori, că acum divorţul era pronunţat, că era liberă şi fericită. Şi deodată Daniel nu-şi mai luă ochii de la capul ei rotund, ca de copil, cu ochi mari, rotunzi şi ei şi strălucitori, de la gura ei cărnoasă, roşie, care înşira cuvinte cu haz şi fără şi râdea mereu, de la trupul ei zvelt, îmbrăcat ca într-o teacă îngustă într-o rochie de mătase uşoară şi lucioasă. Apoi tot ce mai spuse Daniel îi fu adresat ei, ca şi cum nimeni n-ar fi existat în jurul mesei. Şi ea pleca la Paris în vara asta? Ce coincidenţă plăcută! Sigur, Parisul e cam pustiu vara, dar unele teatre mai joacă încă, muzeele sunt deschise, marile magazine la fel, de la Paris poţi să te duci la Versailles, la Chartres, la Blois, unde vrei. El îi sta la dispoziţie dacă avea nevoie de un ghid.

Petre era încântat de întâmplarea asta neaşteptată. Biata Tincuţa, singură acum, pentru că nu era o fericire să fi divorţat chiar dacă ea spunea că e mulţumită, avea să aibă un bun tovarăş de drum. Flavia împietrise. Aşa trebuia să fii ca să-i placi lui Daniel Albu! Tocmai când Tincuţa, prietena ei din copilărie, îi părea atât de frivolă şi asemănătoare cu o vrabie zăpăcită, tocmai acum îl interesa pe acest om căruia ea îi acorda toate harurile din lume. Ar fi vrut să plece şi unul şi celălalt, să

rămână singură, adică împreună cu Petre, ceea ce însemna un fel de singurătate, pentru că lângă somnul lui adânc de om care a muncit toată ziua, se putea gândi la adânca ei nefericire. Şi la vina ei. Era vinovată că pătimea aşa, că se lăsa dusă de o dragoste blestemată, ea, cea măritată cu un om atât de bun şi de onest, cu un om care n-o vedea urâtă cum era, nici lipsită de inteligenţă, nici oarecare.

Când Tincuţa se ridică să plece, Daniel se ridică şi el. Flavia asta dorise, şi acum plecarea lor împreună îi răscolea inima ca un cuţit răsucit într-o rană.

202

În noaptea aceea se gândi adânc. Hotărâse în tren, la întoarcere, să-i fie de folos lui Petre. Şi cum îi era? Spunea seara servitoarei ce să gătească a doua zi? Punea să li se primenească aşternutul când îi părea prea purtat? Nu! Trebuia să-l descurce în ceea ce îl preocupa mai mult. Şi văzu limpede: avea să facă un curs de soră de caritate, să primenească ea bolnavii, să-l ajute la tratamente, să facă în locul lui tot ce poate face o soră. Asta şi nu altceva, asta avea să fie activitatea ei viitoare.

Petre primi cu uimire şi cu bucurie hotărârea ei. Era vădit că Flavia avea nevoie de o activitate, o făptură înzestrată ca ea nu se putea mulţumi cu grijile gospodăriei. Şi pe urmă, presupunea el, Flavia voia să-şi poată îngriji cu pţficepere tatăl. Era vindecat acel tată, numai cine ştie ce abuzuri îl puteau vătăma din nou, dar o fiică se simte datoare să prevină ea o întoarcere a bolii. Şi ce nobilă era, avea de gând să-şi petreacă după mesele cu el, să primească pacienţii lui, să-i dea o mână de ajutor, să nu se despartă de el în orele în care el era acasă. Avea o fire nobilă şi îl iubea!

Flavia începu cursul. Era bine să-ţi întrebuinţezi mintea, îndemânarea, să nu zaci în aceleaşi gânduri bolnave. Părinţii îi erau încă la Breaza, n-avea cine se împotrivi, la această „toană“ a ei, cum ar fi spus taică-său. Duminica, când se ducea să-i vadă împreună cu Petre, nu le povestea cu ce îşi petrece timpul. Îl ruga şi pe Petre să n-o facă. Mai târziu taică-său avea să fie mulţumit că fata lui îl supraveghează cu pricepere.

Daniel telefonă de două ori, îşi amânase puţin concediul. Apoi Petre veni de la spital cu marea veste: Daniel se logodise cu Tincuţa! Vezi că aceia care vorbiseră despre o legătură între el

şi Letiţia Belu bătuseră câmpii? Se logodiseră fără tămbălău şi fără oaspeţi şi plecaseră împreună la Paris. Îi trimetea Flaviei cele mai bune gânduri şi-şi cerea iertare că nu venise să-şi ia rămas bun de la viitoare lor naşă. Dar totul se petrecuse furtunos, îşi pierduseră amândoi capul, şi el, şi Tincuţa, uitaseră poate cele mai importante lucruri.

Flavia se cufundă şi mai adânc în învăţătură. Şi asta, şi asta era firesc. Numai de n-ar trebui să-i cunune ei. Asta poate că îi întrecea puterile. La acea nuntă s-ar

cuveni să aibă capul limpede, să fie frumos îmbrăcată, să arate bine, toate lucruri de care nu se credea în stare. Cursul pe care îl urma era dublat acum de practica într-un spital. Şi dorea să se molipsească de o boală gravă, să nu mai poată scăpa, să moară, să piară din calea tuturor celor care se înşelau în privinţa ei sau îi cereau prea mult. Un singur lucru era bun în toate încercările astea; Daniel nu bănuia nimic, nu observase nimic, altfel n-ar fi avut cruzimea de a-i cere un asemenea efort. Se temuse de atâtea ori că el îşi dă seama de cât e de iubit.

În jurul lor se vorbea mult despre eventualitatea unui război. Despre mişcări naziste în ţară aflaseră amândoi, crime în numele „neamului” se făcuseră, dar niciunul dintre ei nu înţelegea aşa patriotismul. Aveau oroare de excese, de exaltarea unei anumite mişcări se socotea singura în drept să proclame ce e şi ce nu e bine pentru neam şi pentru ţară, aveau oroare de nazismul care se întindea pe o parte a Europei. În toamnă fasciştii germani invadară Polonia, şi mulţi polonezi fugiţi din propria lor ţară, unii cu mâinile goale, îmbrăcaţi aşa cum apucaseră, răzleţiţi de familiile lor sau familii întregi care izbutiseră să nu se piardă unii de alţii, dar toţi prăpădiţi ca într-un naufragiu. Petre nu pricepea cum de era cu putinţă una ca asta. Colonelul, întors de la Breaza, încerca să-i explice strategic şi tactic desfăşurarea operaţiilor militare naziste, dar Petre nu putea fi atent nu se interesa de asta, el privea omeneşte lucrurile şi omeneşte nu înţelegea. Nenorocirea asta îl lovise atât de crunt încât era şi mai zăpăcit decât oricând. Uita tot, afară de bolnavii lui. Era în stare să plece desculţ la spital, dacă Flavia nu ar fi vegheat. Acum ea îşi sfârşise cursul, după masa, la un birou mic, aşezat în sala de aşteptare, primea bolnavii lui

Petre, le întocmea fişe, le lua tensiunea în cabinet, le făcea uneori o injecţie sau un pansament. Petre era iar în extaz în faţa mişcărilor repezi şi dibace ale mâinilor ei mici şi negre, ca pe vremea în care le admira brodind.

În octombrie se întoarse şi Daniel de la Paris. Stătuse mai mult decât îi fusese concediul, dar se făcuse iertat de directorul Belu, pe care îl convinsese cu explicaţii atât de logice, încât nu li se putea rezista. Şi spre mirarea şi dezamăgirea lui Petre, rupsese logodna cu Tincuţa.

204

Era discret, nu povestea nimic, n-o Învinovăţea de nimic, spunea numai că două luni de şedere împreună îi dovediseră că nu se potriveau. În schimb Tincuţa avea gura plină de ocări, doctorul Albu era avar, egoist, atent numai la ceea ce-l interesa pe el, şi pe deasupra mai era şi uşuratic. Pleci cu logodnica ta în străinătate şi faci ochi dulci altor femei? Chiar când eşti lângă ea, într-un local sau la un spectacol? îl văzuse ea cum la Luvru, unde o târise din sală în sală până la epuizare, şi asta duminica, zi când intrarea era gratuită, în faţa Giocondei schimbase încet câteva cuvinte cu o doamnă cu ochi fardaţi, îmbrăcată în *bois de rose,* cuvinte care nu puteau însemna decât fixarea unei întâlniri, că doar o lăsa uneori şi singură la hotel. Şi plăcea, animalul, plăcea femeilor de parcă ar fi fost vrăjit.

Fiecare cuvânt al ei o lovea pe Flavia ca o măciucă. Ăsta trebuie să fi fost adevărul, dar ea n-avea nevoie de el. Mai curând ar fi vrut să nu afle niciodată nimic despre Daniel, să nu-l mai vadă niciodată. Şi în vremea asta îl aştepta cu încordare. Petre însă nu crezuse nimic din cuvintele Tincuţei. O „târa“ la Luvru! Dar unde ar fi vrut s-o ducă? în prăvălii, ca să-i dovedească ei că nu e avar? Avar! Niciodată nu observase trăsătura asta la Daniel. Să nu se supere Flavia, dar prietena asta a ei probabil că se schimbase mult în ultimii ani, odată cu maturitatea. El nu se amesteca în prietenia lor, dar Tincuţa nu-i plăcea. Nici genul ei de frumuseţe cu clopoţei nu era pe gustul lui. Se ştia frumoasă şi făcea tot ce putea ca s-o vadă toată lumea. Nici Flavia n-o mai aprecia ca în adolescenţă? Foai’te bine. Vai, să-l ierte, e singura ei prietenă, n-ar trebui să se amestece în prâetenia lor. Flavia, cu personalitatea ei, ar putea încă s-o mai influenţeze în bine pe Tincuţa. Cum vrea ea. Ea ştie

mai bine dacă Tincuţa merită vreun efort.

În iarnă Daniel începu iar să-i viziteze des tot seara, după orele de consultaţie. Era în admiraţia Flaviei care îşi asista atât de bine soţul în meserâa lui. Asta însemna o femeie devotată şi capabilă, o nevastă cum n-ar fi fost în stare să fie fosta lui logodnică şi nici altele mai puţin logodnice din trecutul lui, dar de care se legase un moment, cu nădejdea că a găsit tovarăşa de viaţă potrivită.

205

Petre avea noroc, un noroc pe care nu-l întâlnise el şi pe care poate că nici nu-l merita. Aprecia tot ce punea pe masă Flavia, sublinia cu un entuziast; „Cât e de adevărat!“ fiecare din puţinele ei cuvinte, aprecia până şi tabloul brodat cu maci de ea în tinereţe, pe care Flavia îl socotea acum o oroare de care nu ştia cum să scape, pentru că taică-său controla de fiecare dată când venea la ei, dacă e la locul lui, cam îndărătul bufetului înalt. Flavia se întreba de ce face toate astea. Îşi încerca puterile? Era un joc al lui, ca să vadă în ce stare o poate aduce? Când o voise naşă, îşi închipuise că nu bănuie nimic, dar acum îi venea a crede că îşi dă seama foarte bine de sentimentele ei şi se complace în a-i înteţi dragostea.

Cuvintele Tincuţei lăsaseră urme în ea. Probabil că în clipa asta Daniel n-avea nicio aventură, dar nu se putea lipsi de conştiinţa că e adorat. Flavia îşi făurea o armură de ghiaţă, îl privea din ce în ce mai puţin, dar îşi dădea şi ea seama uneori că ghiaţa se topeşte şi că ochii ei mici se umpleau de un extaz nedorit.

Treceau lunile. Evenimentele politice erau atât de multe şi de grave, încât Flavia se ruşina de gândurile ei. Copilul aşteptat nu venise şi probabil că n-avea să mai vină. Vara îşi duseră părinţii, de data asta şi pe ai lui Petre, tot la Breaza. Ei nu plecară nicăieri. Se făceau concentrări pe zonă, fuseseră chemaţi şi unii medici din spitale, Petre rămăsese încă pe loc, dar avea mult mai mult de lucru, şi pentru cei plecaţi. Nici Daniel nu fusese chemat, el însă se dusese puţin la Sinaia, era prea obosit. Nu se afla în Bucureşti când România, prin dictatul de la Viena, pierduse mare parte din Transilvania. Evenimentul ăsta care îndurerase toată ţara adusese şi în casa doctorului Gabrielescu o dezolare mută. Petre şi Flavia voi’beau încet între ei despre

chipul în care se prăbuşeau în lume şi în România situaţii create să dureze şi să rodească. Niciunul nu-şi putea explica istoria pe care o trăiau, nu o citeau scrisă undeva, petrecută în trecut. Ştiau numai un singur lucru, că nu pot fi de acord cu fascismul, că opri- imarea unor naţiuni sau naţionalităţi îi revoltă, că plecarea /liiitfirnl al TT-leg nu e deloc o pierdere pentru. Tară, dar / Venirea unei dictaturi fasciste e o ameninţare gravă, că dacă li s-ar cere lor părerea n-ar avea o soluţie, ar avea

numai dorinţa aprinsă a unei epoci de linişte, de dreptate şi bună organizare.

Pe străzi începură să circule cămăşile verzi. Şi la spital doctorul Belu avea un fel de dublură acum, un ins crunt, cu gura plină de porunci. Se părea că e şi el medic, dar nu se interesa deloc de medicină, îl preocupa numai situaţia politică, opiniile celorlalţi doctori şi a tuturor angajaţilor spitalului. La Petre Gabrielescu se uita cruciş, ca la un indiferent faţă de „gardă“, la Daniel cu mai multă simpatie, sperând în el un viitor adept. Mai abil decât Petre, Daniel îi zâmbea prietenos, şi îşi vedea mai departe de treabă.

În toamna aceea se abătu peste Bucureşti şi cutremurul. Treziţi în zori de năpraznica hurducătură. Petre şi Flavia, peste care se dărâmase o bucată de tavan, alergară întâi la telefon. Nu mergea. Se îmbrăcară în grabă, să se ducă la părinţii şi ai unuia şi ai celuilalt. Strada era plină de oameni care nu mai cutezau să rămână în casele lor. Călcau pe geamuri sparte, pe firme căzute, pe felinare doborâte, pe praf de tencuială şi moloz. Pe strada Romană Petre se opri deodată:

— Nu se poate! Nu pot să merg şi eu, trebuie să mă duc la spital. Or fi victime omeneşti. Ţi-e frică să te duci singură?

— Nu, mă duc la ai mei, pe urmă la ai tăi. Dacă tot nu merg telefoanele, vin şi la spital, să-ţi spun cum i-am găsit.

— Mulţumesc! atât spuse Petre şi-o porni repede spre spital. Era cam frig, îşi uitase fularul acasă, noroc că îşi luase paltonul.

Părinţii ei erau jos, pe bulevard, când Flavia ajunse acolo. Îi duse cu sila sus. Le ajungea spaima, nu mai aveau nevoie şi de o răceală. Pe soţii Gabrielescu îi trezi din somn, se culcaseră la loc după ce se potoliseră lămpile care cădelniţau şi geamurile care zăngăneau. Şi cum telefonul era încă mut, Flavia se duse şi

la spital, să-l liniştească pe Petre. Era numai cu medicul care fusese în noaptea aceea de gardă. Li se aduseseră câţiva răniţi şi-i pansau cu ajutorul surorilor de noapte.

Când ajunse acasă, se lumina de ziuă bine. Flavia îl găsi în faţa uşii lor pe Daniel, care suna de nădejde.

— Am venit să văd ce e cu voi. Nu ştiam de ce nu răspundeţi la sonerie. Curentul electric doar a revenit.

Asta fusese primul drum pe care îl făcuse Daniel! Vasăzică îl iubea mult pe Petre şi poate… poate că ţinea într-un fel şi la ea! Era gata să-l poftească în casă ca să-i facă un ceai fierbinte, să-l aşeze lângă soba în care avea să facă numaidecât foc, dar deodată îşi aduse aminte că Petre trudea la spital, că numai doi doctori erau acolo şi poate aveau să se mai aducă şi alţi răniţi sau şocaţi.

— Petre e la spital numai cu doctorul Simoniu. Are mult de lucru. Aleargă acolo. Daniel. Mulţumesc că ai venit să vezi ce ni s-a întâmplat. Mai nimic, o bucată de tavan… ce o fi în cămară, în bufete am să văd eu acum. Du-te repede! Mulţumesc.

Daniel venise să-i vadă în clipa asta grea, era vânăt de frig şi umezeală, iar ea îl trimisese la spital. Sigur, asta trebuia să facă. Îi spusese pe nume pentru prima oară, el îi spunea de mult Flavia. Ea nu-l numea în niciun fel. De emoţie îi spusese pe nume. Alergase în zori la ei, nu în altă parte. Era un prieten bun. Să-l fi chemat o clipă măcar înăuntru, să-i fi dat ca să-l încălzească un păhărel din rachiul acela din care Petre nu bea niciodată, pentru că era prea tare. Nu se gândise.

Şi în casă! Ce praf era pe mobâlele din dormitor din pricina acelei bucăţi de tavan căzute, ce prăpăd în cămară, unde borcanele şi cutiile se răsturnaseră unele peste altele. Ce pagube în bufetul în care parte din vesela cea bună, primită la nuntă, se spărsese. Şi ei doi, cât noroc avuseseră că bucata aceea de tavan căzuse la picioarele patului, nu pe căpătâi! Acum telefonul care mergea iar suna des. O chema maică-sa.

— Flavio, nu ştii, mi s-a spart vasul de flori cel înalt, de cristal. Ce nenorocire!

— Mamă, nu e o nenorocire, e o mică pagubă.

— O mică pagubă! Eşti inconştientă!

— Ai aflat ce e cu Blocul Carlton? Atunci nu mai vorbi de

nenorocire cu vasul de cristal.

Peste zece minute telefonul suna iar.

— Flavio, Traian strănută. Nu poţi veni până aici, să-i faci o frecţie?

— Mamă, dă-i o aspirină. Eu curăţ casa, avem multe stricăciuni.

— Serios? Pagube mari? Auzi, taică-tău întreabă la cât le evaluezi.

— Nu evaluez nimic. La alţii o fi fost şi mai rău.

— Zici să-i dau o aspirină?

— Bineînţeles, doar te pricepi şi tu, mamă. Dacă i-o fi mai rău, mă mai chemi. Pune-i termometrul.

— N-are încă temperatură. Dar ne e frică... mai târziu... eu ştiu?

— Vă mai chem eu mai târziu.

În zilele, în săptămânile care urmară, cu toată apăsarea atmosferei aceleia sumbre şi sălbatice, Flavia avea în- lăuntrul ei o lumină mică, o flacără care pâlpâia şi o încălzea. Prezenţa lui Daniel în zorii acelei zile la uşa lor îi spusese mai mult decât orice vorbă pe care o rostise vreodată, orice vizită le făcuse, orice scrisoare le scrisese când era departe, orice apreciere bună făcuse felului cum îl primeam, orice laudă (de politeţe, îşi spunea ea) îi adusese ei personal. Era o dovadă de prietenie şi de afecţiune. Poate numai pentru Petre, dar şi asta era foarte bine. Petre merita devotament şi Petre era una cu ea, de mult timp socotea ale ei interesele şi îndatoririle lui Petre.

Dar veniră ceasuri şi mai sălbatice. Se află că la Jilava fuseseră masacraţi un număr de arestaţi. Soţii Gabrie- lescu nu le cântăreau vinile, se gândeau numai la masacru. Se află că Madgearu şi Nicolae lorga fuseseră ucişi. Lorga! Asta întrecea puterea lor de înţelegere. Lorga nu putea fi socotit numai un politician care greşise faţă de nu ştiau cine sau numai un politician orgolios, era un savant, un pion al culturii româneşti. Şi fusese măcelărit. Petre avea norocul de a se cufunda în treburâle lui de la spital, de a se preocupa de bolnavii lui, dar Flavia îşi pierduse capul. Nu mai trecea pe la părinţii e, ca să nu-l audă pe taică-său divagând, susţinând când o opinie, când alta. Colonelul era cuprins de o prematură scleroză, citea

ziarele, le înţelegea anapoda, îi lăuda uneori pe fascişti, alteori îi blestema. Când îşi vorbeau la telefon, Flavia se speria în flecare zi

de chipul în care îşi schimba părerile. De fiecare dată avea impresia că vorbeşte cu altcineva.

Apoi trăiră zile, la începutul anului, după sărbătorile pe care n-avuseseră niciun chef să le sărbătorească, zile de desmăţ şi deslănţuire de cruzime. Flavia stătea închisă în casă. Petre se întorcea numai noaptea de la spital, frânt de oboseală şi zăpăcit, dezorientat cum nu fusese niciodată. Îngrijise răniţi, ca în timp de război.

— Ce fel de răniţi? Cine vă e adus la spital?

— Fel de fel de oameni, şi legionari, şi câţiva soldaţi, şi evrei maltrataţi, şi alţii, derbedei parcă, despre care nu ştii în ce s-au amestecat.

— Şi îi îngrijiţi pe toţi?

Petre ridica sfios din umeri:

— Au nevoie de îngrijire. Doctorul Belu a rămas singur, dublura lui a dispărut nu ştiu unde, Belu, firește, primeşte pe cine îi e adus. Şi eu, vezi şi tu, eu îi pansez, îi cos. Tu ai face altfel?

Nu, Flavia n-ar fi făcut altfel.

În sfârşit, zavera se potoli. „Totdeauna am crezut eu în mareşalul Antonescu!“ declara victorios colonelul. Şi Ma- rioara şi Flavia ştiau că nu de puţine ori îl batjocorise. Îşi făceau semne ima alteia, îl lăsau să vorbească. Şi mai avea o obsesie colonelul; Flavia era o fiică ingrată, în zilele „acelea” nu venise să-l vadă, se mulţumise să vorbească la telefon cu ei. Putea să li se întâmple cine ştie ce, să le fie casa invadată, Flavia nu fusese acolo să-i apere. Nici Petre nu trecuse seara de la spital, să vadă dacă nu cumva lui îi e rău!

Flavia ar fi vrut să-l întrebe pe Petre dacă şi Daniel lucrase alături de el, dar se sfia. O află chiar de la el când veni să-i vadă. Mai puţin obiectiv decât Petre şi mai clar în opiniile lui, deşi mai pătimaş. Daniel istorisea cu furie cele petrecute, îşi mărturisea aversiunea faţă de mişcarea legionară. Flavia îşi aducea aminte că nu avusese această aversiune şi înainte, socotea că felul în

care se compromisese Garda de Fier îl dezgustase de ea şi era mulţumită. Daniel reacţiona ca un om înţelept. Dacă crimele săvârşite cândva de această mişcare nu-i revelaseră deplin natura

ei, acum nu-şi mai făcea nicio iluzie şi se bucura că e înfrântă.

Iarna trecu pentru soţii Gabrielescu aidoma anului care se scursese. Petre îşi vedea de treabă la spitalul în care codirectorul nu se mai arătase niciodată, după masa primea pacienţi. Flavia gospodărea dimineaţa, alerga la părinţi unde mai făcea puţină treabă, pentru că maică-sa fusese cuprinsă de un fel de lene (de oboseală, îşi spunea Flavia), după masa îl ajuta pe Petre, seara cosea sau broda, aşteptând pe tăcute să vină Daniel. Şi uneori venea. Tin- cuţa, care trecuse pe la ea, îi povestise că Daniel Albu îşi reluase vechea legătură cu Letiţia Belu. Cu ea sau cu alta, îşi spunea Flavia, era totuna. Nu voia să gândească la felul în care îşi petrecea el viaţa. Importante erau numai clipele când venea la ei, când îl vedea. Important era numai să nu înceteze să mai vină. Daniel se putea însura într-o zi cu o femeie care să-i găsească pe ea şi pe Petre plicticoşi, cum poate şi erau, şi care să strice vechea prietenie dintre cei doi bărbaţi.

În primăvară un război între Germania şi Uniunea Sovietică părea de neînlăturat. Tot atât de inevitabilă părea şi participarea României alături de Germania. Şi în iunie lucrurile fură hotărâte. Aşa avea să fie curând, totul era o chestiune de zile. Mobilizările era în toi. Petre Gabrielescu primi şi el ordin de mobilizare la unitatea lui, la Roman. Flavia îl pregăti repede, încercând să fie mai limpede la cap decât el. Ştiau amândoi că un medic în război nu e scutit de boală, nici de moarte. Ştiau că inima lor nu e de partea nazismului, dar că atunci când eşti mobilizat, te duci.

Gata de plecare la gară, îmbrăcat cam alandala în uniformă, cu ochelarii aburiţi de o lacrimă care nu-i luneca pe obraz. Petre stătea pe un fotoliu în salon, în faţa Fia viei, aşezată şi ea.

— Să ai grijă de tine, Flavia. Să te duci la bătrânii mei câteodată. Şi la ai tăi, bineînţeles. Pavel a plecat ieri. Ai mei sunt singuri. Dar să nu ieşi seara din casă... Şi... şi... nu mai ştiu ce-am vrut să spun. Da, mai sunt câţiva care nu şi-au făcut

tratamentul. Să le faci injecţiile. Şi pe urmă gata, până mă întorc eu.

— Şi tu, Petre să ai grijă de tine. Să nu uiţi să mă- nânci, auzi? Ţi-am pus săpunuri şi prosoape în valiză. Şi trei schimburi de albituri. Ţi-am pus zahăr cubic, ăsta dă putere. Să-mi scrii imediat ce vei putea. Ai acolo şi flanele.

— Dar e vară.

— Nu se ştie cât va dura. Cum se face frig, îţi pui flanele sub uniformă. Tu ştii ce lesne răceşti.

— Da, da.

— Ce e? Unde te duci?

— Nicăieri.

Petre se ridicase, deschisese capacul pianului, îşi plimba degetele pe clape. Apoi închise pianul.

— Flavio, să ştii că eu acolo am să îngrijesc răniţi, oameni răniţi. Oameni trimişi să se lupte.

Flavia nu-l înţelegea.

— Vreau să spun că prin asta... pricep)? prin asta nu-mi schimb opiniile. Rămân numai medic.

— Da, dragă Petre. Ştiu. Să mergem la gară.

— Aşa de repede?

— E timpul.

Flavia îi mai aşează o dată cravata strâmbă, îi trase vestonul pe care şi-l mototolise la spate, îi scoase ochelarii şi-i şterse cu batista ei. Ochii lui Petre erau roşii.

Când se întoarse din gara plină de larmă, de îmbulzeală, în care de câteva ori se pierduse de Petre, Flavia se aşează pe fotoliul pe care şezuse cu două ore înainte şi abia acum plânse şi ea. Plânse mult, cu obidă. Cum avea să se descurce un om atât de neajutorat, atât de zăpăcit ca Petre? Oricine putea să abuzeze de bunătatea lui, de răbdarea şi devotamentul lui. Nu era destul că era expus tuturor primejdiilor unui război, mai avea şi aceste mari calităţi de care sigur că ceilalţi aveau să profite. Târziu, sună telefonul. Era colonelul Dobrescu.

— Ei, a plecat?

— Da.

— Dumnezeu să-l ierte!

— Ce spui, tată?

— Dumnezeu să-l apere, am vrut să zic. Dacă şi tu îmi iei vorba din gură! Nu vii pe la noi?

212

— În seara asta mi-e greu.

— Vezi că mie nu mi-e prea bine şi n-ar strica să vii.

— Mâine de dimineaţă, tată, sunt acolo. Ia un somnifer şi dormi.

— Somnifer! Când pe mine mă doare burta.

— Să-ţi pună mama o compresă, ştii că îţi trece cu o compresă. Şi ia şi un somnifer. Noapte bună.

După o săptămână de la plecarea lui Petre, veni într-o dimineaţă Daniel. Purta un costum albastru, o cămaşă albă, o cravată albastră şi ea. Faţa lui foarte albă, ochii mari, albaştri şi catifelaţi ca panselele cele mai închis albastre, păreau imenşi. Se aşează pe acelaşi fotoliu pe care stătuse Petre în ceasul plecărjî. Flavia se mută repede pe canapea, din întâmplare se aşezase şi ea pe fotoliul pe care şezuse atunci.

— Trenul meu pleacă la prânz. Eşti ultima persoană de la care ţineam să-mi iau rămas bun. De la dumneata trec pe acasă, îmi iau bagajul şi… am să mă întorc într-o zi.

Flavia nu găsea nimic de spus. Să-l sfătuiască să nu se istovească prea tare, să se îmbrace gros când va fi frig? Daniel nu uita asemenea lucruri. Şi nici ea nu putea repeta ceea ce-i spusese lui Petre.

— Să nu te temi pentru mine, Flavio. Te cunosc, ştiu că în inima dumitale mare se cuprind multe. Vreau să spun multe îngrijorări pentru toţi cei care te înconjoară. Pentru care ai o fărămiţă de afecţiune. Am simţit şi eu afecţiunea asta. Adică, o simte oricine, vreau să spun, şi bolnavii lui Petre, pe care îi îngrijeşti. Sau poate eu mai mult decât ei.

— Să-ţi fac o cafea, rosti Flavia şi se ridică repede.

— Nu, mulţumesc, nu vreau cafea. Plec numaidecât. Voiam numai să-ţi spun că eu sunt sigur că mă voi întoarce. Şi să-ţi trec şi dumitale siguranţa asta a mea, ca să nu fii neliniştită. Dacă acolo aş fi ca aici în acelaşî spital cu Petre, aş fi mereu cu ochii pe el, aş fi prudenţa lui. Dar cine ştie unde ne va arunca întâmplarea pe fiecare din noi. Şi uite, asta n-aş mai fi vrut s-o mărturisesc, dar nu mă pot stăpâni: îmi face plăcere, nu,

termenul nu e potrivit, îmi face bine să ştiu că mă va urmări acolo un

gând cald, care ar vrea să mă ocrotească. Gândul ăsta îmi va aduce noroc. Mă va feri de rău. Nu sunt dintre oamenii care cer o cruciuliţă, un medalion ca *porte-bonheur.* Gândul dumitale îmi ajunge. Dacă îmi făgăduieşti că te vei gândi şi la mine! încheie el râzând şi se ridică în picioare.

Flavia se ridică şi ea. Nu putea scoate un cuvânt, îi înţepenise gura, înţepenise ea întreagă. Îl conduse până la uşă şi în mers se rezema de mobile, atât de nesigure îi erau picioarele.

— Să te întorci sănătos Daniele, putu murmura ea, în vreme ce el îi săruta amândouă mâinile. Apoi îl privi cum străbate curtea, drept, vioi ca într-o sală de dans, cum iese pe poartă, îl mai zări şi prin viţa sălbatică suită pe gard, şi-l pierdu din ochi. Se aşează pe banca din grădină. Daniel plecase, poate pentru totdeauna. Şi ştia. Toate cuvintele lui dovediseră că se ştia iubit. O spunea, dădea înapoi şi o spunea iar. Venise numai să se asigure că e foarte iubit? Parcă venise s-o liniştească pe ea. Şi când vrei cu tot dinadinsul să linişteşti pe cineva, înseamnă că ţii la liniştea acelei făpturi, că ţii chiar la ea, la femeia aceea care te temi că va fi foarte tulburată. Poate că la o prietenă, mai mult, ca la o soră. În felul în care era ataşat şi de Petre. Ca la o făptură omenească de treabă, nu ca la o femeie. Asta era limpede şi asta trebuia s-o simtă.

De sentimentele lui Daniel pentru ea era vorba acum? Se putea prăpădi acolo, în război, ca oricare altul, şi niciodată n-avea poate să mai vadă zâmbetul lui frumos, n-avea să-i mai audă glasul cu intonaţii neaşteptat de muzicale. Poate niciodată. Şi Petre era acolo. Până acum poate că şi fusese trimis la un post din prima linie. Acolo i se poate întâmpla orice. În războiul trecut a bântuit tifosul exante- matic. Au murit şi doctori de boala asta. S-ar putea molipsi şi Petre şi Daniel. În războiul ăsta poate că nu va mai fi tifos. Pe un spital de front poate cădea o bombă. Ce ciudat a vorbit Daniel, parcă solicita o declaraţie de iubire, apoi o evita. A spus că gândul ei îi va aduce noroc. Gândul ăsta care n-o părăseşte din clipa în care l-a văzut la cununia ei cu Petre. Şi poate că el l-a citit pe faţa ei chiar de atunci. Petre n-a bănuit niciodată. În clipa asta Petre se află

alături de primii răniţi. Conştiincios cum e.

nu-i părăseşte desigur nici noaptea. Nu se mai gândeşte la somnul lui. Aici, când era de gardă, se afla mai mult prin saloane decât în camera medicilor.

Flavia tresări, Verona, femeia de serviciu venise lângă ea, o trăgea de mină.

— Coniţă, a sunat mereu la telefon coana mare, eu credeam că aţi plecat, i-am spus că nu sunteţi aici.

Flavia intră în casă. O chemă pe maică-sa la telefon.

— Unde ai fost, dragă? Te caut de un ceas.

— În grădină. Am… plivit un răzor.

— De asta îţi arde. Flavio, taică-tău a dorit azi pilaf, şi am descoperit că n-avem orez în cămară. Voiam să-ţi cer, dar acum e prea târziu, i-am făcut ciulama. Te rog pe tine să ne cauţi orez, dar mai mult, să facem o provizie, că mai târziu cine ştie dacă s-o mai găsi.

— Bine mamă, am să caut.

— Ce-i cu tine? Nu ţi-s boii acasă? Când taâcă-tău era la război, eu aveam capul pe umeri, deşi era combatant şi era mai expus decât Petre. Un doctor e altceva, spitalele nu prea sunt bombardate. Doar, Doamne fereşte! Dar de ce să te gândeşti la lucruri puţin probabile? Vii după masă la noi? Ascultă, vorbesc acum mai încet să nu mă audă. A început să cam bea. Să-i spui şi tu să se potolească. Şi caută-mi orez, neapărat. La revedere.

Avea acum o treabă serioasă de făcut, să caute orez. Şi să-l dădăcească pe taică-său să nu mai bea. Dacă se va lăsa convins.

— Coniţă, dumneavoastră azi nu mâncaţi?

Verona era pesemne flămândă, sărmana. Şi asta era o treabă de făcut, se cuvenea să mănânce.

în câteva zile sfârşi toate injecţiile bolnavilor care rămăseseră de la Petre. Unii plătiră, alţii uitară să plătească. Flaviei îi fu ruşine să le aducă aminte. În fiecare ceas se gândea când la Petre, când la Daniel. De la Petre primi câteva rânduri care îi spuneau că e sănătos şi lucrează mult, că îi e dor nu de casă, ci de ea. Nu-i dădea adresa locului în care se afla, ci un număr, un cod prin care avea să-i ajungă răspunsul ei. Nopţile îi erau de neîndurat. Nu putea dormi deloc. Îşi punea întrebarea stupidă

care din doi ar vrea să se întoarcă, de parcă ar fi silit-o cineva să aleagă, iar alegerea ei ar fi fost hotărâtoare. Alunga întrebarea blestemată, dar ea revenea şi o chinuia absurd. Ştia bine că voia să se întoarcă amândoi, dar obsesia n-o slăbea, gândurile îşi luau câmpii şi iar i se părea că de ea depindea moartea unuia, viaţa celuilalt. Îşi lăsa patul cald, ieşea noaptea în grădină, vedea puzderia de stele pe care le cerceta Petre cu telescopul, i se năzărea glasul lui puţin Înfundat, entuziast, i se făcea o milă nesfârşită de el, o milă amestecată cu admiraţie pentru natura lui nobilă. Apoi îl vedea pe celălalt, în hainele lui albastre cu care venise ultima oară, străbătând curtea cu pas alert, nepăsător, de parcă ar fi plecat la bal. În zori se întorcea în dormitor, încerca să doarmă, era zadarnic.

O hârtie oficială veni s-o scuture din buimăceala asta. Liceul la care învăţase organizase în clădirea lui acum, vara, un spital, şi fostele eleve erau convocate să lucreze în acest spital. Asta era o treabă pentru ea, făcuse doar şi un curs de surori. Se gândi la cuvintele lui Petre: „Prin asta nu devin fascist. Rămân numai medic „. Şi ea avea să fie numai soră şi să îngrijească răniţi. Răniţi, nu fascişti. Opiniile lor, dacă unii aveau opinii, nu erau treaba unei surori. Şi rămânea o întrebare: câţi dintre cei mobilizaţi şi trimişi aveau opinii pe care ea nu le împărtăşea. Se duse la liceu. Fiecare din fostele clase erau acum salon de bolnavi. Cancelaria devenise camera medicilor, secretariatul, camera de gardă. Văzu câteva chipuri cunoscute de profesoare, de foste eleve din seria ei sau din alte serii şi câteva surorî şi infirmiere de meserie. Celelalte veniseră la chemare, dar n-aveau niciun fel de pregătire. Dintre fostele eleve ea era singura cu şcoala de surori şi cu oarecare experienţă. Erau acolo şi doamne care se învârteau degeaba, gătite şi cu ifose, care făceau parte probabil din organizaţia numită „Patronaj”, şi un medic şef al spitalului, un bărbat frumos, în jurul căruia roiau cele care nu aveau o treabă anume, nu fuseseră repartizate la un salon. Când ajunse ea acolo, tocmai se punea problema numirii unei surori la salonul „marilor septici”, care se afla în fundul clădirii, pe un culoar lateral, într-una din clasele B de pe vremuri, pentru ca duhoarea cumplită a infecţiilor să nu umple întregul spital. Surorile de profesie nu se

îmbulzeau să se ofere să lucreze acolo, se gândeau probabil că toate cocoanele astea cu batiste parfumate, dacă veniseră să se distreze, n-aveau decât s-o facă din plin, nu să se foiască din salon în salon, cu un pahar de limonadă în mână. Doamnele se îngrozeau şi de greutatea acestei răspunderi, şi de nepriceperea lor. Câteva dintre ele sau dintre fostele eleve care veniseră cu tot sufletul la chemarea şcolii lor ar fi vrut să accepte sarcina asta, dar se temeau că nu-i vor face faţă. Momentul penibil de aşteptare se prelungea, medicul şef n-avea timp de pierdut. Atunci Flavia ceru ea, cu glas stins de emoţie, să fie repartizată acolo. Spuse ce curs urmase, câţi ani practicase meseria pe lângă bărbatul ei. O priviră la început cu îndoială. Prea era mică, subţirică, prea era sfioasă şi ştearsă.

— E nevoie acolo şi de o oarecare forţă fizică, şi de multă forţă morală, rosti medicul şef, privind-o ţintă în ochii mici, negri.

— Le voi găsi în mine, spuse încet Flavia.

Pentru ceilalţi era o soluţie, cel puţin de moment. Dacă doamna Gabrielescu avea să ostenească prea repede sau să nu se priceapă destul, aveau să caute pe altcineva.

Dar Flavia Gabrielescu se puse pe treabă cu ardoare, cu competenţă. Venea din zori, pleca seara. Se deprinsese cu duhoarea cumplită a bolnavilor ei cu răni deschise, purulente. Ştia să curăţe o rană, să panseze, să facă injecţii, să dea întocmai medicamentul de care era nevoie fără să sâcâie în fiecare moment doctorul. Îşi întovărăşea bolnavii la sala de operaţii pentru că, deprinşi cu ea, i-o cereau ei, ca să se teamă mai puţin, dacă le stătea la căpătâi şi le vorbea încet. Anestezicele erau puţine, unele intervenţii se făceau pe viu, Flavia simţea cuţitul în măruntaiele ei când rănitul urla de durere, dar se stăpânea şi-i mângâia fruntea. Infirmiera care o secunda ieşea des din salon, era mai mult pe afară, sufocată de miros, asurzită de gemete. Flavia simţea că asta trebuie să facă. Petre trecea poate prin clipe mai grele, Daniel, de la care nu avea nicio veste, asuda poate singe între răniţii lui. Ea trebuia să se pedepsească pentru gândurile ei împărţite. Alteori îşi spunea că prin truda asta plătea salvarea lor. Când o încercau iar gândurile că ea trebuie să aleagă dintre ei doi pe

cel care se va întoarce, cerea şi o gardă de noapte. Se sfrijise de tot, arăta ca o fantomă neagră, nu mai putea mânca de greaţă ce-i era necontenit, dar avea, cum făgăduise, forţă fizică şi morală. Medicii o admirau, îi erau recunoscători pentru ajutorul perfect pe care li-l dădea. Priveau cu uimire făptura ei ajunsă ca un căţel jigărit, capabil de atâta bravură.

în fosta cancelarie în cursul dimineţii se bea cafea neagră, se sta la taclale. Niciodată Flavia nu intra în cancelaria aceea. Nu avea vreme, n-o interesa societatea de acolo. Seara, după spital, se ducea să-şi vadă părinţii sau socrii. Nu lucra jumătate de zi, lucra ziua întreagă, nu voia să-şi lase răniţii pe mâna nimănui. Era destul că noaptea erau singuri, că îi vizita numai din când în când sora de noapte.

Supărat de treaba asta era colonelul Dobrescu. Ce-i trebuia Flaviei asemenea muncă? O dobora! Şi îl mai lăsa şi pe el singur, numai cu Marioara lui, era indiferentă faţă de amândoi. Parcă dacă venea seara, când lui îi era somn, le folosea la ceva? Se plictisea toată ziua. Ba îi plăcea, ba nu-i plăcea cum merge războiul. Dacă Hitler l-ar fi întrebat pe el, ar fi condus altfel treburile. Marioara o lua pe Flavia de-o parte şi i se plângea că Traian nu se mai poate lipsi de băutură. Flavia încerca să-l convingă că îşi făcea rău singur, că îşi putea provoca un nou spasm cerebral, dar taică-său o trimetea „să dea sfaturi la spitalul ei“. Şi într-o dimineaţă, înainte de a pleca de acasă, telefonul sună lung. Grăbită, Flavia ridică receptorul. La capătul celălalt al firului maică-sa plângea cu hohote. Traian se prăpădise în somn. Flavia telefona la spital, îşi ceru câteva zile libere şi se ocupă, împreună cu profesorul Gabrielescu, de înmormântarea tatălui ei. I se părea că e mult mai bine pentru el să moară uşor, fără să ştie când, decât să aibă minţile pierdute, ca în ultimul timp, sau să paralizeze şi să zacă aşa ani întregi poate. Suferinţa pe care o vedea în fiecare zi la spital, mutilarea unor trupuri tinere, descompunerea i se părea mult mai cumplite decât moartea care te fură în somn, la bătrâneţe. Şi totuşi îşi regreta plecarea. Nu ştia cât îl iubise, dar era al ei, fusese legată ani întregi de existenţa, de bucuriile, de toanele lui. Şi el probabil că o iubise, o dispreţuise

pentru urâţenia ei, „blegenia“ ei, dar se trudise s-o mărite bine, o înzestrase, lucruri care pentru el erau foarte importante. Nu-şi semănau unul altuia, dar se iubiseră, fiecare după felul lui de a iubi. Golul lăsat de cei doi plecaţi la război se făcuse acum şi mai mare.

Maică-sa însă nu se putea alina, nu putea trăi singură în apartamentul în care fuseseră doi. Flavia o aduse la ea. Dacă lipsea ziua, cel puţin seara şi noaptea aveau să fie împreună. Ziua îi purta de grijă Verona, mai venea câte o prietenă s-o vadă, venea des doamna Gabrielescu, soacra Flaviei, care înţelegea să fie lângă ea mai mult decât înainte, de vreme ce era nenorocită.

Când se întoarse la spital, Flavia avu mult de lucru ca să-şi aducă răniţii cel puţin la starea la care îi lăsase. Unii dispăruseră pentru totdeauna, veniseră alţii noi. Unuia pe care ea luptase din greu să-l ferească de cangrenă, i se tăiase piciorul, altul făcuse viermi într-o rană în coapsă. Toţi cei vechi se bucurau că o văd.

Venise toamna. Prin ferestrele salonului se vedea acea grădină cu castani în care îşi petrecuse odinioară recreaţiile, visând la ceea ce avea să-i aducă viitorul. Şi iată ce ne adusese tuturor. Iar ei? Era mai bine să nu se gândească, să se ocupe de suferinţele care îi stăteau în faţă. Astea erau suferinţe adevărate.

Spitalul se mută în altă clădire la Cotroceni, ca să se poată redeschide şcoala. Acum Flavia avea de făcut iarna drum lung. Se întorcea acasă îngheţată, sleită de oboseală. Maică-sa nu putea pricepe nici ea ce însemna atâta devotament pentru alţii, feând ea însăşi era singură şi tristă. Fata asta era sucită, Traian avea dreptate. Măcar seara s-o fi distrat puţin, să fi făcut cu ea un tabinet, cum juca bietul Traian, dar nici chip, Flavia adormea pe picioare. Uneori venea câte o scrisoare scurtă de la Petre, drăgăstoasă şi plină de grijă pentru Flavia. Doamna Gabrielescu primea şi ea scrisori de la Petre şi de la Pavel. Venea cu ele să le citească Flaviei şi Marioarei. Numai Daniel nu scrisese niciodată. Flavia ştia că doctorul Albu n-are părinţi. Cui ar fi putut scrie? Cine ar putea avea veşti de la el? Poate doctorul Belu şi soţia lui. Nu-i mai văzuse însă de mult, fără să vrea, fără să-şi dea seama, îl îndepărtase pe Petre de ei. Nu se putea duce acum să-i în

trebe dacă Daniel Albu le scrisese, dacă mai trăia. Nu se putea duce nici cu alt pretext, nu ştia să găsească pretexte. Trebuia să trăiască aşa, cu îndoiala şi cu aşteptarea, o aşteptare mai dureroasă decât pe vremea vizitelor lui.

Tincuţa trecea uneori seara pe la ea. Era tot frumoasă, tot elegantă. Vorbea cu multă însufleţire de ultimul ei logodnic, un inginer mobilizat pe loc, la minister, cu care avea să se mărite curând. Marioara Dobrescu îi admira rochiile, cheful de viaţă, ofta la gândul că fiica ei se deosebea atât de mult de femeia asta de aceeaşi vârstă cu ea, că se lăsase în asemenea hal de neglijare a propriei ei fiinţe. Privind-o, nu mai ştiai dacă e tânără sau bătrână, cucoană sau slugă.

Treceau săptămânile, treceau lunile în acelaşi fel. Se perindau anotimpurile. Flavia venea de la spital obosită, trebuia să-şi schimbe şi rochia, şi rufele în odaia de baie, pentru că maică-sii i se făcea rău de mirosul de boală, de infecţie şi de medicamente tari care ieşea din ele. Se şi spăla toată, îşi spăla şi părul negru, cârlionţat, acum puţin cărunt, care cu toată boneta se îmbibase de duhoare. „Vii cu miros de moarte!“ îi spunea cu dezgust Marioara. Flavia o ştia, cu moartea doar lupta în fiecare zi alături de medici, ţinându-se uneori ca o umbră după ei, ca să-i determine să mai încerce, să mai facă ceva în cazurile în care ei socoteau că nu mai era nimic de făcut.

Medicul şef stăruise să-şi ia un concediu, ca să se mai poată ţine pe picioare „Nu în interesul dumitale, te rog să mă crezi, ci al nostru“. Era gata să-şi ia acest concediu, când trezindu-se brusc într-o noapte, îşi surprinse un gând clar: „Dacă Petre nu s-ar mai întoarce oare, într-o zi. Daniel...?“ Ea gândise aşa? Nu visase, gândise. Şi vis să fi fost, însemna că iese de undeva, dintr-un subconştient care îl cloceşte. În dimineaţa aceea anunţă la spital că avea să continue lucrul, că n-avea nevoie de concediu.

Mersul războiului se schimbase. Cu toate articolele din ziare, care vorbeau despre o tactică de repliere a armatelor germane, era evident pentru toată lumea, şi pentru cei care o doreau, şi pentru cei cărora le era frică de asta, că naziştii, şi odată cu ei şi românii, se retrăgeau, că sovieticii câştigau în fiecare zi teren. Doamna Gabrielescu asculta noaptea posturi de radio străine şi

venea să le

spună şi Flaviei şi Marioarei veştile care ei şi bărbatului ei le dădea puterea de a trăi mai departe. Marioara Do- brescu nu ştia ce trebuie să creadă, dacă ceea ce se întâmpla era bine sau rău. „Să fi trăit bietul Traian, cum ne-ar mai fi explicat el!“ suspina ea. Uitase cu desăvârşire ce imprăştiate erau minţile lui Traian în ultima vreme, îşi aducea aminte numai de militarul lucid de cu ani în urmă.

De la Petre nu mai veniră veşti. Flavia încerca să nu se gândească la rău. Se preocupa de un rănit cu pântecele sfârtecat, ameninţat de septicemie, de altul căruia i se amputase braţul de la cot, dar cangrena urca mai departe, spre umăr. Încerca să priceapă bâiguiala unuia cu clavicula fărâmată, cuprins de delir, ca să desluşească dacă îşi dorea ceva, dacă afară de pansamente îi mai putea da ceva care i-ar face plăcere, presupunând că ar mai putea simţi vreo plăcere.

Apoi veni aprigul bombardament american peste Gara de Nord şi cartierul Griviţa, exodul celor din acest cartier şi din Bucureştii Noi spre alte colţuri ale capitalei. Ferite?
Cine ştie ce mai poate fi ferit? Era în aprilie, la începutul lunii. Mulţi bucureşteni căutau să se refugieze, care spre munţi, care spre Dunăre. Marioara Dobrescu era topită de frică. Nici acum fiica ei nu înţelegea să lase spitalul şi să plece împreună cu ea undeva, într-un „sat liniştit!“ Nu,
Flavia nu înţelegea niciodată să-şi lase răniţii. Soţii Ga- brielescu însă plecau şi o luară cu ei şi pe Marioara.
Verona se făcu şi ea nevăzută într-o zi. Flavia era singură.
Putea sta la spital cât voia de târziu. Când se pornea ziua un bombardament, rămânea în salon, să-şi liniştească bol- navii. Dacă alarma se dădea noaptea, se întoarcea în pat pe partea cealaltă şi dormea. Petre poate că se prăpădise de la sfârşitul iernii, de când nu mai scrisese, celălalt poate chiar de la începutul războiului. Avea moartea ei vreo însemnătate? în spital mureau sub ochii ei în fiecare zi aproape. Mulţi fuseseră vindecaţi, pentru asta merita să mai ai putere, şi ca să ai putere, trebuia să dormi.

Când veni în noaptea de 23 August ştirea încheierii unui armistiţiu cu Puterile Aliate şi a întoarcerii armelor împotriva

naziştilor, era de gardă la spital. Între răniţii din celelalte saloane se iscase o mare zarvă, toată lumea in- sensul evenim^|^|vu, i umi-e bucufălT

l i cerca sa pnceapa

221

1

Str.

: -! C/

nr.

— BL

lj

ti

deslănţuit, alţii discutau cu aprindere ce va urma. Numai răniţii ei din salonul marilor septici delirau, scuturaţi de febră, şi ea trebuia să stea lângă ei, acum, când ar fi vrut să se alăture celor care se simţeau scăpaţi de un jug greu. Trecea şi prin celelalte saloane, era doar de gardă pe întregul spital, dar nu putea rămâne mult lângă cei care păreau că se însănătoşiseră deodată.

După cele trei zile de sălbatic bombardament german, dispersaţii începură să se întoarcă la casele lor. Veni şi Marioara adusă pe sus de soţii Gabrielescu, aşa cum fusese luată. De la moartea colonelului îşi pierduse energia, îşi pierduse umorul. Mai putea numai să cârtească. Din spital plecau mulţi vindecaţi, mai veneau puţini răniţi în ultima oră. Munca se împuţina. La căpătâiul ultimilor ei pacienţi, Flavia se căznea să alunge sentimentul de aşteptare. Familia Gabrielescu telefonase cu glasul cloccdind de bucurie că Pavel se întorsese acasă. Luase şi el receptorul şi, cu glasul lui cel mai înalt, o salutase pe Flavia, o anunţase că se despăduchează înainte de a se aşeza la o masă straşnică. Nu, despre Petre nu ştia nimic, nici n-avea cum să ştie. Nu i se părea de mirare că nu se mai primise nicio scrisoare de la el, primăvara asta fusese o vraişte de ne- descris.

Spitalul se închise. Flavia stătea acasă şi aştepta. Nu mai avea de lucru şi aşteptarea era un chin. Intr-o zi, pe la ora prânzului, pe poartă intră un om foarte obosit, foarte jerpelit, privind casa prin ochelarii lui prăfuiţi.

— Petre! strigă Marioara înaintea Flaviei.

Flavia îi alergă în întâmpinare. Se ridică în vârful picioarelor ca să-l poată cuprinde în braţe. Îl strinse îndelung şi-l aduse în casă. Il scăldă ca pe un copil, îi masă ca la spital mădularele istovite, slăbite. Petre se lăsase moale în fundul căzii, în apa fierbinte, râdea fericit cu toată faţa lui puţin îmbătrânită, puţin răvăşită şi gemea uşor sub mâinele dibace ale Flaviei. Apoi îl hrăni încet, cu prudenţă, ca pe un convalescent. Nu-i punea întrebări, nu-l chinui cu vorbe fără rost, îl mângâia numai neîncetat. Să vorbească la telefon cu părinţii lui şi apoi să se culce. A doua zi avea să povestească el. Şi îl culcă intr-un pat cu aşternutul strălucitor, cu perne moi, rămase lângă el

ţinându-l de mână ca pe copii când vrei să adoarmă. Şi Petre adormi.

Veghindu-l, Flavia simţi la început o mare linişte. Apoi liniştea se tulbură ca o apă în care ai aruncat o piatră. Nu era încheiată orice aşteptare. Ar fi mai bine ca Daniel să nu se întoarcă niciodată, îi trecu prin minte. Apoi se înfurie pe ea însăşi. Să moară Daniel, un om ca Daniel, numai pentru că ea să fie liniştită. Era monstruos de egoistă, era o asasină. Nu, nu, să se întoarcă, să-l mai vadă!

Seara, când Petre dormea încă, telefonul sună. Un glas muzical, nesfârşit de armonios, vorbea la capătul firului.

— Flavia? M-am întors adineauri. Eşti sănătoasă? Ce ştii despre Petre?

— Petre a venit azi. Eşti întreg, Daniele?

— Teafăr şi întreg. Dacă am putere, trec mâine pe la voi. Noapte bună.

Şi Flavia înţelese că cine ştie cât timp, câţi ani încă, va mai trăi aşa cum trăise în trecut. Era totuşi o fericire că scăpaseră amândoi. Asta doar dorise şi ea.

CEAS DE CUMPĂNĂ

Ăsta numeşte preşedintele o şedinţă fulger! Ă vorbit el jumătate de ceas şi acum vorbeşte şi inginerul de trei sferturi. Marina are ceas la mină, se uită din când în când pe furiş la el şi vede cum vremea trece, trece. Ă început să se întunece, a şi dat toamna peste noi, nici iarna n-o să întârzie, are ea grijă să-şi ia partea ei cât mai iute şi s-o ducă până târziu. Bineînţeles că e

grabă la scos cartofii, asta n-o ştie decât ăl căruia nu-i pasă şi şi-a agăţat gându- rile numai de oraş, cum să facă s-o tulească şi el de aici. Trebuie scoşi cartofii chiar de acum, cât încă nu s-a sfârşit culesul porumbului. Ă mai rămas porumb pe Valea Dobrei, aşa că o parte din oameni e trimisă la porumb şi cei mai mulţi, brigada lui Mitu şi a Victorinei, se duc la cartofi. Dacă dă îngheţul, îi prăpădeşte. Ăm priceput toţi, ştiam dinainte, ce mai atâta vorbă? Mult le place unora să vorbească! Şi acasă! Of, acasă...

Marina tresare, îşi aude numele rostit tare. Ce-au spus acum? Păi bineînţeles că va fi la şase dimineaţa cu echipa ei la marginea satului. Dacă brigada Victorinei trebuie să meargă la cartofi, e de la sine înţeles că echipa ei, care face parte din brigada Victorinei, va fi acolo. Ă lipsit ea vreodată? Să-şi mobilizeze toţi oamenii. Nu mai încape vorbă. Se mai face nevăzută uneori o femeie-două, un bărbat din puţinii pe care îi are în echipă, dar îndeobşte ai ei vin. S-au nimerit oameni de cuvânt, legaţi de sat. Asta e norocul ei, aşa poate face faţă la toate lucrările.

În sfârşit scaunele şi băncile lungi de lemn scârţâie lung, oamenii se ridică. Acum Victorina va vrea să vorbească cu ea şi cu celelalte şefe de echipă, să se asigure

că toate vor fi acolo, ea va trebui să vorbească la rândul ei cu cele din echipa ei, e mai sigur să priveşti omul în ochi şi să-i mai spui o dată tot ce-a auzit cu urechile lui, şi aşa mai trece o bucată de vreme. Ce-o fi acasă? Va vedea, când va ajunge, cât mai curând. Noroc că Victorina e scurtă la vorbă, nu bate apa în piuă. Încearcă şi Marina să-şi prindă femeile, câte nu s-au risipit încă, să le repete acelaşi lucru. Îşi dă ostenealâ să fie limpede la vorbă. Necazurile tale sunt ale tale şi cartofii, şi gerul care se apropie sunt alte treburi, dar vezi că şi ele sunt ale tale. „Ţi-a plăcut să te bagi, ar spune Costea, acum descurcă-te“. Mai bine că e departe Costea în clipa asta, numai el ar lipsi s-o mai bată la cap. El la fabrica de ciment, acolo, în oraş, ea aici, şi până acum a scos-o la capăt. Îi pare lui că un fel de ambiţie, sau de mândrie nelalocul ei a împins-o să lucreze în Cooperatâvă atât de bine încât au făcut-o şefă de echipă. Aşa e Costea, bărbat bun altfel, dar îi e nesuferit să-i fie femeia prea „căpoasă“, cum

zice el. Stai că nu de Costea e vorba acum. Mai prinde vreo două din urmă şi se înţelege cu ele. Dar n-au fost toate la şedinţa asta, nu s-a ştiut bine că e plenară. S-ar cuveni să mai treacă pe la câteva, să le strige la poartă, să le cheme pentru mâine. Asta înseamnă ocol până acasă. N-ai încotro. Marino, n-ai încotro. Te frig tălpile de alergătură. Să-i trimiţi vorbă uneia prin alta? Se poate, dar nu eşti aşa de sigură ca atunci când vorbeşti chiar tu cu ea. Acasă tot ai să ajungi şi poate că lui Ionică i-o fi mai bine, nu mai rău. Trebuie să tragi nădejde, altfel ţi se încurcă mintea, nu mai ştii ce ai de făcut şi uiţi pe cine ştie care. Aici, la Maria lui Sofron te latră câinii ca turbaţi şi parcă n-ar fi nimeni acasă. Baţi, baţi, uşa rămâne închisă, în curte nu mişcă nimeni. Numai câinii latră şi găinile îşi văd de treabă, scormonind în ţărână prin bătătură. Iese vecina ei, Verona. N-ai ce face, îi laşi vorbă la vecină. S-a şi întunecat. Ca să ajungî repede acasă o iei pe uliţa cotită din spatele şcolii, te mai împiedici în bolovani de grabă mare şi cu cât te apropii m.ai mult de casă te gândeşti mai cu frică la ce vei găsi acolo, îţi bate inima mai tare şi treaba pentru care ai alergat până acum ţî se abureşte în minte.

în poartă parcă stă o umbră. Marina vine atât de val vârtej încât se şi loveşte de ea.

225

X5 – Te iubesc, via^b!

— Hai, Marino, hai! Mi se părea că n-ai să mai vii odată.

— Cum îi e, mamă?

— Şi mai rău. Intră fuga să vezi.

Aniţa o ia înainte. Marina o întrece pe poteca pietruită care duce la uşa tindei. În tindă, pe laviţa lui stă bunicul Năstase, şi bodogăneşte ca de obicei încet şi nedesluşit. Se uită ursuz la Marina, aşa cum s-a uitat el totdeauna la oricine, şi vorbeşte mai departe pentru sine. Marina deschide uşa odăii celei în care nu se locuieşte de obicei, în care Costea a adus din oraş mobilă nouă, divan-studio şi dulap cu trei uşi, odaie în care învaţă până nu dă frigul Ionică.

— Ce-l cauţi acolo? Doar n-ăi crede că s-a pus pe învăţat. S-a culcat dincoace, la noi, şi se zgâlţâie patul cu el.

Marina intră repede în odaia în care dorm de obicei ea, maică-sa Aniţa şi copilul. Ionică zace în unul dintre cele trei paturi. E

încins la faţă, ca opărit, ochii îi ard şi ei. Bunica Ileana, mama Aniţei se învârteşte greoaie pe lângă pat, picioarele umflate ca nişte butuci se mişcă anevoie. Oftează din adânc şi potriveşte peste copilul învelit cu o pătură şi miţoasa ei cea albă.

— Ionică! Ionică! suflă Marina. Tot aşa te doare?

Băiatul care privea în tavan întoarce greu ochii spre ea. În ochii ăştia înceţoşaţi parcă ar licări o bucurie că o vede în sfârşit.

— Spune, Ionică! Tot aşa?

— Mai rău, îngână băiatul.

— Tot în pântece, în dreapta?

— În tot pântecele.

Marina îi pipăie obrazul şi gâtul ca să simtă ceea ce era vădit. Copilul e fierbinte, dogorăşte.

— Nu l-ai dus mamă la dispensar, cum te-am rugat?

— Păi el e de dus? Nu se mai ţine pe picioare. Am fost eu singură să-l caut pe doctor, dar dispensarul se închisese.

— Şi n-ai fost la doctor acasă, să-l rogi să vie el?

— Am fost. Era plecat în Pleşoaia, nu ştiu cine e bolnav acolo.

— Că şi era să vie pe loc! mormăie bunica Ileana.

— Ar fi venit, uite că până la Pleşoaia s-a dus. Poate că până acum s-a şi întors. Dau eu fuga la el.

— Nu mai pleca, mamă, nu mai pleca! se roagă încet Ionică.

— Stai cuminte, dragul mamei. Uite, eşti cu bunică-ta, cu străbunica, eu vin înapoi numaidecât.

Ileana bătrâna se tot suceşte în faţa patului, parcă ar avea ceva de spus şi se teme că nepoată-sa asta care s-a lepădat de prea multe din cele ştiute de bătrâni, are să se împotrivească. În sfârşit vorbeşte:

— Eu de mult i-aş fi pus pe burtă o cataplasmă cu tărâţe fierbinţi, asta ia cu mâna durerea, dar Aniţa nu şi nu, ca să vii întâi tu.

— Doamne fereşte, maică mare! Să găsim întâi doctorul, să vedem ce spune el.

— Să-l găsiţi! Şi trece ziua până când l-aţi găsi. Trece şi noaptea. Şi dacă o veni, l-a şi lecuit! Ce-o fi în capul vostru, voi ştiţi.

— Mă duc după el. Nimic, m-auziţi? Să nu-i faceţi nimic până

nu vin cu el!

Marina iese repede. Aniţa şi Ileana rămân lângă copil. Se uită una la alta cu deznădejde. Li se păruse că dacă se va întoarce Marina acasă, se va întâmpla ceva, se va dezlega ceva. Şi uite că ea a pierit abia venită şi cine ştie când s-o întoarce cu doctorul sau fără el.

— Dacă ar fi Costea acasă, n-ar mai umbla asta aşa, năucă, oftează Ileana bătrâna.

— Mare lucru ar şti Costea să facă! Şi el s-ar duce după doctor.

— Dacă ar trăi bărbatu-tău, Tudose, tot ar fi un sprijin şi un sfat.

— Tudose a murit cu zile tocmai pentru că nu s-a dus din vreme la spital.

— Tu la toate ai răspuns. Dacă ar mai trăi baba Floarea, aia ar şti ce buruiană sau ce altă fiertură să-i dea.

— Bine că baba Floarea a murit acum treizeci de ani. În satul, ăsta n-o mai pomeneşte nimeni afară de dumneata, maică.

— O pomenesc, că mi-a scos doi copii din boală.

— Şi ăilalţi trei care au murit de ce nu i-a scos?

— Aşa le-a fost scris. Un bărbat să avem la casa noastră, un bărbat! Trei muieri neajutorate şi moşul meu de pe laviţă, din tindă.

Aniţa ar vrea să spună că fie-sa Marina nu e neajutorată, dar Ionică îngână parcă ceva, atât de încet incit trebuie să plece urechea ca să-l audă.

— Ce spui, dragul bunichii?

— Cocpşul! Fuge după berbec, are să-l omoare.

— Aiurează!

Aniţa se uită cu disperare la Ileana. Îi trece o clipă prin minte s-o lase să-i pună băiatului cataplasma aia pe pintece, poate ar folosi la ceva. Dar dacă i-ar fi şi mai rău? Şi Marina s-ar face foc, poate că şi doctorul le-ar învinovăţi că i-au dăunat copilului. Şi uite că stai de ceasuri întregi, cu mâinile în sân, nu faci nimic şi nici nu ştii ce să faci, în vreme ce băiatul se perpeleşte, geme şi bate câmpii. Odată, când era Marina mică, s-a îmbolnăvit aşa, din apă a spus doctorul, că pe atunci era doctor dar nu aici, în satul vecin. Din apă! A fost cu mai mulţi copii la joacă, în crâng,

le-a fost sete şi au băut o apă murdară, spurcată, dintr-o baltă peste care au dat acolo. Toţi cinci s-au îmbolnăvit, că cinci fuseseră în crâng. Era vară şi foarte cald. Se zvârcolea Marina ca otrăvită. Tudose era plecat cum e Costea acum şi ea n-avea curaj să facă nimic fără el. Maică-sa Ileana, ba chiar şi taică-său Năstase care pe atunci avea mintea întreagă, ţineau una şi bună să-i dea fetiţei ceai de ismă şi de pătlagină. I-au şi dat, dar boala nu trecea. Şi părinţii ălorlalţi copii bolnavi îi îndo- pau cu fierturi, până când unul dintre cei cinci, un băieţel. Sică a murit. Atunci i-a apucat pe toţi ceilalţi părinţi o frică mare. Ieremia s-a hotărât să şi-l ducă pe al lui la doctor. Ea, Aniţa, stătea tot în odaia asta în care zace acum Ionică, stătea cu maică-sa şi taică-său Năstase, vegheau câte unul fetiţa. Năstase nu prea avea răbdare, el pleca ba la grajd, ba în pivnâţă, ba la un vecin după el ştia ce, nelinişţit şi încruntat, aşa cum era el. Aprindeau seara lampa cu gaz şi se adunau toţi trei la căpătâiul Marinei şi nu se hotărau ce să facă. Să vie întâi Tudose, se gândea ea, să vie Tudose şi să hotărască el, să nu spună pe urmă că am făcut rău ce am făcut. Marina slăbise ca o aţă, se gălbejise, abia mai sufla. Se temea de Tudose. N-ar

fi fost el om dinos, dar se înfuria uneori tare şi nu-i plăcea să facă nevasta nimic fără părerea şi voinţa lui. În odaia asta stăteau toţi cu geamurile închise, era cald de te treceau sudorile dar Ileana nu voia cu niciun chip să deschidă fereastra „ca să nu mai şi răcească fetiţa”, şi niciunul nu se hotăra în niciun chip. În sfârşit, în a treâa noapte venise Tudose. Se speriase când îi găsise ca trei momâi în jurul patului, gheboşaţi şi osteniţi, când văzuse cum se zvârcolea copila. Nu spusese pe loc „Hai cu ea la doctor!“ cum spusese Aniţa. Îşi luase capul în mâini, se legănase pe scăunel ca omul la supărare mare, ba chiar şi adormise acolo de obosit frânt cum era venit de la drum. A doua zi în zori se dusese la Ieremia, să-l întrebe dacă doctorul găsise ce era boala copilului lui şi-l vindecase. Da, copilul lui Ieremia era mai bine. Nu-l lăsase la spital cum îl sfătuise doctorul, dar îi cumpărase şi-i dăduse doctoriile scrise de acela pe o hârtie, pentru farmacist. Vasi- lică a lui Ieremia se ridicase acum pe picioare. Numai că nu trebuiau să-i dea de mâncare decât fiertură de zarzavat, asta nu-ţi prea dă puteri.

Tudose se întorsese acasă, pusese boii la car şi o luase pe Marina la doctor.

— Să nu cumva s-o laşi la spital, Tudose maică, se rugase soacră-sa Ileana de el, că ne-o omoară cu foamea.

— Oi vedea, oi vedea! rostise Tudose şi plecase.

Aniţa îşi aducea aminte în seara asta cum trebuise s-o păzească pe Marina, adusă înapoi acasă, s-o păzească zi şi noapte, ca nu cumva Ileana să-i dea să mănânce altfel de cum spusese doctorul, în spaima ei că se prăpădeşte copilul de foame. O şi prinsese o dată lângă patul Marinei, cu o bucată de slănină ascunsă în ie. Asta se întâmpla acum vreo treizeci şi doi de ani, abea începeau oamenii să priceapă una şi alta. Acum, când împlinise optzeci şi unu de ani. Ileana tot pe cele din tinereţea ei le credea, de ele îşi aducea aminte mai mult decât de lucrurile mai de curând. Şi Aniţa îşi dădea seama că nu-i poate cere altceva la vârsta ei, cum nu-i putea cere nici lui taică-său, care îşi pierduse de tot judecata şi nu se mai mişca de pe laviţa lui decât ca să vină la masă. Acum vreo treizeci şi doi de ani vezi că nici ea n-avusese curajul să-şi ducă la doctor copila, până când nu se întorsese acasă Tudose, să hotă

rască el. Acum Marina nici nu se gândise la ce-ar crede sau n-ar crede Costea. Nu şovăise o clipă. Ba chiar ea, Aniţa, trimisă de Marina, îl căutase pe doctor în după masa asta. Când a vrut să dea jos bucătăria de scânduri din curte şi să ridice una de cărămidă, Costea tot în oraş era, în unul mai îndepărtat, şi Marina tot singură a făcut-o şi pe asta. Ea, Aniţa, s-a rugat trei ani de Tudose să facă o* cocină nouă pentru porci, era doar nevoie fiindcă a veche putrezise, dar să se apuce singură la asemenea schimbare n-ar fi cutezat în lipsa lui Tudose. Dacă faci ceva bun, de ce să se supere bărbatul? zicea Marina. Şi-i drept „Costea nu s-a supărat. El i-a cumpărat atunci ei ceas de mână, mulţumire că a făcut treabă bună. Şi tot el a făcut pe urmă un tărăboi să dărâme pereţii cu strigătele, alta, că prea întârzie la şedinţe. Nu că n-ar avea încredere în ea şi-ar bănui-o de altele, dar aşa se înfurie câteodată bărbatul, fiindcă se aprinde în el când n-ai.’rede dorinţa să fie stăpân şi să poruncească. Cât era încă zdravăn tata, cât nu stătea mototol pe laviţă, de puţine ori a zbierat la mama? Şi dacă s-ar fi oprit

numai la zbierături! îţi vine să crezi că ei sunt de un fel şi noi de altul. Ori e numai obicei moştenit.

Ce spune Ionică? Parcă cere ceva.

— Ce-ai spus, dragă, că n-am înţeles?

— Unde s-a dus barca mea?

— Barca? Care barcă?

— Barca mea cu pânze roşii.

Ileana îşi făcu o cruce pe furiş. Copilul vorbea în dodii, O fi şi pe jumătate plecat de pe lumea asta.

Aniţa se trudeşte să înţeleagă. Ionică a făcut o excursie cu şcoala la Constanţa. O fi văzut pe acolo bărci.

— E la Constanţa, e la Constanţa, încearcă să-l potolească ea.

— Era aici. Sania cu pânze roşii. Înhămasem la ea pe... pe... şi Grivei a plecat.

Grivei a plecat tocmai când îi pusese hamul, să tragă sania. Marea se întindea albastră, albastră, venea câte un val de mare să te smulgă din nisip. Şi e cald, e cald. Barca a fost împinsă de apă tocmai pe pântecele lui şi-l apasă, şi-l doare. Barca are cuţite pe fund şi i-au intrat cuţitele în pântece.

— Mamă!

— Vine acum, Ionică, vine acum.

— Bunico!

— Sunt aici. Ce vrei tu, puiule?

— la barca de pe mine. Mă apasă.

— Poate că-l apasă miţoasa asta, mamă. Îi ţine şi prea cald.

— Fugi de-aici! se sperie Ileana. Nu dezgoli băiatul. Nu vezi că tremură?

— Tremură fiindcă are călduri, nu-i e frig.

— Eu am crescut mai mulţi copii decât tine. Ştiu mai bine. Am să-i descânt niţel.

— N-ai să faci nicio ispravă.

— Am mai făcut eu cu descântecul. Şi pe tine te-am vindecat când te speriase un câine la moară.

Ionică nu mai spune nimic. Dârdâie şi geme sub înve- litoarele groase. Se uită în tavan cu ochii lui sticloşi, se uită ţintă, de parcă ar citi ceva pe el.

Pe tavan aleargă nişte nori negri, umflaţi. Şi acum are să înceapă ploaia. Printre nori scoate din când în când capul o

broască mare, verde. Scoate capul, scoate limba, şueră. Iar se ascunde după nori, iar scoate capul. Lângă el, în banca de alături, stă Titel şi-l împunge mereu cu o sulă mare în burtă, îl împunge pe sub pupitru. Nu-i frumos aă-l pârăşti tovarăşului învăţător, dar vezi că nu mai poţi răbda atâta împunsătură.

— Lasă-mă, Titel!

— Ce-ai spus, puiule? întreabă Anâţa.

Asta cine mai e aici, lângă el? Sunt două, stau aplecate peste pat, parcă ar fi două bufniţe mari, mari. Ionică închide ochii şi-şi întoarce faţa în pernă. E greu şi să suceşti capul parcă ai fi legat în frânghii.

Ileana se închină iar. Boală ca asta nu trece. Are să moară copilul până s-o întoarce maâcă-sa cu doctorul. Tot are să-i pună pe pântece o cataplasmă şi să-i stingă nişte cărbuni în apă. Zică Aniţa ce-o zice, nu poţi sta aşa, degeaba, fără să faci chiar nimic. O cărămidă fierbinte i-a strecurat ea adineauri sub pătură, când ieşise Aniţa să dea la porci.

Marina aleargă cu sufletul la gură de-a lungul uliţei mari, o ceteşte pe lângă dispensarul cu ferestrele întunecate. Sora Adela nu locuieşte departe, ar mai fi câteva case până la ea, dar vezi că o soră nu ştie cât un doctor şi ar fi poate degeaba s-o iei de la cină ori de la treburi, ca să-ţi spună şi ea că mai bine s-ar pricepe doctorul Stănescu şi n-ar strica să alerge după el.

Câte stele, Doamne, câte stele au umplut cerul în noaptea asta! Parcă le-ar fi şi lor frig, că frig s-a lăsat. Sunt curate, sticloase, clipesc de frig. Ce vânturi, ce furtuni le-or fi scuturând de praf şi le-or fi lustruind acolo, sus, că nu sunt în fiecare noapte atât de strălucitoare? De câţiva ani încoace sunt unii care umblă printre ele, cosmonauţii, şi-i priveşte la televizor cum se învârtesc în cabinele în care stau închişi, le fotografiază, le dau târcoale, află despre ele multe, dar nu încă tot. Ar fi ceva să poţi şi tu să te duci cu ei… Nu, că era să cadă. S-a împiedicat de un pietroi. Aşa îţi trebuie Marino, aşa îţi trebuie. Acasă copilul tău se prăpădeşte, iar tu ai vrea să te sui în stele, când nu ştii bine încă să mergi pe pământ. Şi e frig. Nu şi-a luat ilicul. Ce boală o fi asta a lui Ionică? Ce-o fi mâncat, ce-o fi făcut? La casa doctorului sunt luminate două ferestre, a bucătăriei şi a odăii de dormit. Te pomeneşti că el s-a culcat, stă în pat cu ziarul

deschis, în bucătărie o fi numai nevastă-sa. A venit omul obosit de la drum şi s-a băgat în aşternut. Îl scoli, n-ai ce-i face. Te bodogăneşte, pregetă să se îmbrace, vrea să te amine pe mâine – aoleo! mâine scoatem cartofii! Trebuie scoşi! — tu te ţii grapă de capul lui şi până la urmă se scoală şi vine. Nu ţi-e uşor să dai buzna noaptea – că s-a făcut noapte –, peste om, asta e clipa cea mai grea, să baţi la uşă şi să începi a spune, că pe urmă, dacă ţi-ai dat drumul, nu te mai opreşti.

Poarta nu-i încuiată, câine nu-i în curte. Dai ocol casei şi baţi în uşa bucătăriei. O pisică mare se prelinge pe lângă picioarele tale, se freacă de ele, aşteaptă şi ea să se deschidă uşa. Şi uşa rămâne închisă. Marina mai bate odată, ceva mai tare. Uşa se deschide larg de prete, de parcă ar fi trasă cu furie de cineva care şi-ar spune: „Poftim! Nici la ora asta nu ne lăsaţi în pace?“ E nevasta doctorului Stănescu, îmbrăcată intr-un capot lung care o face şi mai lată, şi mai mare.

— Care eşti? întreabă ea aspru.

— Eu, Marina Postolea. Mă ştie domnul doctor. Doarme?

— Nu, mănâncă. Şi mie tare mi-ar plăcea să mănânce liniştit.

— Cine e, Virginico? se aude vocea doctorului şi simţi că vorbeşte cu gura plină.

Marina îl şi vede prin uşa deschisă larg, stă la masă şi mănâncă temeinic, ca omul care a venit flămând. Stă cu coatele pe masă şi duce la gură furculiţa încărcată.

— Una, Marina, şi nu mai ştiu cum. Zice că o cunoşti. Mare minune, parcă n-ai cunoaşte tu tot satul. Şi ce vrei cu doctorul la ora asta? mai întreabă Virginica Stănescu şi acopere deschiderea uşii cu tot trupul ei mare.

— Mi-e bolnav copilul, mi-e foarte bolnav.

— Acum, seara, s-a îmbolnăvit? Peste zi n-ai ştiut? Dar voi până nu lăsaţi în ultimul ceas…

Marina n-are vreme şi nici nu-i vine să-i explice femeii ăştia nimic. Doctorului trebuie să-i spună.

— Domnul doctor a fost peste zi la Pleşoaia. Lăsaţi-mă să vorbesc cu el! Vă rog!

— Las-o să intre, Virginico. Aha, te ştiu, mi-aduc aminte. După nume bineînţeles că te uitasem. Ai o fetiţă, ai venit de câteva ori cu ea la mine.

— Am un băiat, domnule doctor. Cu el am mai fost la dumneavoastră.

— Băiat să fie. Să-ţi trăiască!

Doctorul duce la gură o furculiţă foarte încărcată cu salată de cartofi. În bucătărie e cald. Faţa de masă în dungi albe şi albastre străluceşte de curată. Nevasta doctorului a rămas în picioare în dreptul uşii acum închise, parcă ar aştepta cu nerăbdare să sfârşească odată femeia asta ce are de spus şi să plece repede. Marina le vede pe toate de parcă ar interesa-o, vede şi o muscă rătăcită între castron şi farfuria doctorului, şi nu-şi poate lua ochii de la ea. Pe frigul care s-a lăsat, parcă pieriseră muştele! Ce-o fi cu asta? Apoi se scutură, îşi adună minţile şi vorbeşte:

— Tocmai de băiat e vorba. Îi e rău de ieri.

— Şi de ce n-ai venit de ieri? o întrerupse nevasta doctorului.

— Pentru că ieri credeam că o să-i treacă. Şi-a stricat stomacul, mi-am spus. Dar de azi dimineaţă are dureri mari.

— Şi de ce n-ai venit de dimineaţă la dispensar, ca oamenii?

Doctorul îi face semn cu furculiţa încărcată neves- ti-sii să tacă.

— Am fost la câmp, la porumb. După masă la şedinţă. V-a căutat mama, eraţi la Pleşoaia.

— Am fost. Doctorul dă din cap. Îi place cum vorbeşte femeia asta, spune e scurt ce are de spus, nu dă ocol. Şi acum cum stă cu durerile?

— Din ce în ce mai mari.

— Temperatură?

— Arde.

— Câte grade?

— Nu ştiu.

— De câte ori v-a spus bărbatu-meu să aveţi termometru în casă! Dar parcă voi ascultaţi!

— Am avut. L-a spart bunicul zilele trecute. N-am avut vreme să mă duc în oraş să cumpăr altul.

— Dacă se mai amestecă şi bunicii!

— Virginico! spune apăsat doctorul. Şi zici că arde?

— Ca focul.

— Ce-l doare?

— Pântecele tot. Veniţi cu mine, domnule doctor. Vă rog!

— Stai niţel femeie, că mi-e foame.

— Şi după ce mănânci, ai să te duci? Nu eşti destul de obosit? se supără Virginica Stărlescu. De ce nu aduci copilul aici, la o adică, dacă e nevoie de doctor şi noaptea?

— Nu se ţine pe picioare. În braţe nu-l pot purta, e mare, are doisprezece ani.

— Să te ajute mama dumitale, bunicul, că văd că ai de toate.

— Virginica! rosteşte iar doctorul cu ton de poruncă parcă.

— Cum să-l aducem? Ca la groapa cu furnici?

Virginica Stănescu se mai înfoaie în capotul ei larg, se uită cruciş la Marina. Are o gură femeia asta! Docto

rului însă parcă îi place întrebarea Marinei. Are dreptate. Cum să aducă noaptea copilul pe braţe, chiar dacă ar ajuta-o cineva? Ca la groapa cu furnici! Are haz.

— Virginico, dă-mi papanaşii. Unde locuieşti dumneata, cum ai zis că te cheamă?

— Marina Postolea. Cam la un sfert de ceas depărtare de aici. Unde a fost şcoala a veche.

înfulecă doctorul la papanaşi unul după altul. Castronul e plin. Oare are de gând să-i mănânce pe toţi? De asta a făcut ditamai burtă. Dar e semn bun că a întrebat-o unde locuieşte.

— Stai jos, până isprăvesc de mâncat.

Marina se aşază pe un scaun. Virginica Stănescu oftează de parcă s-ar fi aşezat în braţele ei o greutate mare. Aşa e bărbatul ei, degeaba încerci să-l aperi, el se dă bătut la prima rugăminte. Are să crape o dată pe drumuri şi n-au să-l scoale din morţi ţăranii ăştia. Ei vin sau pentru un fleac, sau când nu mai e nimic de făcut. Niciodată la momentul potrivit, nici la ceasuri potrivite. Şi încăpăţânata asta care stă pe scaun ca pe jăratec, ar fi în stare să-l târască şi peste deal, la dracu-n cărţi, nu numai lângă şcoala a veche. Ce-i pasă ei de om bătrân şi obosit? Îi pasă de copilul ei.

— Pe sora Adela de ce n-ai chemat-o? mai încercă ea.

— Doctorul ştie mai mult decât sora.

Are dreptate şi aici, se gândeşte doctorul Stănescu şi pune mâna pe cana de apă. Nu mai toarnă în pahar, duce cana la

gura şi bea, şi bea şi nu mai isprăveşte bând,

— Georgică, să-ţi iei scurta.

— Nu-i nevoie.

— Ba da, spune Marina, s-a făcut frig de-a binelea.

— Ai de gând să stai mult?

— Până mâine dimineaţă, răspunde doctorul atât de serios, încât numai Virginica înţelege că glumeşte. Marina nu ştie ce să creadă, pe urmă se dumireşte. Dacă doctorul nu l-a văzut încă pe Ionică, nu poate şti dacă e bolnav grav sau uşor. Aşa o fi vorbind el, în doi peri, cu nevas- tâ-sa. Nici nu merită altceva femeia asta afurisită. Eh, săraca de ea! Trebuie să fie afurisită, ca orice câine de pază.

235

Merg amândoi pe drum, doctorul şi Marina. Ceva mai încet de cum a venit Marina încoace, pentru că doctorul e greoi, e sătul, e obosit, e mare cât un dulap şi parcă nici nu vede prea bine. Pipăie cu piciorul locul pe care calcă şi tot se poticneşte des.

— Aveţi nuci în livadă, acasă? întreabă el deodată.

— Nuci? se miră Marina. Nu, n-avem niciun nuc. Vă trebuie nuci?

— Mie? Da de unde. Am aflat şi eu de când sunt aici în sat, de vreo cincisprezece ani, că dacă nucii rodesc mult toamna, iarna va fi grea şi lungă. Astea sunt observaţii ale ţăranului, care nu dau greş. Şi voiam să ştiu cum va fi la iarnă. Nu-mi place iarna, spune el mai încet, ca o taină.

Marina n-are răspuns. Asta nici n-a fost o întrebare. S-a bucurat mult adineauri când a înţeles că doctorul va veni cu ea, acum a apucat-o spaima de ce va spune el. Cu cât se apropie de casă, îi e mai frică.

— Când eram tânăr, mai rosteşte după un timp doctorul, voiam să mă fac cântăreţ de Operă! Ştii ce-i aia Operă?

— Da, am văzut, am auzit la televizor.

— Dar am ajuns doctor aici. Nu ştiu de ce mi-am adus aminte de asta. Cred că am auzit un radio la casa pe lângă care am trecut adineauri. Aria lui Figaro.

Fiecare cu gândurile lui, fiecare cu amintirile lui, se gândeşte Marina. Pesemne că dacă s-ar gândi mereu la toţi bolnavii care îi trec zilnic prin mâini i s-ar* urî de viaţă.

— Şi ce-a mâncat zilele astea?

Aha, de Ionică întreabă.

— Cred că la fel cu noi toţi. Eu sunt acum mai mult pe câmp, nu ştiu ce se mai petrece acasă în lipsa mea. E un copil cuminte, nu-i trec prin cap blestemăţii.

— Şi un copil cuminte poate avea curiozităţi şi fantezie.

Doctorul o apucă brusc de umăr pe Marina.

— De data asta chiar n-am văzut marginea trotuarului. Ar trebui să mă duc la oculist, să-mi dea ochelari de distanţă, dar amin mereu. Cine nu amână când e vorba de doctor? râde el încet.

— Aici stăm noi.

Becul de deasupra uşii de intrare e aprins. Marina îl pofteşte pe doctor să intre. Bunicul Năstase stă tot ghemuit pe laviţa lui. L-au uitat acolo, nici Ileana, nici Aniţa nu l-au dus în bucătărie, la culcare.

— Bună seara! spune doctorul

Moşneagul se uită crunt la el şi nu-i răspunde. Doctorul se întoarce spre Marina.

— Asta e bunicul?

— Bunicul meu, străbunicul băiatului, al lui Ionică.

— Complet sclerozat?

Marina ghiceşte înţelesul cuvântului.

— Da, nu mai ştie pe ce lume e.

În odaia în care zace copilul e cald, e sufocant. Ileana şi Aniţa se depărtează, se trag lângă perete cu respect şi teamă.

— De când n-aţi mai deschis ferestrele aici? întreabă doctorul, şi glasul lui, şi toată înfăţişarea lui sunt deodată altele. E sever, e chiar aspru.

— Mă gândeam să nu mai şi răcească! bolboroseşte Aniţa.

— Vă gândiţi, vă gândiţi, dar la ce trebuie nu.

Doctorul St^escu dă la o parte miţoasa cea albă, dă şi pătura albastră. Trupul lui Ionică se iveşte slab, încovrigat, zgâlţâit de un tremur necontenit. Nu deschide ochii, nu întoarce capul când doctorul, cu mâinile lui mari, îl întoarce pe spate. Lângă el o cărămidă învelită într-un şervet, tot lângă el un soi de pungă lată, umplută cu ceva moale, fierbinte.

— Cine i-a pus porcăriile astea pe pântece probabil?

Ileana îşi trage capul între umerii groşi, pare şi mai scundă, şi

mai îndesată, şi mai bătrână.

— Dumneata eşti bunica, sigur, O bunică se pricepe, te-ai gândit.

— Eu sunt străbunica lui, spune Ileana, de parcă gradul de rudenie ar justifica tot.

— De ce ai lăsat-o, mamă? o întreabă Marina disperată pe Aniţa.

Aniţa ar vrea să spună că nici n-a văzut când a făcut Ileana asemenea isprăvi, ăsta ar fi adevărul, dar bătrâna

e atât de spăimântată, încât n-o mai încarcă şi ea cu alte mustrăi'i. Tace şi pleacă fruntea.,

Doctorul dezveleşte pântecele lui Ionică şi începe; să pipăie şi să apese peste tot. Ionică geme, apoi strigă tare. Deschise ochii înceţoşaţi, încearcă să privească, să vadă. Fiecare respiraţie a lui e un ţipăt. Doctorul scoate un termometru din buzunar, îl potriveşte la subţioara copilului, trage pătura peste bolnav, se aşază pe un scaun şi aşteaptă. Nu mai scoate niciun cuvânt. Se uită la litografiile înrămate de pe pereţi, la „Fata cu zestre" a lui Grigorescu, la un lac albastru înconjurat de sălcii, la oglinda în rama căreia sunt înfipte câteva fotografii.

— Bărbatul dumitale? o întrebă pe Marina.

— Da, el e.

— Nu-i acasă?

— Lucrează în oraş, la o fabrică.

— Aşa, aşa! Eşti singură vasăzică, numai cu dumnealor şi bunicul?

— Numai noi.

— Aşa, aşa!, i.

Pesemne că asta nu-i place doctorului. Crede că ar fi mai bine să vorbească acum cu un bărbat.

' Îi scoate termometrul de la subţioara lui Ionică şi se uită de foarte aproape la el.

— Treizeci şi nouă cu cinci. Vă daţi seama ce în- searhnă asta? Şi cu asemenea dureri în tot abdomenul 1

Şi iar dezgoleşte pântecele lui Ionică; iar îl pipăie tot.

Se adresează numai Marinei, care îi pare mai deschisă la cap decât celelalte.

— Dacă l-ar durea numai în dreapta, aş spune că e

apendâcâtă. Dar îl doare tot. Deci e sau peritonită – pentru asta să-i mulţumim străbunichii că i-a pus cataplasmă fierbinte, – sau e ocluzie intestinală. La palpat eu nu pot să-mi dau seama exact. E nevoie de radiografii, de analize urgente, dar mai ales de radiografii. La dispensar n-avem cu ce le face. Trebuie dus la spital. Şi chiar aşa, s-ar putea să fie prea târziu.

— Cum… târziu?

— Să moară sub cuţit. Se poate. Se poate şi să scape. Ocluzia intestinală…

— Ce e aia?

— Încurcătură de maţe. Iar peritonită o infecţie în tot pântecele. Ce să explic mai mult, n-are rost. Taică-său spui că e în oraş?

— Da’ nu în oraşul ăsta, al nostru, de aproape. E mai departe, vine rar.

— Îţi iei dumneata răspunderea?

— De operaţie? O iau. Poate să moară sub cuţit, aţi spus?

— Poate.

— Şi dacă rămâne acasă, moare sigur?

— Sigur. Eu nu pot să-ţi făgăduiesc că dacă îl duci ţi-l scapă. Dar s-ar putea să-l scape. Noapte bună!

Aniţa s-a strecurat de câteva minute afară din odaie, pentru că o pufnise plânsul. În curte şi-a dat seama că ar trebui să-i dea ceva doctorului. Se ştie în sat că bani nu primeşte nebunul, dar ceva tot se cuvine să-i dai. A venit, a cercetat, pleacă, n-o să plece cu mâna goală. Se îndreaptă spre coteţul de găini, bagă orbeşte mâna înăuntru, înhaţă de aripi o gobaie care cârâie, şi se zbate, şi o trage afară, în coteţ mai cârâie şi altele, apoi tac, adorm la loc. Aniţa se aşază lângă poartă, aşteaptă. Marina îl conduce pe doctor până în drum.

— Să vă duc acasă, domnule doctor?

— Cu automobilul? Vezi-ţi de treabă, acum ştiu drumul. Trebuie să te hotărăşti ce faci cu băiatul, şi repede.

— Vă mulţumesc! Vă mulţumesc!

— Vezi-ţi de treabă.

Doctorul porneşte domol spre casă. Cineva lipăie în papuci în spatele lui.

— Cine eşti? Aha, bunica ori străbunica, nu vă mai ştiu.

— Domnule doctor, poftiţi, aşa, o mică mulţumire.

— Ce e asta? Găină? Fugi de aici! V-am cerut eu ceva?

— Nu, dar şi noi avem obraz. O mică mulţumire.

Doctorului Stănescu îi vine să dea de pământ „mica mulţumire” pe care Aniţa i-o tot îndeasă în braţe. Apoi se gândeşte la Virginica, la tărăboiul pe care are să-l facă ea că vine târziu şi ostenit, la fel cum are să-i tacă gura când o vedea ploconul, aşa că îşi înfige mâinele în penele

calde, mormăie ceva şi-i întoarce spatele Aniţei. Merge pe drum cu găina strânsă la piept, n-ar putea-o ţine de picioare cu capul în jos pentru nimic în lume şi-şi potriveşte paşii rari aşa ca să nu se împiedice iar. Acum aş fi bun de fotografiat cu găina pe inimă! bodogăne el încet. Da stai naibii odată, nu te mai zbate atât! Dacă n-ar fi Virginica, nu ne-am fi plimbat noi doi acum sub stele. Cine ştie câte şi ce-o mai fi primind ea acasă, în lipsa mea. Să nu ceri, dar să capeţi pe tăcute, când are omul de unde da. E şi ăsta un principiu. Bun? Rău? Eh, alţii iau şi pielea de pe bolnav. Dă-te după deget, doctore, şi zi că eşti om cinstit. Remuneraţie mică, vorba lui Cara- giale. Măcar or fi înţeles că e vorba de viaţă şi de moarte? Or duce copilul? Dacă mai aşteaptă până mâine, aleluia!

Cele trei femei s-au strâns iar în jurul patului lui Ionică.

— Ce ne facem, Marino? se frământă Aniţa. Şi iar îşi aduce aminte cum a dus-o Tudose atunci, de mult, pe Marina la doctor Dacă ar fi Costea acum aici, el poate ar şti ce-i de făcut.

— Nici măcar nu i-a dat un leac! izbucneşte Ileana. Doctor e ăsta? Pipăie, te ocărăşte pentru cataplasmă şi pleacă fluierând. Nu tu prafuri, nu tu o băutură. Pleacă aşa cum a venit.

— Se vede că n-avea ce-i da. Trebuie cuţit, n-ai auzit?

— Cu cuţitul ştiu şi eu, se încăpăţânează Ileana. Dacă tai tm pui, văd şi eu ce are înăuntru, pipota plină ori goală, pietre ori boabe. El trebuie să ştie pe dinafară, că de aia e doctor. Le vine uşor să trimeată copilul la cuţit, se spală pe mâini.

— Taci, maică.

— Cu ce să-l duc?

— Te-ai hotărât? N-ai auzit că poate muri şi dacă îl taie?

— Dar moare sigur, dacă îl lăsăm aşa.

Ileana îşi frânge mâinile bătrâne, cu oase sucite şi pielea

scorojită.

— Şi când o veni Costea, ce-i spui! Ţi-am dus copilul să ţi-l omoare? Iei tu o hotărâre ca asta fără Costea?

240

Marina se uită o clipă la bunică-sa, dar se vede bine că nu se gândeşte la ce i-a spus. Gândurile îi sunt în altă parte.

— Cu ce să-l duc?

Lumina din odaie clipeşte puţin şi se stinge. Un întuneric mare le cuprinde pe toate trei, se aşterne peste patul până acum alb.

— S-a stricat becul. Mamă, mai avem altul?

Aniţa se uită pe fereastră în drum.

— S-a stins de la uzină. Şi strada e întunecată. Aveam pe aici, pe dulap o luminare...

— Dar lampa cu gaz?

— Nu-i mai ştiu de urmă de zece ani.

Nu se mai vede nimic. Se aude numai cum foşcăluie Aniţa pe dulap şi cum geme Ionică în pat.

— Am găsit-o, dar n-am chibrituri.

— În bucătărie.

Marina parcă nu mai ştie să vorbească decât scurt, în cuvinte puţine. Aşa, pe întuneric, orbecăie în lada de sub fereastră, îşi caută broboada. Afară e frig. Până la Tase, preşedintele, e drum. Satul e lung. N-ai nevoie să răceşti tocmai acum. Camionul e plecat cu porumb la fabrica de spirt. O căruţă. Aşa. O să ceară o căruţă. Tase o fi dormind. Îl scoli, ce să faci!

Aniţa intră pe bâjbâite. Nu mai ştie unde a pus luminarea. O găseşte pe măsuţă. O lumină puţină, gălbuie se apropie de pat. Ileana acopere iar copilul cu miţoasa. Ştie ea mai bine. Marina se înfăşoară în broboadă. În uşă se iveşte un fel de sac negru, se reazimă de perete. E Năstase. A coborât singur de pe laviţă. Mare minune! Capul îi tremură, părul îi stă măciucă.

— A murit? întreabă el răguşit.

— Bate-te peste gură, omule! se sperie Ileana.

— Săndel a murit? repetă moşul.

Uite ce e în mintea lui! Săndel a murit acum cincizeci de ani ori şi mai mult. Aniţa abia se măritase. Marina nici nu se născuse. Unde-i Marina? A plecat fără zgomot.

— Haide omule, hai în bucătărie să te culci.

— Stăm la priveghi?

— A văzut luminarea aprinsă, de asta. Ia-l de aici mamă, se roagă Aniţa.

Năstase se lasă greu, nu se dă dus. Se agaţă cu mâinile de rama uşii.

— Dacă nu sunt eu acasă, nimeni nu se descurcă. Am fost sus, în poiană, la fin. De unde să ştiu că acasă e năpastă?

— Hai, Năstase, să mănânci ceva şi să te culci.

— Şi cine adună finul?

— Mâine, mâine îl adun eu, zise repede Aniţa, ca să-l potolească pe taică-său.

— Nu te mişti de aici, până nu te trimet eu.

— Nu mă mişc, nici nu mă clintesc. Du-te, tată.

Ileana îl trage pe moşneag, merg alături clătinându-se, nici nu ştie femeia dacă ea îşi sprijină bărbatul sau se se sprijină ea de el. În bucătărie e şi mai beznă. Nu mai are altă luminare. În dreptul maşinii de gătit e mai mult pe duşumea o licărire de lumină roşcată, a mai rămas jar la focul de adineauri, la care încălzise tărâţa de mălai pentru cataplasmă. N-a fost bună cataplasma, auzi! Doctorului nu i-a plăcut. La alţi copii ai ei a folosit, lui Ionică nu. Doctorii ăştia ori ştiu, ori se fac că ştiu. Trebuie şi ei să spună că tu faci rău şi ei bine, altfel nu s-ar mai chema că sunt doctori. Na, că până să se sucească şi să se învâr- teasc ea ca să nimerească oala de lapte şi pâinea, moşul ei s-a şi răsturnat pe pat şi a adormit. Lasă-l să doarmă. Nu se mai trezeşte el până mâine dimineaţă. Să-i scoată târligii din picioare şi să-l acopere cu cerga. Să se a. Şeze şi ea puţin pe marginea patului, să-şi tragă sufletul. Tot în picioare a stat în după-masa asta, şi mult o dor picioarele. Vine căldură de la jarul pe care mai pâlpâie câte o flăcăruie rătăcită. Numai de n-ar prinde-o somnul. Auzi, tocmai de Săndel şi-a adus aminte adineauri. Chiar la fân era el, Năstase, în ziua în care s-a îmbolnăvit Săndel. Nici nu poţi să zici că era boală aia, era nenorocire. Se suise în zarzăr, n-ar mai fi zarzăre pe lume şi pieri-le-ar sămânţa! şi a căzut de sus, din vârf. A căzut peste un maldăr de pietre adunate acolo de Năstase, să căptuşească cu ele puţul. S-a lovit la cap, s-a lovit la spinare. Îi curgea sângele peste tot. Cumnata Lisaveta era acasă, alături. Hai să ducem copilul în oraş, la spital, a zis ea. Cum să-l duci?

Fără ştirea lui Năstase? Când Năstase nu-i acasă? Păi când s-o întoarce ăla de la fân şi o vedea că ai făcut de capul tău, dă foc casei! Poţi să ştii dacă el ar duce saii n-ar duce băiatul în oraş? îndură să faci un lucru fără ştirea şi voia lui? Să tai o raţă din curte fără să-l întrebi întâi? Şi nici ea nu se credea atât de pricepută ca să socotească fără el ce e potrivit şi ce nu-i bun, ca să iei asupra ta asemenea treabă în care e vorba de viaţă şi de moarte. Poate că asta e soarta lui Săndel, să moară cu capul spart f S-a frământat până seara, n-a cutezat nimic, şi Săndel şi-a dat sufletul tocmai când intra Năstase cu carul de fân pe poartă. El nici n-a spus: „De ce nu l-ai dus la spital, femeie?“ A spus numai: „De ce n-ai avut grijă să nu se suie în zarzăr?“ N-a spus, a urlat şi a aruncat cu un scaun după ea. N-a nemerit-o. Nici azi nu ştie cum ar fi fost mai bine să facă. Dacă ar fi murit Săndel în spital, poate o jupuia de vie că ea l-a dus acolo. Nu ştii ce e în capul lor, al bărbaţilor. Şi acum. Marina... Fereşte-o, Doamne, de Costea, dacă o ieşi rău. Că şi Costea e bărbat şi poate să se poarte tocmai cum nu te aştepţi când ai făcut ce te-ai priceput fără el. Nici pe mine sau pe maică-sa nu ne-a întrebat Marina ce ar trebui să facă. Ea a plecat fără să sufle o vorbă, s-a dus la sediu să ceară ajutor să ducă băiatul. Aniţa, când a fost vorba de boala aia grea a Marinei, l-a aşteptat pe Tudose să hotărască eL Şi Tudose a stat un timp pe gânduri, o seară, o noapte, până să-şi ia inima în dinţi, după sfatul lui Ieremia şi să plece cu fetiţa. Da Marina nu, asta nu pregetă. Parcă o viaţă de copil ar fi cartofii ăia pe care îi scoţi din ogor fără să stai mult pe gânduri. Şi încă şi acolo a fost hotărâre la şedinţă. Nu răspunzi tu, răspunde şedinţa. Da aşa, fiindcă e de părere doctorul Stănescu! Cine e doctorul Stănescu? Un om bătrân, care cu mâna lui nu i-a făcut nimic lui Ionică. Şi a mai zis că s-ar putea să moară sub cuţit! Nu-i mai bine să moară acasă, în patul lui?

Ileana nu vrea să se întoarcă în odaia în care acum Aniţa e singură cu Ionică. Acolo s-ar cuveni să fie ea, dar îi e groază. Ionică geme, flacăra luminării pâlpâie ca în noaptea în care stătea la priveghi lângă Săndel. Moşul le-a adus aminte bine, cu toate că mintea lui e întunecată. Tot în odaia aia stăteau. Nu se afla în ea oglinda mare.

nici radio ăl mic de pe măsuţă. Altfel, tot paturile astea erau. Dincolo, unde a adus mobilă nouă Costea, era altfel, laviţe şi teanc de perne până sus, către tavan. Unde or fi toate pernele alea? Le-o fi pus Marina în pod. Are să le caute mâine. Scara podului e grea de suit. S-o întrebe mai bine pe Marina. Of, of, bată-le de perne! Ce-o fi apucat-o acum grija de ele? Aşa îşi ia mintea câmpii câteodată.

Ileana se ridică gemând şi intră şontâc-şontâc în odaia în care zace copilul. Aniţa îi şterge faţa asudată, îşi şterge şi ea ochii cu aceeaşi basma, drege cu două degete mucul luminării.

— Nu te-ai culcat, mamă?

— De asta îmi arde? L-am culcat pe taică-tău.

— Nu mai vine odată!

— Aştepţi, de parcă ai şti la ce-l duce, la bine ori la rău.

— Da’ să moară aici e bine?

Nimic nu-i bine pentru Ileana, aşa că tace din gură. Poate că o frecţie cu oţet ar folosi la ceva. Îţi aprinzi paie în cap cu Marina.

Marina nu mai ştie de când aleargă pe drumurile şi pe uliţele satului. Toate luminile s-au stins şi la răscruci şi la ferestrele caselor, bine înţeles. Cine nu doarme la ora asta? L-a sculat pe preşedinte, s-a învoit să-i dea o căruţă cu cai, ştie şi ea că e plecat camionul. A dat fuga la Axente, căruţaşul, să-l trezească, să înhame el şi s-o ducă. Axente e la frate-su, la Cojani, s-a dus cu o treabă şi vine abia în zori, spuse nevastă-sa, Fira. Dârdâie de frig. Fira îşi ţine cămaşa strânsă cu mâna la piept şi vrea să ştie ce i s-a întâmplat Marinei de are nevoie de căruţă la miezul nopţii. Marina spune doar două cuvinte şi aleargă iar la preşedinte. Îl trezeşte din somn. Să-i dea voie să scoată ea caii din grajd, adică să-i ceară lui Trifu, grăjdarul, să scoată şi o căruţă şi să mâie ea până la oraş. Doar ştie să mâie. Preşedintele e şi mai somnoros de data asta, înţelege mai greu, dar nu se împotriveşte. Marina dă fuga la grajd. Trifu e închis înăuntru, aşa doarme el, în fânul de deasupra grajdului de când i-a murit nevasta şi-i e urâtă casa lui. Marina bate, bate până îl trezeşte pe Trifu. Ăsta ţine la caii lui ca la ochii din cap. Dacă a spus

preşedintele să-i dea, îi dă doi, dar să vedem pe care. Zăboveşte în alegere. Marina se schimbă de pe un picior pe altul, parcă ar juca în loc. În sfârşit, Trifu alege.

Căruţele sunt în curte. Trifu înhamă. Are el un felinar de vânt, dar nu dă lumină mare. Mai mult îi luminează stelele când sunt în ogradă.

— Şi bărbatu-tău ce-o să spună?

Ce-o să spună Costea? La asta nu s-a mai gândit Marina de când aleargă tot satul. Ar face altfel, dacă ar fi acasă? Uite că nu-i, iar ea trebuie să încerce, cum a spus doctorul. Ea e aici, ea trebuie să se descurce.

— Pune fân în căruţă Trifule, pune fân mult. Să nu se zdruncine rău copilul, să stea pe moale.

Se urcă pe capră. Dă bici cailor.

— La-i domol. Marino, se supără Trifu. Că nu sunt ai lui tat-tu! mai bodogăne el.

Sunt cai iuţi, iar n-or fi deprinşi să meargă împreună. Parcă trage fiecare în altă parte. În liniştea satului răsună tropăitul lor şi scârţâitul căruţei. „Tot pe drum, pe drum, pe drum, şi la mândra nicidecum!“ îi vine în cap Marinei. Ptiu! se agaţă aşa un cântec de tine, ieşit de cine ştie unde şi nu poţi scăpa de el. Ca scaiul de oaie. Mai e foarte puţin până acasă. Vai! Mâine, la şase dimineaţa, trebuie să fie în marginea satului, să plece cu echipa ei la cartofi! Au s-o aştepte femeile şi să piardă vremea. Trebuie să cân- meascâ înapoi până la Victorina, să-i spună că ea pleacă, nu ştie când se întoarce şi trebuie să iasă cu echipa ei Milica, ailaltă şefă de echipă. S-o mai scoale acum şi pe Victorina din somn! Şi să mai întârzie niţel, în graba asta mare.

Victorina înţelege, nu-i vine la îndemână, dar înţelege că altfel nu se poate.

— Să vii. Marino, cât îi putea de curând. E nevoie de tine, şi de cai, şi de căruţă. Şi să-ţi meargă după gândul tău, ce să-ţi doresc altceva? S-ar putea să ţi-l scape.

S-ar putea! Vorba asta o doare pe Marina. Mai bine i-ar fi spus: „Sigur că o să ţi-l scape!“ Nu fiindcă e sigur, dar când auzi asemenea vorbe, parcă ţi se pare şi ţie că. Aşa va fi. Tragi nădejde, nu te la. Şi muiat de frică.

Când intră pe uşă în casă, lumina electrică se aprinde

deodată. Au dres-o la uzină. Aniţa suflă repede în luminarea aproape sfârşit. Îi întorcea inima pe dos luminarea asta.

— Semn bun! rosteşte Ileana şi iar se închină. Înfăşoară toate trei copilul în pătură, în miţoasă, şi-l cară afară, în drum. Leanca nu-i de mare ajutor, ea mai mult gâfâie şi i se pare că sprijină picioarele lui Ionică pe care le ţine mai mult Aniţa.

— Când crezi că te întorci?

Marina ridică din umeri. Dă bici cailor. „Tot pe drum „pe drum, pe drum…“ îi sună în cap. Dacă or merge tot atât de iute caii, în mai puţin de un ceas e la spital. În toi de noapte! S-or trezi ei, sunt unii şi de pază, de gardă adică. Dacă se lasă pe tânjeală, te amină pe mâine ca să facă radiografii ori ce-o fi trebuind, ridică spitalul în picioare. Nu pe bolnavi, pe doctori, pe surori, pe cine o fi cu treburile astea. Acu, pe loc, să se facă operaţia. Să se aleagă, scapă ori nu scapă. Şi o să scape! Dacă pui îndoiala înainte, de ce-ai mai plecat la drum?

Tufişurile sunt negre şi încâlcite, copacii aproape goi de frunze, câmpul e pustiu. Dealurile colo, în zare, parcă s-au culcat unul peste altul. Copitele cailor bufnesc surd în praful drumului. În spatele ^ în fân, copilul o fi adormit. Nu mai geme. Nu cumva…

— Ionică! Ionică!

— Mamă! răsună înăbuşit glasul lui. Poate că a auzit în somn, poate că a răspuns în somn, dar a răspuns.

înainte. Marino. Copitele sună mai tare. E asfalt pe jos, am intrat în oraş. Au să mi-l scape! Trebuie să mi-l scape. Dacă aş putea să trec în ei sufletul din mine! Au şi ei sufletul lor, cu ăla am să vorbesc eu. Cu ce cuvinte nu ştiu, dar le-oi găsi. Le am în gâtlej de pe acum.

— Deschideţi poarta, că am venit cu copilul meu. Cu un copil bolnav! La voi l-am adus.

TESTAMENTUL BĂTRÂNEI

O lună enormă, aurie, foarte rotundă, ca un ban de aur ■bine lustruit şi nefiresc de mare, urcă din dosul caselor ’de peste drum, se aşază pentru câteva minute între doi plopi, apoi suie mai sus şi stinge cu lumina ei stelele care-i stau în cale. Bătrâna şade pe un fotoliu pe terasă şi priveşte glorioasa ascensiune. Florile din lădiţele puse pe terasă miros puternic, chemate parcă să răspundă luminii aurii, să răspundă cu glasul lor fără sunet,

subtil şi sigur.: Sunt acolo trandafiri, mixandre, petunii, regina nopţii. Un amestec de miresme delicate, răzbătătoare. Şi dintre toate, unul, tulburător, într-un fel mai greu decât celelalte, îi aduce aminte de ceva bătrânei, de ceva trecut de mult, parcă şi uitat de mult. Uitat la suprafaţa conştiinţei, dar aflător în fundul memoriei, ascuns acolo până în clipa. Asta când s-a trezit. Zvâcneşte gata să răsară ca din adâncul unei ape adânci, în care s-a înecat, dar n-a murit.

De unde, de când mireasma asta grea? De foarte mult, de undeva unde luna strălucea ca acum peste o mare linişte. Oh, parcă liniştea era şi mai adâncă decât acum, aici. Amintirea liniştei se trezeşte îngemănată cu aceea a miresmei grele şi dulci şi amare în acelaşi timp. Cerul era infinit, liniştea infinită. Şi parfumul venea de aproape, de pe trupul ei parcă. Un colan de flori albe în jurul gâtului, pe piept! El mirosea aşa. Se afla pe o terasă, ca acum, dar una mare, vastă, la poalele unui munte. Era o terasă pardosită cu dale de piatră la poalele unui munte. „Aici se fac uneori slujbe religioase, pe terasa asta“, îi spusese ILilah Sundoraya. Lilah, indiana delicată, suplă în saraiul ei

trandafiriu, cu părul ei negru puţin încărunţit la tâmple, dar atât de adolescentă în mişcări, cu un zâmbet atât de adolescent! Şi asta se petrecea acolo, peste mări şi ţări, în India cea nedesluşită, plină de taine şi de realităţi. Şi eu am fost acolo. Oh, nu ani întregi, nici măcar luni, zile numai, dar zile pline, a căror imagine te ardea ca un fier roşu pentru totdeauna. Aşa cum îţi ardea tălpile goale pardoseala de piatră a templului neacoperit al zeului Maimuţă, când înaintai printre coloane spre altar să vezi slujind acolo preoţii goi până la brâu din pricina teribilului zăduf. Lilah, Hajra aduceau zeului ofranda lor de nuci de cocos. Nu pricepeai nimic până când ele nu ţi-au spus. Acolo, sus, pe terasă, nobila poveste a acelui zeu. Şi odăile în care ai locuit pe rând în acea scurtă călătorie miroseau la fel, pentru că seara lăsai pe masă colierele de flori albe. Pe pereţii odăilor alergau şopârle, pe masă şi pat săreau uneori lăcuste tari ca de metal, din apropiere sau mai de departe se auzeau uneori surle şi tobe bătute de degete tari, melodii fără început şi fără sfârşit. Aerul era irespirabil. Şi de toate părţile te simţeai cuprins de căldură, de neînţeles, de o atmosferă ţesută din tăceri

nemărginite sau sunete ciudate care uneori se numeau muzici şi pentru tine nu erau muzică, te simţeai sorbită în adânc, mereu, mai în adânc de o lume ale cărei sensuri nu le pricepeai, aşa. Cum nu pricepeai frumuseţea sau sfinţenia uriaşului elefant de piatră dintre uriaşele temple de la EUora, sau ce se petrecea în ochii turburi, orbi parcă, ai fakirului în- tâlnit pe un drum pustiu, ars de soare. Europa părea departe, pierdută pentru totdeauna. Europa cea clară, în raţiunea căreia pătrunzi dacă îţi dai osteneala. Mai aveai în faţa ta câteva zile numărate, ştiai că ai să te întorci, dar te cufundai şi mai tare în acea lume indescifrabilă pentru tine, plină de miresme, de duhori, de farmec şi de- spaime, de splendori şi de mizerie, de o înţelepciune ale cărei legi nu le desluşeai, de chipuri negre cu ochi dulci de gazelă şi alte chipuri negre cu ochi rătăciţi şi congestionaţi, cu trăsăturile subliniate în lung şi-n lat de dungi albastre „albe.

Amintirea acelei ţări atât de colorate, de apăsătoare, de revelatoare poate pentru alţii mai pătrunzători, mai re

ceptivi la înţelesurile unei alte filosofii, unui alt crez, e răscolitoare şi foarte vie deodată pentru bătrâna doamnă. Ea nu mai poate sta în fotoliu, se ridică şi-şi apleacă pe rând faţa peste florile din lădiţe. Din care a ieşit evocatorul parfum şi de ce până în seara asta nu i-a iscat acele amintiri din miezul vieţii ei? Poate din regina nopţii? Poate din datura pe care o cresc vecinii pe balconul lor şi care a dat la iveală de curând o floare mare, albă, care atârnă în jos ca un ciorchine prea greu, un clopot ce înveleşte alt clopot şi trimite o solie de mireasmă adâncă, asemenea unei cădelniţe neclintite în care ard mirodenii necunoscute, otrăvitoare.

O adiere uşoară se stârneşte dintr-o dată şi parfumurile de pe cele două terase vecine se duc altundeva. Aerul e o clipă spălat de orice miros, şi apoi se umple deodată de altul nou, proaspăt. Adierea aduce dintr-o livadă apropiată mireasmă de fân cosit. Oh, pe ăsta îl recunoaşte bătrâna, e al tuturor verilor ei, e al câmpiilor străbătute vara de atî- tea ori în lungul vieţii ei lungi, al satelor noastre, al grădinilor noastre, îi e familiar, ţesut în amintirea tuturor va- vanţelor, tuturor pribegiilor prin ţară. Şi uite că deodată asta se leagă de o singură vară, de una între

toate. O vară din adolescenţă. Prima vară în care parcă frumuseţea nopţilor s-a desluşit, în care luna a strălucit cu o putere nouă, în care ea însăşi şi-a dat seama de sine, s-a desprins din buimăceala, din reţeaua de tristeţi nelămurite şi bucurii confuze ale copilăriei, ca să se simtă ea însăşi, delimitată de rest, mică individualitate cu trăsături proprii. Era pentru prima dată iubită şi iubirea asta, nu a unui copilandru ca ea, nu a unui bărbat care abea intra pe poarta vieţii, ci a unui om gata să părăsească viaţa, iubirea asta. Nemărturisită, nerostită vreodtă în cuvinte, neprefăcută în gesturi, dar puternică şi fierbinte, delicată şi cruţătoare,. Deşteptase în conştiinţa ei până atunci informă, şi claritate „şi fericire – ei i se făcea cinstea asta! ei, nimicul de până. Ieri! —, şi durere, durerea pe care o simţea acel om la capătul vieţii, care trăia drama lui alături de ea. Aşa mirosea fânul în acele nopţi în care toţi locatarii din vilă se- plimbau în livadă sub lumina lunii, în care bătrânul păşea, alături de ea cu pasul lui elegant şi ostenit, în care recitas

versuri, sau în nopţile în care el, cuprins de răcoarea de afară, rămânea în marele salon al vilei, şi rămâneau şi alţii de dragul fermecătorului bătrân, iar prin ferestrele larg deschise adierea aducea duhul finului aproape uscat.

Cuprinsă de fiorul rece de atunci, fiorul pe care atunci ea nu-l simţea, dar care se cuibărea în trupul şubred al bătrânului bard, (oh, eu sunt acum mult mai bătrână decât era el atunci! se gândi doamna), ea părăsi terasa şi intră în odaie. Nu, nu în dormitor, nimic n-o îndemna la somn, nici nu voia să tulbure somnul sau încordata lectură a celuilalt bătrân, cel cu care îşi împletea de mult viaţa, ci în micul atelier în care şi azi mai lucra uneori. Sertarele biroului vechi sunt pline de fotografii, de scrisori. De când vrea să le revadă şi să le rupă! N-are cui să le lase. Ei doi, bătrânii, vor pleca într-o zi foarte apropiată. Pe cine ar interesa? Şi chiar dacă ar interesa pe cineva, ar pricepe acel om preţul pe care l-a avut fiecare scrisoare, fiecare fotografie atunci, la vremea ei, pentru ea? Ce a determinat, ce a hotărât, ce bucurie a deslănţuit, ce suferinţă a pricinuit, ce cotitură în viaţă, ce incendiu a aprins – şi uite că niciun incendiu nu m-a consumat, sunt tare eu, am rămas întreagă! — ce rost a avut în meseria şi existenţa unui om, din întâmplare femeie?

\ În noaptea asta lungă, pentru că lungă va fi aşa cum Wnt nopţile bătrânilor, rreş^fârşite, goale de întâmplări, pline de gânduri, în noaptea ăsta ar putea răscoli puţin printre fotografii. Nu, nu în scrâsori, pentru asta trebuie să ai alta dispoziţie, multă putere ca să le citeşti şi să le rupi, să fii într-o stare de indiferenţă sau de furie pentru faptul că viaţa a trecut, că moartea e poate îndărătul uşii, dar în seara asta e căptuşâtă cu sensibilitatea de altădată, acută şi vibrantă.

Colo, pe şevalet, ultimul tablou. Trandafiri galbeni într-o ceaşcă smălţuită în verde. E un tablou bun, are prospeţime, are frăgezime. Fiecare floare spune ceva cu petalele ei vii şi umede, cu adâncimea ei catifelată. Fiecare floare e o lume. Bătrâna doamnă trăieşte un moment scurt de mulţumire. Mai pot încă, mai pot! Indiferent dacă criticii plastici de azi o mai ştiu sau o recunosc, eu mai pot.

— Asta e tot, asta e însemnat. Şi vasul verde care pluteşte

pe masa geluită, de un ocru patinat, parcă e o corabie care va porni pe o mare nemişcată. Unde am văzut o asemenea mare gălbuie, neclintită? Sigur, tot acolo, în India. Marea adormise, de culoarea mâlului. Masa mea are culoare de mâl. Mai curând de fildeş lustruit. Da, de asta am intrat în casă, ca să caut în fotografii. Aveam şi câteva de acolo, din vila înconjurată de livadă, din vremea când aveam şaisprezece ani. Aveam şi din India. Le voi găsi oare în vălmăşagul ăsta în care s-au mai rătăcit şi chitanţe şi reţete medicale, şi ilustrate nu ştiu de ce păstrate, şi cupuri din presă? Făcusem cândva un fel de ordine, clasasem pe epoci fotografii şi articole, dar tot eu am scormonit ca o găină în ţărână când am avut nevoie de ceva anume şi uite ce au devenit sertarele mele!

Ce e asta? Ah, da, clasa mea de pictură de la. Şcoala Populară de Artă. Dragii mei, pe unii vă cunosc, îmi aduc aminte de voi, ştiu şi cum desenaţi, dacă aveaţi talent sau nu, pe alţii v-am uitat de tot. Astăzi trebuie să fiţi oameni în toată firea, unii bătrâni. Fără îndoială, aveam doar şi elevi mai în vârstă decât mine. Multă vreme după închiderea şcolii m-au mai căutat, mi-au mai scris. Poate că şi azi îşi mai aduc aminte de mine, dar s-a aşezat atâta timp între noi. Şi-au creat familii, au greutăţi, sunt bolnavi, câte nu s-au putut întâmpla? Unii au ajuns pictori

adevăraţi, au depăşit amatorismul. Cât îi iubeam! Cât mă iubeau! Seara, noaptea uneori, când plecam acasă mă conduceau toţi, toată clasa, până la poartă. Veneau la mine să-mi destăinuia tainele lor, îmi cereau sfaturi, încercam să fiu înţeleaptă pentru ei, eu care n-am prea fost pentru mine. Mă socoteam bătrână, trecusem de treizeci de ani! Şi uite-mă aici, subţire şi destul de drăguţă – mă socoteam şi urâţică, – greu de deosebit dintre ei. De ce naiba eram atât de îngrozitor tunsă? Da, mi-aduc aminte. N-a- veam timp să mă duc la coafor. Lucram toată ziua în atelier la o compoziţie, la şase seara eram la Şcoală. Mă tunsesem singură şi arătam ca după tifos. Când mă conduceau noaptea acasă cântau pe drum. Bine, rău, cântau pentru că erau tineri şi voiau să-mi facă mie plăcere. Pe strada pe care veneam se deschideau ferestre la unele case. Cei dinăuntru nu pricepeau ce înseamnă de trei ori

I

pe săptămână alaiul ăsta muzical. Câtă pasiune puneau în munca lor de la şcoală! Cât elan în noi toţi împreună! Le ţineam şi un curs de istoria picturii, le aduceam reproduceri. Ce ani frumoşi, ce ani bogaţi, ce baie de tinereţe şi entuziasm! Să fi fost ăştia cei mai frumoşi ani din viaţa mea? Uneori aşa mi se pare. Le văd şi acum privirea atentă, flămândă să înţeleagă. Să găseşti şi să dai adevăratul sens al lumii în culoare şi linie, caracterul omului, adevăratul lui caracter, cel mai profund, cel mai adevărat, esenţa frumuseţii naturii, asta căutau febril. Găseau sau nu găseau, căutarea totuşi le înobilase viaţa. Voiau un grai nou prin care să spună celorlalţi, tuturor, adevărul descoperit de ei.

Uite-o! E una dintre fotografiile pe care voiam să le găsesc. E cam ştearsă de vreme, dar îl desluşesc bine pe bătrânul bard, cu silueta lui subţire, graţioasă, cu faţa lui îngustă şi suptă, cu mâinile lui prelungi, frumoase. E şi tată aici, tot cum era atunci, cu capul ridicat pe gâtul lui înalt, cu fruntea lui lunară, cu acel zâmbet care îl făcea şi mai frumos, şi mai luminos. Eu? O făptură mică, sfioasă. Cu totul neînsemnată, cu totul ştearsă. Poate, ştiu eu, oi fi avut o gingăşie oarecare. Orice fată e gingaşe la şaisprezece ani. Cum a putut acel om să-şi oprească privirea asupra mea? Nu cred că asta mi s-a datoria mie, ci

faptului că, presimţind moartea, bătrânul bard, încă plin înăuntrul lui de maldăre de sentimente ofilite, şi-a retrăit-o clipă tinereţea, a mai pâlpâit odată ca un foc înainte de a se stinge, cu o flacără înaltă şi pură. Eram eu în calea lui, pe mine m-a mângâiat flacăra. Cum să-ţi mulţumesc, poete, dup) ă mai bine de jumătate de veac de când s-au petrecut loate astea şi de când tu eşti în pământ, că mi-ai făcut asemenea dar de preţ, în ceasul în care începeam a trăi? De n-ar pieri odată cu mine amintirea ta, dacă ar mai răscoli şi alţii în cenuşe, ca să scoată la iveală o operă care; nu consună cu epoca noastră, dar care atunci a însemnat ceva!

Şi aici, între indienele astea ca nişte plante de apă, • • suple, învelite în sariurile lor moi şi unduioase, o făptură îmbrăcată europeneşte, istovită de arşiţa acelei ţări, orbită ■de lumina ei necruţătoare de albă, care zâmbeşte vag, ama

bil, şi se trudeşte să se ţină drept, să nu se lase copleşită de tot ceea ce-i întrece puterea de înţelegere, să fie delegata care aduce un punct de vedere, acela al ţării ei, în multitudinea asta de opinii. Aşezate alături, cele două fotografii nu par să arate vreo rudenia între adolescentă şi femeile. Ce fir întortocheat şi ciudat a fost acela al vieţii care a adus aici, în India, fetişcana timidă din livada aceea cu fân cosit! Putea adolescenta să întrevadă că în viitor va poposi în enorma ţară, ciudată ca un rod al imaginaţiei literare nu al realităţii, ca pe un alt tărâm decât cel cunoscut, nu un alt continent numai, ci un alt univers parcă? Dar ea nu vedea nici la un pas în faţa ei, ochii abea i se deschideau, era întreagă numai nădejde neclară, aspiraţie către nu ştia ce încă. Aşa cum în călătoarea din India nu mai exista nici amintirea acelei veri minunate care încheia copilăria ca să deschidă poarta tinereţii. Iar femeia tânără încă din mijlocul elevilor ei cărora vrea să le aprindă dragostea pentru pictură ce mijeşte şi pâlpâie nesigură în ei, n-are nicio legătură cu asta, din altă fotografie, femeia asta cu părul foarte alb, cu cearcăne adânci sub ochi, cu trăsăturile înţepenite de gravitate, care vorbeşte pe o estradă, în faţa unui microfon. Nu e bătrână încă, e numai încordată. Mi-aduc aminte, trebuia cucerit ceva, impus ceva, luptat cu cineva, nu cu o persoană, cu o masă, pentru victoria unei idei în slujba căreia eram. În întregime, cu toată

convingerea, cu o energie cu care slujeam înainte numai pictura. De data asta însăşi pictura trebuia să slujească ideia şi în acelaşi timp să rămână ea însăşi, să nu-şi piardă nicio calitate, nimic_din bogăţia şi complexitatea ei. Da Vinci şi Rembrandt nu erau abandonaţi, nici tu Monet, marele drum deschis de cei mari nu era uitat, trebuia numai să se meargă mai departe şi să se cheme către el şi ochii care nu ştiuseră să vadă până atunci. Să se atragă spre bucuria revelatoare de adevăr a artei, mulţimea care o ignora. Se discuta atunci aprig metoda, graiul în care se cuvenea să exprimi acel adevăr, felul în care poţi fi personal fără să te depărtezi de esenţă, haina în care îmbraci esenţialul, o haină care nu se cuvenea să fie croită de toţi pe acelaşi tipar, dar nici atât de stranie şi de depărtată de scopul pentru care exista,

încât să nu mai învestmânteze nimic. Teoriile se încrucişau ca spadele, a picta chiar devenise un lucru anevoios şi epuizant, a-ţi pune de acord meşteşugul cu convingerea părea uneori realizare în paguba uneia sau a celeilalte, trădare a meseriei sau trădare a conştiinţei tale. Până când toate s-au limpezit, până când pictorul a ştiut să ră- mână pe deplin pictor, tocmai prin asta ridicând pe piedestal ideia.

Dar chipul crunt şi chinuit din fotografia asta e acel al meu, îşi spune bătrâna doamnă, în perioada în care răscoleam convingerile şi neclarităţile din mine şi din alţii. O clipă grea sau ani grei, ani probabil, acum în trecut vraful lor s-a strâns ca o armonică, înseamnă „acel mo- ment“ după care încordarea a făcut loc înţelegerii destinse, şi am pictat, am pictat! Am pictat toată viaţa. Pictura mea a fost şi preţuită, şi trecută cu vederea. Tablouri ale mele se află în muzee, în case particulare. Multe, înseamnă o operă asta? Poate că aşa se va numi în viitor. Eu nu pot să-i dau niciun nume. Eu încă pictez, asta mă absoarbe, mă preocupă, nu cântărirea pentru care nu am balanţă, a întregii mele activităţi. O vor face sau nu alţii, când eu nu voi mai fi. Şi atunci probabil că pentru mine, va fi indiferent. Tăciunii stinşi nu mai au amintirea flă- cărilor cu care, au ars. “

j Fotografiile lunecă printre degetele bătrânei doamne ca ■ nişte mătănii, ca nişte fire de nisip. Degetele care pictează şi acum, nu tremură, lasă numai să se prefire printre ele imaginile

din trecut. În mijlocul mesei de scris se opreşte ceva. Într-o lumină clară, profilaţi pe zarea care e ea însăşi lumină, o femeie cu chipul plin de fericire se rea- zămă de pieptul unui bărbat cu ochi mari şi limpezi, fericit şi el. Şi colo în dreapta lor, coloanele divinului Partenon. E ea însăşi acolo, sub cerul Eladei, ea şi omul iubit de mult, cel cate doarme sau citeşte la ora asta târzie, cel care cu mâinile lui a frământat lut sau a cioplit piatră şi a realizat chipuri omeneşti pline de omenie, de caracter. Cu putere şi cu delicateţe în acelaşi timp. Cu ochi pătrunzători şi cu mijloace dibace. Cu umor şi cu forţă dramatică. Aproape, aproape firesc şi totuşi altfel decât firea însăşi, aşa cum e arta adevărată: adevăr îre

graiul tău personal. Am fost acolo noi, se gândeşte bătrâna, îmbătaţi de frumuseţe, purtaţi pe ape albastre şi adânci, acolo, şi mai departe, mereu pe ape, coborând în fiecare • dimineaţă în alt oraş crescut pe o coastă ca un lan de uriaşe flori, în altă ţară cu alt grai, cu alte sonorităţi, purtându-ne paşii pe străzi zgomotoase şi colorate, în muzee tăcute care cuprindeau ţâşniri ale geniului omenesc, în catedrale care vorbeau de acel fel anume în care spiritul unor generaţii apuse încerca să se ridice deasupra cunoscutului şi să cânte în piatră, în vitralii, în freşte, un imn necunoscutului imaginat. Cât eram amândoi de lipsiţi de lest, de zburători parcă! Ne părăsisem trupurile grele de fiecare zi, eram păsări. Lumea intrase în stăpânirea noastră, trecutul se amesteca în prezent ca acele unde albastre în adâncul apei de un verde limpede şi tare de lângă Château dtf. Trecutul şi prezentul făceau una cu tot belşugul de minunăţii şi tragic, minunăţiile acoperind tragicul, şi viitorul avea şi el transparenţă, strălucire împrumutată de bucuria prezentului.

Eşti tu aici, tată, într-o perioadă mai veche. Stăm lipiţi umăr lângă umăr şi privim în faţa noastră cu aceeaşi privire tristă, tu cu marii tăi ochi negri, eu cu ochii mei care n-au moştenit de la ai tăi decât tristeţea. Era în pragul războiului. Mi-aduc aminte. N-aveam nicio siguranţă, nicio altă căldură afară de aceea a nesfârşitei noastre iubiri unul pentru altul. Afară de încrederea unul în celălalt; n-aveam alt sprijin. Toate se petreceau în jurul nostru altfel decât credeam noi că se cuvine, că ar fi bine, ar fi drept. După trei ani ai murit chinuit, dezorientat, sărac, fără să

ştii în ce se mai poate spera. Nu, nu la asta mă gândesc, să-mi aduc aminte numai că te-am avut pe tine tată, înţeleptule, bunule, aşa cum nu e alt om sau cum nu sunt mulţi, nu sunt atât de aproape încât să-i atingem cu mâna şi să le auzim glasul. Să-mi amintesc că lumea a fost frumoasă din prima chpă a perceperii pentru mine, pentru că mi-erai alături, pentru că m-ai învăţat s-o văd prin ochii tăi nobili, care înobilau. Ne plimbam ţinându-ne de mână, – aveai o mână delicată şi fierbinte –, şi verbul tău înfrumuseţa tot, şi tulburea Dâmboviţă, şi maidanele cu buruieni când ajungeam la marginea oraşului.

255

l îi

l

Dar munţii, dar văile profunde şi verzi, dar Veneţia pe care am văzut-o împreună, toate cele în adevăr frumoase, cum răsunau în tine şi cum îmi împărtăşai răsunetul lor t Ştiai să te bucuri, ştiai să cânţi, ştiai să iubeşti tot ce era vrednic de iubit şi uneori să te înşeli şi să iubeşti şi ce era nevrednic, dar n-ai ştiut niciodată să urăşti, nici nu te-ai rătăcit dispreţuind ceva de preţ.

Uite, în fotografia asta plină de gravitate şi tristeţe, nici tu, nici eu nu bănuiam că în viitor eu voi urca odată pe Acropole. Cât te-ai fi bucurat s-o ştii atunci, în acele zile cenuşii. Şi te-ai fi bucurat să-l cunoşti pe cel de alături, de care mi-am legat viaţa, cel care a cioplit în piatră chipuri de neuitat, şi el te-ar fi iubit nesfârşit şi tu l-ai fi iubit, dar ai plecat înainte de a-l întâlni eu. Şi eu am să plec odată singură de lângă el sau el de lângă mine, fiecare pleacă singur. Şi ăsta este un gând ce trebuie alungat. Deocamdată suntem aici amândoi. Deocamdată viaţa are încă lumini şi licăriri ca apele acoperite de stuf, întrevăzute prin stuf. Bătrâneţea noastră mai lasă să pătrundă în ea străluciri, să se strecoare în ea raze luminoase.

Ce e schiţa asta desenată geometric, rătăcită printre fotografii? E satul acela, de demult. N-am nicio fotografie a lui, n-aveam pe atunci aparat de fotografiat, rai l-am marcat aşa, cu puţinele lui uliţe, cu fiecare casă, cu cimitirul şi capela din deal. Mergeam acolo în fiecare vară, poposeam în aceeaşi casă, pictam pe aceeaşi prispă micul zăvoi al pârâului din vale, casele mai îndepărtate, dealurile din zare, pădurea de brazi, vitele care se întorceau alene de la păscut cu gravitatea lor paşnică, şi

chipul aproape al fiecărui om din sat. Toate la un loc, în aceeaşi expoziţie pe care am făcut-o mai târziu, întregeau cu caracterul deosebit al fiecăruia o mică simfonie ale cărui instrumente erau ele. Un poem rustic, pe care l-am vrut plin de vitalitate, de seva unei vieţi deosebite prin vigoare de tot ceea ce pictasem până atunci. Uneori urcam cu un carton şi cutia cu cărbune pe colina cu stejar uriaş, singur stăpân pe unde de pământ care urcau şi coborau, şi desenam acolo sau priveam numai, neputând să le cuprind, depărtările albăstrui, satele depărtate în văi. Sunetele clopotelor lor pe înserat urcau din patru unghiuri către

dealul cu stejar, tălăngile turmelor lor, a satul apropiat răsunau şi ele, în ferestrele lui începeau să se aprindă lumini, pe hornurile lui să iasă fum, cerul se închidea la faţă, se înnopta, pe el ţâşneau stele mici şi pâlpâiau uşor ca să ia foc mai bine. Cartonul zăcea inutil pe genunchii mei, miresmele griului copt se stingeau odată cu răcoarea, dar adia parfumul finului cosit. Iar toamna foşnea ca taftaua frunza porumbului. Şi iar urma o zi de lucru pătimaş.

Aici, în fotografia asta tristă, lângă tata, înconjuraţi de spaime şi prevestiri negre, nu bănuia nici el, nici eu, că după torentul cumplit al războiului, singură, fără el, într-o lume limpezită, voi petrece aceste veri de muncă intensă, în satul dintre dealuri, satul a cărui viaţă o trăiam şi eu ca pe a mea proprie. Lăsam acasă vrafuri de amărăciuni, de piedici, lăsam ciocniri şi înfrângeri, vara pe prispa aceea binecuvântată le ştergea amintirea. N-aveam nevoie nici eu, nici mama, care citea cât era ziua de lungă pe aceeaşi prispă, nici de prieteni, nici de muzică, de niciun fel de schimbare a traiului acela monoton poate, dar atât de bogat, atât de îmbelşugat în culoare. Trăiau intens cei din jurul nostru, sătenii, ne ajungeau viaţa lor ca s-o umplem pe a noastră. Gazda ne ţinea la curent cu evenimentele din fiecare casă, din fiecare familie. Evenimentele astea dădeau personalitate chipurilor pe care le pictam eu. A plăcut acea expoziţie a mea? Nu destul. Nu în măsură egsdă cu efortul meu, cu pasiunea cu care pictasem eu. Poate nici cu valoarea ei adevărată. Poate, nu eu pot s-o ştiu bine. Toată viaţa mi-a fost amestec de succese şi căderi. Nu căderi zgomotoase, brutale, ca cele care atrag privirile şi deşteaptă curiozităţi, ci căderi şterse,

înecate în indiferenţă, de parcă lucrul meu nici n-ar fi existat, de parcă s-ar fi petrecut în întuneric. Ca acum. Dar asta n-are niciun fel de însemnătate pentru mine. Însemnat e să mai ţin pensula în mână, ochii mei să nu-şi piardă vederea, sensibilitatea să nu-mi moară înaintea mea, făptura mea fizică să nu supravieţuiască pictoriţei. Asta în- seâunnă probabil că cred în pictura mea. Da, cred. Nu socotesc că-mi conferă vreun drept, că îmi creează o superioritate faţă de alţii, artişti sau neartişti. Uneori sunt

mulţumită privind-o, alteori nemulţumită, dar există undeva, în adâncul conştiinţei mele, o certitudine: am găsit câteodată un adevăr pur şi revelator pentru alţii. Pentru că pictezi nu numai pentru bucuria ta, ci şi pentru a altora. Ca să spună ei: aşa e. Să le fi transmis sensul înfăţişărilor.

Ei Doamne, ăsta e ceasul socotelilor cu mine? A şi venit? A venit în noaptea asta? N-aş fi vrut încă. Afară de vasul cu trandafiri de pe şevalet, voiam să mai pictez capul fetiţei aceleia, şi un copac pe care îl ştiu acolo, pe Valea Steajei, şi... şi... Poate că ajunge. Sunt şi acum, yor mai fi şi în viitor atâţia pictori, poate mai buni.;

Uite, cel puţin ăsta e un plic bine legat cu o panglică, în el trebuie să fie puse după un criteriu oarecare fotografii alese cu grijă. Astea sunt prietenele, prietenii mei t Unii au murit, alţii mai sunt încă fie departe, fie, mai aproape, ne mai întâlnim uneori. Numai chipurile celor care nu mai sunt nu s-au schimbat. Câtă căldură mi-aţi dăruit, dragii mei, câte ceasuri de adâncă înfrăţire! Uneori mi-aţi împrumutat puterea voastră când m-aţi simţit slabă. În tinereţe ne înfrăţeam elanurile, ne molipseam unii de exaltarea celorlalţi, la maturitate ne-am împrumutat la nevoie înţelepciunea. Acum? Acum nu mai avem de dat decât afecţiune, ne-o mărturisim în cuvinte numai, dar. Şi cuvintele au ponderea lor, sunt crezute, înfrumuseţează. Unii dintre ei mai au încă puterea să dea, să-mi dea şi mina lor la nevoie. Binecuvântaţi fie ei!

Câte prietenii bune, profunde au împodobit viaţa mea, au luminat-o! Dar sunt bogată ca Cresus! Poate că existenţa mea a fost o cursă cu obstacole, o luptă cu greutăţi adesea mai mari decât puterea mea, dar amintirea lor e cenuşie, gunoi, pe lângă

amintirea ceasurilor de fericire. Şi a avuţiilor mele; tata, prietenii, tablourile mele, tu, cel de alături de mine, călătoriile. Înţelesurile fenomenelor descoperite pe rând, uneori răscolitor, înnoitor. Sunt bogată ca Cresus.

Dragul meu, cel care citeşti în odaia vecină, dacă mor mâine, să ştii că mă cobor în pământ împodobită ca un faraon cu toate podoabele lumii. Îngreunată de amintiri ca o albină de polen, şi sunt strălucitoare aceste amintiri.

258

Să nu-ţi aduci aminte de clipele în care am gemut de nemulţumire. Adu-ţi aminte de bucuriile noastre, de pădurile pe care le-am cutreierat amândoi, de tablourile de care şi tu şi eu am fost mulţumiţi (de celelalte nu), de ziua de la Amsterdam, de cele trei zile petrecute la Veneţia, de apele în care ne-am cufundat împreună chiuind de bucurie, de Cheile Bicazului cu soarele în creştet, de prietenii noştri pe care i-am iubit. Să le spui cât i-am iubit. Şi să nu uiţi: am murit acoperită ca de flori, de amintiri nemaipomenit de frumoase. Neasemuit!

m
mi

i-

rit'

...
ia i..
Îi
1 *IrrirţŞ*
■. -M

.'■îi^4
ifit'

i’ M’• r; .;.
- ■’ -
v’V-
V..: ’v--•
■’ ’■’■ ’

.
, ■ -■ ’ î
i, /, ;..: U (

fi

CUPRINS

Jaful 5
Aripi albastre 22 Te iubesc, viaţă! 36
Fereastra cu begonii 97 Un revelion strălucit 118 Aşteptarea fără capăt 165 Ceas de cumpănă 224 Testamentul bătrânei 247

BIBUOT
Str. Ubo.] • „rr \

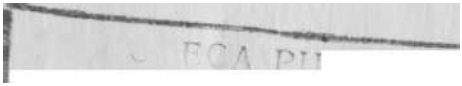

Lector: SORIN MARCULESCU
Tehnoredactor: CONSTANŢA VULCANESCU
Apărut 1984 Bun de tipar 28 VI 1984
Format 16/54X 84 Coli de tipar 16,5
Comanda nr. 40 254
combinatul poligrafic „Casa Scânteil“
Piaţa Scânteil nr. 1, Bucureşti,
Republica Socialistă România

J